

Giới thiệu Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ

Tên đầy đủ: Cuộc hôn nhân ngọt ngào nhất trong lịch sử: Vợ yêu được cung chiều đến tận trời của chủ tịch Mộ

"Vợ à, đã đến lúc em nên làm nghĩa vụ của một người phụ nữ thuộc về anh rồi!" Mộ Du Thần dang hai cánh tay ôm eo của Tịch Hạ Dạ một cách tình tứ, miệng vang lên tiếng đòi hỏi.

- - -

Trong một bữa tiệc được chuẩn bị vô cùng kỳ công dành cho tầng lớp thượng lưu, người chồng chưa cưới của cô đã quỳ xuống và cầu hôn người không phải cô, mà là em gái cô. Khi cô bị cướp đi quyền thừa kế, thì Tịch gia đã chuẩn bị ném cô vào bầy sói đói ngoài kia.

Khi rời khỏi cái gia đình đã quay lưng lại với cô, thì cô đã tìm thấy anh – Mộ Du Thần, một người đàn ông quý tộc kín tiếng và khiêm nhường thông trị thành phố Z và lãnh đạo Tập đoàn Quang Vinh Thế Giới.

"Mộ Du Thần, chúng ta kết hôn nhé!" Anh nhìn sâu vào đôi mắt của cô, rồi đột nhiên đứng lên.

"Anh định đi đâu thế?"

"Đi nhanh thôi. Nếu để muộn thêm chút nữa thì cục dân chính sẽ đóng cửa mất."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sự phản bội chí mạng

Kiếp trước vận mệnh đã cướp đi mọi thứ của ta, có lẽ là để kiếp này, đem người - điều tốt đẹp nhất- ban cho ta.

——Cố Vi Vi.

"Thân thể của con chống đỡ không được mấy năm nữa đâu, nếu bỏ lỡ cơ hội này, thì có lẽ đến chết con cũng không đợi nổi một trái tim có nhóm máu hiếm Bombay nào khác nữa, con không muốn chết, con thật sự không muốn chết..."

"Nhưng cô ấy đã từng cứu con mà..."

"Đem tim của cô ấy cấy ghép cho con mới thực sự là cứu con, mẹ à, con không muốn chết, không muốn rời xa mọi người..."

Trên giường bệnh trong phòng hồi sức ICU, Cố Vi Vi, người bị ám sát dẫn tới hôn mê suốt hai tháng trời cuối cùng đã có thể bắt đầu loáng thoáng nghe được những âm thanh xung quanh.

Giọng nói này là...

Lăng Nghiên sao?

Lăng Nghiên mắc bệnh tim bẩm sinh, nhưng vì thuộc nhóm máu hiếm Bombay, mà mãi vẫn không chờ được trái tim nào thích hợp để cấy ghép, nên bác sĩ từng khẳng định, Lăng Nghiên sẽ không sống nổi qua tuổi 25.

Mà nhóm máu của Cố Vi Vi lại vừa vặn là thứ Lăng Nghiên cần, nhóm máu hiếm Bombay.

Vừa nãy Lăng Nghiên nói, muốn lấy tim của mình để cấy ghép cho cô ấy sao?

Cô dùng hết sức lực, cưỡng ép bản thân mở mắt ra.

Mình còn chưa chết cơ mà, Lăng Nghiên không thể lấy trái tim của mình để cấy ghép cho cô ấy được.

Lúc này, Kỳ Phương đột nhiên nhìn thấy Cố Vi Vi nằm trên giường bệnh không biết đã mở mắt từ lúc nào, sắc mặt cô ta lập tức trở nên trắng bệch.

"...Vi Vi."

Lăng Nghiên nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn về phía người đang nằm trên giường bệnh kia, trên mặt ngập tràn vẻ sợ hãi.

Làm sao mà cô ta lại tỉnh lại được?

Những lời mình vừa nói, cô ta đã nghe được những gì rồi?

Cố Vi Vi há miệng muốn nói gì đó, thế nhưng cổ họng cô lại không phát ra nổi một chút âm thanh nào.

Bởi vì từ khi còn nhỏ đến giờ, Vi Vi đã từng bị ám sát tới mấy lần rồi nên Cố gia bảo vệ cô rất nghiêm ngặt.

Vi thế cô có rất ít bạn bè, mà Lăng Nghiên lại là người duy nhất mà Vi Vi có thể kết giao.

Bởi vì Lăng Nghiên trời sinh luôn ốm yếu bệnh tật, nên từ khi hai người trở thành chị em tốt của nhau, Cố Vi Vi vẫn luôn cố gắng hết sức để thỏa mãn mọi mong muốn của Lăng Nghiên, không để cô ta phải chịu bất kỳ thiệt thòi gì trong cuộc sống.

Vậy mà bây giờ... Bây giờ cô ấy lại muốn giết cô, lấy đi trái tim của cô ư?

Lăng Nghiên trông thấy bộ dạng này của Vi Vi, nổi hoảng sợ trong đáy mắt cô ta dần dần biến mất.

Thay vào đó, trên gương mặt tái nhợt của cô ta chậm chậm xuất hiện một nụ cười lạnh lùng tới cực điểm, Lăng Nghiên liền đoạt ống tiêm trong tay của Kỳ Phương.

"Vi Vi à, không phải cậu luôn miệng nói rằng chúng ta là chị em tốt sao, chỉ cần là tâm nguyện của mình thì cậu đều sẽ giúp mình đạt được mà. Vậy thì, mình muốn sống tiếp, cậu giúp mình đi, cho mình trái tim của cậu đi."

"Nghiên Nghiên..." Kỳ Phương lời kéo con gái, muốn khuyên cô từ bỏ đi.

"Mẹ, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi."

Lăng Nghiên ngắt lời Kỳ Phương, đem thuốc tiêm vào động mạch trên cánh tay của Cố Vi Vi, "Cố Tư Đình mà biết cô ta đã tỉnh lại rồi thì sẽ không cạy ghép tim của cô ta cho con đâu."

Chỉ khi cô ta chết đi rồi, Lăng Nghiên mới có thể sống tiếp, cô mới có thể ở bên Cố Tư Đình.

Cố Vi Vi với khát vọng sinh tồn mạnh mẽ, cô cố vùng vẫy mong tự cứu lấy bản thân.

Nhưng cơ thể đã hôn mê suốt hai tháng này yếu ớt đến mức cô chẳng thể làm gì khác, chỉ có thể để mặc người khác tàn sát.

Cô nhìn một Lăng Nghiên mà bình thường nhu nhược đến mức một trận gió cũng có thể thổi ngã, giờ đây trong đáy mắt lại đều là sát ý, cầm kim tiêm đâm vào mạch máu trên tay cô, đem thuốc chậm chậm đẩy vào.

Cơ thể Cố Vi Vi yếu ớt hẳn đi, mí mắt ngày càng trĩu nặng. Trước khi hai mắt khép lại hoàn toàn, cô mơ hồ trông thấy cửa phòng bệnh mở ra, một người con trai khôi ngô và nhã nhặn mặc đồ bảo hộ bước vào.

Một hình bóng quen thuộc đi vào phòng bệnh.

Là Cố Tư Đình!

Cố Tư Đình, cứu em!

Thấy Cố Tư Đình đã đến, trong lòng Cố Vi Vi lập tức xuất hiện một tia hi vọng, cô kiên cường chống đỡ để giữ ý thức tỉnh táo.

Cô nghe thấy Cố Tư Đình hỏi Lăng Nghiên.

"Con bé thế nào rồi, vẫn không tỉnh dậy sao?"

Lăng Nghiên tựa lên giường bệnh, nắm lấy tay của cô mà ghen ngào bật khóc.

"Vẫn chưa tỉnh lại, mẹ em đã cùng bác sĩ của bệnh viện hội chẩn rồi... nhưng kết quả, họ nói cô ấy không còn thời gian nữa rồi."

Cố Tư Đình đứng bên giường bệnh hồi lâu, cuối cùng nói.

"Thu xếp phẫu thuật, đành lấy đi vậy."

Chỉ một câu nói ấy, tia hi vọng sinh tồn cuối cùng của Cố Vi Vi tan vỡ.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng rơi vào bóng tối vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cô ngủ cùng Phó Hàn Tranh rồi sao?!

Không biết thần trí đã lơ lửng tự do trong bóng tối bao nhiêu lâu, Cố Vi Vi đột nhiên mở mắt.

Phát hiện mình không còn nằm trên giường bệnh nữa mà đang ở trong một căn phòng ngủ được trang trí theo phong cách trang nhã, từ trong phòng tắm còn truyền tới tiếng nước chảy, có người đang tắm.

Xoa xoa cái đầu đang đau như búa bổ của mình, cô nhìn thấy một bàn tay đầy máu.

Cúi đầu nhìn xuống, không ngờ cả thân thể lại chỉ được che chắn bằng một chiếc váy ngủ tơ tằm, thậm chí bên trong váy ngủ còn không mặc gì cả.

Cô không dám ở lại căn phòng xa lạ này thêm nữa. Nghĩ vậy, cô liền vịn vào tủ đồ mà đứng dậy, lao đảo chạy về phía cửa trước.

Lúc này cửa phòng tắm bất ngờ mở ra, đầu cô đâm trúng vào một bờ ngực vạm vỡ còn đang ướt đầm của một người đàn ông, cả cơ thể chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Người đàn ông ấy vô cùng cường tráng, thêm vào đó là cơ ngực cuộn cuộn rõ nét, toát lên vẻ gợi cảm chết người.

Cô chậm chậm ngẩng đầu lên, trông thấy vẻ lạnh lùng bao phủ trên gương mặt người đàn ông kia mà sợ hãi đến nổi trợn to hai mắt.

Phó... Phó Hàn Tranh?

Sao cô lại ở chỗ của hần thể này?

Hần là người nắm quyền ở Phó thị giàu có, là đầu rỗng của thương giới Trung Quốc.

Đồng thời... cũng là tử địch của Cố gia.

Phó Hàn Tranh nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, con ngươi thâm trầm của hần trông như thể sắp phát hỏa đến nơi, hô hấp lại càng trở nên nặng nề.

"Cô vẫn chưa chịu từ bỏ ý định sao?"

"Từ bỏ ý định cái gì cơ?"

Cố Vi Vi giãy dụa, cánh tay bị hần nắm đến đau đớn.

Cổ váy ngủ khoét sâu, vốn không che chắn được phong tình lồ lộ trước ngực.

Con ngươi của Phó Hàn Tranh càng thêm tối sẫm lại, hần kéo cô đến bên cạnh giường, mạnh mẽ đẩy cô lên giường.

Ngay lập tức xóc chiếc váy ngủ mỏng manh đang che chắn cơ thể cô lên, hần không chút dạo đầu mà trực tiếp tiến vào nơi cấm địa mềm mại của thiếu nữ.

Hần rất thỏa mãn mà chà đạp khiến Cố Vi Vi đau đớn đến mức hét lên trong sợ hãi, chỉ trong nháy mắt, trên gương mặt nhỏ bé đáng thương không còn một giọt máu.

Cô giãy giụa muốn né tránh hần nhưng lại bị Phó Hàn Tranh gắt gao đè trên giường mà tùy ý xâm chiếm.

Phó Hàn Tranh cất giọng lạnh như băng, "Hết lần này tới lần khác đều giờ mấy trò hề này ra, chẳng phải chính là vì cô muốn sao?"

"Không phải, không phải tôi muốn như thế này..." Cố Vi Vi gào khóc.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế này?

Cô không chết trong tay Lăng Nghiên nhưng lại rơi vào tay Phó Hàn Tranh.

Hơn nữa, còn vướng phải tình cảnh bị xâm hại.

Nỗi thống khổ này, dường như sẽ chẳng bao giờ kết thúc.

Vi Vi đau đến mức không thể chịu nổi thêm nữa, cứ thế mà dần dần ngất đi.

...

Không biết đã trôi qua bao nhiêu lâu, trong cơn đau đầu dữ dội, Vi Vi bị một thứ âm thanh nào đó quấy nhiễu, ồn ào đến mức không thể không tỉnh lại.

"Mộ Vi Vi, bác sĩ nói cô đã qua cơn nguy hiểm rồi, cô còn giả vờ cái gì chứ."

"Bà nội thấy cô đáng thương nên mới để cô ở lại Phó gia, cô lại đứng là kẻ lòng tham không đáy, chuốc thuốc anh trai tôi rồi trèo lên giường anh ấy..."

Cổ Vi Vi nhìn người xa lạ đang đứng trước mặt mình và cả tình huống hiện tại, đầu óc hoàn toàn mờ mịt.

Cô không phân biệt được những chuyện đang xảy ra là sự thật hay chỉ là cô đang nằm mơ mà thôi.

Mạnh Như Nhã đẩy người đàn ông trẻ tuổi đang ở trong phòng ra ngoài.

"Nhị thiếu gia, cậu ra ngoài trước đi đã, để cô ta thay quần áo rồi xuống lầu nói tiếp."

Cổ Vi Vi vừa ngồi dậy liền lập tức cảm nhận được cơn đau đớn không tả xiết từ nửa người dưới truyền đến, toàn bộ xương cốt như rụng rời từng chiếc.

Mạnh Như Nhã dìu cô xuống giường, đưa cô vào phòng tắm.

"Tắm rửa rồi thay quần áo đi."

Cổ Vi Vi bị đẩy mạnh vào phòng tắm, vừa nhìn thấy dáng vẻ của bản thân trong gương thì lập tức hoảng sợ đến nỗi hô hấp cũng trở nên run rẩy.

Trong gương là một thiếu nữ vẫn còn ngây thơ non nớt, có vẻ mới chỉ 18 19 tuổi mà thôi.

Nhưng đó không phải là của cô.

Lúc này, những ký ức xa lạ giống như một trận thủy triều đột ngột dâng tràn trong đầu Cổ Vi Vi.

Cô kinh ngạc nhìn thiếu nữ trong gương kia. Một lúc lâu sau, phải khó khăn lắm cô mới có thể tin vào những chuyện đang xảy ra với mình.

Thì ra cô đã chết rồi.

Nhưng cô lại trùng sinh thành một người khác, một thiếu nữ 18 tuổi tên là Mộ Vi Vi.

Mà toàn bộ những chuyện mà cô gặp phải, đều là do chủ nhân Mộ Vi Vi của thân thể này gây ra.

Hôm qua Mộ Vi Vi thừa dịp Phó Hàn Tranh tham dự một bữa tiệc bị say rượu, đợi đến lúc hắn về tới nhà liền hạ thuốc trong canh giải rượu mà người giúp việc chuẩn bị cho hắn, còn cố ý mặc váy ngủ thật khiêu gợi, muốn tự mình hiến thân cho hắn.

Kết quả, vừa mới bắt đầu hành sự cô ta đã lập tức bị Phó Hàn Tranh đẩy ra, đầu đập trúng tủ đồ mà chết.

Cổ Vi Vi trùng sinh trên cơ thể của cô ta, vì thế mà buộc phải thay cô ta gánh chịu mọi hậu quả của chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ai bảo bây giờ cô là Mộ Vi Vi cơ chứ

Qua một lúc lâu, cô không thể không tự khiến mình tỉnh táo lại mà chấp nhận tất cả những chuyện đã xảy ra.

Bị Mạnh Như Nhã đang chờ bên ngoài phòng tắm không ngừng giục giã, Vi Vi đành nhanh chóng tắm rửa.

Từ trong mớ quần áo mà cái nào cái nấy đều là kiểu nếu không hở eo thì cũng hở ngực của Mộ Vi Vi, cô chọn ra một bộ váy màu vàng nhạt chỉ hở phần vai rồi mặc vào.

Mạnh Như Nhã đứng sau lưng cô nhìn những dấu vết của tối hôm qua trên người cô, trong mắt không khỏi nổi lên sự ghen ghét.

"Vi Vi, cô cùng đại thiếu gia thật sự... lên giường với nhau rồi sao?"

Cổ Vi Vi thông qua chiếc gương trước mặt mà nhìn thấy toàn bộ vẻ mặt ghen ghét của Mạnh Như Nhã.

"Hắn là như vậy đi."

Nếu như có thể thì cô cũng chẳng hề muốn phát sinh bất cứ quan hệ gì với Phó Hàn Tranh cả.

Mạnh Như Nhã thấy Vi Vi quay người lại sau khi đã thay đồ xong, nét mặt liền thay đổi thành một nụ cười hòa nhã.

"Đi nào, lão thái thái cùng mọi người đang chờ ở dưới lầu đấy."

Cứ coi như cô ta đã thành công bò lên giường của Phó Hàn Tranh thì đã sao chứ, hôm nay cô ta vẫn phải cút xéo khỏi Phó gia mà thôi.

Cố Vi Vi lên tinh thần theo Như Nhã đi xuống tầng dưới, chuẩn bị đối phó với sự chất vấn của cả đám người Phó gia.

Trong phòng khách ở tầng dưới có hai người đang ngồi, Phó lão thái thái đầu tóc đã bạc trắng, nhìn thấy cô đi xuống liền có chút thất vọng mà thở dài.

Một người là người trẻ tuổi mà lúc nãy ở tầng trên đánh thức cô tỉnh dậy, cũng chính là em trai của Phó Hàn Tranh, Phó Thời Khâm.

Phó Thời Khâm còn có một cậu em trai song sinh tên là Phó Thời Dịch nhưng hôm nay lại không có mặt.

Người cuối cùng, chính là Phó Hàn Tranh tối hôm qua vừa phát sinh quan hệ với cô.

Hắn sở hữu dung mạo cực kỳ đẹp trai, gương mặt thanh tú như tranh vẽ.

Phó Hàn Tranh trên người mặc đồ Tây, chân đi giày da thoải mái mà ngồi ở đó, toàn thân toát lên khí chất cao ngạo của dòng dõi danh môn.

Cô có thể hiểu rõ bọn họ như vậy là nhờ ký ức của Mộ Vi Vi.

Hơn nữa Phó gia và Cố gia vốn là tử địch, vì thế Cố gia không hề lơ là trong việc điều tra tình báo về Phó gia.

Cô đứng trước mặt ba người bọn họ, không khỏi có cảm giác như thể cô đang bị Tam Đường hội thẩm vậy.

Phó Thời Khâm tính khí hấp tấp, là người đầu tiên lên tiếng trách móc cô.

"Bà nội ghi nhớ ân cứu mạng gia gia nhà ta của ông ngoại cô, thấy hiện tại cô đã rơi vào bước đường không có nhà để về nên mới thu nhận cô, để cô ở lại Phó gia, nuôi ăn nuôi ở, cô lại còn tham vọng muốn gả cho anh trai tôi làm Phó phu nhân chắc? Đúng là mơ mộng hão huyền."

"Mộ Vi Vi, cô đừng tưởng rằng chỉ cần dựa vào chuyện tối qua thì có thể thay đổi điều gì."

Hắn cũng không thể nào hiểu nổi, rõ ràng trước đây anh trai hắn đến cả gặp cũng không muốn gặp cô ta cơ mà.

Hơn hai mươi năm nay anh trai hắn đối với phụ nữ đều không có chút hứng thú gì, vậy mà tối hôm qua lại đụng tới Mộ Vi Vi sao?

Kể cả có bụng đói ăn bữa, cũng không nên ăn cái loại này chứ?

Cố Vi Vi bị người ta oán hận không có gì để nói, tuy là chuyện này không phải do cô gây ra nhưng ai bảo bây giờ cô chính là Mộ Vi Vi chứ.

Chuyện xảy ra tối hôm qua rõ ràng cô mới là người phải chịu thiệt, bây giờ lại trở thành cô quyền rũ Phó Hàn Tranh trước.

Mạnh Như Nhã thấy Vi Vi không nói lời nào liền dùng giọng nhỏ nhẹ mà biện hộ giúp cô.

"Nhị thiếu gia, trong nhà Vi Vi xảy ra chuyện, cô ấy không phải cố tình mạo phạm đâu."

"Cô ta còn không cố tình chắc, từ khi cô ta đến Phó gia làm gì có ngày nào chịu ngồi yên chứ, không chỉ dùng mọi thủ đoạn quấy rầy đại ca, lại còn làm vỡ đồ cổ của cha..."

Phó Thời Khâm tức giận liệt kê đủ loại chuyện xấu mà Mộ Vi Vi làm từ khi đặt chân bước vào Phó gia đến nay, hiển nhiên là đã không thể nhịn nổi cô nữa.

Cố Vi Vi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trầm mặc im lặng, đến một câu cũng không hề phản bác.

Phó Hàn Tranh xem giờ rồi nói với Phó lão thái thái.

"Cháu trở về trước đây, người xử lý cô ta tốt một chút, nếu không cháu sẽ đích thân cho người xử lý sạch sẽ cô ta đấy."

Cố Vi Vi bị sát khí ẩn trong lời nói của Phó Hàn Tranh dọa sợ tới mức rụt cả cổ lại.

Phó Hàn Tranh đang định rời khỏi nhà để đến công ty thì Mạnh Như Nhã nhận được một cuộc điện thoại rồi đột nhiên thần sắc trở nên nghiêm trọng gọi hai người dừng lại.

"Đại thiếu gia, bức "Hoa hồng" mà chúng ta mua giúp Wilson tiền sinh xây ra chút vấn đề."

Sắc mặt Phó Hàn Tranh hơi trầm xuống, "Xây ra chuyện gì rồi?"

Mạnh Như Nhã tỏ vẻ khó xử nhìn sang Cố Vi Vi, "Lúc trước trợ lý Từ có việc bận nên tranh do tôi đem về, trên đường...trên đường lại đón Mộ Vi Vi. Cô ấy không cẩn thận làm đổ cà phê lên bức tranh..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tâm cơ nữ nhân

Phó Thời Khâm vừa nghe xong, tức đến mức nổi giận tại chỗ.

"Mộ Vi Vi, bức tranh kia là do chúng ta bỏ ra mấy chục triệu mới đầu giá được, nó rất quan trọng trong việc hợp tác giữa chúng ta và tập đoàn Wilson, cô lại đổ cà phê lên bức tranh đó sao?"

Phó Hàn Tranh tuy không thất thố mắng người như Phó Thời Khâm nhưng hiện tại trên mặt cũng lạnh lùng tối sầm lại.

"Có cách nào phục chế lại được không?"

Mạnh Như Nhã bắt đầu dĩ lắc đầu, "Tôi đã ngay lập tức mang nó đi tìm chuyên gia phục chế văn vật rồi, bên đó vừa mới gọi tôi nói...không thể phục chế được. Ngày mai Wilson tiền sinh đến Đế Đô rồi, ông ấy và phu nhân rất thích bức tranh này, phải làm thế nào đây?"

Cố Vi Vi lẳng lặng nhìn Mạnh Như Nhã đang nói chuyện, khóe miệng hiện ra mấy phần châm biếm.

Cô nhớ là bức tranh đó vốn dĩ được đặt ở ghế sau, cô ta cố tình để Mộ Vi Vi giữ nó.

Cốc cà phê đó, cũng là cô ta mua cho Mộ Vi Vi.

Mà cà phê, cũng là do cô ta phan gấp nên mới bị đổ lên bức tranh, bây giờ... Tất nhiên mọi chuyện đều biến thành lỗi của Mộ Vi Vi.

Nữ nhân này... tâm cơ thật quá sâu rồi đi.

Đi theo Mộ Vi Vi tới Phó gia, cô ta liền bày ra bộ dạng chị em tri kỷ để tiếp cận cô.

Mộ Vi Vi tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện nên mới bị Mạnh Như Nhã lừa.

Nghe cô ta nói Phó Hàn Tranh thích kiểu con gái trưởng thành gợi cảm, Vi Vi từ một thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần lại cố tình biến bản thân thành kiểu trưởng thành, ngày nào cũng ăn mặc giống hệt mấy cô gái tiếp rượu ở hộp đêm.

Nghe cô ta nói rằng thay đổi phong thủy của Phó gia có lợi cho nhân duyên của cô và Phó Hàn Tranh, Vi Vi liền thực sự di chuyển vị trí đồ vật trong nhà, vì thế mới làm vỡ bình hoa cổ...

Từng bước từng bước, cứ thế khiến cho Mộ Vi Vi trở thành đối tượng chịu sự căm ghét của toàn bộ người nhà họ Phó.

Mộ Vi Vi tuổi còn nhỏ không suy nghĩ nhiều, không hiểu được loại tâm cơ sâu xa này của phụ nữ.

Nhưng Cố Vi Vi cô thì không ngốc nghếch như thế, cô đã sớm nhìn ra Mạnh Như Nhã từ đầu tới cuối vốn không phải đang giúp cô mà là dụng tâm khiến cho cô bị Phó Hàn Tranh và tất cả mọi người ở Phó gia chán ghét, cuối cùng bị đuổi ra khỏi Phó gia.

Phó Hàn Tranh trầm mặc nhìn thiếu nữ trước mặt, trong mắt chứa đựng sự tức giận, tối đen như một hồ nước lạnh lẽo.

"Mộ Vi Vi, không nói đến chuyện khác, chuyện này cháu phải cho chúng ta một lời giải thích thỏa đáng."

Phó lão thái thái nhìn Cố Vi Vi vẫn luôn giữ im lặng từ đầu tới giờ, "Vi Vi, bức tranh đó... đúng là do cháu hủy hoại sao?"

Cố Vi Vi ngoan ngoãn gật đầu đáp, "Đúng là do cháu làm đổ cà phê."

Mặc dù không phải cô cố ý làm như thế nhưng cà phê đúng thật là do cô làm đổ.

Phó lão thái thái thất vọng thở dài, chuyện tối hôm qua cô khiến Phó Hàn Tranh nổi giận, hẳn đã nể mặt người bà nội này mà không truy cứu rồi, chỉ cần

để Vi Vi chuyển ra ngoài sống là được.

Bây giờ lại còn liên quan đến cả chuyện của công ty. Chuyện hợp tác giữa tập đoàn Phó thị và tập đoàn Wilson, đã phải bàn bạc suốt mấy tháng trời vợ chồng Wilson mới đồng ý đến Trung Quốc thỏa thuận chuyện hợp tác.

Vì vợ chồng bọn họ rất thích tranh của Phở Lợi An nên Phó gia đã tốn không ít tâm tư mua một bộ tranh chuẩn bị tặng cho vợ chồng Wilson.

Bây giờ bộ tranh khó khăn lắm mới mua được này lại bị Mộ Vi Vi dùng một cốc cà phê phá hủy.

Phó Hàn Tranh liếc nhìn Mạnh Như Nhã, "Cho người đi lấy tranh về đi."

Mạnh Như Nhã ngay lập tức gọi điện thoại. Không tới một tiếng đồng hồ sau, bức danh họa bị phá hỏng kia được đưa tới trước mặt Cố Vi Vi.

Phó Hàn Tranh dùng ngữ điệu lạnh lùng nghiêm túc nói, "Cô có hai lựa chọn, một là đem bức tranh này phục chế lại như ban đầu, hai là đem một bộ tranh khác của Phở Lợi An tới đây."

Khóe mắt Cố Vi Vi giật giật, ánh mắt khế đảo.

"Có lựa chọn thứ ba không?"

Phó Hàn Tranh liền dùng ánh mắt lạnh tới thấu xương nhìn cô.

"Hoặc là, trả một cái giá thật đắt."

"Đại thiếu gia, cũng không phải Vi Vi cố ý gây chuyện mà. Số tranh Phở Lợi An để lại vốn không nhiều, chúng ta phải mất mấy tháng mới có thể tìm được một bộ, bây giờ bảo cô ấy tìm ở đâu ra cơ chứ." Mạnh Như Nhã lại tiếp tục đứng ra cầu xin thay Vi Vi.

"Như Nhã, đừng nói giúp cô ta nữa. Cô ta mà không thể giao ra cái chúng ta cần, vậy thì cứ chờ mà ăn cơm tù đi." Phó Thời Khâm hừ lạnh.

Mạnh Như Nhã liếc sang vẻ mặt lạnh lùng của Phó Hàn Tranh, trên khóe miệng khế nở một nụ cười không dễ phát hiện.

Chuyện đã đến mức này rồi, Mộ Vi Vi cũng nên rút khỏi Phó gia đi thôi.

Nơi mà cô ta không thể ở lại, cô ta dựa vào cái gì mà đòi ở lại cơ chứ?

Cố Vi Vi cũng không bị trận địa do mấy người bọn họ bày ra dọa sợ, cô lạnh nhạt liếc qua bức tranh sơn dầu trước mặt mình.

"Thực ra, các người nên cảm ơn tôi mới phải."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tôi gọi cô là bố

"Cảm ơn cô sao?" Phó Thời Khâm nổi giận mà không có chỗ phát tiết.

"Cố Vi Vi, cô hủy đi một bức tranh chúng tôi tốn mấy chục triệu mua về, lại còn muốn chúng tôi phải cảm ơn cô? Là đầu óc tôi có vấn đề hay đầu óc cô có vấn đề vậy?"

Cô ta phá hủy một bộ tranh đáng giá trăm triệu, lại còn mặt dày đòi bọn họ phải cảm ơn cô ta sao?

"Đương nhiên là đầu óc anh có vấn đề rồi." Cố Vi Vi lạnh nhạt liếc sang hắn

"Cô..."

Cố Vi Vi nhìn bức tranh sơn dầu kia, là một trong những bức tranh thuộc bộ danh họa Vườn hoa hồng của một họa sĩ nổi tiếng của thế kỉ 19 tại châu Âu, Phở Lợi An. Trong tranh là một vườn hoa hồng xinh đẹp kiêu diễm, chỉ tiếc là đã bị cà phê ngấm vào vài khiến cho bức tranh bị bao phủ bởi một vệt tối tăm, mất đi cảnh đẹp ý vui ban đầu.

"Phí mấy chục triệu để mua một bức tranh nhái, chẳng phải là đầu óc có vấn đề hay sao?"

"Hàng nhái sao?!" Phó Thời Khâm nghe nàng cãi chày cãi cối, cạn lời đến cực điểm.

"Một người không hiểu hội họa lại chưa từng học mỹ thuật như anh, biết thế nào là tranh thật thế nào là tranh giả được chắc?"

Mạnh Như Nhã khẩn trương nói, "Bức tranh này là chúng tôi công khai đấu giá được, chuyên gia cũng đã giám định rồi, không thể là giả được."

Bức tranh này là do chính cô tìm được, cũng do cô ra mặt đấu giá đem về.

Bây giờ Cố Vi Vi lại nói rằng cô bỏ ra mấy chục triệu lại mua về một bức tranh giả? Cô ta vì muốn thoát đại tội mà đến cả lời hoang đường như vậy cũng dám nói ra sao?

Sự lạnh lùng trên gương mặt Phó Hàn Tranh càng trở nên rõ ràng, "Cô dám nói tranh là giả thì tốt nhất là giải thích cho thỏa đáng."

Cố Vi Vi nhìn về phía hần, từng câu từng chữ giải thích lời nói của mình.

"Những bức tranh của Phổ Lợi An đều sử dụng kỹ thuật bạc đồ, tranh khi hoàn thành sẽ có hiệu quả trong suốt hoặc nửa trong suốt khiến cho bức tranh trở nên linh động. Tuy bức tranh này mô phỏng này rất giống nhưng căn bản không phải là tranh của Phổ Lợi An."

"Tôi học Mỹ thuật nhiều năm như vậy rồi, tại sao chưa từng thấy có người nhắc đến chuyện này chứ?"

Cố Vi Vi cười châm biếm cô ta, chỉ đơn giản mà nói.

"Nếu các người vẫn không tin thì cứ việc tìm Minh Tông Viễn lão tiên sinh mà giám định, ông ấy là chuyên gia trong lĩnh vực nghiên cứu họa phẩm của Phổ Lợi An, cũng là Hội trưởng của Hiệp hội Mỹ thuật Trung Quốc. Dựa vào nhãn lực của ông ấy chắc chắn có thể nhìn ra được bức tranh này là thật hay giả."

"Ồ, cô đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đấy nhì."

Phó Thời Khâm cười gằn thành tiếng, từ trước đến nay hần thật sự chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như cô ta đâu.

Cô ta chuyển tới Phó gia sống, hần không một lời ý kiến.

Bình thường cô ta quấy nhiễu anh trai hần, bọn họ cho rằng cô ta còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện nên không truy cứu. Nhưng chuyện lần này rõ ràng là cô ta sai, vậy mà còn dám ở đây cãi chày cãi cối.

Phó lão thái thái nhìn chăm chăm Phó Hàn Tranh nói, "Để định tội con bé, cũng là để mọi người đều tâm phục khẩu phục, mời Minh lão tiên sinh tới đây một chuyến đi."

Phó Hàn Tranh gọi điện thoại cho trợ lý của hần, cho người đến Minh gia mời Minh Tông Viễn đến đây để giám định bức tranh.

Phó Thời Khâm hừ lạnh, "Tối thôi, cứ mời Minh lão tiên sinh đến đây một chuyến đi, lát nữa có kết quả giám định rồi, tôi xem cô còn lời gì để cãi."

"Nếu tranh là thật, tôi bán máu bán thận đền bù cho anh." Cố Vi Vi nói xong, cười xấu xa cợt nhả hỏi,

"Nếu như là giả thì sao đây?"

"Nếu tranh là giả, tôi liền gọi cô là cha." Phó Thời Khâm hàm hồ.

"Tốt lắm, lát nữa đừng quyệt nợ là được." Cố Vi Vi đứng dậy, quay sang nói với Phó lão thái thái.

"Bà nội, con muốn đi thu dọn đồ đạc một chút trước."

Phó lão thái thái gật đầu, đã xảy ra chuyện như vậy rồi, không cần biết tranh này giám định xong là thật hay giả, chắc chắn Hàn Tranh cũng không để con bé tiếp tục ở lại Phó gia.

Cố Vi Vi lên lầu thu dọn đồ dùng của Mộ Vi Vi, thu dọn xong rồi thì lẳng lặng ngồi trên lầu một mình, nghĩ xem rồi khỏi nơi này rồi con đường sau này phải tự mình đi như thế nào đây.

Qua một lúc lâu, Phó Thời Khâm chạy lên lầu gõ cửa phòng.

"Mộ Vi Vi, Minh lão tiên sinh đã đến rồi, bây giờ cô muốn né tránh thì cũng muộn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tôi gọi cô là bố 2

Cố Vi Vi mở cửa, kéo theo vali hành lý theo Phó Thời Khâm xuống lầu.

Dưới lầu, một vị lão tiên sinh gần bảy mươi tuổi đang trò chuyện cùng Phó Hàn Tranh và mấy người khác.

"Mình lão, hẳn là trên đường trợ lý Từ đã nói với ông mục đích hôm nay chúng ta mời ông đến đây rồi. Mời ông xem xem, bức tranh của Phở Lợi An này rốt cuộc là hàng thật hay hàng giả."

"Tranh của Phở Lợi An sao?" Minh Tông Viễn kinh ngạc.

Ông vừa nói vừa lấy kính viễn thị ra, "Hiện tại bên ngoài còn rất ít tranh do Phở Lợi An vẽ, vậy mà các người lại có thể tìm được sao?"

"Một phòng đấu giá bí mật đã đem nó ra đấu giá." Phó Hàn Tranh đưa tay chỉ bức tranh trên bàn, "Ông là chuyên gia nghiên cứu về họa phẩm của Phở Lợi An, mời ông xem qua bức tranh này một chút."

Minh Tông Viễn vừa nghe hẳn nói đây là tranh của Phở Lợi An liền kích động đến mức lập tức đứng dậy đi đến trước bàn, đưa mắt đến sát bức tranh sau đó trên mặt lại xuất hiện vẻ thất vọng.

"Thế nào rồi, là thật đúng không?" Phó Thời Khâm không đợi nổi nữa, liền tiến đến gần Minh lão dò hỏi.

Minh Tông Viễn lão tiên sinh tháo kính xuống, trên mặt biểu lộ vẻ không vui mà quay đầu lại nhìn mấy người Phó Thời Khâm.

"Mấy người trẻ tuổi các người có ý tìm ta kiểm chuyện với ta cho vui đấy hả?"

Đôi mắt Phó Hàn Tranh híp lại trở nên sắc lạnh, "Ý của Minh lão là, bức tranh này... là hàng nhái sao?"

Phó Thời Khâm không tin nổi những gì hẳn vừa nghe thấy liền tiến lại gần bức tranh nhìn trước ngó sau rồi lòi kéo Minh Tông Viễn mà nói.

"Mình lão, ông nhìn kỹ lại một chút đi, không thì để tôi lấy cho ông thêm một cái kính lúp nữa. Bức tranh này là do tôi bỏ ra mấy chục triệu đấu giá giành về đây, làm sao mà giả được chứ?"

"Mấy chục triệu sao?" Minh Tông Viễn chẳng muốn liếc mắt nhìn lại bức tranh giả kia thêm lần nào nữa, như thể nó sẽ làm bẩn mắt ông vậy.

"Là đầu óc tao có vấn đề mà lại đem mấy chục triệu đi mua cái thứ tranh giả này cơ chứ?"

Mạnh Như Nhã liếc sang Phó Hàn Tranh, trong lòng bắt đầu trở nên hoang mang.

"Mình lão, ông xem lại kỹ một chút đi, ông mới liếc mắt một cái liền nói bức tranh này là hàng giả thì cũng quá qua loa rồi đấy."

Đây là tranh do cô giới thiệu mà đấu giá mua về, nếu là hàng giả thì cô là người phải chịu trách nhiệm.

Kết quả là không những không thể khiến Mộ Vi Vi gặp xui xẻo, trái lại còn trở thành giúp cô ta lập công.

Minh Tông Viễn không nhịn nổi nữa mà thở dài, xua tay nói.

"Ta không cần phải nhìn kỹ làm gì, tranh của Phở Lợi An ta đã xem qua bao nhiêu bức rồi, cái nào là thật cái nào là giả chỉ cần ta liếc mắt nhìn qua liền có thể nhận ra."

"Hơn nữa, bức tranh thật mà thứ hàng giả này mô phỏng theo vốn là món đồ mà một người họa hữu của ta rất yêu thích, ta từng tận mắt trông thấy bức tranh thật đó trong nhà bọn họ rồi. Người ta cũng không phải là hạng thiếu tiền, không thể nào có chuyện đem tranh đi bán được."

Ông tha thiết yêu thích tác phẩm của Phở Lợi An, nhìn thấy mấy loại tranh giả này sắc mặt liền xấu đi.

Phó Thời Khâm vốn dĩ đã kìm nén mấy lời châm biếm sẵn trong đầu, chỉ đợi Minh Tông Viễn tới giám định ra tranh là hàng thật liền đem ra mắng Cố Vi Vi một phen.

Nhưng mà bây giờ lại kiểm tra tranh là giả, hẳn buộc phải đem hết mấy lời ấy nhịn lại.

Mà người đem mấy chục triệu đi mua một bức tranh giả là Mạnh Như Nhã kia giờ đây đuối lý, cũng không dám nói thêm lời nào.

Phó Hàn Tranh hướng mắt nhìn về phía Cố Vi Vi ở lầu dưới, trong mắt có chút thâm sâu khó dò.

"Vi Vi, làm sao mà cháu nhìn ra được đây là tranh giả?". Phó lão thái thái có chút hiếu kỳ, không nhịn nổi mà truy hỏi.

Bà biết Vi Vi căn bản không học Mỹ thuật, bức vẽ giả này, đem ra bán đấu giá đã lừa được không biết bao nhiêu người, làm sao mà cô vừa nhìn qua đã nhận ra là giả chứ.

"Trước đây mẹ cháu thích tranh sơn dầu nên thường đưa cháu đi xem triển lãm tranh của họa sĩ nước ngoài. Cháu đã từng xem qua những bức tranh khác của Phở Lợi An, phát hiện bức tranh này không giống nên mới cảm thấy nó là giả." Cổ Vi Vi chỉ giải thích đơn giản.

Sự thật là bút tích thật của bộ tranh "Hoa hồng" đã bị Cổ gia bí mật mua lại từ tám năm trước rồi, vẫn đang được treo ở phòng khách của Cổ gia.

Cổ phu nhân thập phần yêu thích tranh của Phở Lợi An, phần lớn tranh sưu tầm trong nhà đều là của Phở Lợi An, Minh Tông Viễn từng được mời đến Cổ gia với tư cách họa hữu, cũng vì vậy mà đã được tận mắt nhìn thấy bút tích thật của bức tranh này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bà đang hại cháu trai của mình đấy, bà có biết không?

Minh Tông Viễn vừa nghe chuyện cô là người đầu tiên nhận ra bức tranh đó là hàng giả liền không khỏi nhìn thiếu nữ đang kéo vali hành lý kia một hồi lâu.

"Cô bé này thật tinh tường, bức tranh này mặc dù là hàng giả nhưng cũng là mô phỏng giống đến bảy tám phần, nếu không phải ta đã từng xem qua bản gốc thì nhất thời cũng không phân biệt được đâu."

Cổ Vi Vi tùy tiện mỉm cười, "Chỉ là trùng hợp mà thôi."

Vừa hay, cô cũng đã từng xem qua bản gốc rồi.

"Như Nhã, cô làm việc cũng quá bất cẩn rồi, chuyện lớn như vậy làm sao có thể phạm sai lầm chứ, nếu không phải Vi Vi kịp thời phát hiện bức tranh là đồ giả mà đến ngày mai tặng cho vợ chồng Wilson rồi mới phát hiện thì cô muốn tập đoàn Phó thị phải mất mặt đến mức nào đây?"

"Cháu... cháu cũng là không ngờ đến, người môi giới đã năm lần bảy lượt bảo đảm đây là tranh thật mà..."

Mạnh Như Nhã một lòng tự trách bản thân, ấp úng giải thích.

Phó Hàn Tranh liếc mắt nhìn sang trợ lý Từ Khiêm của hần, "Liên hệ luật sư, tìm cho ra kẻ môi giới và phòng đấu giá đền bù tổn thất, việc của mình thì đừng có mượn tay người khác mà hành sự."

Lời này của hần là nói cho Từ Khiêm, cũng là nói cho Mạnh Như Nhã nghe.

"Vâng, ông chủ, tôi lập tức làm ngay." Từ Khiêm gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Chuyện đấu giá bức tranh này lẽ ra hần nên tự mình làm, là Mạnh Như Nhã chủ động tìm hần nói để cô ta làm.

Lúc đó hần cũng đang bận rộn nên mới cho rằng cô ta và Phó gia có giao tình không nhỏ, lại đã từng học Mỹ thuật, để cô ta đi làm chuyện này cũng không có vấn đề gì.

Nếu không phải Mộ Vi Vi làm ra chuyện ồn ào này, vô tình lại phát hiện ra tranh là giả, ngày mai vẫn đem nó ra ngoài, đến lúc đó hậu quả mới thực sự là khó lường.

"Anh, để em và Như Nhã đi thôi, không phải Từ Khiêm còn phải chủ trì buổi hội nghị chiều nay sao." Phó Thời Khâm chủ động lên tiếng.

Tranh đã được giám định là giả rồi, theo như cuộc đánh cược lúc nãy thì chẳng phải hần còn phải gọi Mộ Vi Vi một tiếng cha hay sao.

Vì thế, vẫn nên nhân cơ hội này rồi đi trước mới được.

Mạnh Như Nhã trừng mắt lườm Cổ Vi Vi đang đứng một bên, cô vốn là muốn khiến Cổ Vi Vi phải chịu khổ một phen, khiến cô ta triệt để dứt khỏi biệt thự Thiên Thủy.

Kết quả là không những không thể khiến cô ta gặp xui xẻo, trái lại còn biến thành tự lấy đá đập chân.

Phó Hàn Tranh đích thân rót cho Minh Tông Viễn một chén trà, "Minh lão, sự tình khẩn cấp, chúng tôi đang cần một bộ tranh của Phở Lợi An, không biết... ngài có không?"

Vợ chồng Wilson rất yêu thích tranh của Phở Lợi An, nhưng trong thời gian ngắn chỉ sợ rằng bọn họ không thể mua được bút tích thật của Phở Lợi An.

Minh lão tiên sinh trong tay sưu tầm không ít tranh, chỉ cần ông ấy đồng ý lấy ra một bức thôi là đủ để ứng phó cho tình huống khẩn cấp này rồi.

"Không thể được, những thứ này đều là tâm can bảo bối của ta, cậu có đưa cho ta bao nhiêu tiền ta cũng không bán đâu."

Minh Tông Viễn vừa nghe thấy chủ ý lấy đi đồ sưu tầm của ông, trà còn chưa uống đã lập tức muốn rời đi.

Phó Hàn Tranh biết nhất thời không thể khuyên Minh Tông Viễn nhượng tranh lại cho hắn thì cũng không hỏi nhiều nữa.

"Từ Khiêm, tiễn Minh lão về đi."

Đợi khi Minh lão đi rồi, Phó Hàn Tranh mới nhìn về phía Cố Vi Vi, không khỏi nhíu mày nhìn cô kỹ một chút.

"Chuyện bức tranh cô không làm sai nhưng không có nghĩa là cô có thể tiếp tục ở lại đây."

"Tôi biết, tôi lập tức rút đi ngay đây, chắc chắn sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh thêm lần nào nữa."

Cố Vi Vi gật đầu tỏ ý bảo đảm chắc chắn.

Phó Hàn Tranh xem lại thời gian một chút rồi nói tạm biệt với Phó lão thái thái sau đó vội vã chạy tới công ty.

Cố Vi Vi dưới sự giúp đỡ của Phó lão thái thái liền chuyển tới nhà trọ Cẩm Tú ở gần trường học của Mộ Vi Vi.

"Bên đó vẫn đang để trống, cháu tạm thời ở lại chỗ đó đi, bây giờ Hàn Tranh còn đang tức giận, đừng quấy rầy nó nữa."

"Vâng." Cố Vi Vi đáp ứng.

Không chỉ là bây giờ mà cả sau này cô cũng sẽ không quấy rầy Phó Hàn Tranh nữa.

"Tuy lần này cháu hành sự quá đáng nhưng mà... làm rất tốt." Phó lão thái thái nói xong, trước khi đi còn không quên tặng cho cô một ánh mắt đầy khích lệ.

Khóe miệng Cố Vi Vi nhếch lên, "..."

Làm rất tốt?

Ý của bà ấy là chuyện cô cưỡng ép Phó Hàn Tranh ngủ cùng cô, làm rất tốt sao?

Bà đang hại cháu trai của mình đấy, bà có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đầu óc tốt cuộc là một cái hố sâu đến thế nào đây?

Nhà trọ mà cô mới chuyển tới khác xa so với biệt thự Thiên Thủy xa hoa rộng lớn.

Nhưng dù sao cũng được trang trí tinh tế, đồ dùng cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày đều có đủ.

Cố Vi Vi dọn dẹp căn phòng một chút, sắp xếp hành lý mà cô mang theo sau đó không chờ nổi nữa mà tắm rửa sạch sẽ.

Cô cởi bỏ bộ trang phục theo phong cách trưởng thành quá mức ra, đổi thành áo phông quần jean đơn giản.

Mộ Vi Vi năm 18 tuổi, chính là thời điểm da mặt căng mịn trắng hồng nhất.

Làn da mịn màng như sứ, gương mặt xinh đẹp tinh xảo, đôi môi căng mọng như anh đào, là một thiếu nữ thuần mỹ trong sáng.

Một gương mặt xinh đẹp trời sinh như vậy nhưng lại bị mấy lời chỉ bảo của Mạnh Như Nhã làm biến thành một cô gái tiếp rượu ở hộp đêm mang vẻ đẹp trưởng thành nhưng thô thiển.

Đầu óc của Mộ Vi Vi này tốt cuộc là một cái hố sâu đến thế nào đây?

Nghỉ ngơi ở nhà trọ được một ngày, cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa mà ra ngoài đi dạo một chút rồi tiện thể mua thêm quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Vừa mới mua đồ xong trở về nhà trọ Vi Vi liền nhận được điện thoại của Phó lão thái thái, bảo cô chọn một hôm nào đó đi gặp Minh Tông Viễn làm một chuyện.

....

Tập đoàn Phó thị, tòa nhà trụ sở chính.

Phó tổng Phó Thời Khâm sau khi đưa vợ chồng Wilson về khách sạn, lúc trở lại công ty liền tức giận đến lộn cả ruột.

"Tại sao hai người bọn họ lại khó tính đến thế cơ chứ, chúng ta đã nhượng bộ đến mức không thể nhượng bộ thêm nữa rồi, bọn họ còn muốn thế nào nữa chứ?"

Hôm qua vợ chồng Wilson đã đến Trung Quốc, thế nhưng hội nghị đã họp suốt hai ngày rồi mà chuyện hợp tác vẫn chưa được quyết định.

Đây là vụ làm ăn đáng giá tới mấy trăm triệu, không những thế còn liên quan đến chuyện mở rộng tập đoàn Phó thị ở nước S.

Nếu để chuyện lần này thất bại, tổn thất quả thật sẽ rất lớn.

"Phía Minh lão vẫn là không thuyết phục được sao?" Phó Hàn Tranh trầm ngâm.

Hôm qua Wilson phu nhân đã hỏi tới chuyện bức tranh của Phổ Lợi An, xem ra vấn đề then chốt vẫn là bức tranh đó.

Phó Thời Khâm nóng vội đến không thể chịu nổi nữa liền thở dài một hơi rồi thẳng thắn nói.

"Lão đầu kia cứ y như tảng đá thối tha vậy, em chỉ còn nước quỳ xuống gọi ông ta là gia gia là chưa làm thôi, vậy mà ông ta vẫn không chịu đồng ý lấy ra một bức tranh nào cả."

Cũng chỉ là một bức tranh thôi mà, thật không hiểu nổi có gì hay mà khiến ai cũng muốn xem như vậy chứ.

Phó Hàn Tranh day day trán, "Chuẩn bị một chút trà ngon, ngày mai đích thân anh đi một chuyến."

Kế hoạch hợp tác cùng tập đoàn Wilson đã được tập đoàn Phó thị chuẩn bị từ rất lâu rồi, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra sự cố được.

"Em thấy kể cả anh có gọi ông ta là cha thì ông ta cũng chẳng lấy tranh ra cho chúng ta đâu." Phó Thời Khâm bĩu môi.

Giữa lúc hai người đang lo lắng tới sứt đầu mẻ trán thì Mạnh Như Nhã trông có chút tiểu tụy lên tới tầng 19, mừng rỡ mà nói.

"Phó tổng, đã thuyết phục được Minh lão rồi."

"Thật sao?" Phó Thời Khâm kích động đứng dậy hỏi.

Mạnh Như Nhã vừa gật tò ý khẳng định vừa mỉm cười, "Minh lão không những đồng ý nhượng lại một bức tranh của Phổ Lợi An, còn mời vợ chồng Wilson đến nhà ông ấy xem tranh mà ông ấy sưu tầm được nữa."

Phó Hàn Tranh hài lòng gật đầu, "Sắp xếp chiều ngày mai đến đó đi, cô quay về nghỉ ngơi được rồi."

Có lẽ là do vẫn luôn phải tốn không ít tâm tư về chuyện của Minh lão, Mạnh Như Nhã trông hơi tiểu tụy một chút, quảng thâm dưới mắt hiện rõ.

"Ngày mai tôi vẫn nên đi cùng anh, mấy người đàn ông các anh nói chuyện làm ăn, Wilson phu nhân cũng cần có một người phụ nữ bên cạnh mới dễ nói chuyện."

Phó Hàn Tranh suy nghĩ một chút rồi nói.

"Hôm nay cứ về nghỉ trước đi đã, ngày mai lại phải phiền cô rồi."

Mạnh Như Nhã rất vui vẻ mà mỉm cười rồi khỏi văn phòng của tổng giám đốc.

Phó Thời Khâm sờ cằm, tò mò tự nhủ.

"Rốt cuộc là cô ấy làm thế nào mà thuyết phục được lão đầu đó nhỉ, rõ ràng là chúng ta đã dùng đủ mọi biện pháp mà ông ta vẫn không chịu đồng ý cơ mà."

Suốt hai ngày nay hắn đã phải đến nhà Minh lão mấy chuyến rồi, nói cũng đã nói tới mức mài hồng cả miệng mà Minh Tông Viễn đến một bức tranh đều không đồng ý nhượng lại.

Như Nhã quả nhiên không hổ danh là giám đốc bộ phận công tác quần chúng, đến cả người khó nói chuyện như thế mà cũng thuyết phục được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Muốn cảm ơn thì phải cảm ơn Mộ Vi Vi kìa

Buổi chiều ngày thứ hai, Phó Hàn Tranh cùng vợ chồng Wilson đến nhà của Minh Tông Viễn làm khách.

Minh Tông Viễn vốn rất được giới Mỹ thuật Trung Quốc coi trọng, ông ấy và vợ chồng Wilson đều là người yêu thích tranh của Phó Lợi An vì thế mọi người cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ.

Minh Tông Viễn không những tặng cho vợ chồng Wilson một bộ tranh của Phó Lợi An, lại còn mời bọn họ ở lại uống trà chiều.

Wilson phu nhân khen điểm tâm ngọt mà Minh gia chuẩn bị, khen tới không dứt miệng, trước khi rời đi còn không quên lấy một phần về khách sạn.

Mãi cho đến khi trời tối, Wilson tiên sinh trước khi lên xe liền dùng tiếng Hoa giọng gao của mình mà nói với Phó Hàn Tranh.

"Phó tiên sinh, hôm nay... thực sự đã mang đến cho chúng tôi quá nhiều kinh hi, hy vọng chúng ta sẽ có một cuộc hợp tác vui vẻ".

"Tôi rất mong chờ sự hợp tác của chúng ta." Phó Hàn Tranh cười nói.

"Còn nữa, điểm tâm ngọt hôm nay làm cực kỳ ngon, phu nhân nhà tôi cực kỳ yêu thích."

Wilson tiên sinh vừa nói vừa bắt tay Phó Hàn Tranh.

"Vây chúng ta ngày mai gặp lại." Phó Hàn Tranh bắt tay Wilson, sau đó nhìn bọn họ lên xe rời đi.

Phó Thòi Khâm thì lại vô cùng đau lòng mà nhìn trợ lý của Wilson lấy đi mất nửa cái bánh ngọt, bánh ngọt là thứ mà kẻ hào ngọt như hắn yêu thích nhất cơ mà.

Hắn vốn là muốn chờ sau khi cuộc gặp mặt kết thúc liền bảo người của Minh gia gói nó lại để hắn đem về tự thưởng cho bản thân.

Kết quả lại bị Wilson phu nhân đoạt mất, khiến hắn đau lòng đến chết mất thôi.

Mạnh Như Nhã thấy xe của vợ chồng Wilson đã rời đi rồi, liền mỉm cười nói.

"Nếu Wilson tiên sinh đã nói như vậy thì việc hợp tác lần này coi như thành công rồi."

"Làm đến thế này rồi mà vẫn không thành thì bọn họ xứng đáng được ngắm tranh rồi ăn uống chắc?" Phó Thòi Khâm hằm hừ nói.

Cắn người miệng mềm, bắt người nung tay.

Bọn họ vừa có được bức tranh yêu thích, vừa được thưởng trà chiều mỹ vị như thế, không đáp ứng mà được chắc?

Phó Hàn Tranh liếc mắt nhìn Mạnh Như Nhã, "Hôm nay cô sắp đặt chuyện này rất tốt."

Mạnh Như Nhã khẽ mỉm cười, "Chuyện bức tranh là do tôi sơ suất mới xảy ra, chỉ là lấy công chuộc tội thôi mà."

"Hai ngày nay cô hao tâm tổn trí nhiều rồi, có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian." Phó Hàn Tranh nói.

Sau hôm nay là hội nghị hợp tác song phương rồi, bộ phận công tác quần chúng không cần nhúng tay vào.

"Vẫn là đợi sau khi ký hợp đồng xong rồi hãy nói, phía bên Wilson phu nhân vẫn nên để tôi đi câu thông thì dễ dàng hơn."

Chuyện ngày hôm nay vừa hay cho cô một cơ hội để lấy được hảo cảm của Phó Hàn Tranh, cô đương nhiên muốn tận dụng mọi thời cơ để phát triển quan hệ giữa hai người rồi.

Phó phu nhân vốn rất thích cô, chỉ còn chờ quan hệ giữa cô và Phó Hàn Tranh tiến thêm một bước nữa thôi.

Vị trí Phó thái thái này, trừ cô ra không thể là ai khác.

Nhờ con bé ngu xuẩn Mộ Vi Vi phát hiện ra tranh là giả.

Ngược lại khiến cô đi thuyết phục Minh lão sắp xếp buổi trà chiều ngày hôm nay, càng làm cho Phó Hàn Tranh và mọi người trong công ty phải nhìn cô bằng ánh mắt khác.

"Như vậy cũng được." Phó Hàn Tranh gật đầu với cô ta rồi lại quay sang nói với Phó Thời Khâm, "Đồ tặng cho Minh lão đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong từ sớm rồi."

Phó Thời Khâm lấy đồ cở từ trên xe xuống, tự mình theo anh trai quay vào Minh gia để cảm ơn Minh lão.

Nhóm người bọn họ ở trong khu vườn được thiết kế theo phong cách Trung Quốc của Minh gia tìm thấy lão nhân gia đúng lúc ông đang cho cá ăn.

"Minh lão, chuyện ngày hôm nay chúng tôi vô cùng cảm kích, xin người nhận lấy một chút tạ lễ này đi."

"Sau khi xem tranh của ông, ăn bánh ngọt nhà ông xong, thái độ của bọn họ liền có chuyển biến lớn."

Phó Thời Khâm hưng phấn không thôi, lần hợp tác này có liên quan đến chuyện tập đoàn Phó thị có thể đứng vững ở thị trường nước S hay không vì thế đối với bọn họ là việc rất quan trọng.

Minh Tông Viễn cho cá ăn xong, xoa xoa hai bàn tay mà nói.

"Tạ lễ thì không cần đâu, Mộ nha đầu đã đưa tạ lễ đến tặng ta rồi, bánh ngọt cũng là con bé mang tới, muốn cảm ơn thì đi cảm ơn con bé đi."

Phó Hàn Tranh nhú mày, "Ông nói là... Mộ Vi Vi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mộ Vi Vi có điểm nào xinh đẹp chứ?

Phó Thời Khâm sững sờ nhìn chằm chằm Minh Tông viễn không chớp mắt rồi lại nghiêng đầu nhìn sang Mạnh Như Nhã.

"Như Nhã, không phải Minh lão là do cô thuyết phục được sao?"

Chuyện này thì liên quan gì đến con bé Mộ Vi Vi đáng ghét kia cơ chứ?

Mạnh Như Nhã cũng một mực nói, "Tôi vẫn luôn túc trực ở xung quanh Minh gia, chưa từng trông thấy Vi Vi đến đây mà."

Hơn nữa, đến cả cô còn không thuyết phục nổi Minh lão, con bé nào tàn ngớ ngẩn kia làm thế nào mà làm được cơ chứ.

Phó Thời Khâm vừa nghe xong liền cảm thấy chuyện này vô cùng buồn cười mà hỏi Minh Tông Viễn.

"Minh lão, rốt cuộc ông nói là Mộ nha đầu hay là Mạnh nha đầu vậy?"

Có lẽ là ông ấy nói sai rồi, người mà ông ấy nhắc đến hẳn phải là Mạnh nha đầu Mạnh Như Nhã mới đúng.

"Ta nói là Mộ Vi Vi, Mạnh nha đầu là ai chứ, ta không quen biết cô ta." Minh Tông Viễn lờ mờ hắt một cái.

Sắc mặt của Mạnh Như Nhã hơi thay đổi nhưng vẫn cố duy trì vẻ tươi cười.

"Minh lão, rõ ràng hôm qua ông đã nói với cháu là ông sẽ nhượng lại một bức tranh mà."

Minh Tông Viễn nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi đáp.

"Hôm qua Vi Vi tới đây bàn chuyện xong thì liền rời đi cho nên ta mới bảo cô truyền đạt lại."

Phó Thời Khâm vẫn không chịu tin, tiếp tục truy hỏi.

"Minh lão, Mộ Vi Vi mà ông nhắc đến là người mà hôm trước ông gặp ở nhà chúng tôi sao?"

"Ngoài con bé ra thì còn có người thứ hai sao?"

Mạnh Như Nhã lúng túng đến đỏ cả mặt, như thể cô ta vừa bị ai đó tặng cho hai cái bạt tai vậy.

Thật đáng ghét, lại là Mộ Vi Vi.

Lần trước cô ta nói tranh cô mua về là giả đã khiến cô mất hết mặt mũi rồi.

Hôm nay cô phải vất vả lắm mới lấy lại được hào cảm của Phó Hàn Tranh với mình thì lại lần nữa bị cô ta phá hỏng đến không còn gì cả.

Minh Tông Viễn: "Các người đem đồ về đi, chỉ cần trả lời ta một vấn đề là được."

Con người Phó Hàn Tranh lập tức trở nên thâm sâu khó lường, "Vấn đề gì?"

Minh Tông Viễn thành thật nhìn Phó Hàn Tranh rồi lại nhìn sang Phó Thời Khâm rồi hỏi.

"Giữa Mộ nha đầu và các người không có quan hệ gì đấy chứ?"

"Ý ông là gì?" Phó Thời Khâm có chút mơ hồ.

"Ý của ta là, con bé có phải là bạn gái của ai trong hai người không?"

"Không phải, tuyệt đối không phải, người như cô ta ai mà thích được cơ chứ, đúng là ác mộng mà."

Phó Thời Khâm vừa mới nghĩ tới Mộ Vi Vi liền liên tục phủ nhận.

Nếu như nói tới có quan hệ thì cũng là anh trai hấn cùng cô ta từng phát sinh tình một đêm.

Minh Tông Viễn nghe hấn trả lời xong thì rất hài lòng mà gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi, tốt rồi, ta còn đang lo cháu trai của ta không tìm được bạn gái đây, con bé đó vừa xinh đẹp vừa thông minh như thế, chắc chắn là nó sẽ thích..."

"Minh lão, cháu trai mà ông nói là cháu ruột sao? Sao ông lại hại hấn như vậy chứ?"

Phó Thời Khâm vừa nghe Minh Tông Viễn nói đến chuyện muốn giới thiệu Mộ Vi Vi cho cháu trai của mình làm bạn gái thì buồn cười đến đau cả bụng.

Cái dáng vẻ xấu như quỷ của Mộ Vi Vi thì có chỗ nào liên quan tới hai chữ xinh đẹp cơ chứ.

Minh lão muốn giới thiệu cô ta cho cháu trai của ông ấy chính là hành động trượng nghĩa vì dân trừ hại.

Phó Hàn Tranh không có ý kiến gì cả, trực tiếp lên xe rồi đi.

Đề lại Mạnh Như Nhã ở phía sau đang nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận Mộ Vi Vi.

Nhà trọ Cẩm Tú.

Cố Vi Vi xem một bộ phim thanh xuân thần tượng đang nổi tiếng trên tivi, tâm trạng vừa mới tốt lên được một chút liền bị phá hỏng.

Nữ diễn viên chính tên là Lê Hình Nhi, là tiểu hoa đán gần đây cũng có chút danh tiếng ở Trung Quốc.

Cũng là chị gái cùng cha khác mẹ của Mộ Vi Vi.

Mẹ của Lê Hình Nhi, Chu Mỹ Cẩm, vốn là một học sinh lớn lên ở vùng núi xa xôi hẻo lánh.

Bà ta vì được Mộ gia giúp đỡ mà đến Đế Đô học đại học, lại trùng hợp học cùng trường với mẹ của Mộ Vi Vi, Mộ Dao. Sau đó hai người rất nhanh chóng mà trở thành bạn thân.

Mộ gia chu cấp cho Chu Mỹ Cẩm học đại học xong lại tiếp tục đưa bà ta ra nước ngoài du học, sau khi du học về còn để cô ta đến tập đoàn Long Thăng làm quản lý.

Thế nhưng Chu Mỹ Cẩm không những không báo ân mà còn nhanh chóng đi quyến rũ chồng mới cưới của Mộ Dao là Lê Gia Thành.

Hai người bọn họ lén lút vụng trộm suốt mười mấy năm, lại còn không biết xấu hổ mà sinh ra những hai đứa con.

Mộ Dao vẫn chẳng hay biết gì cả, thậm chí còn để Chu Mỹ Cẩm làm mẹ nuôi của con gái mình.

Mãi đến một năm trước Mộ Dao mới phát hiện ra mối quan hệ dơ bẩn của bọn họ, liền mang theo Mộ Vi Vi mà bỏ đi. Trên đường đi không may lại gặp phải tai nạn giao thông.

Vì thế Mộ Dao từ vong tại chỗ còn Mộ Vi Vi thì trọng thương tới mức hôn mê suốt mấy tháng trời.

Đến khi cô tỉnh lại thì Chu Mỹ Cẩm đã mang theo hai đứa con gái rơi của bà ta Lê Hình Nhi và Lê Tương Tương công khai chuyển vào Mộ gia rồi.

Mà thiên kim thật sự của Mộ gia là Mộ Vi Vi thì lại bị đuổi ra khỏi nhà không chỗ dung thân.

Bây giờ cô đã thay thế Mộ Vi Vi tiếp tục sống cuộc đời này, những gì thuộc về Mộ gia cô sẽ giành lại tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Làm mất mặt ngôi quán quân dương cầm

Sáng sớm, Cố Vi Vi vừa mới rời khỏi giường thì nhận được một cuộc điện thoại từ trường học gọi tới.

Bọn họ nói vì cô không còn ở trong ký túc xá của trường nữa nên phải quay về thu dọn đồ dùng của mình đem đi.

Sau khi Mộ Vi Vi bị đuổi ra khỏi nhà, lão thái thái của Phó gia liền đưa cô về Phó gia sống.

Mộ Vi Vi sau khi gặp được Phó Hàn Tranh liền cảm thấy hắn rất đẹp trai, vì thế cô lại mượn cớ nói rằng vụ tai nạn giao thông kia để lại di chứng, tiếp tục nghỉ học dài hạn suốt mấy tháng trời.

Lúc cô chạy tới ký túc xá của trường thì người quản lý lại nói rằng tất cả đồ dùng đều đã được đưa cho bạn cùng phòng của cô, Chu Lâm Na rồi.

Trong lòng Cố Vi Vi kìm nén một vụn câu chữ thề. Ở nhà xem tivi thì trông thấy con gái của Chu Mỹ Cầm, về trường học thì lại đến lượt bị cháu gái của Chu Mỹ Cầm giữ hết đồ dùng.

Chu Lâm Na vừa mới giành được chức vô địch trong "Cuộc thi Âm nhạc dành cho thanh thiếu niên Đế Đô", hiện tại đã trở thành Đại sứ hình tượng của trường Trung học.

Hiện cô ta rất được nữ sinh trong trường sùng bái, đến cả thầy cô giáo và lãnh đạo của trường cũng rất coi trọng và yêu thích.

Cố Vi Vi muốn lấy lại đồ dùng đánh phải đi tới phòng học nhạc tìm cái người đang được đài truyền hình phỏng vấn, Chu Lâm Na kia.

Thế nhưng lúc này bên ngoài phòng học của Chu Lâm Na lại đang bị một đám học sinh tụ tập chen lấn, đến cửa cũng không thể vào được.

Những nữ sinh đó đứng ở bên ngoài nhìn thấy dáng vẻ tao nhã thành thạo ngồi trước piano của Chu Lâm Na, ai nấy đều không khỏi hâm mộ.

"Lâm Na học tỷ vừa là hoa khôi của trường ta, lại vừa biết chơi piano giỏi như vậy, chẳng phải chính là nữ thần trung học hay sao? Có lẽ chỉ cần không tới hai năm nữa chị ấy sẽ trở thành nghệ sĩ diễn tấu piano đấy."

"Nói không chừng chị ấy lại muốn trở thành ca sĩ thì sao. Nếu chuyện đó là thật thì tôi chắc chắn sẽ là người hâm mộ số một của chị ấy cho mà xem."

"Hơn nữa, trong tiết mục nghệ thuật lúc trước, chị ấy đã từng hợp tấu cùng Tần Luật học trưởng, quả thực rất xứng đôi, đúng không?"

"Thái độ của Tần Luật học trưởng đối với ai cũng là lạnh như băng, chỉ có vẻ thân thiết với chị Lâm Na hơn một chút thôi, không phải hai người đó là quan hệ nam nữ đấy chứ?"

"Chị ấy đáng đẹp, lại có tài, nếu như lại có công tử thế gia tài phiệt Tần Luật làm bạn trai thì quả thực là cuộc sống của Lâm Na học tỷ quá mỹ mãn rồi."

Cố Vi Vi không biết làm thế nào để đi vào bên trong, đang muốn tìm thời điểm thích hợp để gặp Chu Lâm Na lấy lại đồ đạc của cô.

Đúng lúc đó giáo viên dạy âm nhạc Diệp My từ bên trong đi ra, đứng ở cửa phòng học mà hỏi.

"Đài truyền hình muốn quay một đoạn phim Lâm Na thi đấu đánh đàn với một bạn học để làm phim tuyên truyền cho trường học, cần tìm một học sinh học âm nhạc tham gia cùng, ở đây có ai không?"

Thế nhưng một đoàn mấy nữ sinh học âm nhạc lại nhìn ta, ta lại nhìn người, ai cũng không muốn đi.

Gần đây, giáo viên âm nhạc vì quá chuyên tâm phụ đạo cho Chu Lâm Na tham gia thi đấu mà không thèm để ý tới mấy học sinh khác.

Bây giờ lại còn gọi bọn họ đi làm nền cho Chu Lâm Na, hay quá nhỉ.

Giáo viên âm nhạc thấy không có ai chịu bước ra, đang định quay vào trong thương lượng với người của đài truyền hình một chút thì từ trong đám người, Cố Vi Vi bỗng nhiên giờ tay lên.

"Đề em!"

"Được, em qua đây đi."

Giáo viên âm nhạc vừa trông thấy có người đồng ý tham gia liền lập tức gọi cô vào trong.

Nhưng khi vừa nhìn thấy Cố Vi Vi thì cô liền nhận ra đó không phải là học sinh của ban âm nhạc.

"Em biết chơi piano à?"

"Đã học mấy năm."

Giáo viên âm nhạc vừa nghe cô nói như vậy thì liền dẫn cô vào phòng học, nói với Chu Lâm Na đang chỉnh sửa lại lớp trang điểm.

"Lâm Na, lát nữa em phối hợp cùng bạn học này một chút nhé."

Chu Lâm Na liếc mắt nhìn sang rồi nở một nụ cười khinh bỉ.

"Kỹ thuật chơi đàn của cô đã nhiều năm hoang phế như thế rồi, bây giờ còn có thể đàn được không vậy?"

Cố Vi Vi không thèm để ý đến lời châm biếm của cô ta, "Trả đồ dùng ở ký túc xá lại cho tôi."

"Trả cho cô à?" Chu Lâm Na trang điểm lại xong liền cười gằn thành tiếng mà khiêu khích cô, "Được thôi, nếu như cô có thể thi đấu thắng tôi thì tôi sẽ trả đồ lại cho cô."

Cố Vi Vi cắn răng, trước đây Chu Lâm Na đã không ít lần cùng Lê Hinh Nhi cố tình nhằm vào Mộ Vi Vi.

Bây giờ giành được chức quán quân dương cầm rồi lại càng không biết trời cao đất rộng là gì.

Chu Lâm Na còn tự cho rằng Mộ Vi Vi sợ rồi, liền nhẹ giọng nói.

"Nếu cô không dám thì tôi cũng chỉ còn cách ném các thứ đồ chơi phế phẩm của cô đi vậy, trong mấy thứ đó... hình như còn có di vật mà người mẹ đã chết của cô để lại đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Làm mất mặt ngôi quán quân dương cầm 2

Trước đây, vì còn phải sống nhờ vào chỗ dựa mà người Mộ ban cho, nên cô mới cúi đầu mà chịu đựng cái đáng vè hơn người một bậc của ai kia.

Bây giờ Mộ gia chỉ còn lại mỗi một mình Mộ Vi Vi, dĩ nhiên cô muốn ngược đãi cô ta như thế nào liền có thể thoải mái mà ngược đãi, chẳng còn phải kiêng dè ai cả.

Đáng hận nhất chính là cô lại không hề hay biết cô ta đã giờ trò câu dẫn Tàn Luật từ lúc nào.

Trong ví tiền của Tàn Luật tới giờ vẫn còn giữ lại một tấm ảnh chụp Mộ Vi Vi đang đánh đàn, vừa nghĩ đến chuyện này thôi là cô đã hận không thể đem Mộ Vi Vi giẫm nát dưới chân rồi.

Cố Vi Vi gạt đầu tỏ vẻ sẵn sàng ứng chiến, "Tốt thôi, làm sao phân thắng bại đây?"

Gần đây, những chuyện xúi quẩy xảy ra quá nhiều khiến cô lúc nào cũng phải kìm nén một bụng oán khí mà chưa tìm được chỗ để bộc phát đây.

Chu Lâm Na liếc nhìn giáo sư dạy âm nhạc, "Cứ để giáo viên ra đề đi."

"Trước tiên dùng một đoạn nhạc ngẫu hứng để khởi động đi. Lâm Na tùy ý đàn một đoạn, Mộ Vi Vi nghe xong thì đàn lại đoạn nhạc đó, sau đó lại đàn thêm một khúc ngẫu hứng nữa, lần này đổi thành Lâm Na đàn lại."

Cố Vi Vi gạt đầu biểu thị đồng ý, lập tức tiến về phía một chiếc đàn khác rồi ngồi xuống khởi động ngón tay một chút.

Chu Lâm Na nhìn về phía những người đang đứng xung quanh rồi khẽ mỉm cười, sau đó đưa hai bàn tay lướt trên phím đàn, rất tao nhã mà ngẫu hứng đàn một đoạn nhạc nhẹ nhàng.

Đàn xong, Lâm Na không giấu diếm vẻ kiêu căng trên mặt mà liếc sang Cố Vi Vi.

"Đến lượt cô."

Ngẫu hứng diễn tấu, nếu muốn đàn ra được một đoạn nhạc giống hệt thì người nghe phải có khả năng cảm âm tuyệt đối và cả trí nhớ thật tốt, chỉ cần nghe qua một lần liền có thể ghi nhớ một cách chính xác mỗi nốt nhạc mà đối phương đàn ra.

Mấy nữ sinh bị giáo viên tìm tới lúc này đều là vì không muốn tự làm bản thân phải mất mặt cho nên mới kiên quyết mà từ chối thi đấu cùng Chu Lâm Na. Lúc này bọn họ đều vừa nhìn Cố Vi Vi vừa âm thầm lau mồ hôi.

Cố Vi Vi nghe Lâm Na đàn xong liền nhẹ nhàng nâng tay lướt trên phím đàn. Khoảnh khắc những ngón tay thon dài trắng nõn của cô lướt trên những phím đàn, trông giống như tinh linh đang bay lượn. Cô đàn lại chính xác và hoàn chỉnh khúc nhạc mà Chu Lâm Na vừa biểu diễn.

Sau khi Cố Vi Vi hoàn thành đoạn nhạc đó lại tiếp tục tùy ý mà đàn một khúc nhạc khác để Chu Lâm Na nghe rồi đàn lại.

Chu Lâm Na đứng là vẫn có chút thực lực, cũng đàn lại khúc nhạc của Cố Vi Vi mà không có chút sai sót nào.

Giáo viên âm nhạc nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc mà nhìn Mộ Vi Vi.

Trong số những học sinh mà cô từng dạy, người có thể vừa nghe một lần liền có thể đàn lại y hệt tính đến hiện tại cũng chỉ có một mình Chu Lâm Na mà thôi. Mộ Vi Vi này thật đúng là không đơn giản.

"Nếu hai đoạn nhạc ngẫu hứng này đã không phân được cao thấp thì tăng độ khó lên một chút đi."

Phóng viên thấy vậy liền hiếu kỳ mà phóng vấn Lâm Na một chút, "Lâm Na, em chuẩn bị đàn bài gì vậy?"

"Dã phong phi vũ." Chu Lâm Na rất tao nhã mà nở một nụ cười, đáp.

Tay sai đắc lực số một của Chu Lâm Na, Chu Hiểu Cầm nghe vậy thì liếc mắt nhìn sang Cố Vi Vi đang xoay cổ tay ở một bên mà hàm hồ.

"Có trò hay để xem rồi, Lâm Na chính là dựa vào bài "Dã phong phi vũ" này mà giành được giải quán quân, Mộ Vi Vi kia lấy gì ra để so với Lâm Na chứ."

"Mộ Vi Vi khi còn nhỏ đàn bài Dã phong phi vũ đó cũng đã từng được khen ngợi đấy, bây giờ ai hơn ai thì cũng chưa nói trước được đâu." Một học sinh đang đứng xem trò vui nói.

Chu Hiểu Cầm ném cho đối phương một cái nhìn đầy khinh thường rồi rất đắc ý mà nói, "Cô ta biết đàn thì có ích gì chứ, thường thì một người trong một giây chỉ có thể đàn được khoảng bảy, tám nốt nhạc mà thôi. Bài Dã phong phi vũ mà Lâm Na của chúng ta đàn là tác phẩm cao siêu đòi hỏi trong một giây phải đàn được tới mười hai nốt, trong lần thi đấu đó đã đánh bại vô số thí sinh khác. Các giáo viên của trường âm nhạc ở Đế Đô đều công nhận cô ấy đã hoàn toàn đạt đến trình độ chuyên nghiệp rồi."

Trong lúc mấy người bọn họ còn đang mãi tranh luận thì Chu Lâm Na đã bắt đầu biểu diễn rồi.

Quả nhiên là tác phẩm làm nên danh tiếng của cô ta, Chu Lâm Na nắm giữ cả nhịp điệu lẫn tiết tấu đều gần như hoàn mỹ, mười ngón tay tung bay múa lượn trên những phím đàn đen trắng.

Đàn xong khúc nhạc này, từ cả bên trong và bên ngoài phòng học đều dội lên tiếng vỗ tay như sấm dậy kèm những lời tán dương không dứt.

Phải một lúc lâu sau đó, phóng viên mới nhớ đến Mộ Vi Vi vẫn chưa biểu diễn liền ra về khách khí mà hỏi một câu.

"Bạn học Mộ Vi Vi, em có muốn thử một chút không?"

Cố Vi Vi có chút gượng gạo, nhúu mày hỏi, "Bài này em chưa đàn lần nào, có thể... để em xem qua nhạc phổ một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Làm mất mặt ngôi quán quân dương cầm 3

"Không đàn được thì cứ chịu thua đi, cứ làm như đưa nhạc phổ cho cô ta thì cô ta liền có thể đàn hay như Lâm Na vậy." Chu Hiểu Cầm không chút lưu tình mà trào phúng nói.

"Đúng vậy, có một số người đúng là không biết tự lượng sức mình."

"Giải thưởng giành được lúc còn học tiểu học thì có gì đặc biệt chứ, giải thưởng của Lâm Na là giải thưởng chuyên nghiệp ở cấp độ cao nhất trong nước đấy."

...

Một đám người ủng hộ Lâm Na học muộn sau khi nghe cô ta diễn tấu xong liền trào phúng mà ào ào bàn tán để xem lần này Cố Vi Vi đàn thế nào đây.

"Đây là bài nhạc làm nên danh tiếng của Lâm Na nên tất nhiên em ấy sẽ quen thuộc hơn người khác một chút, để bạn học Mộ Vi Vi xem nhạc phổ thì mới công bằng." Người dẫn chương trình đề nghị.

Giáo viên âm nhạc nghe vậy liền cho học sinh đem bản nhạc phổ bài "Dã phong phi vũ" đến, lúc đưa cho Cố Vi Vi còn không quên an ủi cô một chút.

"Không cần tự gây áp lực lớn như vậy cho bản thân đâu, em cứ làm hết sức là được rồi."

Dù sao thì gọi cô bé này đến đây cũng chỉ là để làm nền cho Lâm Na mà thôi.

"Cảm ơn."

Cố Vi Vi nhận lấy bản nhạc phổ kia, chăm chú xem thật kỹ.

Mộ Vi Vi đã lâu không chơi đàn, hơn nữa mặc dù cô biết đánh đàn nhưng cũng chưa từng đàn bài Dã phong phi vũ này lần nào mà mới chỉ nghe Lâm Na đàn qua một lần mà thôi, còn chẳng đủ thời gian để ghi nhớ nhạc phổ nữa.

Cũng may là cô trí nhớ của cô tốt tới dọa người, cái gì đã xem qua một hai lần thì nhất định có thể nhớ chính xác.

Những học sinh đang đứng bên ngoài phòng học thấy Cố Vi Vi lật nhạc phổ mắt cả nửa ngày rồi mà còn chưa chịu đàn liền ào ào kháo nhau chuẩn bị rồi đi.

"Thôi quên đi, màn diễn tấu lúc nãy của Chu Lâm Na khoa trương như thế, đến cả học sinh cực kỳ giỏi cũng chẳng có mấy người sánh được, Mộ Vi Vi chưa từng đàn bài này lần nào, làm sao mà thắng được cơ chứ."

"Trình độ tiểu học và trình độ chuyên nghiệp có thể đem ra so sánh với nhau chắc?"

...

Thế nhưng khi bọn họ vừa mới kéo nhau rời đi đến cầu thang thì từ trong phòng học, tiếng dương cầm đang chơi bản "Dã phong phi vũ" lại đột nhiên truyền tới, hơn nữa so với tiếng đàn lúc nãy mà Chu Lâm Na vừa mới diễn tấu cũng không hề thua kém chút nào.

Thế là một đoàn học sinh lại hiếu kỳ mà ào ào quay lại, trông thấy thiếu nữ đội mũ lưỡi trai kia đang chăm chú biểu diễn, nhạc phổ vừa xem được bỏ qua một bên, hoàn toàn không cần liếc mắt sang nhìn lấy một lần.

Trong đám đông, một nam sinh trên mặt vẫn còn có nét trẻ con đang xem chuyện náo nhiệt này liền đưa điện thoại di động của mình lên quay lại cảnh thiếu nữ trong phòng học kia đang say sưa mà biểu diễn, vừa quay phim vừa nhỏ giọng nói.

"Luật thiếu, vừa nãy là Chu đại mỹ nữ đàn, bây giờ lại đến đối tượng mà cậu thâm thương trộm nhớ đàn rồi kìa. Mộ Vi Vi cũng thật quá đáng sợ đi, lúc nãy còn nói cô ta không đàn được, kết quả vừa nghe qua một lần, xem nhạc phổ hai lần đã có thể trực tiếp đàn lại, chuyện này thật quá đáng sợ rồi đấy."

Người đang nhận cuộc gọi video ở đầu bên kia lập tức truyền tới giọng nói của một thiếu niên khác, "Cậu có thể im lặng được không hả."

Đến cả học sinh đang vây quanh phòng học đều có thể nghe ra Mộ Vi Vi biểu diễn rõ ràng trội hơn Chu Lâm Na, đó là còn chưa nói đến giáo viên âm nhạc và người dẫn chương trình, ai nấy đều chấn kinh tới mức con ngươi cũng muốn rơi xuống đất rồi.

Thiếu nữ kia lưng thẳng, mười ngón tay thon dài nhanh chóng lướt nhẹ trên phím đàn dương cầm, trước mắt người khác hầu như chỉ có thể nhìn thấy ảo ảnh của ngón tay.

Nếu như màn biểu diễn lúc nãy của Chu Lâm Na đã gần như đạt tới độ hoàn mỹ thì Mộ Vi Vi hiện tại đang diễn tấu đã là trình độ hoàn hảo tới không chút tí vết rồi.

Nụ cười dương dương tự đắc trên gương mặt Chu Lâm Na cứ một chút rồi lại một chút biến mất theo màn biểu diễn của Cố Vi Vi, cuối cùng dung mạo tinh xảo của cô ta chỉ còn sót lại biểu cảm lạnh lẽo cùng phẫn nộ.

Cố Vi Vi đàn xong nốt nhạc cuối cùng của bản Dã phong phi vũ liền ngẩng đầu lên mà nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Mấy nữ sinh cùng học dương cầm với Chu Lâm Na ai nấy đều trợn mắt há mồm mà vỗ tay rần rần. Vì giáo viên quá yêu thích Chu Lâm Na mà bình thường bọn họ đều chỉ có thể trở thành phông nền cho cô ta.

Bây giờ cuối cùng cũng có người đứng ra chèn ép Chu Lâm Na, bọn họ đương nhiên cảm thấy rất vui sướng.

"Thế này mới gọi là khoa trương chứ, màn biểu diễn lúc này của người nào đó thì là trò xiếc gì cơ chứ?"

"Tôi đã tính thời gian rồi, tốc độ di chuyển tay nhanh nhất của cô ấy là một giây đàn mười sáu nốt, tay phải dài cỡ nào mới được tới mức này cơ chứ."

"Ha ha, lúc này ai vừa mới nói Chu Lâm Na quá tuyệt diệu vậy, khoe khoang kỹ thuật gì chứ, để mấy thí sinh bại dưới tay cô ta đến đây mà xem này."

"Chà chà, người nào đó thấy bản thân thành danh rồi liền ra vẻ kiêu căng ngạo mạn thách thức người khác, kết quả lại tự mình khiến mình mất mặt."

"Mọi người không cảm thấy như vậy mới thực sự là trò vui hay sao?"

Một nữ sinh tóc ngắn xinh đẹp cọt nhả nói.

"Mộ Vi Vi có thể đàn được bản nhạc của Chu Lâm Na nhưng Chu Lâm Na có thể vừa nghe qua đã đàn được bản nhạc của Mộ Vi Vi chắc?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Kỹ thuật đẹp mắt

Chu Hiểu Cầm là tay sai của Chu Lâm Na, vừa nghe được mấy người bên cạnh dám bôi nhọ Chu Lâm Na liền không phục mà lập tức lên tiếng đáp trả.

"Mấy người nói cái gì mà chưa từng đàn qua, cô ta vốn chỉ đang giả bộ. Sau lưng đã âm thầm tập qua không biết bao nhiêu lần rồi nên hôm nay mới có thể đàn được cũng nên."

"Đúng vậy, chỉ là Lâm Na của chúng ta không phát huy hết thực lực của mình ra mà thôi."

Mấy nữ sinh ban âm nhạc dùng ánh mắt khinh thường mà trừng qua trừng lại. Nữ sinh tóc ngắn tên Lạc Thiên Thiên liếc mắt nhìn tiểu học muội Chu Lâm Na mà nói.

"Tốc độ nhanh nhất của Chu Lâm Na là một giây đánh mười hai nốt nhạc, còn người ta lại là tốc độ một giây chơi những mười sáu nốt đấy, còn chưa đủ đánh bại cô ta hay sao. Hơn nữa, rõ ràng là vì tốc độ tay ở đoạn nhạc trước của Chu Lâm Na quá nhanh dẫn đến tiết tấu của ở đoạn nhạc sau có chút loạn, nhưng Mộ Vi Vi lại có thể từ đầu tới cuối duy trì cùng một tốc độ tay, tiết tấu cũng không hề bị thay đổi, thêm vào đó là mỗi một nốt nhạc đều được khống chế đến mức độ hoàn mỹ. Cô không hiểu gì thì bớt nói lại, đừng tự làm mình mất mặt nữa đi."

Nếu như công nhận trình độ lúc này của Chu Lâm Na là chuyên nghiệp thì Mộ Vi Vi phải đánh giá là trình độ bậc thầy rồi.

"Thiên Thiên, cô nói mấy lời nhảm nhí đó với bọn họ làm gì chứ, lát nữa xem xem Chu Lâm Na có thể tiếp chiêu được hay không là có thể phân định rồi." Kỷ Trình, nữ sinh tóc búi đứng bên cạnh Lạc Thiên Thiên không e dè mà nói.

Cố Vi Vi đàn xong, giáo viên âm nhạc liền cười tươi nói.

"Mộ Vi Vi, màn thể hiện của em... hình như không giống như chưa từng đàn qua bản nhạc này lần nào thì phải."

"Bình thường em luyện đàn đều không tập 'Dã phong phi vũ'. Cố Vi Vi khẽ mỉm cười.

Người dẫn chương trình sau khi chiêm ngưỡng màn diễn tấu của cô liền tò mò hỏi, "Bây giờ đến lượt em ra đề rồi, em chuẩn bị đàn bài gì vậy?"

Cố Vi Vi xoa bóp khớp ngón tay một chút rồi thần bí mỉm cười.

"Một bản nhạc mà em thường dùng để luyện tập."

Chu Lâm Na hít vào một hơi thật sâu, cố giữ tinh thần tập trung cao độ.

Cô không thể thua được, càng không thể thua trước mặt Mộ Vi Vi.

Nhưng sau khi thấy Cố Vi Vi bắt đầu đàn mấy nốt đầu tiên, trong đầu cô ta liền chỉ còn lại một mảng trống rỗng.

Không chỉ mình Chu Lâm Na, sắc mặt của giáo viên âm nhạc và phóng viên đang có mặt cũng lập tức thay đổi.

Bản nhạc mà Cố Vi Vi đàn không có tiết tấu nhanh cũng không thú vị như "Dã phong phi vũ", ngược lại chỉ là một trường đoạn, xen kẽ khá nhiều song âm mà bình thường sẽ rất hiếm gặp.

Chu Hiểu Cầm cảm thấy bản nhạc này chẳng hay chút nào, khinh bỉ hừ lạnh nói.

"Đàn cái bản nhạc gì vậy chứ, tôi còn chưa từng nghe qua bản nhạc này bao giờ. Vẫn là bản nhạc Lâm Na đàn nghe êm tai nhất."

"Đúng vậy, khó nghe chết đi được. Cô ta căn bản là bị loạn nhịp rồi."

Lạc Thiên Thiên liếc xéo mấy nữ sinh ban âm nhạc, cảm thấy ai nấy đều ngu ngốc như nhau nên cũng không thèm lên tiếng nói lý với bọn họ nữa.

Từng ánh nhìn chằm chằm dán lên những ngón tay đang lướt nhanh trên phím đàn của Cố Vi Vi, ai cũng không dám chớp mắt lấy một cái, chỉ sợ chớp mắt rồi sẽ bỏ qua mất một chi tiết nhỏ nào đó.

Nhưng tốc độ đàn của Cố Vi Vi cũng quá nhanh rồi, phương thức điều khiển ngón tay cũng giáo hoạt đến kỳ lạ.

Đoạn nhạc vừa nhẹ nhàng vừa thú vị như vậy mà chỉ ngắn ngủi bốn phút đã kết thúc rồi.

Cố Vi Vi đàn xong rồi, qua một lúc lâu mà Chu Lâm Na đang ngồi đối diện cô vẫn chưa bắt đầu, trên gương mặt đã trở nên trắng bệch còn mơ hồ có chút sụp đổ.

Thấy vậy Chu Hiểu Cầm và mấy học muội ủng hộ Chu Lâm Na bắt đầu cảm thấy lo lắng, "Sắc mặt của Lâm Na có vẻ không tốt cho lắm, có phải là bị bệnh rồi không?"

Kỷ Trình không hề kiêng dè mà công khai cười trên nỗi đau khổ của người khác, "Cô ta mà bị bệnh cái gì, cô ta bị Mộ Vi Vi dọa sợ tới ám ảnh rồi thì có."

"Mộ Vi Vi cũng quá điên cuồng rồi, trực tiếp đem bản "Quý hóa" của Liszt ra thi đấu." Một nữ sinh khác chấn động nói.

Chu Hiểu Cầm nghe vậy liền không phục mà phản bác, "Không phải chỉ là Liszt thôi sao, trước đây Lâm Na cũng đã từng đàn qua bản "Chung" của Liszt rất tốt đấy thôi. Chẳng qua là cô ấy không dùng bản nhạc này để luyện tập mà thôi, lát nữa chắc chắn sẽ đàn được, mấy người cứ chờ mà xem."

"Có đợi thêm một năm nữa thì cô ta cũng không đàn nổi đâu." Lạc Thiên Thiên liếc sang Chu Lâm Na tay đã bắt đầu run run rồi lại tiếp tục nói.

"Đây chính là bản nhạc siêu việt mà huyền kỹ cuồng ma Liszt dùng để luyện tập, là đỉnh Everest trong lĩnh vực nhạc phổ dùng để luyện tập piano đấy. Phải có kỹ năng diễn tấu cực cao siêu, sử dụng hết năm ngón tay ở mỗi bàn tay mới có thể đàn được. Đến cả nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp cũng không có mấy người dám dùng nó để khiêu chiến đâu. Chu Lâm Na chắc chắn không có bản lĩnh này."

"Đúng vậy, "Quý hóa" mới là kỹ thuật chơi đàn đẹp mắt nhất."

"Ha ha, chẳng trách Mộ Vi Vi lại chưa từng đàn bản "Dã phong phi vũ" lần nào, còn chẳng phải là do đối với cô ấy, đó chỉ là trò trẻ con thôi hay sao, người ta chỉ luyện kỹ thuật siêu đẳng thôi, hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Kỹ thuật đẹp mắt 2

Mấy lời chế giễu của Lạc Thiên Thiên cùng Kỷ Trình và mấy người khác truyền tới tai Chu Lâm Na khiến sắc mặt cô ta càng trở nên khó coi.

Chu Lâm Na biết là mấy năm nay Mộ Vi Vi không hề luyện tập đánh đàn nên mới tin rằng thực lực của mình nhất định có thể đè bẹp cô ta.

Kết quả... kết quả lại là tạo cơ hội cho cô ta thể hiện ra kỹ thuật siêu đẳng của mình qua bản "Quý hóa"

Còn bản thân cô, đến cả một nốt nhạc cũng không thể đàn ra nổi.

Cố Vi Vi vẫn ung dung mà thương thức đáng về suy sụp hoàn toàn của Chu Lâm Na, lại còn có lòng tốt mà đưa ra kiến nghị.

"Nếu không thì, cô cũng xem qua nhạc phổ trước rồi hãy đàn?"

Từ khi Vi Vi còn nhỏ, những giáo viên được mời đến dạy đàn cho cô đều là nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới.

Một chút trình độ thấp kém này của Chu Lâm Na cũng chỉ có thể so với thực lực năm cô tám tuổi mà thôi.

Thực ra từ khi còn nhỏ kỹ thuật đàn dương cầm của Mộ Vi Vi cũng đã rất tốt, thậm chí còn từng giành được giải thưởng âm nhạc nữa.

Chỉ là đến khi lên trung học rồi thì lại trễ nải việc luyện tập khiến cho tài năng hoang phế, không giống như khi cô còn ở Cổ gia, vừa được giáo viên tốt

nhất kèm cặp lại có thể tự do làm điều mình thích, muốn học cái gì liền học cái đó.

Giáo viên dạy nhạc nhìn qua dáng vẻ hiện tại của Lâm Na rồi giọng gào cười nói, "Bản nhạc này vốn rất hiếm gặp nên nhất thời chúng ta không tìm được nhạc phổ, hay là em đổi bài khác đi."

Kiểu người như giáo viên của Chu Lâm Na, Cố Vi Vi cũng hiểu quá rõ trình độ của bà ta như thế nào rồi.

Bản nhạc này đừng nói là Chu Lâm Na, giáo viên của cô ta căn bản cũng không thể đàn nổi.

Trong lúc ấy, Lạc Thiên Thiên đang đứng ở một bên lặng lẽ lấy nhạc phổ mà cô đang giấu ra, rất nhiệt tình mà đưa cho Diệp My.

"Cô Diệp, em có nhạc phổ của bản nhạc này rồi."

Kỷ Trình đợi đến khi Lạc Thiên Thiên đưa nhạc phổ cho Diệp My quay lại liền nhỏ giọng hỏi, "Thiên Thiên, sao cô lại giúp cô ta chứ?"

Lạc Thiên Thiên lạnh lùng cười khẩy, đáp "Yên tâm đi, có đưa nhạc phổ ra thì cô ta cũng không đàn được đâu."

Nếu như không có nhạc phổ thì Chu Lâm Na còn có thể viện cớ mà không đàn.

Bây giờ nhạc phổ cũng đã đưa đến tay cô ta rồi, nếu cô ta mà vẫn không đàn được thì xem sau này Chu Lâm Na là thế nào mà tiếp tục lên sân khấu biểu diễn.

Chu Lâm Na cắn răng, buộc phải nhắm mắt chấp nhận mở nhạc phổ ra. Vừa nhìn thấy những nốt nhạc dày đặc cô đã cảm nhận được từng trận tê rần không dứt trên da đầu, hai bàn tay lại càng run ghê gớm.

"Quán quân Lâm Na à, nhạc phổ cũng đã đưa cho cô rồi đấy, sao cô còn chưa bắt đầu đi kìa?"

Kỷ Trình trông thấy Chu Lâm Na kia bị nhạc phổ dọa sợ đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch, không cần phải nói cũng biết trong lòng cô sung sướng đến thế nào.

Đều tại cô ta mà mấy người bọn họ đến cả tư cách dự thi cũng không có.

Sau khi cô ta giành được giải quán quân, ngày nào phòng học cũng chỉ dùng vào việc chụp hình của cô ta, đài phát thanh của trường học ngày ngày phát mấy bản nhạc do cô ta đàn khiến cô mỗi lần nghe thấy là lại đau đầu.

Chu Hiểu Cầm và Chu Lâm Na không khỏi lo lắng, nhỏ giọng nói.

"Tôi tin tưởng Lâm Na, cô ấy nhất định có thể đàn được."

"Đúng vậy, Lâm Na đã giành giải quán quân mà, Mộ Vi Vi đàn được thì nhất định cô ấy cũng đàn được."

"Giờ chứ, không phải chỉ là một cái giải quán quân thôi sao?" Kỷ Trình tự nhủ rồi lấy điện thoại di động của mình ra chuẩn bị tìm xem rốt cuộc là trước đây Mộ Vi Vi đã từng giành được giải thưởng gì.

Đến khi trang web hiển thị kết quả tìm kiếm vừa xuất hiện, cô lập tức sững sờ đến tròn tròn mắt.

"Trời ạ!"

"Cô là hết cái gì chứ?"

"Tôi đang tìm kiếm những giải thưởng mà Mộ Vi Vi đã đạt được khi còn học tiểu học." Kỷ Trình đưa điện thoại di động của mình ra trước mặt mọi người rồi chỉ vào bức ảnh đang hiển thị trên màn hình mà nói, "'Giải thưởng âm nhạc quốc tế Liszt", là cuộc thi được tổ chức ở Áo để tưởng niệm vua dương cầm Liszt. Mộ Vi Vi đã đoạt giải quán quân hạng mục dành cho thiếu nhi đấy."

Lạc Thiên Thiên nghe xong liền liếc sang nhìn mấy người bạn Chu Hiểu Cầm đang á khẩu bất động đứng ở một bên.

"Người ta mới có năm tuổi, còn đang học tiểu học mà đã giật giải thưởng lớn quy mô toàn thế giới rồi. Còn ai kia, đã từng này tuổi rồi, chỉ là có được một cái giải thưởng nho nhỏ trong nước mà tự cho rằng mình ưu tú lắm rồi chắc?"

Kỷ Trình vội vàng đem bức ảnh Mộ Vi Vi nhận được giải thưởng danh giá kia lưu về điện thoại của mình rồi nói, "Đã là cha của người thi sẽ vĩnh viễn là cha của người, ai không phục thì cứ việc trối lại rồi đánh thối. Tôi quyết định rồi, tôi muốn bái cha làm sư phụ."

Trong khi bên kia, mấy người bạn họ đang vì một bản "Quý hòa" của Cố Vi Vi mà nhiệt tình thảo luận, thì Chu Lâm Na ở bên này chỉ nhìn nhạc phổ mà mồ hôi lạnh cũng không ngừng túa ra. Càng cố gắng ghi nhớ bản nhạc lại càng tự khiến bản thân phải hoa mắt chóng mặt.

Giáo viên âm nhạc và hiệu trưởng giờ phút này cũng đều đã gấp đến độ muốn toát cả mồ hôi lạnh. Chu Lâm Na vừa mới đạt được giải quán quân, hiện tại báo chí đều ca tụng con bé là "Thiên tài dương cầm", vừa đảo mắt một cái mà đã thất bại thảm hại trước một Mộ Vi Vi không hề có chút danh tiếng gì là sao chứ.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, không chỉ có Chu Lâm Na mất mặt mà cả trường học của bọn họ cũng phải chịu bể mặt theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Một người trên trời, một người dưới đất

"Dã phong phi vũ" mà đem đặt cạnh bản nhạc dùng để luyện tập kỹ năng siêu đẳng như "Quý hóa", hoàn toàn không thể sánh nổi.

Con bé rõ ràng đã biết được năng lực của Mộ Vi Vi dọa người đến mức nào rồi mà tại sao vẫn ngu xuẩn khiêu chiến với một đối thủ có thực lực mạnh hơn hẳn con bé vậy chứ?

Đây không phải là tự tìm đường chết, tự đưa mặt cho người ta đánh hay sao?

Diệp My cùng hiệu trưởng thấy Chu Lâm Na lâm vào thế bí mà không biết phải làm sao. Đang lúc nguy cấp thì lại nhận được một cuộc điện thoại gọi tới.

Diệp My nhận điện thoại xong liền cố ý lớn tiếng nói, "Là đài phát thanh Đế Đô sao, thật ngại quá, bên phía Lâm Na xảy ra chút việc nên mới chậm trễ, bây giờ chúng tôi lập tức đưa em ấy tới, khoảng một tiếng đồng hồ nữa là đến nơi..."

Cuộc điện thoại này gọi cũng thật đúng lúc, giúp bọn họ có cơ giải quyết tình huống khẩn cấp hiện tại.

Diệp My nhận điện thoại xong liền bày ra vẻ mặt nóng vội nói với phía phóng viên tới phỏng vấn Chu Lâm Na.

"Thật ngại quá, đài phát thanh truyền hình Đế Đô muốn phỏng vấn Lâm Na, chúng tôi sắp muộn mất rồi. Hay là... đoạn phim này chỉ quay đến đây thôi?"

Lấy lý do hợp lý như vậy, cũng là cho Chu Lâm Na có bậc thang mà bước xuống.

Phóng viên vừa nghe đã lập tức hiểu ý, liếc mắt nhìn Chu Lâm Na rồi nói, "Quay tới đây được rồi, Lâm Na còn có người khác muốn phỏng vấn, chúng tôi không tiếp tục quấy rầy nữa vậy."

Kỹ thuật chơi đàn của Mộ Vi Vi thực sự hơn người, có thể áp bức cả quán quân Chu Lâm Na. Nhưng dù sao đi chăng nữa thì Chu Lâm Na hiện vẫn đang là minh tinh của trường trung học Anh Thành.

Hơn nữa, cô cô của Chu Lâm Na, Chu Mỹ Cầm, cũng là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Long Thắng, đã sớm đánh tiếng với tòa báo của bọn họ từ sớm rồi.

Huống hồ cô ta còn có một người chị họ là một tiểu hoa đán mà gần đây rất nổi tiếng trong làng giải trí, Lê Hình Nhi.

Một phóng viên nhỏ bé như cô làm sao có thể vì một Mộ Vi Vi mà đắc tội với trường trung học Anh Thành và phu nhân của chủ tịch tập đoàn Long Thắng cơ chứ.

Tuy là Chu Lâm Na không cam lòng nhưng cô ta cũng tự hiểu được còn tiếp tục dây dưa ở đây thì bản thân cũng không thể đàn được bản "Quý hóa" kia.

Cô Diệp đang giúp cô bày trận giải vây. Vì thế, Chu Lâm Na thuận thế mà đứng dậy nói.

"Mộ Vi Vi, bây giờ tôi phải tới đài phát thanh để phỏng vấn, không có thời gian cùng cô tiếp tục phân cao thấp. Chuyện này chờ khi có cơ hội rồi nói sau đi."

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên không lên tiếng, rõ ràng là Chu Lâm Na không đàn được lại còn vô liêm sỉ mà viện cớ mình không có thời gian để tránh đi.

"Không đàn được tức là không đàn được thôi, viện cớ gì chứ."

"Kỹ năng của cô ta so với Mộ Vi Vi là một người trên trời, một người dưới đất. Cô ta lại còn không biết xấu hổ mà vẫn tiếp tục nhận phỏng vấn khắp nơi như thế, khoác lác mình là thiên tài dương cầm hay sao?"

.....

Trong khi hai người bọn họ bất bình tới tức giận thì Cố Vi Vi lại đặc biệt bình tĩnh mà hỏi một câu.

"Đồ đạc của tôi đâu rồi?"

Tuy rằng những thứ đó đều không phải vật đáng tiền nhưng lại có một số là di vật mà mẹ và ông ngoại Mộ Vi Vi để lại, cô nhất định phải lấy lại."

"Ồ, đều đã mang về Lê gia hết rồi, nếu cô muốn thì về nhà mà lấy đi."

Chu Lâm Na nói xong lại tỏ vẻ kiêu căng mà nhấc váy rời đi.

Cố Vi Vi tức tới cắn răng, cô ta biết rõ Mộ Vi Vi đã rời khỏi Lê gia từ lâu rồi mà còn cố ý đem đồ dùng của cô về Lê gia.

Cố Vi Vi đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể đến Lê gia lấy lại đồ đạc của mình thì trên đường đột nhiên có hai cô gái chạy tới ngăn cản đường đi của cô.

Nữ sinh tóc búi kích động mà lớn tiếng nói.

"Cha, đuổi kịp cha rồi."

"..."

Khỏe miệng Cố Vi Vi giật giật, cha cái quý gì chứ?

"Từ khi cô dùng bản "Quý hóa" đàn áp được nhuệ khí của Chu Lâm Na cô chính là cha tôi."

Cô gái tóc ngắn tên Lạc Thiên Thiên không nói năng gì mà trừng mắt nhìn Kỳ Trình bên cạnh mình gọi Mộ Vi Vi là cha loạn cả lên, "Ai lại muốn có đứa con gái lớn như cô rồi cơ chứ, đừng bày trò ngu ngốc nữa."

"Có chuyện gì sao?"

Cố Vi Vi thấy hai người bọn họ cũng không có ác ý liền hỏi.

Cô gái tóc ngắn Lạc Thiên Thiên liền đưa tay ra, "Cao trung năm thứ nhất Lạc Thiên Thiên, kết giao bằng hữu."

"Còn có tôi nữa, Kỳ Trình." Kỳ Trình trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Phung phí của trời, đạo trời không tha

Cố Vi Vi nhớ lại, hình như hai người bọn họ học cùng ban dương cầm với Chu Lâm Na thì phải.

Nghe những gì bọn họ vừa nói thì có vẻ như là do lúc nãy trông thấy hành động Cố Vi Vi tát thẳng vào giải quán quân của Chu Lâm Na nên mới tìm tới cô.

Vì thế cô cũng đưa tay ra bắt tay hai người bọn họ rồi hỏi, "Nói đi, có chuyện gì?"

Kỳ Trình nắm chặt tay cô không buông, nắm được rồi còn không kim lòng được mà bắt đầu sờ tới sờ lui.

"Cha à, người để con nắm lâu một chút, có thể hưởng ké một chút tiên khí của người, biết đâu kỹ năng của con liền lập tức tăng lên, sau đó có thể thi qua môn rồi."

Lạc Thiên Thiên trực tiếp nói ra mục đích của mình, "Chúng tôi muốn học đàn với cô."

Kỹ thuật chơi đàn của Cố Vi Vi không chỉ cao hơn giáo viên âm nhạc của bọn họ, sợ là đến cả giáo viên của Đế Âm cũng không thể so sánh với cô được, hai người bọn họ chính là cần một giáo viên có thực lực như vậy.

Cố Vi Vi suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Có tính học phí không?"

Bây giờ cô hoàn toàn sống dựa vào số tiền mà Phó lão phu nhân để lại, nếu không muốn sau này lại phải tiếp tục dựa vào tiền sinh hoạt mà Phó gia tiếp tế thì cô buộc phải tìm biện pháp tự đi kiếm tiền thôi.

Lạc Thiên Thiên vừa nghe xong chẳng cần suy nghĩ nhiều đã dứt khoát đáp ứng ngay, "Được thôi, cứ tính theo học phí ở mấy phòng học dương cầm đi."

"Chỉ là..." Kỳ Trình tỏ vẻ tội nghiệp tròn mắt nhìn Cố Vi Vi, hỏi "Tháng sau là chúng tôi phải thi rồi, chúng ta có thể bắt đầu lên lớp từ hôm nay luôn

không? Con rất cần sự cứu vớt của cha!"

Khỏe miệng Cố Vi Vi lại lần nữa co giật, "Cô có thể thay đổi cách xưng hô đi được không?"

"Vậy thì gọi là đại thần đi." Kỷ Trình vỗ vỗ ngực mình, hào sảng nói tiếp, "Cứ gọi tôi là Bé Cam, gọi cô ấy là Thiên Thiên là được rồi."

"Đi nào, tới nhà tôi đi. Cha mẹ tôi đều xuất ngoại cả rồi, không có ở nhà."

Lạc Thiên Thiên vừa nói xong liền quay đầu đi trước dẫn đường.

Cố Vi Vi theo hai người bọn họ đi tới nhà của Lạc Thiên Thiên. Bố của Lạc Thiên Thiên là một nhạc sĩ cho nên trong nhà các loại nhạc cụ đều đủ cả, rất thuận tiện để bọn họ học lên lớp.

Kỷ Trình đàn thử hai lần, nghe Cố Vi Vi chỉ ra sai lầm của mình liền một mực ôm lấy cây đàn dương cầm mà tuyệt vọng than thở.

"Chu Lâm Na giành được giải quán quân rồi lại còn muốn cướp cả cơ hội thi vào Đề Âm, nhận đủ loại phỏng vấn, đến cả công ty sản xuất đĩa nhạc cũng muốn nâng đỡ cô ta, tại sao đến lượt tôi chỉ là thi lên cấp thôi mà cũng khó như thế cơ chứ?"

Lạc Thiên Thiên đem nước hoa quả tới đưa cho mỗi người một cốc.

"Đề Âm và công ty sản xuất đĩa nhạc, còn cả mấy cuộc phỏng vấn đó đều là muốn cho tập đoàn Long Thăng chút mặt mũi mà thôi. Ai bảo cô cô của người ta là phu nhân chủ tịch, đã thế lại còn thêm một cô chị họ là tiểu hoa đán Lê Hình Nhi gần đây đang nổi tiếng cơ chứ".

Cố Vi Vi mặt không đổi sắc, thản nhiên uống một ngụm nước ép hoa quả. Trước đây cô không học ở trường trung học Anh Thành, sau khi xảy ra tai nạn giao thông mới chuyển trường.

Vì thế, cũng chẳng có ai biết chuyện thực ra cô mới là đại tiểu thư chân chính của tập đoàn Long Thăng.

Trái lại, sau khi Lê Gia Thành tái hôn với Chu Mỹ Cẩm, tất cả học sinh ở Anh Thành đều biết Lê Tương Tương là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Long Lăng, Chu Lâm Na là cháu gái ruột của phu nhân chủ tịch tập đoàn Long Thăng, ai nấy đều có phần chiều cố bọn họ.

Thế nhưng lại không có lấy một người biết rằng tập đoàn Long Thăng là do ông ngoại của Mộ Vi Vi, Mộ Long Thăng sáng lập chứ chẳng hề liên quan gì đến Lê Gia Thành và Chu Mỹ Cẩm cả.

Kỷ Trình tay chống má, chuyển sang ngồi xếp bằng rồi tò mò hỏi Cố Vi Vi.

"Đại thần này, cô chuẩn bị thi trường gì vậy? Cũng là thi vào Đề Âm sao?"

Cố Vi Vi lắc đầu phủ nhận, "Tôi muốn thi vào Học viện Điện Ảnh."

Hôm nay cô đến trường lấy lại đồ đạc của Mộ Vi Vi cũng là muốn tìm lại giấy chứng nhận nộp cho Học viện Điện Ảnh để báo danh.

"Học viện Điện ảnh sao?" Lạc Thiên Thiên không hiểu rõ lắm, lại hỏi tiếp, "Dựa vào thực lực của cô, nếu học ở Đề Âm không đến mấy năm nữa liền có thể thăng một đường trở thành nghệ sĩ dương cầm trình độ quốc gia rồi, sao lại muốn đi học điện ảnh chứ?"

"Đúng vậy đây, cô có thiên phú âm nhạc tốt như vậy mà lại chạy đi học điện ảnh làm gì chứ, phung phí của trời, đạo trời không tha!" Kỷ Trình dùng khẩu khí chỉ tiếc không thể mài sắt thành kim mà than.

"Chỉ là muốn học mấy thứ thú vị một chút mà thôi." Cố Vi Vi mỉm cười.

Trước đây Lăng Nghiên từng tham gia một bộ phim do Cố thị đầu tư, số lượng vé bán ra trên toàn thế giới lên tới gần trăm triệu, thu về vô số giải thưởng lớn, một đường bạo hồng thành diễn viên quốc tế.

Cố Vi Vi muốn thành công kéo cô ta xuống thì nhất định phải hoạt động trong cùng một lĩnh vực với cô ta.

Hơn nữa, cũng chỉ có cách gia nhập làng giải trí mới có thể giúp cô đạt được mục đích của mình trong thời gian ngắn nhất mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tuyệt sắc giai nhân

Vì vừa có tai nạn giao thông xảy ra nên Phó Thời Khâm đang trên đường tan làm trở về nhà thì bị mắc kẹt tới cả tiếng đồng hồ.

Nghe thấy tiếng ho khan của Phó Hàn Tranh đang ngồi ở ghế sau vang lên, Phó Thời Khâm liền liếc mắt sang kính chiếu hậu nhìn người anh trai mắc bệnh công việc của mình.

"Anh, hay là anh chọn mất một chút đi, nhìn tình hình này có lẽ nhất thời không thể di chuyển được đâu."

Phó Hàn Tranh xem lại thời gian một chút rồi nói, "Tới phía trước quay xe, đến nhà trọ Cẩm Tú đi."

"Lập tức làm ngay."

Phó Thời Khâm lái xe đi về phía trước một đoạn rồi đánh lái, chuyển hướng rẽ vào một con đường khác.

Sau đó, một đường đi thẳng tới nhà trọ Cẩm Tú gần công ty.

Trước đây, khi mà Phó thị quyết định dùng chỗ bất động sản mà bọn họ sở hữu để xây dựng khu dân cư, đã đặc biệt giữ lại một mảnh đất xây thành nhà trọ.

Những lúc công việc ở công ty quá bận rộn, không kịp về biệt thự Thiên Thủy thì có thể tới nơi này nghỉ ngơi.

Có lúc Phó Thời Dịch trở về cũng là tới đây ở.

Phó Thời Khâm lái xe vào tiểu khu, ngừng đầu lên rồi liếc mắt nhìn ánh đèn đang bật sáng trên lầu.

"Ồ, hình như Phó lão tam cũng đang ở đây thì phải..."

Phó Hàn Tranh vừa nghe nói vậy liền có chút khó chịu mà nhíu mày.

"Trên xe còn thuốc không?"

Phó Thời Khâm đỗ xe xong, vừa tìm thuốc vừa lái nhai.

"Thuốc thì có, nhưng mà anh vừa mới uống rượu xong làm sao mà uống thuốc được."

"Chẳng phải đã sớm nói là anh nên nghỉ ngơi đi rồi sao. Bây giờ thì tốt rồi, vừa bị cảm vừa đau dạ dày. Lần này bệnh đau ruột thừa của anh mà tái phát thì thật sự phải đem anh đặt lên bàn mổ đây."

Là vì gần đây bận rộn thương nghị việc hợp tác với tập đoàn Wilson mà cái tên đại ca cuồng công việc này của hắn đã làm việc không ngừng như một cái máy vậy, suốt hai ngày nay còn chưa chọn mất lần nào.

Chiều nay, sau khi kết thúc buổi ký kết lại phải tiếp tục tham gia một buổi tiệc nữa.

Vì thế nên Phó Hàn Tranh vốn chỉ bị cảm nhẹ bây giờ lại trở nên nghiêm trọng, đau dạ dày cũng tái phát theo.

"Không tìm thấy, cứ lên nhà trước đi đã, lát nữa bảo Phó lão tam đi mua đi."

Phó Hàn Tranh dùng tay che miệng ho hai cái rồi xuống xe, đi về phía thang máy.

Phó Thời Khâm xách theo túi công văn và laptop, chậm chậm đuổi theo phía sau hắn.

Ra khỏi thang máy, Phó Thời Khâm lại đi lên phía trước nhập mật mã mở cửa, còn chưa đặt chân qua cửa đã lớn tiếng nói.

"Phó lão tam, không phải cậu nói là đi liền ba tháng không quay về sao..."

Có điều vừa mới đẩy cửa vào nhà lại nhìn thấy người kia không phải tên em trai sinh đôi Phó Thời Dịch của mình.

Mà lại là một cô gái vừa từ đi ra từ phòng tắm, mặc áo ngủ màu hồng chân đi dép lê, còn đang lau tóc.

Cô gái kia ngũ quan đặc biệt tinh xảo xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần vừa mới tắm xong còn đang hơi ửng hồng, cực kỳ đáng yêu.

Phó Thời Khâm không khỏi sửng sốt, nhưng mà nữ minh tinh mấy ngày trước dính phải tin đồn với Phó lão tam cũng không phải là người này mà.

Cố Vi Vi từng người nhìn Phó Thời Khâm vừa bất ngờ xông vào cửa kia rồi lại nhìn đến Phó Hàn Tranh cũng đang từ phía sau bước vào.

Sao hai người bọn họ lại đến nơi này chứ?

Phó Thời Khâm vừa giọng gao cười vừa bước vào nhà, trong lòng tràn đầy ghen tị cùng ước ao.

"Phó lão tam này cũng thật là, dẫn người về mà cũng chẳng nói với chúng ta một tiếng."

Tham gia vào giới giải trí thật tốt quá nhỉ, còn có thể đưa về nhà một em gái xinh đẹp như thiên tiên thế này.

Hình như, nhìn còn có vẻ hơi quen quen thì phải.

Cố Vi Vi: "...."

Hai mắt hần đều mù rồi đấy à?

Phó Hàn Tranh liếc cô một cái, trên mặt vẫn chẳng có chút biểu cảm gì mà trực tiếp đi vào phòng làm việc của hần.

Phó Thời Khâm thì lại vội vàng đi khắp nhà tìm Phó Thời Dịch, tìm không thấy liền trực tiếp lấy điện thoại ra gọi.

"Phó lão tam, cậu tìm được tuyệt sắc giai nhân này ở đâu thế hả, cậu không biết gần đây Mộ Vi Vi kia ở nhà chúng ta mỗi ngày đều khiến mắt tôi đau đến thế nào đâu, rõ ràng là không có ngực mà lại còn thích mặc đồ xuyên thấu, lông mi giả thì dán dài đến mức có thể dùng làm quạt luôn rồi..."

"Phó lão nhị, anh nói cái gì thế hả?" Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói còn đang ngái ngủ đầy tức giận của Phó Thời Dịch, "Tuyệt sắc giai nhân cái gì chứ, nửa đêm nửa hôm rồi còn diễn kịch làm phiền người khác, cút!"

Phó Thời Khâm khó hiểu nhìn cuộc điện thoại bị cắt đứt giữa chừng, lại còn diễn kịch là sao?

Phó lão tam không về nhà, vậy thì mỹ nữ đang ở trong phòng là từ đâu tới cơ chứ?

Cố Vi Vi nghe hần nói chuyện điện thoại mà cảm thấy buồn nôn, lặng lẽ lên tiếng.

"Nhị thiếu này, hình như là anh... còn nợ tôi một tiếng cha chưa gọi thì phải."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Tuyệt sắc giai nhân 2

"Đùng" một tiếng, điện thoại di động của Phó Thời Khâm rơi xuống đất, cứ như hần vừa gặp ma vậy, mà con ma ấy lại còn đang nói chuyện với hần.

"Mộ...Mộ Vi Vi?!"

Mộ Vi Vi trông như ma nữ kia, làm sao có thể đột nhiên xinh đẹp như thế này, đáng yêu như thế này cơ chứ?

Cố Vi Vi bước đến gần Phó Thời Khâm, nhặt chiếc điện thoại di động đáng thương kia lên rồi đưa ra trước mặt hần.

"Lần trước rồi đi hơi gấp nên không kịp nghe một tiếng 'cha' của anh. Hôm nay cũng nên bù đắp cho tôi rồi đấy."

Phó Thời Khâm vừa nghe cô nhắc đến chuyện này liền rất khoa trương mà chỉ chỉ vào phòng làm việc mà lúc này Phó Hàn Tranh đi vào, "Anh tôi...anh tôi gọi tôi rồi..."

Nói xong liền lập tức cầm lấy điện thoại di động của mình rồi xông thẳng vào phòng làm việc.

Cố Vi Vi đành quay đầu đi vào phòng bếp tiếp tục nấu cháo, trong đầu trầm nghĩ, lúc trước Phó Hàn Tranh đuổi cô ra khỏi biệt thự Thiên Thủy.

Bây giờ lại chạy đến chỗ này, xem ra cô cũng không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa rồi.

Phó Thời Khâm xông vào phòng làm việc, loạn lên kể với Phó Hàn Tranh phát hiện trọng đại của hần.

"Anh, anh có nhận ra không?"

"Mộ Vi Vi, Mộ Vi Vi mà khi còn ở nhà chúng ta lúc nào cũng ăn mặc như ma nữ dọa người kia, Mộ Vi Vi mà ngày ngày bám lấy anh."

"Hóa ra cô ta vốn dĩ lại xinh đẹp như thế, không hiểu trước đây cô ta nghĩ gì mà lại tự khiến bản thân biến thành cái dạng xấu xí đó cơ chứ?"

Phó Hàn Tranh không chịu nổi cái kiểu ồn ào của Phó Thời Khâm, "Thuốc đâu?"

Phó Thời Khâm đầy một bụng tò mò không biết lúc này anh trai hần sẽ có suy nghĩ gì đây, liền đánh liều mà hỏi tiếp.

"Anh, phát hiện bản thân tự mình đuổi một cô gái xinh đẹp như vậy ra khỏi nhà, có phải cảm thấy ngoài ý muốn, bắt đầu có chút hối hận rồi không?"

Biểu cảm của Phó Hàn Tranh vẫn chỉ lạnh lùng như thường lệ, hần đáp.

"Anh hỏi cậu, thuốc đâu?"

Phó Thời Khâm vừa nghe thấy giọng điệu của hần không đúng lắm, lập tức chặn lại một đồng suy nghĩ đang chuẩn bị nói ra mà đi ra khỏi phòng, tìm được Cốc Vi Vi đang xào rau trong bếp.

"Chuyện đó... ở đây có thuốc cảm cúm hoặc là thuốc đau dạ dày không, loại mà uống vào sau khi uống rượu cũng không bị ảnh hưởng gì ấy? Anh trai tôi bị ốm rồi."

"Không có, đều hết hạn sử dụng nên vứt đi cả rồi." Cốc Vi Vi thờ ơ đáp.

Phó Thời Khâm gãi đầu, "Vậy cô rót cho anh tôi cốc nước đi, tôi ra ngoài mua thuốc vậy."

Nói xong hần mặc kệ cô có đồng ý làm hay không liền đi mất rồi.

Cốc Vi Vi đứng tại chỗ liếc về phía phòng làm việc một cái, bắt đầu đi mở tủ lạnh lấy hành, gừng và củ cải ra.

Thái hành, thái gừng và củ cải thành từng lát rồi bỏ vào nồi, thêm nước luộc chín, chờ khoảng hơn 20 phút rồi múc ra bát. Cốc Vi Vi bung tới bên ngoài phòng làm việc rồi gõ cửa.

Phó Hàn Tranh đang nhắm mắt, dựa lưng vào ghế dựa thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Cốc Vi Vi đặt cái bát đó lên bàn, "Uống cái này rồi cổ họng sẽ dễ chịu hơn một chút."

Phó Hàn Tranh nghe thấy giọng của cô, mở mắt ra nhìn thấy đôi mắt trong sáng cùng đơn thuần của cô gái trước mặt liền sững sờ mất hai giây rồi lại nhìn thoáng qua bát nước nóng hôi còn đang bốc hơi trên bàn.

"Tôi nấu cháo, nếu anh muốn ăn thì ra ngoài." Cốc Vi Vi nghĩ, dù sao thì mình cũng đang ở nhờ nhà hần, vẫn nên khách khí mời một câu mới phải.

Nói xong liền ra ngoài làm thêm hai món chay, chuẩn bị ăn cơm.

Cô vừa mới đem cơm đặt lên bàn, cửa phòng làm việc lại đột nhiên mở ra, Phó Hàn Tranh đi tới cạnh bàn ăn rồi ngồi xuống.

Cốc Vi Vi: "...."

Cô thật sự chỉ là khách khí mà mời thế thôi, còn tự mình khẳng định chắc chắn hần sẽ không ăn cơm cô nấu, thế mà hần lại ăn thật.

Cốc Vi Vi đành quay vào bếp múc thêm một bát cháo cho Phó Hàn Tranh rồi mới ngồi xuống, bắt đầu giải thích.

"Chỗ này khá gần trường học nên bà nội mới để tôi chuyển tới đây, tôi... ngày mai sẽ đi tìm phòng trọ, tìm được rồi liền nhanh chóng chuyển ra ngoài."

Có lẽ là do uống bát nước nóng lúc này của Cốc Vi Vi, sự khó chịu do bị cảm cúm cũng dịu đi khiến cho tâm tình của Phó Hàn Tranh cũng tốt lên mấy phần.

"Tôi không thường xuyên đến, cô có thể tiếp tục sống ở đây."

"À..."

Hai người im lặng ăn cơm, rất ăn ý mà không nhắc lại chuyện xảy ra vào tối hôm đó.

Phó Hàn Tranh ăn xong một bát cháo, hỏi, "Cô dùng cái gì đổi lấy tranh của Minh lão tiên sinh vậy?"

Lúc trước hần đã đưa ra vô số điều kiện trao đổi nhưng Minh lão vẫn không chịu đưa tranh ra, cuối cùng lại nói với bọn họ là Cốc Vi Vi đem đồ đến đổi lấy tranh rồi.

"Ông ngoại tôi để lại một phần kỷ phở, trên tay Minh lão cũng có nửa cuốn nên vẫn đang tìm nửa cuốn còn lại kia." Cốc Vi Vi rất thành thật mà trả lời.

Minh lão là một kẻ yêu tranh, lại càng yêu cờ.

"Còn bánh kem thì sao?"

Con người Phó Hàn Tranh trở nên thâm sâu sắc bén hơn mấy phần, chiếc bánh kem đó khiến cho phản ứng của vợ chồng Wilson có biến hóa rất lớn.

"Tra trên mạng, tìm thấy thông tin Wilson phu nhân thích ăn loại bánh kem kia nên tôi làm một phần rồi mang tới."

Cố Vi Vi cúi đầu khẽ khuấy phần cháo trong bát, bị ánh mắt sắc như dao của Phó Hàn Tranh nhìn chằm chằm đến tê cả da đầu.

Phó Hàn Tranh gật tỏ vẻ tin tưởng lời giải thích của cô.

"Cô làm mấy việc này, là muốn gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Càng nói càng tro trên

Cố Vi Vi ngạc nhiên mà ngẩng đầu lên nhìn hấn, đây là có ý gì vậy?

"Là do bà nội nhờ tôi giúp đỡ."

Phó lão thái thái vừa cho cô chỗ ở, lại cho cả tiền tiêu vặt.

Chỉ biết lợi dụng người khác là không tốt nên khi bà hỏi cô có thể đi thuyết phục Minh Tông Viễn một chút không, Cố Vi Vi liền đi gặp ông ấy.

Phó Hàn Tranh đáp: "Dù là bà nội bảo cô đi nhưng cô thực sự đã giúp chúng tôi giải quyết một việc lớn. Chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng thì Phó gia hoàn toàn có thể đáp ứng cho cô."

Cố Vi Vi trầm nghĩ, nếu như người ta đã chủ động tỏ ý muốn đáp lễ.

Thì cô cũng nên hợp tác một chút, dù sao thì hiện tại cô cũng thật sự nghèo túng mà.

Phó Thời Khâm trở về vừa đúng lúc nghe được hai người bọn họ trò chuyện với nhau, liền tự múc cho mình một bát cháo rồi ngồi xuống.

Thấy Cố Vi Vi có vẻ thực sự muốn cái gì đó nhưng lại cảm thấy khó nói, Phó Thời Khâm liền thay cô trực tiếp nói.

"Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là cô ấy muốn anh lấy thân báo đáp rồi."

Cố Vi Vi trừng mắt nhìn qua, tên ngốc Phó Thời Khâm, cô không thèm có cái loại ý nghĩ xấu xa đó đâu.

Phó Thời Khâm hoàn toàn không để thái độ ấy của Cố Vi Vi vào mắt, bi ối cười hề hề nhìn Phó Hàn Tranh.

"Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên của hai người mà, trâu già gặm cỏ non, là anh chiếm được tiện nghi của người ta rồi còn gì..."

Anh trai hấn có căn bệnh sạch sẽ tới mức biến thái đối với phụ nữ, trong bán kính 1 mét, bất kỳ người phụ nữ nào tới gần anh đều cho rằng người ta làm ô nhiễm không khí mà mình đang thở.

Trước đây Phó Thời Khâm vẫn luôn không hiểu nổi, hấn tìm cho Phó Hàn Tranh nhiều mỹ nữ như thế mà cái vị đại ca này của hấn chẳng có hứng thú với ai cả. Ấy vậy mà lại từng trải qua một đêm với Mộ Vi Vi, người mà chỉ liếc qua thôi cũng khiến anh nóng cả mặt.

Bây giờ xem ra Phó Hàn Tranh mắt sáng như đuốc thì có, từ sớm đã biết được Cố Vi Vi là một mỹ nhân rồi.

Phó Hàn Tranh hơi liếc sang Cố Vi Vi, dường như đang suy nghĩ liệu cô ấy có thực sự đưa ra yêu cầu như vậy không.

"Cho tôi tiền là được rồi, nửa cuốn kỳ phổ kia vào lúc ông ngoại tôi mua đáng giá năm, sáu vạn. Anh cứ đưa cho tôi từng đó tiền là được."

Có thể Mộ Vi Vi là có tình có ý với Phó Thời Tranh. Nhưng cô thì không, bây giờ cô là Cố Vi Vi cơ.

Mà Cố Vi Vi một chút hứng thú với Phó Hàn Tranh cũng không có, nói đúng hơn chính là thái độ tránh còn không kịp.

Vậy mà Phó Hàn Tranh lại gật đầu, "Ngày mai Từ Khiêm sẽ mang tới."

Cố Vi Vi vừa nghe được câu này của hấn liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thấy hấn ăn cháo xong rồi, cô lại khách khí mà nói.

"Anh có muốn... ăn thêm bát nữa không?"

"Ừm." Phó Hàn Tranh nhàn nhạt đáp.

Khỏe miệng Cố Vi Vi giật giật, cái tên này cũng thật là không khách khí.

Vì thế cô lại đi múc thêm một bát cháo nữa, đợi đến lúc Phó Hàn Tranh ăn xong rồi trở về phòng làm việc.

Bản thân cô không được ăn no nên đành phải đi nấu thêm chút mì ăn liền, vậy mà Phó Thời Khâm lại vô liêm sỉ ăn bớt ăn xén một bát mì của cô.

"Cô nói xem cô có bị ngốc không cơ chứ, lại đi lấy anh trai tôi ra so sánh với năm, sáu vạn thôi sao?"

Cố Vi Vi đang ở một bên nấu mì, hừ một tiếng.

"Trước đây không phải chính anh từng bảo tôi cách xa anh trai anh ra một chút sao?"

"Ai bảo lúc đó cô ăn mặc cái kiểu khiến người ta nóng cả mắt như vậy chứ? Cô mà biến thành xinh đẹp như thế này sớm một chút thì tôi đã chẳng ngần ngại cô làm gì rồi."

Phó Thời Khâm đưa mắt liếc Cố Vi Vi từ đầu tới chân, giá trị nhan sắc vốn cao đến mức này vậy mà cô lại có thể trang điểm thành cái dạng dọa người đến như vậy, thực sự quá lợi hại.

Cố Vi Vi: "..."

Đúng là cái thế giới mà chỉ biết coi trọng hình thức!

Phó Thời Khâm giúp cô bung mì đến phòng ăn, vừa ăn vừa hỏi.

"Trước đây cô dùng mọi cách muốn có được anh trai tôi, bây giờ có cơ hội tốt như vậy dâng tới miệng thì lại không buột hẳn lấy thân báo đáp là sao?"

Cố Vi Vi uống một ngụm canh, bắt đầu so sánh một chút.

"Chuyện này cũng giống như một món ăn nào đó nhìn có vẻ rất hấp dẫn, lúc chưa từng ăn thì cảm thấy nhất định là cực kỳ ngon, nhưng đến khi ăn được rồi liền thấy thực ra cũng không ngon đến mức ấy..."

Phó Thời Khâm trừng mắt nhìn Cố Vi Vi, "Vậy là... anh trai tôi ăn không ngon sao?"

Hai người đang mãi nói chuyện thì Phó Hàn Tranh từ trong phòng làm việc đi ra, trong nháy mắt bầu không khí lập tức trở nên lúng túng tới cực điểm.

Cố Vi Vi sững sờ mất hai giây, cuống quýt giải thích.

"Tôi không có ý đó, không phải anh ăn không ngon đâu..."

Phó Hàn Tranh rất bình tĩnh mà ung dung rót nước uống thuốc rồi liếc sang phía Cố Vi Vi.

"Vậy là ăn ngon sao?"

"...." Cố Vi Vi hóa đá.

Cô chỉ là lấy một cái ví dụ thôi mà, tại sao càng nói càng trở nên tro trên thế này?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Vì nhan sắc của anh

Phó Thời Khâm miệng còn đang ngậm đầy mì sợi, trợn mắt ngoác mồm mà nhìn người vừa nói ra cái câu dọa người kia, Phó Hàn Tranh.

Anh trai thân yêu của tôi ơi, thái độ của anh biến đổi cũng quá nhanh rồi đấy.

Phó Hàn Tranh hỏi xong, vẫn rất thản nhiên mà trở về phòng làm việc.

Giống như là câu nói vừa rồi không phải do hắn nói ra vậy.

Cố Vi Vi hận không thể độn thổ xuống đất, căn phòng này vừa lớn vừa thoải mái, nhưng có lẽ thật sự không thể ở thêm được nữa rồi.

Phó Thời Khâm vừa ăn mì vừa đề tiện cười hỏi.

"Vậy anh trai tôi rốt cuộc là ăn có ngon không?"

"Cút!"

Cố Vi Vi vui đầu vào ăn mì, ăn xong liền thu dọn bát đũa rồi trở về phòng ngủ không bước chân ra ngoài thêm lần nào nữa.

Phó Thời Khâm ăn mì xong lại lấy trộm đồ ăn vặt của Cố Vi Vi đem vào phòng làm việc.

Hắn vừa ăn vừa bắt đầu tám chuyện.

"Anh, nói thật xem, có phải anh đã sớm biết chuyện Mộ Vi Vi không hề xấu xí rồi không?"

Phó Hàn Tranh rất chuyên tâm mà vui đầu vào công việc, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Phó Thời Khâm cắn một miếng bánh quy rồi lại tiếp tục phân tích.

"Cho nên người mà từ trước đến nay không động đến phụ nữ như anh, hôm đó đã muốn nhưng còn tỏ vẻ cự tuyệt, sau đó lại thuận nước đẩy thuyền mà ngủ cùng Mộ Vi Vi..."

Phó Hàn Tranh vừa nghe được mấy chữ "đã muốn còn tỏ vẻ cự tuyệt" của hắn, liền dùng ánh mắt âm lạnh mà đâm một nhát vào cái người vừa mới nói kia.

"Cậu nói cái gì?"

"Em..."

Phó Thời Khâm cảm xúc lên uống một ngụm, nuốt mấy thứ trong miệng hắn xuống rồi mới nói, "Em nói... em nói là Mộ Vi Vi đã muốn rồi còn tỏ vẻ cự tuyệt, bây giờ có khi vẫn còn muốn ngủ với anh."

Phó Thời Khâm sợ hắn không tin, lại nói tiếp.

"Trước đây cô ta theo đuổi anh không chịu buông tha nhưng lại bị anh xua đuổi cho nên bây giờ liền đổi chiều mới, lấy lùi làm tiến, tạo cảm tình với anh. Đường nhiên mục đích cuối cùng của tất cả những chuyện này vẫn là vì sắc đẹp của anh đấy, đại ca ạ."

Mộ Vi Vi vô tội sắp ngủ say đến nơi lại đột nhiên không nhận được mà hất xi lên hai cái.

Phó Hàn Tranh lại tiếp tục cụp mắt chăm chú xử lý công việc, "Nếu như cậu không thể im lặng nổi thì cút ra ngoài!"

"Em cút ngay đây." Phó Thời Khâm ôm theo đồ ăn vặt dứt khoát đứng dậy cút khỏi phòng làm việc.

Phó Hàn Tranh đóng văn kiện hắn vừa xem xong lại, lúc đặt nó sang một bên lại vô tình thoáng trông thấy một cuốn sách bài tập của học sinh cấp ba đặt ở góc bàn.

Ngoài bìa sách là một cái tên được viết rất ngay ngắn và nắn nót: Mộ Vi Vi.

Mặt sau cuốn sách còn vẽ một hình mặt cười rất đáng yêu.

Hắn đắm chiêu nhìn chăm chăm cuốn sách bài tập đó hồi lâu, khóe môi vốn không hề cử động lại khẽ nhếch lên sau đó lại tiếp tục vui đầu xử lý công việc.

Bây giờ sáng, Cố Vi Vi nhận tới không chịu nổi nữa mà tỉnh giấc, mơ mơ màng màng xuống giường mà đi vào phòng tắm, kéo quần ngủ xuống rồi ngồi lên bồn cầu.

Sau khi giải quyết xong, cô dụi mắt chuẩn bị kéo quần lên thì lại mơ hồ trông thấy một bóng người.

Cô sững sờ tại chỗ, chớp mắt một cái liền nhìn rõ dưới vòi hoa sen là một người đàn ông, nửa người dưới còn đang quấn khăn tắm.

Từng giọt nước chảy dọc theo cơ bắp hoàn hảo, trên người còn sót lại một chút bong bóng chưa được xả nước.

Rõ ràng là người kia đang tắm thì bị cô đột ngột xông vào nên mới phải vội vàng lấy khăn tắm quấn lại.

Phó Hàn Tranh tùy ý vuốt mái tóc còn ướt sũng, nhìn chăm chăm thiếu nữ còn ngái ngủ đang ngồi trên bồn cầu kia. Bắp đùi cùng phần mông trắng như tuyết của thiếu nữ kia cũng vô tình lọt vào tầm mắt hắn.

Cố Vi Vi chớp chớp mắt, trong lòng không ngừng gào thét: Có cách gì có thể khiến cô chết nhanh một chút không vậy.

Phó Hàn Tranh thấy cô còn chưa chịu đi ra ngoài liền cau mày.

"Cô còn định nhìn bao nhiêu lâu nữa."

Cố Vi Vi cả người cứng nhắc quay đầu lại nhìn vào gương nhưng tấm gương ấy lại cố chấp phản chiếu rõ ràng Phó Hàn Tranh đang đứng ngay đó khiến cô sợ đến nỗi không biết phải nhìn sang chỗ nào nữa.

Nhưng nếu cô còn không chịu ra ngoài thì tình huống càng trở nên lúng túng.

Vì thế, Cố Vi Vi lập tức kéo quần đứng dậy lao ra khỏi phòng tắm.

Bồn cầu còn chưa giặt nước, dép rơi mất một chiếc mà cô cũng không dám quay đầu lại nhặt.

Lúc này Phó Thời Khâm đang ở phòng khách mà đuổi xương cốt, trông thấy cảnh Cố Vi Vi vừa giận dữ vừa xấu hổ chạy từ phòng tắm ra, lại nhớ đến anh trai nhà mình đang tắm rửa ở bên trong liền lập tức hiểu ra vấn đề.

"Mới sáng sớm đã đến nhìn trộm anh trai tôi tắm, cô còn dám nói mình không lưu luyến nhan sắc của anh ấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lãng Nghiên cấy ghép tim thành công

"Ai lại đi tắm vào buổi sáng cơ chứ?" Cố Vi Vi nổi nóng nói.

"Anh trai tôi trước nay đều là đi tắm vào mỗi buổi sáng trước khi ra khỏi nhà mà, không phải cô đã nhìn thấy rồi hay sao?" Phó Thời Khâm cười xấu xa.

". . . ." Cố Vi Vi không còn gì để nói.

Đúng là Mộ Vi Vi đã nhìn thấy Phó Hàn Tranh tắm thật cho nên mặc dù cô không cố ý làm như vậy thì cũng không có cách nào nói rõ được.

Đúng lúc này có người nhấn chuông, Phó Thời Khâm liền đi mở cửa. Là Từ Khiêm mang quần áo và đồ ăn sáng đến.

Phó Thời Khâm một tay khoác vai Từ Khiêm, một tay chỉ chỉ Cố Vi Vi mà hỏi.

"Lão Từ, cậu đoán xem cô ấy là ai?"

Từ Khâm dùng ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc mà liếc hần rồi quay đầu về phía Cố Vi Vi chào hỏi.

"Mộ tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Giờ vậy, đến cả tôi còn không nhận ra cô ấy là Cố Vi Vi, làm sao mà cậu lại nhận ra được chứ?" Phó Thời Khâm không phục.

Từ Khiêm không thèm trả lời hần mà trực tiếp đi tới nhà tắm đưa quần áo cho Phó Hàn Tranh.

Sau khi đưa đồ xong còn tiện thể nhặt chiếc dép mà lúc nãy Cố Vi Vi làm rơi trong nhà tắm ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Phó Hàn Tranh cũng bước ra.

Trên người hần mặc bộ âu phục màu xanh lam được đặt may riêng, hoàn toàn thủ công; cả vạt màu xám bạc thắt một cách cẩn thận và tỉ mỉ, đến cả khuy áo cũng rất xa hoa tinh xảo; từ đầu đến chân toát lên vẻ gọi cảm mà không vương chút bụi trần.

Hần liếc sang Từ Khiêm hỏi, "Đã mang đồ đến chưa?"

Từ Khiêm tìm trong túi áo lấy ra một tấm thẻ đưa cho hần rồi nói.

"Đã hỏi phía Minh lão rồi, nửa cuốn kỳ phở kia hiện tại đáng giá khoảng ba mươi vạn cho nên tôi đã chuyển 30 vạn vào thẻ rồi."

Phó Hàn Tranh nhận lấy thẻ ngân hàng rồi đưa tới trước mặt Cố Vi Vi.

"Giá trị nửa cuốn kỳ phở đó của cô hiện tại đã tăng lên rồi, thù lao của cô."

Cố Vi Vi nhận lấy tấm thẻ, thành thật nói

"Cảm ơn, còn nữa... lúc này tôi thật sự không có ý đâu, thật đấy!"

Cô vừa ngủ dậy liền quên khuấy mất chuyện hôm qua Phó Hàn Tranh và Phó Thời Khâm qua đêm ở đây.

"Biết rồi." Phó Hàn Tranh mặt không biến sắc mà đáp.

"Biết rồi, không phải cô có ý nhìn trộm anh trai tôi tắm, thế đã được chưa."

Phó Thời Khâm nuốt một miếng bánh bao xuống bụng rồi tiện tay bật tivi lên cập nhật một chút tin tức buổi sáng.

"....." Cô Vi Vi tức muốn chết.

Cả Phó Hàn Tranh và Từ Khiêm đang đứng bên kia cũng tỏ vẻ không tin.

Trước đây đúng là Mộ Vi Vi thêm muốn Phó Hàn Tranh quá lộ liễu nhưng bây giờ cô lại không thể nói cho bọn họ biết chuyện mình không phải là Mộ Vi Vi được.

Vì thế, mấy chuyện thế này cô đành phải nhịn xuống vậy.

Từ Khiêm thấy cô lúng túng thì rất trượng nghĩa mà lên tiếng giải vây.

"Một tiểu thư có thể giúp tôi lấy một bộ bát đĩa ra đây được không?"

Cố Vi Vi nghe vậy liền quay đầu đi vào trong bếp lấy bát và thìa ra. Vừa ra tới nơi lại trùng hợp nhìn thấy tivi đang đưa tin về một sự kiện.

"Một ảnh hậu nổi tiếng thế giới vì mắc bệnh tim mà vắng bóng suốt mấy năm qua, người hâm mộ vẫn luôn cầu phúc cho cô ấy. Mấy ngày trước ảnh hậu Lâm Nghiên đã trải qua một cuộc phẫu thuật cấy ghép tim thành công, hôm qua khi cô ấy xuất viện liền được rất nhiều người hâm mộ đến chào đón.

Tập đoàn Cố thị đã điều động những máy trăm vệ sĩ tới để duy trì trật tự. Tổng giám đốc tập đoàn Cố thị, Cố Tư Đình và phu nhân chủ tịch hội đồng quản trị của Cố thị đã đích thân đến bệnh viện Sao Paulo đón ảnh hậu Lăng Nghiên xuất viện..."

Cố Tư Đình cùng cái cô diễn viên họ Lăng kia nhất định có gì đó..."

Phó Thời Khâm vừa ăn sáng vừa nghiêng răng nghiêng lợi mà lăm bằm.

Tuy Cố Tư Đình chỉ xuất hiện trên tivi vài giây ngắn ngủi nhưng từng cái giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ tao nhã của tầng lớp danh môn thế gia.

Ánh mắt kia đã từng chỉ là của một mình Cố Vi Vi, ngay lúc này lại đang chăm chú nhìn Lăng Nghiên đang ngồi trên xe lăn...

Trái tim vốn là của cô bị người ta móc ra rồi lại đặt lên người cô ta.

Cố Vi Vi nhìn những hình ảnh trên tivi, hai tay không tự chủ được mà run rẩy, bộ bát đĩa trên tay "xoảng" một tiếng rơi xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh.

Lời cuối cùng mà ngày hôm ấy Cố Tư Đình nói lại lần nữa vọng tới bên tai cô.

Chuẩn bị phẫu thuật, đành lấy đi vậy.

Chính là một lời này, đã cắt đứt tia hy vọng sống sót cuối cùng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Phó Hàn Tranh có chút quan tâm thái quá rồi

Thanh âm cực kỳ chói tai khiến mấy người Phó Hàn Tranh cùng lúc quay đầu lại nhìn về phía Cố Vi Vi.

Cố Vi Vi cuống quýt ngồi xổm xuống đất thu dọn mảnh vỡ bát đĩa trên sàn nhà, che giấu vẻ mặt hoảng loạn đến mức trắng bệnh không khiến người khác nghi ngờ của mình.

Những hình ảnh mà cô vừa nhìn thấy trên ti vi lại một lần nữa hiện ra trước mắt Cố Vi Vi.

Cứ như thế, mảnh vỡ sắc nhọn cửa vào tay tôi chảy cả máu từ lúc nào mà đến một chút đau đớn cô cũng không hề cảm nhận được.

Phó Hàn Tranh bước đến gần Cố Vi Vi, túm lấy bàn tay đang bị thương của cô.

"Dừng lại."

Phó Thời Khâm cầm lấy chiếc khăn tay rồi đi tìm băng cá nhân.

Từ Khiêm thì nhanh chóng thu dọn sạch sẽ mảnh vỡ của bát sứ trên sàn nhà.

Phó Hàn Tranh lau vết máu trên tay Cố Vi Vi, dùng băng cá nhân dán lên vết thương.

Vừa ngược mắt nhìn lên lại trông thấy sắc mặt tái nhợt của cô, vành mắt đã bắt đầu long lanh giống như đang phải kiềm chế một chuyện đau đớn nào đó khó mà chấp nhận được.

Phó Hàn Tranh cau mày liếc nhìn Từ Khiêm.

"Gọi điện thoại cho Hà Tri đi."

Phó Thời Khâm khó hiểu mà gãi đầu, "Bị mảnh vỡ cửa vào tay thôi mà đau đến thế cơ à?"

Trước đây khi Mộ Vi Vi còn ở nhà của bọn họ đã từng leo tường treo rào, ngã lên ngã xuống không ít lần, vậy mà hần cũng chưa hề thấy cô ta kêu ca nửa lời, sao hôm nay lại thích làm nũng như vậy rồi.

Từ Khiêm bấm số gọi cho bác sĩ tư của Phó gia, khi cuộc gọi được chuyển thì liền đưa điện thoại cho Phó Hàn Tranh nghe.

Phó Hàn Tranh: "Cho cậu 20 phút, đến nhà trọ Cẩm Tú."

Hà Tri ở đầu dây bên kia đang mơ mơ màng màng ngủ say nghe vậy liền oán hận.

"Phó đại tổng tài, tôi vừa mới phải thực hiện bốn cuộc phẫu thuật đấy, cậu có thể có chút nhân tính mà buông tha cho tôi được không vậy, bị bệnh thì tự mình đi khám đi chứ?"

"Tình huống khẩn cấp, nhất định phải là cậu khám mới được." Giọng nói của Phó Hàn Tranh trầm xuống mấy phần.

Hà Tri hít một hơi thật sâu, vừa rời khỏi giường vừa hỏi.

"Triệu chứng của người bệnh như thế nào?"

"Vết thương ngoài da, chảy máu, sắc mặt trắng bệch."

"Nguyên nhân bị thương là gì? Đã chảy mất khoảng bao nhiêu CC máu rồi?"

Phó Hàn Tranh suy nghĩ một chút rồi đáp.

"Bị mảnh sứ vỡ cửa vào tay, đại khái mất khoảng ... 3CC."

Hà Tri ở đầu dây bên kia đã chuẩn bị rất kỹ càng để chạy tới chỗ hần, vừa nghe vậy thì lập tức nổi giận đến muốn ném luôn điện thoại đi động đi.

"Tiền lương mỗi năm tôi nhận lên tới bảy chữ số chính là chỉ cần chạy qua đó dán băng cá nhân là có thể nhận được chắc?"

"Cậu còn mười tám phút nữa, nếu không sau này Phó thị sẽ không hỗ trợ cho công trình nghiên cứu mới của cậu nữa."

Phó Hàn Tranh nói xong liền trực tiếp cúp máy.

Mười bảy phút sau, một người đeo kính, đầu bù tóc rối xuất hiện, hỗn hạo hỗn hạo mà chạy vào cửa, dùng ánh mắt căm hận mà trừng trừng nhìn Phó Hàn Tranh.

"Nếu sau này cậu bị bệnh thì tốt nhất là để đừng rơi vào tay tôi."

Bằng không, hần liền cắt Phó Hàn Tranh ra thành từng mảnh.

Phó Hàn Tranh không thèm để ý tới lời đe dọa của Hà Tri, chỉ chỉ vào Cố Vi Vi đang trầm mặc không nói năng gì mà ngồi trên sofa, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

Hà Tri bước đến gần cô, mở băng cá nhân ra xem xét vết thương một chút rồi lại bắt mạch chẩn bệnh.

"Vết thương không có vấn đề gì, có lẽ là vừa rồi gặp phải chuyện gì đó nên mới bị hoảng sợ, một lát nữa là ổn thôi."

"Hoảng sợ sao?"

Phó Thời Khâm trầm nghĩ, chỉ là roi mất một cái bát thôi mà cũng có thể tự dọa bản thân sợ đến mức này sao.

Trước đây hắn cũng từng bị thương phải nằm viện mà cũng chẳng thấy anh trai hắn rời khỏi công việc mà đến bệnh viện liếc hắn lấy một cái.

Bây giờ đến lượt Cố Vi Vi chẳng qua chỉ là ngón tay bị mảnh sứ cửa phải làm chảy mất mấy giọt máu mà thôi.

Không nói đến chuyện Phó Hàn Tranh lập tức gọi Hà Tri đến đây, lại còn cố tình đi làm muộn nữa chứ.

Sự quan tâm này có hơi quá mức cần thiết rồi thì phải.

Cố Vi Vi lấy lại tinh thần, đứng dậy nói.

"Tôi không sao đâu, các anh cứ đi đi."

Nói xong liền quay về phòng của mình rồi khóa cửa lại.

Hà Tri nhìn theo bóng lưng của cô gái kia sau đó lại nghiêng đầu nhìn Phó Hàn Tranh.

"Con gái roi của cậu đây à?"

Trên đời này lại còn có cô gái có thể khiến Phó Hàn Tranh sốt ruột như vậy sao, thật thần kỳ.

Phó Hàn Tranh lạnh lùng liếc hắn một cái rồi đáp, "Không phải."

Phó Thời Khâm bị câu hỏi của Hà Tri làm nghẹn cả bánh bao, khó khăn lắm mới có thể nuốt xuống được rồi lên tiếng giải thích.

"Có thể là bạn gái tương lai đấy."

"Bạn gái sao?" Hà Tri cướp lấy một cái bánh bao trong tay Phó Thời Khâm, kinh ngạc hỏi.

"Không phải cậu ta....thích GAY sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quỷ kế của Chu Lâm Na

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên yên ắng tới dọa người.

"Cậu GAY thì có, cả nhà cậu đều GAY hết." Phó Thời Khâm lập tức thay anh trai mình phủ nhận.

Hà Tri đưa mắt nhìn về phía cửa phòng của Cố Vi Vi, nhỏ giọng mà nói với Phó Thời Khâm.

"Cô bé còn nhỏ tuổi như thế mà cũng xuống tay được, anh trai cậu cũng quá cảm thú rồi đấy."

Phó Hàn Tranh bước ra khỏi nhà, trước khi đi còn bỏ lại một câu.

"Từ ngày mai Phó Thị sẽ không tiếp tục đầu tư vào bất kỳ công trình nghiên cứu nào của cậu nữa."

Hà Tri vừa nghe thấy Phó Hàn Tranh nói không cho hắn tiền để làm nghiên cứu lâm sàng nữa liền gấp đến giật chân mà đuổi theo Phó Hàn Tranh chạy ra bên ngoài.

"Phó tổng, Phó tổng, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói chuyện là được mà, tôi chỉ quá kinh ngạc nên mới nói như thế thôi, cô bé đó vừa thanh thuần lại đáng yêu, hai người thực sự là một đôi trời sinh đấy, mắt nhìn người của anh tốt thật..."

Phó Thời Khâm đi ở phía sau, thong thả nhìn dáng vẻ lúc này của Hà Tri, người đang từ bỏ hết lòng tự trọng của mình mà nịnh hót Phó Hàn Tranh, vừa thấy buồn cười vừa không còn lời nào để nói.

Thực ra trước khi xảy ra chuyện anh trai hắn và Mộ Vi Vi phát sinh quan hệ, hắn cũng có điều nghi ngờ giống Hà Tri.

Dù sao thì một người đàn ông gần 30 tuổi rồi mà vẫn không chịu kết hôn, không hẹn hò, không gần nữ sắc, quả thực... quá không bình thường rồi.

Lần trước Mộ Vi Vi phát hiện ra tranh giả, lại có thể khiến Minh Tông Viễn động tâm đã giúp bọn họ hoàn thành cuộc hợp tác với gia tộc Wilson nên ấn tượng của Phó Thời Khâm đối với cô đã biến đổi không ít.

Nếu Mộ Vi Vi đã không còn ăn mặc cái kiểu khiến người khác nóng mắt như trước thì hẳn cũng không phản đối cô ta tiếp tục theo đuổi anh trai hẳn nữa...

Nghe thấy âm thanh ồn ào bên ngoài đã biến mất, thần kinh đang cực kỳ căng thẳng của Cố Vi Vi mới có thể hoàn toàn thả lỏng. Cô ôm đầu gối ngồi trên thảm trải sàn, mà không nhận nổi bật khóc thành tiếng.

Những ngày gần đây cô vẫn luôn luôn tìm kiếm tin tức ở nước A.

Cố gia không hề tổ chức tang lễ cho cô, cũng chẳng hề có người nào chia buồn sau khi biết tin cô chết rồi.

Thậm chí là những người ở bên ngoài căn bản không hề biết chuyện Cố Vi Vi đã chết rồi.

Người mà cô kính yêu nhất, ý lại nhất là mẹ của Cố Tư Đình, bây giờ cũng đều đặt hết sự quan tâm lên người Lăng Nghiên.

Lăng Nghiên, người nhẫn tâm móc mắt trái tim của cô lại có thể tiếp tục sống sót.

Cô nghĩ, nếu như bây giờ cô có trở về đứng trước mặt bọn họ thì cũng chẳng có ai tin được chuyện cô chính là Cố Vi Vi cả.

Ngôi nhà mà cô đã từng không muốn rời xa, giờ không thể trở về được nữa rồi...

Người đàn ông đã từng nâng cô trong lòng bàn tay mà chiều chuộng thực ra cũng không yêu thương cô nhiều như cô nghĩ.

Cố Vi Vi khóc một trận xong, đưa tay lau nước mắt ướt đầm trên mặt đi.

Trời cao đã giúp cho cô sống lại không phải chỉ là để cô trốn ra nước ngoài mà ân hận hay là khóc lóc như một kẻ đáng thương.

Lăng Nghiên, chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi, sẽ sớm thôi...

Cô thay quần áo, như thường lệ tới nhà Lạc Thiên Thiên để phụ đạo dương cầm cho cô ấy và Kỷ Trình.

Buổi chiều, khi Cố Vi Vi đang trên đường trở về nhà thì Chu Lâm Na bất ngờ gọi tới.

"Mộ Vi Vi, cô còn muốn lấy lại đồng đồ rách nát của mình không vậy?"

"Ở đâu?"

Cô cũng đang chuẩn bị trong hai ngày tới sẽ đến Lê gia lấy lại đồ đạc thì Chu Lâm Na lại tự đi tìm cô trước.

"Địa chỉ tôi sẽ gửi cho cô, nếu sáu giờ mà cô còn chưa đến thì tôi sẽ trực tiếp cho người ném chúng đi hết."

Chu Lâm Na nói xong liền cúp máy.

Một lát sau Cố Vi Vi nhận được tin nhắn.

Địa chỉ mà cô ta nói không phải Lê gia cũng chẳng phải Chu gia mà lại là ở một khách sạn 5 sao.

Cô bắt xe đi tới khách sạn, từ xa liền nhìn thấy Chu Lâm Na đang ngồi ở khu vực nghỉ ngơi ngay tại đại sảnh.

Cô ta mặc bộ váy thời thượng nhất, tay xách túi DIOR màu hồng nhạt, toát lên tư thái xinh đẹp của một thiên kim danh giá.

"Đồ đâu?"

Chu Lâm Na đứng dậy đi về phía thang máy, "Trong một căn phòng trên lầu, cô tự đi mà lấy."

Cố Vi Vi theo Chu Lâm Na lên lầu, đi vào một căn phòng cao cấp liền thực sự nhìn thấy vali hành lý của Mộ Vi Vi.

"Trước đây chúng ta có khúc mắc, hôm nay trả đồ lại cho cô là muốn tỏ ý làm hòa." Chu Lâm Na nói xong liền rót hai ly rượu vang mang đến chỗ Cố Vi Vi.

"Uống ly rượu vang này rồi mọi chuyện xảy ra giữa chúng ta trước kia đều xóa bỏ."

Cố Vi Vi nhận lấy ly rượu kia, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

"Có thể mượn phòng tắm dùng một chút không?"

Chu Lâm Na chỉ về một hướng trong phòng, thấy Cố Vi Vi đã đi vào phòng tắm, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quỷ kế của Chu Lâm Na 2

Khi Cố Vi Vi ra khỏi phòng tắm lập tức cảm nhận được mình đi không vững nữa, phải chống tay lên tường mà lao đảo ngã xuống phía ghế sofa, đến cả sức đứng dậy cũng không có.

"Ly rượu kia... cô bỏ cái gì vào rồi?"

"Một thứ có thể khiến cô ngoan ngoãn nghe lời." Chu Lâm Na nói xong liền mở một cánh cửa khác trong phòng ra.

"Cô ơi, đã chuẩn bị xong rồi."

Một vị phu nhân tuổi đã trung niên mặc quần áo sang trọng, gương mặt được bảo dưỡng rất tốt, từ trong phòng đi ra. Từ trên cao mà nhìn xuống Cố Vi Vi đang co rúm lại trên sofa.

Cố Vi Vi nhận ra được đây chính là tiểu tam đã hại chết mẹ của Mộ Vi Vi.

Chính là Chu Mỹ Cẩm mà trước đây không lâu đã gả cho Lê Gia Thành, cô ruột của Chu Lâm Na.

"Các người... lại muốn làm gì nữa đây?"

Chu Mỹ Cẩm ngồi xuống, ý vị sâu xa mà nói.

"Đừng sợ, chúng ta không có ác ý gì cả. Chỉ là ta nghe nói bây giờ con đã không còn nhà để về, phải trải qua vô số cực khổ ở bên ngoài, ngay cả đi học cũng không đi được nữa ..."

"Việc tôi không có nhà để về còn không phải là do bà ban tặng cho sao." Cố Vi Vi cười khinh bỉ.

Nếu không có Mộ gia giúp đỡ suốt nhiều năm như vậy, chỉ sợ Chu Mỹ Cẩm đến cả đại học cũng không lên được.

Chứ nói gì đến ra nước ngoài du học, trở thành quản lý của tập đoàn Long Thăng.

Nhưng đã có được tất cả những thứ đó rồi mà bà ta còn chưa thấy đủ, tiếp tục cấu kết với Lê Gia Thành từng bước khống chế công ty.

Mộ Dao chết đi rồi, cả bà ta và Lê Gia Thành đều không hề có lấy một chút áy náy. Rất nhanh sau đó còn ngang nhiên tái hôn rồi dọn về chung một nhà, chiếm hết sản nghiệp của Mộ gia.

Bây giờ lại chạy đến trước mặt cô già vờ có ý tốt gì đây chứ.

"Đừng có không biết phân biệt tốt xấu như thế, cô của tôi cũng là muốn cô có thể sống khá hơn một chút mà thôi. Dù sao thì Vương tổng của truyền thông Thiên Thịnh không phải ai muốn ngủ cùng liền có thể ngủ cùng đâu."

Chu Lâm Na tỏ vẻ khinh bỉ mà nhìn Cố Vi Vi, lần trước cô ta dám ở trường học làm cô mất mặt, con giận này cô đã phải nhịn lâu rồi.

Gần đây cô cô giúp chị họ liên hệ các nguồn tài nguyên, giúp chị ấy có cơ hội tham diễn trong một mảng giải trí lớn được tổ chức hàng năm mà truyền thông Thiên Thịnh đầu tư vào, đạo diễn còn là người vừa mới được gọi tên trong Giải thưởng đạo diễn nổi tiếng thế giới, Dịch An.

Mặc dù nhân khí của chị họ cô không tệ nhưng vẫn không thể kiếm được tài nguyên trong mảng điện ảnh.

Nếu như chị ấy có thể tham gia diễn xuất trong bộ phim này thì chắc chắn sau này cả tài nguyên và vị thế trong giới đều sẽ tăng lên rất nhiều, nhận được vai nữ chính là điều không cần phải bàn cãi gì nữa.

Hơn nữa, gần đây Thiên Thịnh và Long Thăng cũng đang bàn bạc một cuộc hợp tác quan trọng, điểm then chốt bọn họ có đồng ý hợp tác hay không đều là do Vương tổng quyết định.

Vương tổng rất thích chị họ, nhưng hiện tại tiền đồ của chị họ cô đang trên đà phát triển, chị ấy sao có thể đồng ý tự mình đến đây tiếp lão quỷ háo sắc Vương Vệ Đông này cơ chứ.

Cho nên bọn họ liền đưa tấm hình chụp Mộ Vi Vi cho hấn xem, Vương tổng rất hài lòng nói hôm nay muốn gặp cô.

Vì thế, Chu Lâm Na mới bày kế giúp cô cô của cô ta lừa Mộ Vi Vi đến đây.

Mộ Vi Vi đã uống ly rượu bị bỏ thuốc mà cô chuẩn bị rồi, lát nữa chẳng phải chỉ có thể mặc cho Vương tổng thích làm thì thì làm hay sao.

Lấy Mộ Vi Vi ra làm lá chắn vừa có thể đổi lại tài nguyên điện ảnh tốt như thế cho chị họ cô, vừa có thể giành lấy cuộc họp tác quan trọng cho Long Thăng.

Quan trọng hơn nữa chính là... Chu Lâm Na có thể loại trừ tảng đá chắn đường vướng víu Mộ Vi Vi rồi.

Dựa vào kỹ năng chơi đàn mà hôm trước cô ta thể hiện, nếu sau này cô ta cũng thi vào Trường học Âm nhạc Đế Đô, chẳng phải Chu Lâm Na cô sẽ bị cô ta chen ép hay sao.

Hơn nữa sau này Cố Vi Vi đã trở thành đồ chơi của Vương tổng rồi.

Luật thiếu cho dù vẫn thích cô ta thì cũng không thể chấp nhận một kẻ phóng túng đã bị người khác chơi đùa được.

Vì vậy, đối với bọn họ mà nói giao Mộ Vi Vi cho Vương Vệ Đông chính là không tổn đồng nào lại có thể đổi lại bao nhiêu chuyện tốt, tại sao lại không làm chứ.

Chu Mỹ Cẩm nhìn đồng hồ, có lẽ Vương tổng cũng sắp đến rồi liền giục.

"Lâm Na, nơi này không có chuyện gì cần con giúp nữa rồi, con về nhà trước đi."

Chu Lâm Na gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, cầm lấy túi xách của mình chuẩn bị rời khỏi phòng. Trước khi đi còn không quên chế giễu Cố Vi Vi một câu.

"Mộ Vi Vi, lát nữa cô vẫn là nên ngoan ngoan làm thứ đồ chơi mặc cho người ta đùa giỡn đi, nếu không thì thật lãng phí gương mặt hồ ly quyến rũ này của cô rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tâm cơ độc ác của Chu Mỹ Cẩm

Sau khi Chu Lâm Na rời đi, Chu Mỹ Cẩm nhận được một cuộc điện thoại gọi đến liền nói cho người nọ số phòng.

Cố Vi Vi cụp mắt co người trên sofa, trong giới giải trí Vương Đông của truyền thông Thiên Thịnh là lão sắc quỷ có tiếng.

Hấn đặc biệt rất thích đùa giỡn mấy cô gái chỉ mới mười mấy tuổi, trước đây đã từng có tin tức nói có một cô gái nhỏ tuổi vừa mới gia nhập giới giải trí liền bị hấn hủy hoại đến mức tự sát.

Sau khi cướp đi tất cả mọi thứ của Mộ gia, Chu Mỹ Cẩm còn muốn coi cô như một loại hàng hóa mà dâng lên cho người ta, thật đúng là tâm cơ độc ác.

Mấy phút sau, chuông cửa reo lên, Chu Mỹ Cẩm lập tức niềm nở mà đi mở cửa.

"Vương tổng, anh đến rồi đây à."

Một tên đàn ông trung niên bụng bia to vượt mặt theo Chu Mỹ Cẩm bước vào phòng, hí mắt mà đánh giá Cố Vi Vi đang ngồi trên ghế sofa một chút.

Hấn chính là thích kiểu chim non thanh lệ thuần mỹ như thế này, hơn nữa vóc dáng của cô bé này nếu so sánh với mấy cô nàng đang hoạt động trong làng giải trí thì cũng là tuyệt sắc rất ít người sánh được.

Hấn vốn chỉ là nhìn trúng Lê Hình Nhi của Lê gia mà thôi, không ngờ bọn họ còn chuẩn bị cho hấn một báu vật còn mê người hơn Lê Hình Nhi gấp trăm lần.

Chu Mỹ Cẩm nhìn đáng vẻ đã thêm đến nhò dãi của Vương Vệ Đông, biết hấn ta rất hài lòng với sự sắp xếp này của bà liền thức thời mà nói.

"Vương tổng, nếu anh đã thấy hài lòng thì chuyện hợp tác với Long Thăng...."

"Yên tâm đi, Lê phu nhân đã có lòng như vậy rồi, công trình lần này tôi quyết định hợp tác với tập đoàn Long Thăng của mấy người, ngày mai sẽ sắp xếp ký kết ngay."

Vương Vệ Đông dùng ánh mắt tham lam của mình mà đánh giá Cố Vi Vi, tay không nhìn được mà sờ lên bắp đùi thanh mảnh của thiếu nữ.

Cô gái ấy đang trong độ tuổi nở rộ như hoa, từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ xinh đẹp mê người.

Hôm nay Cố Vi Vi mặc quần jean, mặc dù cách một lớp quần dày nhưng cô vẫn cảm thấy thật ghê tởm.

Chu Mỹ Cẩm vừa nghe hẳn nói ngày mai liền có thể ký kết thì vội vàng nói cảm ơn Vương Vệ Đông rồi lại nói thêm một câu.

"Vương tổng, vậy còn chuyện con bé Hình Nhi nhà chúng tôi muốn tham gia vào bộ phim đó, anh xem có thể giúp đỡ một chút được không? Hình Nhi nhà chúng tôi gần đây nhân khí cao, Vương tổng cũng biết đấy, nếu con bé có thể tham gia bộ phim này thì nhất định có thể giành được giải thưởng.

Bộ phim này là do một vị đạo diễn nổi tiếng đã giành được vô số giải thưởng lớn chỉ đạo, Hình Nhi mà nhận được vai nữ chính thì chắc chắn sẽ giành được giải thưởng.

Còn tập đoàn Long Thăng có được hợp đồng hợp tác quan trọng này rồi, Lê gia rất nhanh thôi liền có thể bước vào hàng ngũ danh lưu quyền quý ở Đế Đô.

Nơi xa hoa tụ hội những người thuộc tầng lớp hào môn giàu có đó vẫn luôn chê bà ta không xứng.

Sau khi có được hợp đồng này rồi, chẳng phải bọn họ sẽ đến cầu xin bà gia nhập hay sao.

"Tôi sẽ nhanh chóng dọn dò đạo diễn, vai nữ chính đó nhất định sẽ thuộc về Lê tiểu thư."

Vương Vệ Đông tâm tình rất tốt mà đồng ý ngay.

"Vậy làm phiền Vương tổng rồi." Chu Mỹ Cẩm cợt nhả cười lấy lòng hẳn rồi dùng ánh mắt sắc lạnh như dao ném về phía Cố Vi Vi.

"Vi Vi, đừng tùy hứng như vậy nữa. So với việc lang thang ở bên ngoài không có nhà để về, đi theo Vương tổng rồi con không cần phải lo chuyện cơm áo nữa, cơ hội tốt như vật người khác cầu còn không được đấy."

"Nếu đã là cơ hội tốt như vậy, sao bà không tự đem con gái bà đến đi?"

Cố Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi dùng ánh mắt băng lãnh bức người nhìn Chu Mỹ Cẩm.

Lừa cô đến nơi này rồi bỏ thuốc vào rượu đưa cô uống.

Thì ra là muốn dùng cô đổi lấy hợp đồng cho tập đoàn Long Thăng, đổi lấy tài nguyên điện ảnh cho Lê Hình Nhi.

Chuyện đau khổ thì để cô gánh chịu, chuyện tốt đẹp thì lại đến lượt bọn họ nhận hết, tính toán cũng thật tỉ mỉ.

Vương Vệ Đông sớm đã sốt ruột tới không chịu nổi nữa rồi liền liếc mắt ra hiệu cho Chu Mỹ Cẩm rồi đi nhanh một chút, đừng cản trở chuyện tốt của hẳn nữa.

"Vậy ngày mai tôi chờ tin tốt của Vương tổng đấy."

Chu Mỹ Cẩm một bụng hoan hỉ rời khỏi phòng, thật muốn nhanh chóng quay về báo tin tốt này cho con gái bảo bối của bà ta.

Tác giả: Máy người thích bé con đáng yêu, đến đây mà thu nhận ta này, tiểu manh cầu người bao dưỡng đây ~(~o~ ▽ ~)~o

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiện nhân phối cầu, thiên trường địa cửu

Nhưng bà ta còn chưa kịp đi tới cửa thì trong phòng liền vang lên thanh âm kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết của Vương Vệ Đông.

Chu Mỹ Cẩm lập tức quay lại thì nhìn thấy một màn kinh hoàng, thiếu nữ vừa mới lúc này còn không có chút sức chống cự kia bây giờ đang nắm tóc Vương Vệ Đông, tàn nhẫn đập đầu hắn vào tường.

Vương Vệ Đông bị đánh tới vỡ đầu chảy máu, lập tức lão đảo mà ngã xuống.

"Vương tổng? Vương tổng?"

Chu Mỹ Cầm quỳ trên nền nhà hoảng hốt gọi Vương Vệ Đông đã hoàn toàn bất tỉnh, giận dữ trừng mắt nhìn kẻ vừa ra tay hại người, Cổ Vi Vi.

"Cô có biết người này quan trọng đến mức nào không hả, muốn cả nhà cùng gặp xui xẻo với cô chắc?"

Bọn họ tốn nhiều sức lực như vậy mới có thể thiết lập mối quan hệ với Vương tổng, bây giờ lại bị Cổ Vi Vi phá hoại hết rồi.

"Các người đã muốn tôi gặp xui xẻo vậy thì chúng ta cùng nhau gặp xui xẻo đi."

Cổ Vi Vi rút lấy một tờ khăn giấy, ung dung thông thả mà lau vết máu trên tay đi.

Khi còn nhỏ cô từng bị người ta bắt cóc nên Cô gia đã mời võ sư đến dạy cô một chút võ thuật để phòng thân, đến khi gặp phải chuyện nguy hiểm liền có thể tự mình thoát thân.

Chẳng qua là nhiều năm như vậy rồi, cô đi đâu cũng có vệ sĩ của Cô gia đi theo, lên trốn ra ngoài thì cũng đã có võ sư đi cùng.

Vì thế cô coi như tốn công luyện tập lại không có đất dụng võ, đến tận hôm nay mới có thể phát huy tác dụng.

"Cô.....không phải cô đã uống ly rượu đó rồi sao?"

Chu Mỹ Cầm nhìn ánh mắt trấn tĩnh của Cổ Vi Vi, không hề có chút đáng vẻ đang phải chịu đựng được tính phát tác như lúc này.

Bà ta nhìn qua khe cửa, tận mắt thấy Cổ Vi Vi đã uống rồi cơ mà? Nếu vậy thì dựa vào cô ta, lấy đâu ra sức mà đánh người chứ?

"Tôi uống rồi, chẳng qua cũng nhả ra rồi."

Cô biết rõ Chu Lâm Na sẽ chẳng có lòng tốt như vậy đâu, cô cố ý uống ly rượu vang mà cô ta đưa cho chỉ là để Chu Lâm Na buông lỏng cảnh giác, quay đầu một cái liền lập tức đi vào phòng tắm nhà ra.

Tuy rằng hai bữa trưa của cô đều bị phun ra theo nhưng cũng chẳng sao. Và đúng y như rằng, cô vừa đi ra khỏi phòng tắm thì Chu Lâm Na và Chu Mỹ Cầm liền lộ mặt thật.

Nếu như Cổ Vi Vi trực tiếp lấy đồ rồi rời đi, Chu Lâm Na cũng không cần nổi cô.

Chẳng qua là cô cố ý ở lại xem bọn họ rốt cuộc muốn bày trò gian trá gì mà thôi.

Hai người kia lại còn cho rằng Cổ Vi Vi thân cô thể cô, chỉ có thể để mặc cho bọn họ sắp đặt. Đáng tiếc, cô không phải là Mộ Vi Vi mà bọn họ có thể tùy ý xấu xé.

Chu Mỹ Cầm nhìn ánh mắt âm lãnh như ma quỷ của cô, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

"Thấy bây giờ cô trôi dạt khắp nơi nên tôi mới có lòng tốt giúp cô có thể sống cuộc sống thoải mái tốt đẹp hơn, cô đã không cảm kích thì thôi, lại còn dám ra tay hại người?"

"Thật sao?" Cổ Vi Vi cười nhạt, từng bước áp sát Chu Mỹ Cầm.

"Lê phu nhân cũng thật là có lòng quá."

Chu Mỹ Cầm theo bản năng mà bắt đầu lùi về phía sau, lùi vào tới tận trong phòng ngủ, vừa muốn khóa cửa lại để gọi người cầu cứu nhưng lại bị Cổ Vi Vi đá tung cửa theo vào.

Cổ Vi Vi thoáng liếc qua một loạt các loại đồ dùng thỏa mãn tính thú bày trên giường, tiện tay cầm một cái cồng tay lên vừa ngắm nghía vừa cười, nói.

"Lê phu nhân vì tôi mà suy nghĩ chu đáo như thế, đương nhiên tôi cũng nên đáp lễ bà một chút gì đó mới phải."

Nói rồi cô mạnh tay đẩy Chu Mỹ Cầm ngã xuống giường, trực tiếp cồng một tay bà ta ở đầu giường bên này, rồi lại lấy thêm một cái cồng khác, cồng luôn tay còn lại của bà ta ở đầu giường bên kia.

Tuy Chu Mỹ Cầm lớn tuổi hơn cô rất nhiều nhưng bao nhiêu năm nay bà ta sống trong nhung lụa đã quen, căn bản không có sức phản kháng.

"Mộ Vi Vi, cô muốn làm gì hả? Cô còn dám hồ đồ nữa thì cha cô sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

"Kể từ khi ông ta lên giường cùng bà, ông ta đã không còn là cha của tôi nữa rồi. Đừng cứ mở miệng ra thì lại nói ông ta là cha tôi, bà là mẹ đỡ đầu của tôi nữa, bà không thấy chán nhưng tôi thì ngán tới tận cổ rồi."

Cổ Vi Vi cồng chắc Chu Mỹ Cầm xong lại xuống giường đi tìm một cái kéo sau đó quay lại ngồi xuống bên cạnh Chu Mỹ Cầm.

Chu Mỹ Cầm nhìn chằm chằm cây kéo sắc bén trong tay Cổ Vi Vi, có chút sợ hãi mà bắt đầu run lẩy bẩy nhưng vẫn cố cãi chày cãi cối muốn chứng

minh mình trong sạch.

"Ta chưa từng cầu xin Mộ gia giúp đỡ, tất cả đều là bọn họ tự nguyện. Ta và cha cô thật lòng yêu nhau, nếu không phải vì không muốn làm mẹ cô bị tổn thương thì chúng ta đã sớm."

"Loại tiện nhân ở cùng một chỗ với hạng chó má, tình yêu của các người đúng là một tình yêu rất chân thành."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chu Mỹ Cầm ác giả ác báo

Cố Vi Vi vừa nói vừa chậm rãi dùng kéo cắt bộ quần áo sang trọng được đặt may riêng của Chu Mỹ Cầm, cơ thể đầy đặn cũng vì vậy mà từng chút từng chút lộ ra.

Cuối cùng, trên người chỉ còn sót lại một mảnh đồ lót.

"Mộ Vi Vi, cô mau dừng tay!"

"Cô mau dừng tay cho ta, cứu mạng, có ai không, cứu mạng..."

Chu Mỹ Cầm thấy tình huống này không đúng lắm liền sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch cả đi, ở trong phòng kêu gào cầu cứu trong tuyệt vọng.

Nhưng bà đã quên mất một chuyện, do sợ Mộ Vi Vi sẽ vì phản kháng Vương Vệ Đông mà gào hét khiến người khác nghe thấy thì lại phiền phức lớn nên bà ta đã cố ý sắp xếp căn phòng có hệ thống cách âm tốt nhất.

Vậy nên bây giờ Chu Mỹ Cầm có gọi đến khán giả cả cô thì cũng chẳng có lấy một người nghe thấy.

Mộ Vi Vi xử lý bà ta xong lại ra ngoài kéo Vương Vệ Đông đã bất tỉnh vào phòng ngủ, tốn rất nhiều sức lực mới có thể kéo được hán lên giường, trực tiếp đặt tên béo đó nằm nhoài lên người Chu Mỹ Cầm.

Chu Mỹ Cầm tinh thần suy sụp chỉ còn biết gào ầm lên. Do cả hai tay đều đã bị còng chắc ở đầu giường nên căn bản không có cách nào đẩy tên béo mập người đầy mỡ kia ra.

Cố Vi Vi lấy điện thoại di động của mình ra chụp lại thư thể ám muội của đôi nam nữ trên giường, còn không quên giúp bọn họ thay đổi nhiều tư thế một chút.

Chu Mỹ Cầm hoàn toàn bị dọa sợ rồi, khóc đến nỗi lớp trang điểm cũng bị trôi hết, cổ họng cũng đau rất.

Vì thế bà ta bắt đầu chuyển sang cầu xin.

"Vi Vi, cô thả ta ra đi, sau này ta sẽ cho cô về nhà ở, cho cô tiếp tục đi học. Không phải cô vẫn luôn muốn đi Italia du học hay sao, chúng ta sẽ đáp ứng cho cô hết...."

Cố Vi Vi Vi nhặt từng mảnh quần áo đã bị cắt vụn của Chu Mỹ Cầm, cúi sát xuống gần khuôn mặt đã bị nước mắt rửa trôi hết lớp trang điểm của bà ta mà lạnh lùng cười nhạt.

"Mẹ tôi bị diễn xuất vụng về của bà lừa nhiều năm như vậy, trước mặt thì ra vẻ là bạn tốt, sau lưng lại lén lút quyến rũ gian dân với Lê Gia Thành, âm mưu đoạt lấy sản nghiệp của Mộ gia, bây giờ lại còn hi vọng tôi sẽ tin tưởng mấy lời dối trá đó mà thả bà đi sao?"

"Những gì ta nói đều là thật, nếu con không thích Vương tổng thì mẹ sẽ không ép con nữa, tốt xấu gì ta cũng đã nhìn con lớn lên, khi con còn nhỏ ta còn bế con trên tay...."

Chu Mỹ Cầm biết rõ hiện tại lấy cứng đối cứng cũng vô dụng nên bắt đầu dùng chiêu đánh vào tình thân muốn làm Cố Vi Vi mềm lòng mà buông tha.

Cố Vi Vi dùng tay lau lớp trang điểm lem nhem bên khóe mắt bà ta, "Son phấn đều bị bà khóc đến trôi hết rồi, lát nữa để Vương tổng trông thấy sẽ làm hán mất hứng đấy."

"Đồ điên khùng Mộ Vi Vi, ta mà xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ không tha cho cô đâu, Vương tổng cũng sẽ không tha cho cô, cô không sợ chết thì cứ thử đụng tới ta xem..."

Chu Mỹ Cầm vừa nghe những lời Cố Vi Vi nói liền uất hận tới muốn cắn nát cả răng.

Cố Vi Vi rất ung dung mà nhặt chiếc túi xách của Chu Mỹ Cầm lên, trong đó tìm được nửa gói thuốc bột còn lại trong túi.

"Thứ vừa nãy các người bỏ vào trong rượu, hẳn là thứ này, đúng chứ?"

Nói xong liền đổ ly rượu đi.

Cô bỏ thuốc bột vào rượu ngay trước mặt Chu Mỹ Cầm, vừa quơ quơ ly rượu trên tay vừa đi đến bên cạnh chiếc giường.

Chu Mỹ Cầm nhìn chăm chăm ly rượu trên tay Cố Vi Vi mà sợ hãi lắc đầu quầy quậy, "Đem ra, ta không uống, ta không uống!"

"Yên tâm đi, đồ tốt như vậy đương nhiên là phải dành cho vị khách quan trọng nhất của bà rồi."

Cố Vi Vi nói dứt lời liền nắm lấy mặt của Vương Vệ Đông mà dứt khoát đổ hết ly rượu đã bỏ thuốc vào miệng hắn.

Wương Vệ Đông bị sặc rượu mà mơ mơ màng màng tỉnh lại, một tay che chỗ bị thương trên đầu một tay chỉ vào Cố Vi Vi đang đứng bên cạnh giường.

"Nha đầu chết tiệt...."

"Vương tổng, mau bắt lấy cô ta!"

Wương Vệ Đông vừa nghe có giọng nói thì quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy cơ thể đầy đặn của phụ nữ, cả người "bùng" một cái như thể bị một cây đuốc thiêu đốt vậy.

Thuốc bột đã bắt đầu phát huy tác dụng, Vương Vệ Đông sao còn có thể nhớ đến chuyện tính sổ với Cố Vi Vi nữa chứ.

Hắn giống như đã thủ động đục trên người Chu Mỹ Cầm.

Chu Mỹ Cầm nhục nhã mà rít lên, từng Cố Vi Vi muốn rách cả mí mắt, "Mộ Vi Vi, ngươi sẽ không được chết từ tế đâu, ngươi sẽ không được chết từ tế..."

"Lê phu nhân, cố gắng mà hưởng thụ đi, một buổi tối đẹp đẽ đến thế cơ mà." Cố Vi Vi cười khẩy đóng cửa phòng ngủ lại, kéo theo vali hành lý rồi rời đi, không thèm quay đầu nhìn lại lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Có thể tự mình cởi quần áo ra không

Lúc Cố Vi Vi trở lại nhà trọ Cẩm Tú thì đã là chín giờ tối rồi.

Tuy rằng lúc này cô đã nhả rượu ra rồi nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc chưa nhả ra hết.

Cho nên bây giờ như thể có một ngọn lửa đang nhảy nhót khắp nơi trong cơ thể Cố Vi Vi vậy.

Cho dù cô có mở máy lạnh hạ nhiệt độ đến mức tối đa thì vẫn bị khó ngủ, cứ trần trọc mà lăn qua lăn lại trên giường.

Ngược lại cơ thể lại càng nóng ran lên, cổ họng khát khô.

Cố Vi Vi đành rời giường, xả nước lạnh đầy bồn tắm rồi còn bỏ thêm đá trong tủ lạnh vào.

Sau đó Cố Vi Vi ngâm cả người vào bồn nước đá lạnh tới thấu xương, con nóng như lửa đốt trong người mới từng chút mà giảm xuống.

Trước đây cho dù có gặp phải chuyện phiền phức đến mức nào, nguy hiểm đến mức nào.

Cô đều tin rằng chắc chắn Cố Đình Diệp sẽ tìm được cô, nhất định sẽ bảo vệ cô.

Nhưng bây giờ hẳn sẽ không còn làm như thế nữa rồi.

Hiện tại người mà hắn ra sức bảo vệ là Lăng Nghiên, là người đã hại chết cô, rồi ngang nhiên cướp đi trái tim của cô để bản thân tiếp tục sống sót.

Mất đi thân phận Cố gia đại tiểu thư, khi cô gặp chuyện oan ức cũng chẳng có ai để ý tới, cô sống chết thế nào càng không có ai quan tâm cả.

Cố Vi Vi ngồi trong bồn tắm mà ôm đầu gối, không để ý đến điện thoại ở ngoài phòng khách đã reo những mấy lần.

Tập đoàn Phó thị.

Hết giờ làm việc, Phó Hàn Tranh đang định rời khỏi công ty thì lại nhớ ra hần còn để quên một số tài liệu ở nhà trọ Cẩm Tú.

Vì sáng sớm ngày mai cần dùng đến nó nên hần liền gọi điện thoại đến nhà trọ định nhờ Mộ Vi Vi tìm tài liệu đó cho hần.

Sáng mai Từ Khiêm tiện đường đi qua đó thì ghé vào lấy rồi trực tiếp mang đến công ty luôn.

Kết quả là, điện thoại vẫn đổ chuông nhưng lại không có ai nghe máy.

Phó Hàn Tranh liên tục gọi thêm mấy cuộc điện thoại nữa nhưng vẫn chẳng có người bắt máy. Vì thế hần liền dứt khoát tự mình lái xe đến nhà trọ Cẩm Tú.

Vừa mở cửa bước vào trong, một luồng khí lạnh liền phả vào mặt khiến hần phải nhíu mày, cả căn nhà bị hơi lạnh bao phủ chẳng khác gì một cái hầm băng.

Phó Hàn Tranh tắt máy lạnh đi rồi đi vào phòng làm việc tìm tài liệu.

Trước khi rời khỏi nhà, hần trông thấy cửa phòng của Cố Vi Vi đang mở nên lại qua đó liếc mắt nhìn một chút.

Phát hiện, trong phòng không một bóng người.

"Mộ Vi Vi?"

Đèn được bật sáng, máy lạnh cũng mở nhưng người thì lại chẳng thấy đâu cả.

Hần tìm khắp nhà một vòng, cuối cùng dừng lại trước phòng tắm, đứng bên ngoài gõ cửa, gọi.

"Mộ Vi Vi?"

Gõ thêm mấy lần, bên trong không có ai trả lời cả.

Nhưng cửa lại bị khóa từ bên trong.

Phó Hàn Tranh đặt tập tài liệu xuống, quay vào phòng làm việc tìm chìa khóa dự phòng để mở cửa phòng tắm ra.

Vừa đẩy cửa bước vào trong liền nhìn thấy Cố Vi Vi cả người ướt sũng, đang cuộn tròn lại mà nổi lênh bênh trong bồn tắm đầy đá lạnh.

Trên mặt cô đã không còn chút hồng hào nào, vì lạnh mà môi cũng tím tái cả đi.

"Cô đang làm cái gì thế hả?"

Cố Vi Vi ngạc nhiên nhìn cái người vừa tự ý xông vào kia rồi lại quay đầu nhìn sang hướng khác, hô hấp đã bắt đầu run rẩy.

"Không cần anh quan tâm, mời ra ngoài."

Phó Hàn Tranh dùng một tay với lấy khăn tắm rồi đi đến bồn nước kéo cô từ trong nước đá lạnh leo lên, dùng khăn tắm quấy lấy cả người cô.

Mùi hương nam tính của Phó Hàn Tranh phả vào mặt Cố Vi Vi càng khiến cho cơ thể Cố Vi Vi bị lửa nóng thiêu đốt dữ dội hơn.

Thậm chí trong tâm trí cô, đến cả ký ức về chuyện tối hôm đó lần đầu cùng Phó Hàn Tranh phát sinh quan hệ cũng từng chút từng chút hiện lên, vô cùng rõ ràng.

Con nóng bức vốn đã được cái lạnh làm dịu xuống bây giờ lại "bùng" một cái mà trở lại trong cơ thể cô giống hệt như núi lửa phun trào.

"Ra ngoài, tôi bị người ta hạ thuốc rồi, anh có muốn lại bị tôi cưỡng ép ngủ cùng thêm lần nữa không hả?"

Nói rồi, cô không chịu nổi nữa mà chỉ muốn rời khỏi nơi có mặt Phó Hàn Tranh ngay lập tức.

Tránh đề đến lúc bản thân mất đi lý trí rồi lại thật sự làm ra hành động quá giới hạn gì đó với hần thì nguy.

Nhưng mà chân cô đã bị nước đá lạnh buốt đông cứng đến tê rần.

Vừa bước một bước ra khỏi nhà tắm, liền không làm chủ được bước chân khiến cả người bị ngã xuống sàn nhà.

Phó Hàn Tranh lập tức đưa tay ra đỡ lấy cô gái suýt nữa thì ngã nhào xuống đất kia, trầm mặc mà ôm vào lòng.

Hắn trực tiếp ôm cô mang về phòng ngủ, đặt lên trên giường

"Có thể tự mình cởi quần áo ra không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thịt đưa đến miệng rồi còn không ăn?

"..."

Cố Vi Vi hoảng sợ ra mặt, trừng mắt nhìn người đàn ông vừa nói ra câu dọa người kia.

"Thay quần áo ướt ra, đến bệnh viện."

"Không cần anh quan tâm, anh đi đi."

Cố Vi Vi lạnh giọng từ chối sự giúp đỡ của hắn, cô không muốn lại dây dưa với người đàn ông này nữa.

Phó Hàn Tranh hoàn toàn không để ý đến thái độ cự tuyệt của cô, kiên quyết nói.

"Cô tự mình thay, hay là để tôi ra tay đây?"

Cố Vi Vi cắn răng, dùng bàn tay đã lạnh cóng đến nổi run lẩy bẩy mà bắt đầu cởi nút áo ra.

Nhưng dường như cái khuy áo nhỏ bé kia có thù oán gì với cô thì phải, mất cả nửa ngày trời mà một nút cũng không cởi được.

Đã hai, ba phút trôi qua, Phó Hàn Tranh nghiêng đầu liếc Cố Vi Vi đang chật vật một cái.

Vừa thấy cô vẫn là không tự thay được, hắn liền dứt khoát tự mình cởi bộ đồ ngấm nước ướt sũng trên người cô ra.

Sau đó lại dùng khăn tắm lau khô nước trên người cô mà mặt không hề biến sắc, rồi giúp cô mặc một chiếc áo ngủ sạch vào. Cả quá trình còn không tốn đến hai phút.

Cố Vi Vi nhìn người đàn ông kia cởi từng cái khuy áo của mình, tuy trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng nhưng không hiểu sao cô lại cảm nhận được một tia ôn nhu, ấm áp.

Trong cả quá trình đó Phó Hàn Tranh không hề nói một lời nào cả. Hắn giúp cô mặc lại áo ngủ xong lại cởi áo khoác của mình ra choàng lên người cô sau đó bế cô đi ra ngoài.

Cảm nhận được hơi ấm còn vương lại trên chiếc áo khoác trên người mình, Cố Vi Vi không khỏi cảm thấy mũi cô có chút chua xót.

Cô vạn lần không ngờ tới, trong lúc tối muộn mà cô bất lực nhất này, người tìm thấy cô, ở bên cạnh chăm sóc cô lại là Phó Hàn Tranh.

Lúc hắn bế cô vào thang máy, Cố Vi Vi bỗng nhiên nghẹn ngào mà thề thào nói một câu cảm ơn với hắn.

"Cảm ơn."

Cô đã trải qua biết bao nhiêu chuyện khủng khiếp. Từ việc bị Lăng Nghiên hại chết rồi móc mất trái tim, sau đó bị Cố Tư Đình buông bỏ, rồi chỉ mới ban nãy, suýt nữa đã bị bọn người của Chu gia biến thành đồ chơi cho kẻ khác....

Thời khắc này, sự xuất hiện của hắn mang lại cho cô một cảm giác ấm áp.... thật quý giá biết bao.

Phó Hàn Tranh không đáp lại lời cảm ơn của cô mà tiếp tục bế cô xuống lầu rồi đặt vào trong xe hơi, cẩn thận thắt dây an toàn.

Xong xuôi liền lập tức khởi động xe đưa cô tới bệnh viện do Phó thị mở, trên đường còn gọi điện thoại thông báo cho Hà Tri.

Điều hòa trên xe phả ra hơi ấm khiến Cố Vi Vi không còn lạnh nữa, nhưng cơ thể lại bắt đầu khó chịu.

Cô quay đầu sang nhìn người đàn ông đang lái xe phía bên cạnh, trong mắt đã có chút mơ hồ.

"Anh... anh thả tôi xuống xe đi."

Nếu cứ tiếp tục cùng hấn ta ở trong xe như thế này thì cô sẽ thật sự không chịu nổi nữa mà nhào lên người hấn mất.

"Sắp đến bệnh viện rồi."

Phó Hàn Tranh đạp mạnh chân ga, tăng tốc phóng về phía trước.

Vừa tới bệnh viện, hấn lập tức bước xuống rồi mở cửa xe bên kia bế Cố Vi Vi ra.

Nhưng Phó Hàn Tranh còn chưa kịp ôm cô lên thì Cố Vi Vi đã mất đi toàn bộ lý trí, cổ họng khát khô tới không chịu nổi nữa mà ngẩng đầu hôn lên môi hấn.

Kỹ thuật hôn của Cố Vi Vi không thành thực nhưng lại có thể khiến cả cơ thể và tâm hồn của hấn chấn động.

Trước đây, hấn vẫn luôn cho rằng cô chỉ là một cô bé ngây thơ chưa hiểu chuyện mà thôi, lúc này lại đột nhiên biến thành tiểu yêu tinh mê hoặc quyến rũ người khác đến vậy.

Lý trí đang thúc giục hấn nhanh chóng bế cô lên lầu tìm bác sĩ.

Nhưng đôi môi mềm mại kia của thiếu nữ lại làm hấn mê muội chìm đắm không dứt ra được.

Hà Trì nhận được điện thoại của Phó Hàn Tranh liền đi xuống bãi đỗ xe đón người, kết quả là nhìn lại trông thấy một màn hôn nhau mãnh liệt của hai người kia trong xe. Hà Trì ho khan một tiếng, thông báo cho bọn họ về sự tồn tại có hơi thừa thãi của mình.

Phó Hàn Tranh rời khỏi đôi môi mềm mại kia, đang tay bế cô vào lòng.

Cố Vi Vi khó chịu mà xoay tới xoay lui trong lòng Phó Hàn Tranh, cổ họng vừa nãy mới giảm đi mấy phần khô khát, bây giờ lại như phá núi lấp biển mà ập tới.

Phó Hàn Tranh liếc sang Hà Trì, giọng nói có chút khàn khàn.

"Cô ấy bị người ta hạ thuốc....."

Hà Trì gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý.

"Nếu thấy trong xe không tiện thì phòng nghỉ của tôi đang bỏ trống đấy, hai người cứ từ từ mà giải quyết...."

Hấn còn chưa nói dứt lời liền bị ánh mắt lạnh lùng của Phó Hàn Tranh liếc cho một cái.

"Cho cô ấy một chút thuốc để tỉnh táo lại đi."

Hà Trì vừa nghe Phó Hàn Tranh nói vậy thì dùng ánh mắt khó tin nhìn hấn.

"Không phải chứ, thịt đã đưa đến trước miệng rồi mà cậu còn không ăn, sau này dù có muốn thì cũng chưa chắc đã có cơ hội mà ăn đâu đấy."

Nhìn xem, tiểu mỹ nhân quyến rũ kia mê hoặc đến mức nào, vậy mà hấn lại có thể cam lòng không ăn sao?

Chẳng lẽ là do lúc nãy Hà Trì hấn đến không đúng lúc?

Có khi hấn mà đến muộn một chút thì bọn họ liền trực tiếp giải quyết trên xe rồi.

Sắc mặt Phó Hàn Tranh lạnh đi mấy phần, bế Cố Vi Vi lên lầu để Hà Trì tiêm thuốc giải cho cô xong mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hà Trì tiêm xong, liếc nhìn Phó Hàn Tranh mà nói.

"Bây giờ cậu hồi hận vẫn còn kịp đấy, thuốc chưa phát huy tác dụng đâu."

Phó Hàn Tranh lạnh lùng nhìn hấn, "Cậu cắt đi được rồi đấy."

Hà Trì hừ một tiếng rồi rời khỏi phòng bệnh.

Phó Hàn Tranh ngồi xuống ghế sofa trong phòng bệnh rồi lấy điện thoại ra gọi cho tổ trưởng bảo an của Phó gia.

"Raymond, điều tra một chút xem gần đây người của Lê gia đang làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sự độc chiếm đáng sợ của đàn ông

Raymond ở đầu dây bên kia ngần người, hỏi: "Lê gia nào cơ?"

Có thể khiến cho ông chủ tự mình ra lệnh điều tra, Đê Đô còn có một tộc Lê gia lớn mạnh đến mức đó sao?

"Tập đoàn Long Thăng, Lê gia." Phó Hàn Tranh nhắc lại.

Raymond có chút bất ngờ. Dựa vào địa vị của tập đoàn Phó Thị ở Trung Quốc mà nói, tại sao ông chủ lại đột nhiên chú ý tới một cái tập đoàn Long Thăng nhỏ bé kia?

"Tôi lập tức làm ngay, ngày mai sẽ báo cáo kết quả cho anh."

Phó Hàn Tranh cúp máy, nhìn sang cô gái đang ngủ say trên giường bệnh mà nhớ lại chuyện lúc nãy xảy ra ở bãi đỗ xe.

Rất cuộc là hôm nay hắn bị làm sao mà lại vì một nụ hôn của một cô bé đang trong trạng thái ý loạn tình mê làm mất đi lý trí cơ chứ.

Rõ ràng là trước đây hắn vừa thoáng nhìn thấy cô ấy là thấy phiền nhưng từ khi cô nhận ra bức tranh kia là giả, lại giúp bọn họ hợp tác thành công với Wilson thì hắn lại bắt đầu hiếu kỳ, rốt cuộc cô là người như thế nào.

Hôm qua gặp cô ở nhà trọ, hắn lại còn cảm thấy..... có chút vui mừng.

Ba giờ sáng, Cố Vi Vi đột nhiên lên cơn sốt, Phó Hàn Tranh lại gọi điện thoại cho Hà Tri.

Một lát sau, Hà Tri cầm theo nhiệt kế quay lại phòng bệnh đưa cho Phó Hàn Tranh rồi nói.

"Đo nhiệt độ trước đi đã."

Phó Hàn Tranh: "Cậu là bác sĩ thì làm chuyện bác sĩ nên làm đi chứ."

"Được rồi được rồi, tôi làm thì tôi làm."

Hà Tri vừa nói vừa bước đến cạnh giường bệnh, lật chăn lên rồi chuẩn bị cởi áo ngủ của Cố Vi Vi ra nhưng còn chưa chạm tới khuy áo thì đã bị gọi giật lại.

"Cậu định làm cái gì thế hả?" Ánh mắt của Phó Hàn Tranh trở nên sắc lạnh.

Hà Tri vô tội nhìn hắn, "Đo nhiệt độ chứ sao, không cởi áo ra thì làm sao mà đặt nhiệt kế vào được."

"Gọi y tá đi."

"Hôm nay đều do y tá nam phụ trách cả."

Hà Tri vừa nói vừa định tiếp tục cởi khuy áo của Cố Vi Vi để đo nhiệt độ, "Yên tâm đi, thầy thuốc nhân từ, trong mắt chúng tôi không phân biệt bệnh nhân là nam hay nữ đâu."

Phó Hàn Tranh lập tức đứng dậy, bước đến gần Hà Tri rồi giành lấy nhiệt kế trên tay hắn.

"Tránh ra."

Hà Tri ngoan ngoãn tránh sang một bên rồi ngồi xuống sô pha, giận dỗi hừ một tiếng.

"Lúc trước Phó Thời Khâm nhà cậu bị ngã gãy chân phải nằm viện điều trị tôi cũng chưa từng thấy người làm anh trai là cậu đến đây liếc mắt nhìn cậu ta lấy một lần. Lần này tiểu cô nương đây bị bệnh một chút, khó chịu một chút cậu liền tự mình đưa tới chăm sóc. Cái kiểu anh em gì vậy chứ, cậu có từng nghĩ tới cảm nhận của em trai cậu không hả?"

Phó Hàn Tranh thấy thời gian đủ rồi liền lấy nhiệt kế ra đưa cho Hà Tri rồi đáp lại chẳng cho Cố Vi Vi.

Hà Tri nhận lấy nhiệt kế, nhìn qua một chút, "Đúng là bị sốt rồi, tôi đi lấy thuốc hạ sốt và miếng dán hạ nhiệt, cậu cho cô ấy uống nhiều nước một chút, như vậy sẽ giúp cô ấy hạ sốt nhanh hơn đấy."

Một lát sau, y tá mang thuốc hạ sốt và miếng dán hạ nhiệt tới, nói là Hà Tri có một ca cấp cứu nên không đến được.

Phó Hàn Tranh cởi nút tay áo sơ mi ra rồi xắn lên, rót một cốc nước đem đến bên cạnh giường bệnh sau đó để cô gái đang ngủ tới mê man kia dựa vào

người mình.

Cho Cố Vi Vi uống thuốc hạ sốt xong lại tiếp tục uống thêm một cốc nước nữa rồi mới đặt cô nằm xuống như cũ.

Suốt mấy tiếng sau hần đều theo lời Hà Trì dặn dò mà cứ cách nửa tiếng lại cho cô uống một cốc nước.

Đến tận lúc trời hừng sáng Cố Vi Vi mới mệt mỏi mà mở mắt ra, đúng lúc trông thấy có một cốc nước đang được đưa đến bên miệng mình.

Cố Vi Vi cũng đang thực sự khát khô cả cổ nên cô liền uống một ngụm nước rồi mới ngước mắt lên nhìn người đang cho mình uống nước, lập tức thụ sủng nhược kinh mà sắc luôn ngụm nước vừa mới uống vào kia.

Phó Hàn Tranh đặt cốc nước xuống, còn tiện tay mà vỗ lưng giúp Cố Vi Vi.

Đến lúc này Cố Vi Vi mới phát hiện mình gần như là đang nằm gọn trong lòng ngực của hần liền vội vàng ngồi ngay ngắn lại.

Không biết là do bị sắc nước hay là do lúng túng mà mặt Cố Vi Vi đỏ ửng lên.

Phó Hàn Tranh thấy cô tỉnh lại rồi liền đưa nửa cốc nước còn chưa uống xong kia đưa cho cô.

"Uống hết đi."

Cố Vi Vi lập tức nghe lời, cầm cốc nước lên, mơ mơ màng màng mà uống liên tục mấy ngụm nước.

Chẳng lẽ từ hôm qua đến giờ đều là do Phó Hàn Tranh cho cô uống nước sao?

Lại còn là ôm vào trong lòng ngực như lúc này mà cho cô uống nữa chứ.

Không chỉ có uống nước, còn cả chuyện tối hôm qua ở nhà trọ hần bế cô từ trong bồn tắm ra rồi thay quần áo cho cô, còn cả chuyện cô mất đi lý trí mà cưỡng hôn hần, suýt nữa thì nhào lên người hần ngay trên xe....

Nghĩ đi nghĩ lại, cả người đều cảm thấy không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Sự độc chiếm đáng sợ của đàn ông 2

Phó Hàn Tranh ở một bên gọi điện thoại, không hề chú ý đến những biến hóa trên gương mặt của cô.

Cố Vi Vi đau khổ, trong lòng rối bời, lên nhìn bóng lưng của Phó Hàn Tranh. Sao cô lại có thể làm ra mấy loại chuyện không bằng cảm thú như vậy với hần cơ chứ.

Tối hôm qua, nếu không phải Hà Trì xuất hiện đúng lúc thì có lẽ cô đã thật sự cưỡng đoạt Phó Hàn Tranh ngay trên xe mất rồi.

Phó Hàn Tranh gọi điện thoại xong, quay đầu lại thì nhìn thấy dáng vẻ đau khổ nhăn mặt nhịu mày của cô.

"Còn chỗ nào không thoải mái sao?"

Cố Vi Vi lắc đầu liên tục, lắp ba lắp bắp mà nói.

"Tối hôm qua.... Không phải tôi cố ý đâu."

"Không cố ý cái gì cơ?" Phó Hàn Tranh nhíu mày hỏi.

"Chuyện cưỡng hôn, không phải tôi cố ý làm thế đâu. Lúc đó đầu óc tôi không tỉnh táo, cứ gặp đàn ông là sẽ nhào tới..." Cố Vi Vi ảo não giải thích chuyện tốt mà mình gây ra.

Nhưng cô lại không phát hiện ra rằng càng cố gắng giải thích bao nhiêu thì sắc mặt của Phó Hàn Tranh lại càng trở nên khó coi bấy nhiêu.

"Gặp đàn ông đều sẽ nhào tới?"

Cố Vi Vi lại còn không thức thời mà gật đầu khẳng định, "Cho nên không phải tôi có suy nghĩ quá phận gì với Phó tổng đâu."

Sắc mặt của Phó Hàn Tranh lại tối sầm xuống thêm mấy phần.

"Nói chung là tối hôm qua.... cảm ơn anh." Cố Vi Vi thật lòng cảm kích nói, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống cúi đầu lạy hấn để cảm ơn thôi.

Tuy cô có cảm giác là thực ra cô không hề cần đến sự giúp đỡ của hấn.

Chỉ cần tiếp tục ngâm mình trong bồn tắm thêm mấy tiếng nữa thì dược tính của thuốc cũng hết tác dụng thôi.

Hấn lại kiên quyết kéo cô ra, tự hại mình suốt nữa thì bị cô thú tính bộc phát mà nhào tới.

Nhưng hai ngày nay Phó Hàn Tranh cũng quá mức kỳ lạ rồi.

Sáng sớm hôm qua, lúc cô bị thương thì hấn tìm băng cá nhân rồi tự mình băng vết thương cho cô. Buổi tối khi cô bị ốm lại tự mình đưa cô đến bệnh viện, lại còn ở lại đây chăm sóc cô suốt đêm nữa chứ.

Chẳng lẽ là vì cô đã ngủ cùng hấn, à không phải, là vì Mộ Vi Vi đã ngủ cùng hấn hay sao?

Cố Vi Vi vắt óc suy nghĩ một hồi lâu vẫn không thể nghĩ ra rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến Phó Hàn Tranh đột nhiên cư xử kỳ lạ như vậy thì Hà Trì xách theo bữa sáng đi vào phòng bệnh.

"Chị dâu nên tỉnh dậy đi thôi, tôi đã đến căng tin mua bữa sáng về rồi đây, hai người ăn một chút không?"

Chị dâu?

Chị dâu cái quái gì chứ?

Cố Vi Vi ngạc nhiên nhìn về phía Phó Hàn Tranh, cô chỉ là ngủ một giấc thôi mà, tỉnh dậy liền có thêm một người chồng rồi sao? Sao lại biến thành chị dâu của người ta rồi?

Cô còn chờ Phó Hàn Tranh chinh Hà Trì một trận vì tội ăn nói linh tinh, vậy mà hấn lại chẳng hề mở miệng nói lấy một chữ.

Phó Hàn Tranh thấy Hà Trì quay lại rồi liền nhặt lấy áo khoác của hấn rồi đi đến bên giường Cố Vi Vi nói.

"Sáng nay công ty có hội nghị quan trọng, lát nữa Phó Thời Khâm sẽ đến đây, có cần gì thì cứ nói với cậu ta."

Cố Vi Vi từ trong chăn ló đầu ra bên ngoài, còn đang bị hai tiếng chị dâu của Hà Trì làm cho ngượng ngùng nên chỉ nhú mày lại mà không nói gì.

Phó Hàn Tranh nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngịu của cô như thể còn có gì muốn nói liền hỏi, "Còn vấn đề gì không?"

Cố Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh vừa dứt lời lại xem giờ thêm lần nữa, đành lắc đầu.

"Không có gì, cảm ơn."

Hà Trì đưa Phó Hàn Tranh ra ngoài, lúc trở về còn đem bữa sáng cho cô đến đặt ngay cạnh giường bệnh.

"Chị dâu, chắc tối qua vẫn chưa kịp ăn gì đâu nhỉ, cháo ở bệnh viện chúng tôi nấu rất ngon đấy..."

"Bác sĩ Hà, anh có thể thay đổi cách xưng hô được không vậy?"

Cố Vi Vi bất mãn nhắc nhở hấn. Bị hấn gọi như thế cô cứ có cảm giác như giữa cô và Phó Hàn Tranh thật sự có gì đó với nhau vậy.

"Sớm muộn gì cũng phải gọi như vậy mà, nghe vài lần là quen thôi."

Hà Trì vừa nói vừa bung bát mì vằn thắn đến ghế sofa ngồi ăn ngon lành.

Cố Vi Vi bị hấn gọi là chị dâu thì nắc nắc mấy cái liền, nhìn cháo trên bàn cũng chẳng còn khẩu vị mà ăn nữa.

"Bác sĩ Hà, tôi và Phó tổng thật sự không phải kiểu quan hệ mà anh nghĩ đâu."

"Cái tên Phó Hàn Tranh kia máu lạnh chẳng khác gì người máy cả, trong mắt ngoại trừ công việc thì vẫn chỉ có công việc mà thôi, cô cho rằng có người phụ nữ nào đã từng được hấn quan tâm chăm sóc cơ chứ?" Hà Trì vừa ăn vừa nói, nói xong còn liếc mắt nhìn sang cô gái đang nằm trên giường bệnh kia một cái.

"Theo tôi biết thì cô là người đầu tiên đấy, cô nói xem có phải sớm muộn gì thì tôi cũng phải gọi cô là chị dâu không?"

"Đó là vì bà nội muốn bọn họ chăm sóc cho tôi thôi." Cố Vi Vi cố ý nhấn mạnh.

Hà Trì hừ một tiếng rồi nói, "Vậy chuyện tối hôm qua hai người ở trên xe gần gũi như vậy thì sao? Nếu không phải tôi đột nhiên xuất hiện thì cả xe đều

chấn động rồi."

Cố Vi Vi: "...."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Kéo dài hay không?

Một tiếng sau, Phó Thời Khâm đến bệnh viện, cứ cố chấp đứng ở bên cạnh giường bệnh mà nhìn Cố Vi Vi gần mười phút.

Sau đó cuối cùng cũng chịu lên tiếng mà hỏi một câu.

"Cô lại trêu ghẹo anh trai tôi như thế nào vậy?"

Sáng sớm hôm qua Cố Vi Vi bị mảnh sứ làm cửa vào tay, anh của hấn giúp cô ta cầm máu, rồi còn băng bó vết thương cho cô ta.

Đến buổi tối thì lại chạy tới nhà trọ Cẩm Tú đưa cô ta tới bệnh viện.

Người làm em trai ruột như hấn đây còn chưa từng nhận được đãi ngộ tốt đến vậy lần nào.

Mộ Vi Vi nhìn hấn như nhìn một tên ngốc, "Tôi chẳng có hứng thú gì với anh trai của anh cả."

"Không có hứng thú? Vậy trước đây ai là người đã thừa cơ lúc anh tôi dự tiệc bị say rượu mà leo lên giường anh ấy?" Phó Thời Khâm hậm hực nói.

Trước đây thì không từ thủ đoạn quyền rũ bằng được, bây giờ còn mạnh miệng nói không có hứng thú với anh trai hấn, cô quý mới tin lời cô ta.

Hà Tri nghe tiếng có người vào phòng, mơ mơ màng màng mà tỉnh dậy.

Đúng lúc nghe được Phó Thời Khâm nói đến chuyện giữa Cố Vi Vi và Phó Hàn Tranh, tinh thần lập tức tỉnh táo lại.

"Ngủ thật rồi sao?"

Mộ Vi Vi không muốn cùng hai người kia tiếp tục trao đổi về chủ đề này nữa liền dùng chăn bịt kín đầu, đi ngủ.

Nhưng Hà Tri vừa nghe được một phần câu chuyện thì tính tò mò liền nổi lên, kiên quyết bám lấy Phó Thời Khâm hỏi.

"Tôi còn tưởng rằng Phó Hàn Tranh thấy người ta dung mạo xinh đẹp nên mới âm mưu quyến rũ người ta, hóa ra lại là chị dâu của cậu có ý đồ với hấn trước sao? Bọn họ thật sự ngủ cùng nhau rồi sao? Phó Hàn Tranh lúc ở trên giường thật sự không có gì đó không ổn sao?...."

"Thật là, nói linh tinh cái gì thế hả, là cậu có gì đó không ổn thì có" Phó Thời Khâm theo bản năng mà bảo vệ hình ảnh anh trai ruột của hấn.

Hà Tri: "Anh trai cậu là kẻ theo chủ nghĩa độc thân từ lúc còn nằm trong bụng mẹ, không kết hôn, không hẹn hò với phụ nữ, trong máy tính chắc cũng chẳng có phim heo, giống hệt một tên người máy. Tối hôm qua, hấn và cô ta thân mật đến mức đó mà còn bày đặt chơi trò thịt dăng đến miệng rồi còn không ăn, chẳng lẽ là do phương diện kia có gì không ổn sao?"

Phó Thời Khâm vừa nghe Hà Tri nói vậy thì lại dùng ánh mắt kỳ lạ mà nhìn Cố Vi Vi đang trùm chăn kín mít nằm trên giường bệnh.

Trước đây cô ta theo đuổi anh trai hấn nhiệt tình như thế, sau khi ngủ cùng anh trai hấn rồi lại trở nên hờ hững, không còn nhiệt tình như trước nữa.

Chẳng lẽ là do phương diện đó của anh trai hấn thật sự có gì đó không ổn cho nên cô ta mới thay đổi ý định, không theo đuổi nữa?

Phó Thời Khâm tò mò, chọt chọt vào chăn hỏi Cố Vi Vi.

"Chuyện đó... cô nói không có hứng thú với anh trai tôi, có phải là vì cái lý do mà Hà Tri vừa nói không?"

Hà Tri đứng ở đầu giường bên kia cũng tò mò đến không chịu nổi nữa mà truy hỏi.

"Tối hôm đó kích thích của hấn có đủ dùng không? Có thể kéo dài thời gian không?"

Cố Vi Vi không chịu nổi mấy lời này của bọn họ nữa, tung chăn ngồi dậy, "Hai người tò mò đến thế thì sao không tự mình đi mà hỏi hấn đi?"

"Anh ấy sẽ không nói đâu." Phó Thời Khâm tỏ vẻ nghiêm túc, vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục truy hỏi đến cùng.

"Từ anh trai tôi ra thì chỉ có cô là người biết rõ nhất thôi, cô xem cũng đã xem rồi, dùng cũng đã dùng rồi...."

Cố Vi Vi không biết phải nói gì nữa, liền qua loa trả lời cho có, "Đúng đúng đúng, hai người nói đều đúng cả, được chưa hả?"

Phó Thời Khâm không giấu nổi vẻ mặt suy sụp, thầm nghĩ ông trời cho anh trai hấn ngoại hình đẹp trai lại còn thêm đầu óc thông minh hơn người, vậy mà lại nhấn tâm lý đi thứ còn quan trọng hơn cả.

Hà Tri cũng ra vẻ thương xót mà thở dài một hơi rồi nói, "Trong bệnh viện có một vị bác sĩ trung y có thâm niên, rất có kinh nghiệm về phương diện này, hay là..... để anh trai cậu đến đó xem qua một chút, coi còn có cách nào cứu chữa được không?"

Cố Vi Vi che kín hai lỗ tai, hoàn toàn không muốn nghe thấy giọng nói của hai tên dờ hơi kia thêm chút nào nữa.

Bây giờ tối, Phó Hàn Tranh tam làm liền tiện đường ghé qua nhà trọ Cẩm Tú lấy quần áo cho Cố Vi Vi rồi mới lái xe đến bệnh viện.

Hấn vừa mới bước vào phòng bệnh đã cảm thấy không khí trong phòng có chút quỷ dị. Phó Hàn Tranh đặt túi quần áo sạch lên giường rồi nói, "Thay quần áo đi, cô nên về nhà rồi."

Cố Vi Vi vừa nghe hấn nói có thể xuất viện rồi thì lập tức có sức sống trở lại, xách túi quần áo mà hấn mang đến đi vào phòng tắm thay đồ.

Phó Hàn Tranh quay mặt sang, đụng phải ánh mắt kỳ quái của Phó Thời Khâm và Hà Tri đang dán chặt lên người hấn, thấy cả hai đều tỏ vẻ thương xót ra mặt, hấn liền tưởng rằng bệnh tình của Cố Vi Vi có vấn đề.

"Không phải cậu nói cô ấy có thể xuất viện rồi sao?"

"Anh, Hà Tri nói ở bệnh viện có một vị bác sĩ trung y rất giỏi, hay là..... anh tiện đường qua đó một chút đi?" Phó Thời Khâm thành thật dò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phó Hàn Tranh theo chủ nghĩa độc thân từ khi còn nằm trong bụng mẹ

Phó Hàn Tranh nhíu mày, hóa ra vẻ mặt đầy thương tâm của bọn họ không phải là vì bệnh tình của Cố Vi Vi mà lại là vì hấn sao.

"Có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Phó Thời Khâm và Hà Tri quay sang nhìn nhau một cái, ai nấy đều cảm thấy chuyện này có chút khó nói.

Dù sao thì chẳng có người đàn ông nào lại muốn để người khác biết chuyện bản thân mắc bệnh khó nói cả.

Nhưng mà có bệnh thì phải trị.

"Hà Tri, cậu là bác sĩ mà, hay là cậu nói đi."

Hà Tri: "Hai người không phải là anh em ruột sao, tôi chỉ là người ngoài thôi, vẫn là nên để cậu nói đi."

Hà Tri hấn mà nói chuyện này ra, lát nữa lỡ như Phó Hàn Tranh thẹn quá hoá giận thì hấn coi như tiêu, khi không lại phải gánh xui xẻo lớn.

Nhưng Phó Thời Khâm là em trai ruột của Hàn Tranh, tóm lại chắc là hấn sẽ không ra tay quá tàn nhẫn đâu.

"Anh.... chính là... chính là..." Phó Thời Khâm ấp úng cả nửa ngày mà vẫn không biết phải mở lời như thế nào.

Phó Hàn Tranh không kiên nhẫn nổi nữa, "Chính là cái gì?"

"Chính là..." Phó Thời Khâm gãi gãi đầu, vẫn có chút khó nói nên lời.

Lúc này Cố Vi Vi thay quần áo xong từ phòng tắm đi ra ngoài, trực tiếp giúp hai người bọn họ giải thích.

"Chính là bọn họ rất tò mò chuyện anh theo chủ nghĩa độc thân từ khi còn ở trong bụng mẹ, không kết hôn, không hẹn hò, trong mấy vì tính đến cả phim heo cũng không có, vậy liệu có phải là ở phương diện kia có vấn đề hay không?..."

"...." Phó Thời Khâm và Hà Tri hóa đá tại chỗ.

Mặc dù đây là sự thực đi chăng nữa nhưng cô cũng không cần phải nói ra như thế đâm cho người ta một nhát ngay tim như thế chứ?

Sắc mặt Phó Hàn Tranh hơi trầm xuống, im lặng nhìn cô.

Cố Vi Vi bị hấn nhìn chăm chăm như thế thì có chút chột dạ mà chỉ chỉ vào hai người đang đứng phía sau.

"....là bọn họ nói đấy."

Phó Hàn Tranh chậm chậm nghiêng đầu nhìn hai người bọn họ, sát khí lạnh lẽo trong mắt cũng nổi lên khiến Phó Thời Khâm và Hà Tri sợ đến nỗi run cả người.

"Ai nói với các cậu?"

Phó Thời Khâm và Hà Tri liếc mắt nhìn nhau một cái, rất ấn ý mà chỉ vào Cố Vi Vi.

"Cô ta!"

Cố Vi Vi: "...."

Hà Tri thấy trên mặt Phó Hàn Tranh đùng đùng sát khí, lập tức đồ hết mọi chuyện lên đầu Cố Vi Vi.

"Là cô ấy nói đấy, cô ấy còn nói là hết hứng thú với anh rồi, nguyên nhân chính là bởi vì phương diện kia của anh có vấn đề...."

Phó Thời Khâm cũng lấy lại tinh thần, phụ họa theo những gì Hà Tri vừa nói, "Đúng đúng, chính là cô ấy nói như vậy đấy, cho nên hai bọn em mới nghĩ đến chuyện tìm bác sĩ cho anh...."

"...." Khóe miệng Cố Vi Vi bắt đầu co giật.

Rõ ràng là do hai tên kia tám chuyện với nhau cả một buổi chiều, bây giờ mắt thấy tình huống không đúng thì lại mặt dày đồ hết mọi chuyện lên đầu cô.

Phó Hàn Tranh nhìn chăm chăm Cố Vi Vi mất mấy giây, dù sao hấn cũng không muốn lãng phí thời gian yêu cầu Phó Thời Khâm và Hà Tri giải thích rõ ràng nên đành gọi Cố Vi Vi theo rồi đi ra bên ngoài.

Cố Vi Vi thấp tha thấp thỏm mà lên xe, vốn còn tưởng Phó Hàn Tranh đưa cô quay về nhà trọ Cẩm Tú rồi sẽ rời đi.

Không ngờ hấn đồ xe xong lại theo cô lên lầu đi vào nhà trọ.

Vừa mới bước chân vào cửa thì điện thoại của Cố Vi Vi đột nhiên đổ chuông. Cô đặt đồ đạc xuống rồi đi vào phòng nghe điện thoại.

"Đại thần, sao hôm nay cô không đến đây phụ đạo vậy? Cả ngày nay ta gọi cho cô mà cô không bắt máy." Là Kỷ Trình gọi tới.

"Thật ngại quá, tôi bị ốm tới phát sốt rồi, lúc nãy vừa mới từ bệnh viện về nhà cho nên không đến phụ đạo cho hai người được."

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên ở đầu dây bên kia nghe vậy liền trao đổi với nhau mấy câu rồi nói, "Đại thần, nhà cô ở đâu vậy, bây giờ tôi và Thiên Thiên đến đó thăm cô."

"Không cần đâu, ngày mai tôi khỏe lại rồi sẽ qua đó, ngày mai gặp đi."

Cố Vi Vi đưa mắt nhìn một vòng cách bài trí sang trọng ở nhà trọ, nếu để bọn họ tới đây, cô thật sự không biết làm thế nào để giải thích cho rõ ràng chuyện một mình cô lại có thể sống trong nhà trọ sang trọng đến mức này.

Cúp máy xong, Cố Vi Vi mò lịch sử cuộc gọi ra kiểm tra thì phát hiện, ngoại trừ mấy cuộc gọi của Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên ra, có người còn sốt ruột tìm cô hơn cả bọn họ nữa, là Chu Mỹ Cẩm.

Cố Vi Vi nhớ lại tối hôm qua từ sau khi cô rời đi đến nay, mới vậy mà đã được một ngày rồi.

Chu Mỹ Cẩm âm mưu hãm hại cô không thành, ngược lại còn bị cô tính kế lại, bây giờ hấn là đang phát điên lên muốn tìm cô để trả thù đây mà....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hấn quá hung dữ rồi sao?

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc, Phó Hàn Tranh cũng vừa mới nhận được báo cáo của Raymond.

"Ông chủ, chuyện mà anh phân phó tôi đã điều tra rõ ràng rồi, gần đây tập đoàn Long Thăng đang cạnh tranh với các doanh nghiệp khác để giành lấy một hạng mục lớn trong tay Thiên Thịnh, hôm nay bọn họ vừa mới ký kết thành công rồi."

Phó Hàn Tranh đóng cửa phòng làm việc lại, "Còn gì nữa không?"

Raymond thật sự không thể hiểu nổi tại sao đột nhiên ông của hấn lại quan tâm đến chuyện của tập đoàn Long Thăng, thế nên vừa mới sáng sớm hấn đã đặc biệt gọi điện thoại hỏi Từ Khiêm, Từ Khiêm lại chỉ nói cứ lưu ý mấy chuyện có liên quan đến Mộ Vi Vi là được.

"Bọn họ vì muốn ký hợp đồng với Vương Vệ Đông của Thiên Thịnh." Raymond do dự một chút nhưng vẫn nói tiếp, "Nên bày kế muốn đem Mộ tiểu thư cho Vương Vệ Đông, nhưng mà tối hôm qua Mộ tiểu thư vừa đến khách sạn không lâu lại chạy đi mất, ngược lại biến thành phu nhân của Lê Gia Thành, Chu Mỹ Cẩm và Vương Vệ Đông cùng nhau ở lại khách sạn đến buổi trưa ngày hôm nay mới rời đi."

Còn nữa..... chiều nay Vương Vệ Đông đã phái người đi điều tra hành tung của Mộ tiểu thư rồi."

Phó Hàn Tranh nghe xong, trầm mặc mất một lúc rồi mới lên tiếng ra lệnh.

"Bắt đầu từ ngày mai sắp xếp người tới chỗ cô ấy, bảo đảm an toàn."

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, hấn không muốn sơ suất để lặp lại thêm lần nữa.

Người mà hấn đã chạm vào lại bị kẻ khác dòm ngó, thật khiến hấn không thể yên tâm được.

Raymond rất tò mò, tại sao ông chủ của hấn đột nhiên lại quan tâm tới Mộ Vi Vi đến mức này nhưng không dám trực tiếp hỏi thẳng hấn.

"Vâng, tôi lập tức sắp xếp ngay."

Phó Hàn Tranh nghe điện thoại xong thì rời khỏi phòng làm việc, đúng lúc Cố Vi Vi cũng vừa từ trong phòng đi ra ngoài chuẩn bị vào bếp nấu bữa tối. Cố Vi Vi thấy hấn vẫn đang ở đây liền ngăn người tại chỗ mất mấy giây.

"Phó tổng, anh... không về nhà sao?"

"Sáng sớm ngày mai còn phải đi công tác."

Tuy Cố Vi Vi cảm thấy phải ở chung dưới một mái nhà với Phó Hàn Tranh chẳng thoải mái chút nào nhưng tốt xấu gì thì hôm qua người ta cũng đã tự mình chăm sóc cô cả đêm rồi.

Hơn nữa đây cũng là địa bàn của hấn, Phó Hàn Tranh mà không chủ động rời đi thì cô cũng không thể đuổi hấn đi được.

Vì thế, Cố Vi Vi đành mở tủ lạnh ra xem qua một chút rồi nói.

"Hôm nay tôi không mua thức ăn nên có thể bữa tối sẽ phải ăn mì đấy, anh không để ý chứ?"

"Không sao." Phó Hàn Tranh nói xong cũng không có ý định quay về phòng làm việc.

Hấn cứ đứng một bên chăm chú nhìn theo bóng lưng đang bận rộn trong bếp như thể đang chờ đợi điều gì đó vậy.

Cố Vi Vi bị hấn nhìn chăm chăm như vậy thì cảm thấy có chút mất tự nhiên, khiến cô phải quay đầu lại liếc hấn tới mấy lần.

Chẳng lẽ là do hấn đói rồi, đang sốt ruột chờ ăn cơm sao?

"Nếu anh đói bụng thì trong tủ lạnh vẫn còn bánh mì đấy, hay là anh ăn một ít trước đi?"

Phó Hàn Tranh đợi cả nửa ngày trời mà vẫn không thấy Cố Vi Vi chủ động nhắc tới chuyện kia nên đành hỏi trước, "Vi Vi, chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô không có gì muốn nói với tôi sao?"

Cố Vi Vi nghĩ tới nghĩ lui một hồi, hôm qua là hấn tự ý đưa cô tới bệnh viện chứ không phải do cô nhờ vả gì hấn, nhưng dù sao thì hấn cũng là có ý tốt.

Hơn nữa hấn không chỉ đích thân đưa cô đến bệnh viện mà còn hạ mình chăm sóc cô cả một đêm, cô cũng nên làm gì đó mà cảm ơn người ta mới đúng.

Thế nên Cố Vi Vi lau sạch tay rồi đi về phía Phó Hàn Tranh đang đứng, rất trịnh trọng mà cúi gập người xuống.

"Phó tổng, hôm qua cảm ơn anh đã đưa tôi tới bệnh viện."

Nhưng mà hành động bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc cực kỳ khoa trương của cô lại không hề khiến Phó Hàn Tranh vui vẻ hơn chút nào, thay vào đó là vẻ mặt không nói nên lời của hắn.

"Chuyện tôi nhắc tới không phải chuyện này."

"....."

Cố Vi Vi mờ mịt chẳng hiểu gì cả, lẽ nào cô cảm ơn chưa đủ chân thành hay sao?"

"Chuyện bị người ta hạ thuốc, cô không có gì muốn nói sao?"

Phó Hàn Tranh nhắc nhở.

Trên đường từ bệnh viện quay về nhà trọ hắn đã chờ cô chủ động lên tiếng, kết quả là đến tận lúc đã về đến nơi rồi mà cô vẫn không nói tới nửa chữ.

Cố Vi Vi khó hiểu mà nhìn người đàn ông có vẻ như đang tức giận kia, "Chỉ là xui xẻo gặp phải một chút phiền phức mà thôi, tự tôi lo được."

Mối quan hệ giữa bọn họ không phải là kiểu mà cô có thể đi tìm hắn kể khổ rồi dựa dẫm.

Phó Hàn Tranh khẽ mỉm cười rồi quay người đi vào phòng làm việc. Chẳng lẽ là do trước đây khi đuổi cô ra khỏi biệt thự Thiên Thủy hắn đã quá hung dữ rồi sao?

Cho nên cô vì sợ hắn mà đến tận bây giờ vẫn kiên quyết giữ khoảng cách với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bắt cần bị cưỡng hôn

Hai mươi phút sau, Cố Vi Vi nấu mì xong liền đi đến trước cửa phòng làm việc của Phó Hàn Tranh gõ cửa.

"Phó tổng, bữa tối nấu xong rồi."

Phó Hàn Tranh mở cửa đi ra ngoài, vừa bước vào phòng ăn mùi hương ấm áp đã xông vào mũi, có cảm giác rất ngon miệng.

Hắn ngồi xuống ghế rồi bắt đầu ăn thử một chút, gia vị chua ngọt vừa đủ, trứng gà sánh mịn, bát mì còn nóng hổi tỏa hương thơm phức.

Tuy hương vị không thể tinh tế bằng tay nghề của đầu bếp ở Phó gia nhưng lại tràn ngập mùi vị cơm nhà rất đầm ấm.

Dưới ánh đèn êm dịu, thiếu nữ đang ngồi đối diện hắn lúc này cũng trở nên xinh đẹp tới rung động lòng người, một vẻ đẹp mà từ trước đến nay hắn chưa từng phát hiện ra.

Cố Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh vừa ăn được vài miếng mì đã ngồi im bất động liền ngạc nhiên ngược mắt lên hỏi hắn, "Không ngon sao?"

"Đâu có, rất ngon."

Phó Hàn Tranh nói xong lại cúi đầu tiếp tục ăn mì, hơn nữa còn rất nể mặt Cố Vi Vi mà đến cả nước mì cũng uống sạch.

Ăn tối xong, hắn cũng không lập tức trở về phòng làm việc tiếp tục xử lý đồng tài liệu chồng chất như núi của hắn mà vẫn ngồi ở bàn ăn chăm chú quan sát Cố Vi Vi đang ngồi ở phía đối diện.

Cố Vi Vi cảm nhận được ánh mắt kì lạ đó của hắn thì mất hết cả khẩu vị.

"Sau này cô không cần phải sợ tôi như vậy đâu." Phó Hàn Tranh đột nhiên lên tiếng.

"...." Cố Vi Vi mơ mơ hồ hồ mà nhìn lên người vừa mới nói chuyện với mình.

Hai hôm nay Phó Hàn Tranh bị trúng tà rồi sao?

Cách hắn nói chuyện với cô rất kỳ quái, ánh mắt hắn nhìn cô cũng rất kỳ quái

.....

Hai người bọn họ cứ duy trì tình huống nhặt nhẻo đó suốt một phút, sau đó vẫn là Phó Hàn Tranh đứng dậy trước để đi lấy cà phê.

"Bữa tối hôm nay rất ngon."

Cố Vi Vi mỉm cười, đứng dậy thu dọn bát đĩa đem vào nhà bếp để rửa sạch. Mẹ của Mộ Vi Vi rất thích nấu nướng cho nên về khoản bếp núc này, Mộ Vi Vi cũng học được khá nhiều.

Cố Vi Vi lúc còn ở Cố gia đương nhiên là không cần tự mình xuống bếp động tay động chân nhưng có một khoảng thời gian dạ dày của Cố Tư Đình không khỏe cho nên cô đã chuyên tâm đi theo đầu bếp để học một số món ăn gia đình đơn giản dễ làm.

Cô rửa bát xong lại nhớ ra chuyện sắp đến ngày hết hạn báo danh trực tuyến của Học viện Điện ảnh rồi, liền hỏi Phó Hàn Tranh, "Tôi muốn tra một chút tin tức, có thể... có thể mượn máy vi tính của anh dùng một chút không?"

"Có thể, dùng đi." Phó Hàn Tranh rất thoải mái mà lập tức đáp ứng yêu cầu của cô, sau đó thì vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa.

Cố Vi Vi cầm theo tờ giấy chứng nhận mà hôm qua lấy về từ chỗ Chu Lâm Na, bước vào phòng làm việc rồi lên mạng tìm trang web của Học viện Điện ảnh Đế Đô, nhanh chóng nhìn lướt qua thông tin về Học viện và điều kiện chiêu sinh. Sau đó, cô lập một cái tài khoản đăng nhập vào để báo danh, trên màn hình lập tức xuất hiện một phiếu điền thông tin dành cho thí sinh báo danh được gửi tới từ hệ thống.

Vì phải tải bức ảnh chụp giấy chứng nhận lên hệ thống nên cô lại phải bật cả máy quét lên, bận rộn suốt gần một tiếng đồng hồ mới có thể báo danh xong.

"Tại sao lại muốn vào Học viện Điện ảnh?"

Chẳng biết Phó Hàn Tranh đã đứng sau lưng cô từ lúc nào.

Hắn nhớ là cô học đàn dương cầm cơ mà, hơn nữa nghe nói khả năng thiên phú cũng không tệ.

Làng giải trí hỗn loạn như thế, cũng không phải chỗ thích hợp để cô dần thân vào.

"Coi như là vì ước mơ đi." Cố Vi Vi gấp màn hình máy tính xuống, vừa đứng dậy vừa nói.

"Tôi dùng xong rồi, cảm ơn anh."

Khí tức của Phó Hàn Tranh quá mãnh liệt, vừa mới xuất hiện đã khiến cô cảm thấy không khí trong phòng trở nên ngột ngạt hẳn đi. Vì thế, cô nói lời cảm ơn hắn xong liền nhanh chóng muốn ra ngoài.

"Chờ một chút." Phó Hàn Tranh nói, hai bàn tay đặt ngang cái eo thon nhỏ của cô mà nhắc cả người Cố Vi Vi lên, đặt trên bàn làm việc của hắn.

"Tôi muốn xác nhận một chuyện, nhờ cô phối hợp một chút."

Cố Vi Vi cố tình ngã người ra phía sau để kéo dài khoảng cách với hắn.

Phó Hàn Tranh lại nghiêng người tới gần cô hơn, hai cánh tay chống lên mặt bàn khiến Cố Vi Vi bị vây lại không có cách nào nhảy khỏi bàn được.

"Chuyện gì vậy, chúng ta có thể đổi...."

Cô còn chưa dứt lời thì một tay Phó Hàn Tranh đã nắm lấy cằm cô, buộc cô phải ngẩng đầu lên đối mặt với hắn.

Sau đó, đôi môi mang theo hơi thở mạnh mẽ của hắn dán lên môi Cố Vi Vi, khiến cô còn đang ngơ ngác chưa kịp có chút ý thức phòng bị nào thì miệng lưỡi đã bị người ta mạnh bạo xâm chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cầm thú được giải trừ phong ấn

Cố Vi Vi bất ngờ bị cưỡng hôn nên đầu óc đều choáng váng, chờ tới khi ý thức của cô hoạt động trở lại thì Phó Hàn Tranh đã rất nhiệt tình mà quán lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của cô, trong miệng và cả trong từng hơi thở của Cố Vi Vi đều bị luồng khí tức riêng biệt của hắn xâm chiếm.

Cố Vi Vi ngã người ra phía sau muốn né tránh hắn nhưng Phó Hàn Tranh lại càng cúi người xuống sát hơn nữa, quyết không để cô thoát ra. Cuối cùng, Cố Vi Vi không chống đỡ nổi nữa, cơ thể vì thế mà ngã xuống mặt bàn.

Ngay lúc đó, một bàn tay nhanh như chớp đã đỡ sau gáy cô rồi thật nhẹ nhàng mà đặt đầu cô xuống, giúp cô tránh bị đập đầu thẳng xuống bàn.

Nhưng nụ hôn nồng nhiệt đến cực điểm kia vẫn chưa hề có dấu hiệu kết thúc.

Cố Vi Vi dùng hết sức lực mà đẩy bộ ngực rắn chắc đang ép lên người cô của Phó Hàn Tranh ra nhưng lại chỉ có thể càng kéo rộng cổ áo choàng tắm của hắn, trực tiếp để lộ ra cơ ngực đầy đặn đầy mê hoặc của một người đàn ông.

Cố Vi Vi tức giận cố tình cắn mạnh vào môi Phó Hàn Tranh, đầu lưỡi của cả hai lập tức cảm nhận được vị tanh của máu đang tràn ra từ miệng Phó Hàn Tranh.

Phó Hàn Tranh bị đau rồi mới buông đôi môi cô ra, đưa tay lên lau vết máu trên môi mình, trên mặt hiện rõ vẻ thỏa mãn.

Lau vết máu kia xong, Phó Hàn Tranh đỡ Cố Vi Vi ngồi dậy nhưng vẫn không chịu nhường đường để cô xuống.

Cố Vi Vi thật sự nổi cáu, trừng mắt lên nhìn hắn mà thở gấp, "Anh làm như vậy là muốn xác nhận cái gì chứ?"

Bờ môi mỏng của Phó Hàn Tranh bị máu tươi chảy ra nhuộm thành màu đỏ sẫm, trên mặt lại mang theo ý cười rất ôn nhu, cả người toát lên dáng vẻ tà mị lại gợi cảm như yêu nghiệt mê hoặc lòng người.

"Xác nhận xem có phải tôi có hứng thú với em rồi hay không."

Thử rồi mới phát hiện hóa ra cô còn hợp ý hắn hơn cả tưởng tượng.

Cố Vi Vi hít vào một hơi thật sâu, ép bản thân phải tỉnh táo lại rồi nghiêm túc nói với hắn, "Phó tổng, trước đây tôi trẻ người non dạ mạo phạm đến ngài là tôi sai, thật xin lỗi anh. Nhưng bây giờ tôi không hề có chút hứng thú gì với anh cả, một chút cũng không có!"

Phó Hàn Tranh duỗi ngón tay, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc lộn xộn trên mặt cô ra sau tai, khoe miệng còn hiện lên mấy phần ý cười rất vui vẻ, "Nếu em thấy tôi hôm đó biểu hiện của tôi không đủ ôn nhu, vậy hôm nay lại cho tôi một cơ hội đi, tôi có thể làm em vừa ý."

Trời ạ, hắn dùng hành động thô bạo như thế mà đoạt mất đêm đầu tiên của một người con gái, thật sự chẳng có lấy một chút phong độ hay ôn nhu của một người đàn ông gì cả.

Cố Vi Vi bị hắn chọc tức tới phát run, cô đã cố gắng hết sức tránh xa tên đàn ông nguy hiểm này rồi, không hiểu ông trời muốn truơng người cô hay sao mà lại biến mối quan hệ giữa hai người bọn họ thành trở nên ám muội như vậy cơ chứ.

"Phó tổng, trước đây tôi cố tình tiếp cận anh chẳng qua là vì muốn lợi dụng anh để giành lại những gì thuộc về Mộ gia mà thôi."

"Em có thể tiếp tục lợi dụng." Phó Hàn Tranh dùng ánh mắt sáng lấp lánh như sao trên trời mà chăm chú nhìn Cố Vi Vi, giọng điệu nhần nại cùng ôn nhu trước nay chưa từng có, "Tôi có thể giúp em giành lại tất cả những gì thuộc về Mộ gia, cũng có thể giúp em xử lý những kẻ gây chuyện kia, điều kiện là... em trở thành người của tôi."

"Không cần anh giúp, chỉ cần nhìn một mình Lê Gia Thành là biết kiểu đàn ông có tiền đều không đáng tin chút nào. Tôi muốn dựa vào bản lĩnh của chính mình mà giành lại những thứ vốn thuộc về mình." Cố Vi Vi kiềm chế một bụng lửa giận đang thiêu đốt trong lòng, nếu không phải cô biết rõ bản thân đánh không lại hắn cũng không trêu chọc nổi hắn thì bây giờ cô đã thực sự động thủ đánh người rồi.

"Bây giờ thì mời anh tránh ra cho."

"Dựa vào bản lĩnh của chính mình sao?"

Phó Hàn Tranh thân nhiên mỉm cười, "Ở Trung Quốc này tôi có thể khiến cho Mộ Vi Vi em nửa bước cũng khó đi."

"Đường đường là tổng tài của tập đoàn Phó thị, anh nhất định phải dùng cách dễ tiện như vậy để đối phó với một tiểu cô nương mới chỉ mười mấy tuổi như tôi sao?" Cố Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả.

"Đã là thương nhân thì phải đủ gian xảo, đối với thứ mà bản thân muốn có được xưa nay tôi đều dùng mọi cách, không trừ thủ đoạn nào." Phó Hàn Tranh cười mà như không cười, thân nhiên nói.

Cố Vi Vi kiên quyết nhìn thẳng vào đôi mắt thâm sâu khó dò của hắn mà lạnh lùng nói, "Vậy anh cứ dứt khoát bức chết tôi là được rồi, dù sao thì tôi cũng đã đánh mất nhiều thứ như vậy rồi, có thêm cái mạng này nữa thì cũng chẳng có gì ghê gớm cả."

Phó Hàn Tranh bế cô từ trên bàn xuống rồi giơ tay lên xoa đầu cô như thể đang muốn vỗ về,

"Ngủ đi, ngủ ngon."

Cố Vi Vi vừa được thả ra liền lập tức trở về phòng, khóa cửa phòng lại rồi lại còn lấy bàn ghế cùng tủ đồ trong phòng ra chặn cửa.

Mộ Vi Vi thật sự muốn hại chết cô chắc, tại sao lại cố chấp đi cưỡng ép Phó Hàn Tranh cơ chứ.

Phó Hàn Tranh sau khi ngủ cùng cô ta xong liền giống như một tên cảm thú được giải trừ phong ấn đang đến thời kỳ động dục vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tối hôm qua cô lại ngủ cùng anh trai tôi?

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Vi Vi tỉnh dậy rồi cũng không dám mở cửa ra khỏi phòng của mình. Cô lặng lẽ đứng sau cánh cửa nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, muốn đợi Phó Hàn Tranh rời khỏi nhà rồi mới đi ra ngoài.

Phó Hàn Tranh vẫn dậy sớm như thường lệ, chờ Từ Khiêm mang quần áo sạch và vali hành lý đến cho hắn.

Từ Khiêm nhìn đáng vẻ nhàn rồi thành thoi ngồi uống cà phê sáng của Phó Hàn Tranh, không khỏi thắc mắc mà hỏi, "Không cần gọi Mộ tiểu thư một tiếng sao?"

Phó Hàn Tranh nghe Từ Khiêm nhắc đến Cố Vi Vi thì liếc mắt nhìn về phía cửa phòng ngủ còn đang đóng chặt của cô rồi đáp, "Không cần, bây giờ cô ấy không muốn gặp tôi."

Từ Khiêm không hiểu rõ phương thức đối xử với con gái của ông chủ hắn cho lắm, trước đây khi mà Mộ tiểu thư ngày ngày theo đuổi hắn thì hắn chê người ta phiền phức, lúc nào cũng quấy rầy hắn.

Bây giờ Mộ Vi Vi thay đổi thái độ rồi, không quấy rầy hắn như trước nữa thì đến lượt hắn đi quấy rầy người ta, đây là biến thái đến mức nào cơ chứ...

Phó Hàn Tranh ăn sáng xong, đến giờ đi làm liền chuẩn bị xuất phát đi đến công ty.

Trên đường đi, hắn vẫn luôn tập trung vào việc xem tài liệu của cuộc họp sáng nay, thỉnh thoảng thì lên tiếng giao nhiệm vụ cho Từ Khiêm đang lái xe. Lo lắng liếc mắt ra bên ngoài cửa xe, Phó Hàn Tranh vô tình nhìn thấy một cửa tiệm bán hoa ở bên đường đang mở cửa.

"Dừng xe."

Từ Khiêm vội vàng đỗ xe bên lề đường rồi quay đầu lại nhìn người đang ngồi ở ghế sau, hỏi, "Ông chủ, sao vậy?"

Phó Hàn Tranh vẫn đang chăm chú nhìn tiệm bán hoa kia, nói, "Muốn nói xin lỗi với người khác thì nên tặng hoa gì?"

Từ Khiêm dùng ánh mắt cực kỳ khó hiểu mà nhìn hắn, sau đó dựa vào kinh nghiệm xin lỗi bạn gái của bản thân mà trả lời, "Hoa hồng vàng hoặc là hoa bách hợp."

"Mua đi, hoa hồng vàng." Phó Hàn Tranh quyết định, tối hôm qua hắn quả thật có chút dọa Mộ Vi Vi sợ rồi.

Từ Khiêm nhận lệnh xong liền xuống xe, theo yêu cầu của hắn mà đi mua một bó hoa hồng vàng, lúc quay lại xe thì lại thấy Phó Hàn Tranh đã đổi lên ngồi ở chỗ lái xe.

Hắn lấy ra một tấm card rồi tự mình cầm bút, như rồng bay phượng múa mà thần nhiên viết lên đó một hàng chữ rồi bỏ vào trong bó hoa hồng vàng kia.

"Cậu không cần đưa tôi đến công ty nữa, mang hoa về nhà trọ đi."

Từ Khiêm ngây người đứng trên vỉa hè nhìn theo chiếc Royce Phantom màu đen dần hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường lớn rồi cúi đầu nhìn bó hoa hồng vàng trên tay mình, đành chấp nhận số mệnh hẩm hiu của mình mà bắt xe quay về nhà trọ Cẩm Tú.

Thôi thì, ông chủ đại nhân nhà hắn lần đầu tiên muốn tặng hoa cho một phụ nữ, nhiệm vụ quan trọng như vậy đương nhiên là hắn phải tận lực thực hiện cho tốt rồi.

Nhà trọ Cẩm Tú.

Cố Vi Vi nghe ngóng một hồi, nhận ra Phó Hàn Tranh ra khỏi nhà rồi mới khẽ sờ dúi bàn ghế và tủ đồ mà tối hôm qua cô dùng để chặn cửa đề phòng Phó Hàn Tranh nửa đêm gõ trò về vị trí cũ, sau đó ra khỏi phòng đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi gặp Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên.

Cô vừa mới thay quần áo rồi mở cửa ra lại trùng hợp trông thấy Từ Khiêm trên tay cầm theo một bó hoa đang chuẩn bị gõ cửa.

"Mộ tiểu thư, là ông chủ bảo tôi giúp anh ấy mang tới đây."

Cố Vi Vi nhìn thoáng qua những cánh hoa hồng vàng tươi đẹp còn đang đọng lại vài giọt nước trong suốt, hoa hồng vàng là biểu tượng của sự hối lỗi, Phó Hàn Tranh đang muốn xin lỗi cô về chuyện tối hôm qua hắn cưỡng hôn cô sao?

Từ Khiêm đợi một lúc lâu, thấy Cố Vi Vi cũng không có ý định nhận lấy nên đành trực tiếp vào nhà đặt hoa lên bàn.

"Một tiểu thư, đây là lần đầu tiên mà ông chủ tặng hoa cho một cô gái, hy vọng cô sẽ thích."

Cố Vi Vi không làm khó Từ Khiêm nữa, lại đột nhiên nhớ đến chuyện tối hôm qua Phó Hàn Tranh nói hôm nay hẳn phải đi công tác, cô vẫn không yên tâm mà hỏi lại lần nữa cho chắc "Trợ lý Từ, có phải hôm nay ông chủ của anh đi công tác không?"

"Ừm, chuyến bay lúc mười một giờ." Từ Khiêm thành thật trả lời cô.

"Đi mấy ngày vậy?"

"Ba ngày."

Cố Vi Vi nghe xong thì gật đầu, "Được rồi, anh đi đi."

Phó Hàn Tranh đi công tác ba ngày, tức là cô sẽ an toàn trong ba ngày này nhưng dù sao thì vẫn nên nhanh chóng tìm chỗ nào đó để chuyển ra ngoài mới được, không thể tiếp tục ở lại cái hang sói này nữa.

Từ Khiêm chân trước vừa bước ra khỏi cửa, chân sau Cố Vi Vi liền mang hoa xuống lầu, ném vào thùng rác.

Cùng lúc đó, trong phòng họp ở tập đoàn Phó thị, Phó Thời Khâm cùng một loạt quản lý cấp cao của công ty ai nấy đều rất chăm chú mà nhìn chăm chăm vết thương đầy ám muội trên miệng Phó Hàn Tranh.

Phó Thời Khâm nhớ đến chuyện tối hôm qua anh trai hắn đưa Mộ Vi Vi quay về nhà trọ Cẩm Tú rồi cũng không hề trở lại biệt thự Thiên Thủy, vết thương kia lại không phải bị ở chỗ khác mà cứ nhất định phải ở ngay miệng hắn, không cần nghĩ cũng biết là do hôn người khác mà có.

Tính bà tám nổi lên, hắn lập tức cọt nhả mà soạn một cái tin nhắn rồi gửi đi: Mộ Vi Vi, tối hôm qua cô lại ngủ với anh trai tôi đúng không?!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sắp trở thành tổng tài phu nhân của chúng ta rồi sao?

Một phút sau, Cố Vi Vi gửi một tin nhắn trả lời hắn: Anh trai anh đến thời kỳ động dục rồi, chú ý tìm cho hắn vài em gái xinh đẹp mà giảm nhiệt đi!

Phó Thời Khâm lên la lên lút liếc trộm anh trai ruột nhà hắn đang rất nghiêm chỉnh mà phát biểu trước cuộc họp, lập tức gửi tiếp một tin nhắn: Không phải đã có cô rồi sao.

Chẳng lẽ là do hôm qua Phó Hàn Tranh bị hắn và Hà Tri kích thích nên buổi tối mới cố tình đi tìm Cố Vi Vi sao?

Cố Vi Vi vừa đọc xong tin nhắn của hắn đã trực tiếp trả lời ngay: Tạm biệt, tôi chặn số điện thoại của anh đây.

Mãi đến khi cuộc họp kết thúc Từ Khiêm mới vội vã chạy tới công ty. Phó Thời Khâm không khỏi kinh ngạc mà hỏi, "Lão Từ, người trước nay chưa từng đi làm muộn như cậu tại sao hôm nay lại muộn như vậy mới thấy mặt thế hả?"

"Giúp ông chủ đi tặng hoa." Từ Khiêm mỉm cười đầy ẩn ý.

Vừa nghe một câu này của hắn, toàn bộ các quản lý cấp cao của Phó thị tan họp xong đang chuẩn bị rời đi liền ào một cái tập trung quanh Từ Khiêm mà dồn dập hỏi.

"Nhị thiếu, có phải tổng giám đốc đã bắt đầu nói chuyện yêu đương rồi không?"

"Vết thương trên miệng tổng giám đốc là bị một cô gái cắn mà thành sao?"

"Trợ lý Từ, cô ấy có đẹp không vậy? Là thiên kim nhà nào thế?"

....

"Phí lời, người mà anh trai tôi coi trọng có thể không đẹp được hay sao?" Phó Thời Khâm rất đắc ý nói, dáng vẻ hiện tại của hắn còn tự hào hơn cả lúc nghĩ tới bạn gái của hắn.

"Nhị thiếu, có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút được không? Rốt cuộc là thiên kim tiểu thư nhà nào cơ chứ?" Giám đốc nhân sự vừa cười vừa nịnh nọt

muốn dụ Phó Thời Khâm nói ra thông tin về cô gái bí ẩn kia.

Đây chính là mối tình đầu của tổng giám đốc nhà, không chừng lại chính là tổng tài phu nhân tương lai của bọn họ cũng nên.

"Thiên cơ bất khả lộ." Phó Thời Khâm thần bí bí đáp, sau đó nhất quyết không nói gì thêm.

Thế là nguyên cả một buổi trưa, trong nội bộ tổng công ty của tập đoàn Phó thị, tin tức đại boss Phó Hàn Tranh của bọn họ đang trong một mối quan hệ tình cảm nam nữ nhanh chóng truyền đi khắp mọi bộ phận. Khi truyền tới Phòng Quan hệ Công chúng, tất cả nhân viên nữ ai nấy đều đổ kị đến muốn phát điên rồi.

Hôm nay Mạnh Như Nhã không tham gia buổi họp sáng mà đến tận giữa trưa mới đến công ty cho nên cô ta cũng không biết cụ thể là đã xảy ra chuyện gì mà khiến nhân viên trong công ty bàn ra tán vào nhiệt tình đến như vậy. Sau đó, cô ta giao công việc cho một nhân viên cấp dưới, nói, "Chiều nay tôi bận chút chuyện, mọi người tự nắm rõ công việc rồi hoàn thành cho xong."

"Lúc này quản lý Mạnh nhận được điện thoại, chắc là chuẩn bị đi gặp Phó phu nhân đúng không?" Một nữ nhân viên bày ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ mà hỏi.

Mạnh Như Nhã nghe vậy liền dịu dàng mỉm cười, "Tối hôm qua Phó phu nhân có nhắc đến chuyện một người bạn khai trương câu lạc bộ tư nhân, muốn đưa tôi đi tham gia buổi tiệc."

"Tối hôm qua quản lý Mạnh ở lại Phó gia qua đêm sao?" Một nữ nhân viên khác ngạc nhiên hỏi.

Mạnh Như Nhã gật đầu thừa nhận rồi mỉm cười, "Là một buổi tụ họp gia đình mà thôi, lúc kết thúc thì cũng khá muộn rồi cho nên tôi mới ở lại bên đó."

Từng câu từng chữ đều có ý mà như vô tình thể hiện rằng mình rất thân thiết với người nhà Phó gia.

"Bố hoa mà sáng nay quản lý Mạnh mang đến công ty... là do tổng giám đốc tặng cô đúng không?" Nữ nhân viên nọ nghe Mạnh Như Nhã nói tối hôm qua ngủ lại Phó gia liền bất giác đem nữ chính trong tin tức lan truyền rộng rãi trong công ty sáng hôm nay liên tưởng tới cô ta.

Lần này Mạnh Như Nhã chỉ im lặng mà mỉm cười, không lên tiếng thừa nhận người nhận được bố hoa đó chính mà mình, thế nhưng... cũng không hề phủ nhận.

"Quản lý Mạnh, cô đừng có chối nữa, cả công ty đều biết chuyện tổng giám đốc của chúng ta đang có quan hệ nam nữ với ai đó, mới sáng sớm còn đặc biệt bảo Trợ lý Từ đi mua hoa đem tặng người ta, mà sau đó cô lại mang theo một bó hoa tới công ty."

"Tối hôm qua thì cô ngủ lại Phó gia, sáng hôm nay thì Phó phu nhân lại hẹn Quản lý Mạnh đi gặp mặt, liệu có phải là có tin tức tốt nào đó sắp được tuyên bố không vậy?"

"Quản lý Mạnh, không phải cô sắp trở thành tổng tài phu nhân của chúng tôi rồi đấy chứ?"

....

Về mặt tươi cười rất thanh lịch của Mạnh Như Nhã liền cứng ngắc mất mấy phần, "Ai nói với mấy người hoa này là do tổng giám đốc tặng chứ?"

"Hôm nay Trợ lý Từ đi làm muộn, lúc nhị thiếu hỏi anh ta lý do, chính miệng anh ta nói là do giúp tổng giám đốc đi tặng hoa cho bạn gái mà."

"Hơn nữa Trưởng phòng Lâm cũng nói trên miệng của tổng giám đốc bị thương, nhất định là trong lúc hôn bị người ta cắn trúng. Hôm qua Quản lý Mạnh lại ở Phó gia, không phải cô thì còn có thể là ai được nữa chứ?"

"Được rồi, đều đi làm việc cả đi, tôi xuất phát đi đón bác gái đây." Mạnh Như Nhã nói xong liền cầm theo bó hoa mà sáng nay cô ta mang theo đến công ty rồi rời khỏi văn phòng trước những ánh mắt chăm chú nhìn theo của một đám nhân viên đang cực kỳ hâm mộ kia.

Vừa mở cửa xe ra, cô ta lại lập tức ném bó hoa đáng thương đó vào trong.

Hoa này chỉ là do cô ta đặc biệt mua để lát nữa làm quà mừng lễ khai trương cho người ta, căn bản không phải là Phó Hàn Tranh tặng cô, hơn nữa tối hôm qua Phó Hàn Tranh cũng không hề về nhà.

Vừa mới đuổi được một Mộ Vi Vi thích cản trở chuyện tốt của người khác, bây giờ lại là con tiện nhân nào dám mò tới chặn đường cô nữa rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tối xem mắt cháu trai ta đi

Cố Vi Vi ném bó hoa đáng thương kia vào thùng rác xong liền nhận được điện thoại của Kỳ Trình gọi tới, hẹn gặp cô và Lạc Thiên Thiên ở nhà hàng.

Cô và Lạc Thiên Thiên lại hẹn gặp nhau trước rồi mới cùng nhau bắt xe đến nhà của Kỳ Trình.

Trên đường đi, điện thoại của Cố Vi Vi lại rung chuông, ở đầu dây bên kia là giọng nói thật phần vui vẻ của Minh Tông Viễn lão tiên sinh.

"Mộ nha đầu, cháu có đang đi học không?"

"Cháu có chút việc nên xin nghỉ rồi, đang ở bên ngoài." Cố Vi Vi đáp.

Minh Tông Viễn nghe vậy liền vô cùng thân bí mà cười nói, "Vậy bây giờ cháu đang ở đâu? Ta để tài xế đến đón cháu. Có một người rất quan trọng mà ta muốn cháu đến gặp mặt."

"Minh lão, chiều nay cháu có hẹn nên không đi được rồi." Cố Vi Vi từ chối.

"Lần trước không phải ta đã kể về cháu trai Tiểu Diệp của ta cho cháu nghe sao, hai ngày trước nó vừa mới về nước rồi nên ta muốn cháu đến gặp nó một chút, ta đã cho nó xem ảnh của cháu."

"Ông lấy ảnh của cháu ở đâu ra thế?" Cố Vi Vi nhú mày hỏi.

"Ta chụp trộm từ lần trước cháu tới Minh gia." Minh Tông Viễn nói rồi lại tiếp tục ra sức khen ngợi cháu trai nhà mình với cô, "Tiểu Diệp nhà ta rất đẹp trai, tính cách cũng rất tốt, còn là một kiến trúc sư đã có được rất nhiều giải thưởng ở nước ngoài nữa. ..."

Cố Vi Vi cố tình để điện thoại ra ra một chút rồi giả vờ nói to, "Minh lão, Minh lão, chỗ cháu đang ở tín hiệu không được tốt cho lắm, ông nói gì cơ? Há? Sao cơ...."

Cố Vi Vi cúp máy rồi lập tức tắt nguồn điện thoại đi động.

Không ngờ Minh lão lại thật sự nói là làm. Lần trước, khi ông ấy nhắc đến chuyện muốn cô làm cháu dâu, cô cũng đã kiên quyết từ chối rồi vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tốt xấu gì thì cô vẫn còn là học sinh, còn chưa tốt nghiệp Trung học nữa, thế mà đã có người nghĩ đến chuyện cho cô đi xem mặt rồi.

Lạc Thiên Thiên thấy Cố Vi Vi vội vội vàng vàng tắt nguồn điện thoại thì khó hiểu hỏi, "Điện thoại của ai mà lại khiến cô sợ đến mức này thế?"

"Một lão kỳ quái, đang yên đang lành lại bảo tôi đi xem mặt cháu trai của ông ấy, không thấy tôi mới chỉ có mấy tuổi đầu hay sao." Cố Vi Vi đau cả đầu, vừa cau mày vừa nói.

Gần đây cô đang bận bịu chuyện nhanh chóng tìm phòng ở, tốt nhất là phải chuyển nhà xong trước khi Phó Hàn Tranh đi công tác trở về.

Mà nếu thực sự không tìm được thì chỉ còn cách vào ký túc xá mà ở thôi.

Có điều chuyển vào ký túc xá rồi thì sẽ buộc phải ở chung với đám Chu Lâm Na và Chu Hiểu Cẩm, cô vừa nghĩ tới đây đã thấy thật chán ghét.

"Có gì kỳ quái đâu chứ? Ngày nào Kỳ Trình chẳng nói với tôi là muốn gả cho cô, muốn kết hôn với cô." Lạc Thiên Thiên trêu chọc.

Trước đây người mà Kỳ Trình say mê nhất chính là thần tượng của cô ấy, Thời Dịch nhưng kể từ khi quen biết Mộ Vi Vi, Thời Dịch liền bị đẩy xuống một bậc, biến thành xếp ở vị trí thứ hai mất rồi.

Cô ấy chính là kiểu trung thành mê đắm Mộ Vi Vi, vừa nhìn thấy Mộ Vi Vi là hai mắt lập tức sáng như sao.

Cố Vi Vi nghe xong cũng tự mình nhớ đến thái độ của Kỳ Trình một chút rồi ngầm đồng ý với miêu tả của Lạc Thiên Thiên, đúng là đáng về của Kỳ Trình.

Tuy về phương diện học tập thì Kỳ Trình cũng chỉ bình thường, không ôm chí lớn nhưng tính cách thì lại hoạt bát đáng yêu.

Thế nhưng Lạc Thiên Thiên lại là học bá lạnh lùng khá là có lý trí, xưa nay thành tích học tập đều thuộc top mười của lớp. Thật không thể hiểu nổi làm thế nào mà hai người bọn họ lại có thể trở thành bạn bè nữa.

Cố Vi Vi và Lạc Thiên Thiên nói chuyện phiếm suốt cả một đường đến nhà của Kỳ Trình, ở bên trong một khu nhà ở dành cho gia đình quân nhân.

Hai người vừa mới bước chân vào cửa thì Kỳ Trình đã lập tức kéo Cố Vi Vi vào phòng tắm của mình mà nói.

"Đại thần, tôi đã chuẩn bị đầy đủ quần áo và khăn tắm rồi, cô tắm rửa gội đầu trước đi đã."

Cố Vi Vi: "Hôm qua tôi vừa mới gội đầu rồi."

Vừa mới vào nhà đã bảo khách đi tắm, đây là phương thức chào đón kỳ lạ gì vậy chứ?

"Thì cô tắm thêm lần nữa đi." Kỳ Trình chấp hai tay lại mà thỉnh cầu.

Cố Vi Vi không thuyết phục được Kỳ Trình, cuối cùng đành phải nghe theo lời thỉnh cầu kia mà đi tắm rửa gội đầu sạch sẽ rồi thay bộ đồ ngủ vào.

Lúc này Kỳ Trình đang khoe món quà mà mình vừa mới có được với Lạc Thiên Thiên, "Cô nhìn xem, có phải cái vòng tay này rất đẹp đúng không? Còn có búp bê này nữa, còn có cây trầm này nữa...."

Cố Vi Vi nhìn đủ loại đồ chơi nhỏ nhắn muôn màu muôn vẻ đang bày trên giường ngủ của Kỳ Trình, nhìn qua là biết đều là mua ở nước ngoài đem về.

Lạc Thiên Thiên ngắm nghía mấy món đồ chơi kia một lúc rồi nói.

"Đây chính là quà tặng mà ông anh họ đẹp trai siêu cấp vô địch kia của cô mang về cho cô đấy à?"

Kỳ Trình gật đầu xác nhận, lấy chiếc dây chuyền đang đeo trên cổ mình ra cho bọn họ xem rồi nói.

"Còn cả chiếc dây chuyền này nữa, được khắc chữ ở bên trên đấy."

Lạc Thiên Thiên nghiêng đầu muốn nhìn cho rõ, dòng chữ được khắc kia là tiếng Hy Lạp.

"Có nghĩa là gì thế?"

"Thì cứ sườn sề." Kỳ Trình đáp.

Cố Vi Vi nhận lấy chiếc dây chuyền, liếc mắt nhìn qua rồi cau mày đưa lại cho Kỳ Trình.

Cái gì mà thi cứ sườn sề chứ, dòng chữ kia có nghĩa là: Tiểu thiên sứ của ta.

Cô bé ngốc nghếch này, bị người ta trêu ghẹo mà cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Không tránh được buổi xem mắt

Kỳ Trình nhận lấy dây chuyền mà Cố Vi Vi đưa lại cho mình rồi đeo lên cổ, sau đó lại rất phấn khích mà mang ra hai cái hộp đựng đồ trang sức.

"Hai người đưa tay ra đi."

Cố Vi Vi và Lạc Thiên Thiên liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đưa tay trái ra trước mặt.

Kỳ Trình mở hộp trang sức ra, đeo cho mỗi người một cái vòng tay, cả hai đều giống hệt cái đang đeo trên tay Kỳ Trình.

"Nhìn này, đều giống nhau cả, tôi cố tình bảo anh họ mua về giúp đấy."

Cố Vi Vi nhìn chăm chăm chiếc vòng tay kia, là một chiếc vòng được thiết kế theo phong cách khá lạ, yếu ớt cười.

"Cảm ơn cô, rất đẹp."

Lạc Thiên Thiên quơ quơ cái vòng trên tay mình, "Cảm ơn nhé, nhưng mà bây giờ thì chắc là tôi chưa thể đáp lễ cho cô rồi."

"Đáp lễ gì chứ, đây chính là tín vật tình bạn của chúng ta."

Kỳ Trình khoác một tay lên vai Cố Vi Vi, một tay lên vai Lạc Thiên Thiên.

"Đi nào, thay quần áo thôi. Hôm nay tôi đưa hai người đến gặp ông anh họ đẹp trai siêu cấp vô địch của tôi."

"Thay quần áo làm gì chứ, có phải chúng ta đi xem mắt đâu." Lạc Thiên Thiên nói.

Cố Vi Vi cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành, "Lúc ra khỏi nhà tôi đã thay quần áo rồi."

"Hôm nay là ngày khai trương câu lạc bộ của anh họ tôi, là sự kiện khá trang trọng cho nên chúng ra cũng phải ăn mặc trang trọng một chút." Kỳ Trình giải thích rồi lấy váy áo mà cô đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ ra.

"Cô bảo tôi mặc thứ quần áo theo phong cách đáng yêu đó ấy à?" Lạc Thiên Thiên giờ chiếc váy xinh xắn ngọt ngào màu xanh nhạt trong tay lên nhìn, mặt mày lập tức biến thành màu xám tro.

"Hết cách rồi mà, quần áo ở nhà tôi đều là kiểu này cả, không thì cô chọn bộ khác đi." Kỷ Trình nói xong liền cho hai người xem tủ quần áo của mình.

Mấy loại váy áo nhẹ nhàng đáng yêu này, Lạc Thiên Thiên vừa trông thấy đã lập tức từ bỏ, không chọn nữa.

"Thôi quên đi, tôi vẫn nên mặc cái váy này vậy."

Cố Vi Vi sấy khô tóc xong, chuẩn bị thay bộ lễ phục mà Kỷ Trình chuẩn bị cho mình vào.

"Đại thần à, tôi lại muốn đem cô về nhà nuôi rồi."

Kỷ Trình vừa nhìn thấy dáng vẻ của Mộ Vi Vi sau khi thay đồ xong bước ra ngoài, hai mắt liền kích động đến rom róm.

"Đợi kiếp sau cô đầu thai thành nam đi rồi tính." Cố Vi Vi bị Kỷ Trình chọc cười.

"Chiếc váy này là do mẹ tôi mua nhưng vì tôi không đủ cao nên mặc không hợp, vậy mà cô vừa mặc lên lại đẹp đến thế này, đúng là thanh thuần đến thập phần tiên khí."

Kỷ Trình đi quanh Mộ Vi Vi hai vòng ngắm tới ngắm lui, cực kỳ hào hứng mà nói.

Đang mãi khen ngợi thì đột nhiên điện thoại di động trên giường đổ chuông, Kỷ Trình liền nhảy lên giường mà nghe máy.

"Alo, anh họ?"

"Ừm, hai tiếng nữa chúng em sẽ xuất phát."

Cô nghe máy xong liền bắt đầu giục hai người.

"Hai người nhanh một chút, mau trang điểm đi, sắp không kịp rồi đấy."

Cố Vi Vi nhủ thầm tỏ vẻ không muốn: "Còn phải trang điểm nữa sao?"

Kỷ Trình quay đầu lại nhìn một lượt dáng vẻ của Mộ Vi Vi, dung mạo này đẹp tới mức gây sát thương mắt thôi.

"Bỏ đi, cô không cần trang điểm nữa đâu, chúng tôi trang điểm là được rồi."

Nghe Kỷ Trình nói vậy, Cố Vi Vi liền vui vẻ hẳn lên, ung dung mà ngồi xuống bên cạnh rồi lấy điện thoại di động ra tra cứu thông tin về các phòng ở cho thuê gần trường học.

Tìm nửa ngày lại nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người đang ngồi trước gương mà trang điểm kia.

"A, đường kẻ mắt tôi vẽ lại bị lệch rồi."

"Thôi xong, phấn mắt đậm quá rồi."

.....

Cố Vi Vi đành đặt điện thoại di động xuống rồi qua đó giúp hai người bọn họ một chút, lau lớp trang điểm trên mắt của bọn họ đi rồi vẽ đường kẻ mắt cho bọn họ.

"Tự chải lông mi đi."

Kỷ Trình xem lại gương mặt mình sau khi có sự giúp đỡ của Cố Vi Vi, dung mạo trong gương hiện ra vẻ rực rỡ hơn hẳn lúc nãy, vui vẻ cười híp cả mắt.

"Oa, kẻ như vậy trông mắt tôi thật to đấy."

"Đại thần đúng là đại thần, không có việc gì mà cô không làm được cả."

Cố Vi Vi đang tập trung về lông mày cho Lạc Thiên Thiên nên không đáp lời Kỷ Trình.

Cô có thể làm mấy chuyện này chỉ là bởi vì trước đây cô đã sống nhiều hơn bọn họ mấy năm, học được thêm vài thứ.

Ba người chuẩn bị kỹ càng xong thì tài xế mà anh họ của Kỷ Trình sắp xếp cũng đã đến, cả ba cùng lên xe.

Đến nơi, Cố Vi Vi vừa xuống xe liền nhìn lấy một loạt các loại xe sang đang đi đến hướng này.

Quả thật đúng như Kỷ Trình nói, là một sự kiện rất trang trọng.

Ba người đang chuẩn bị đi vào trong thì một chiếc xe dừng lại ngay bên cạnh, Minh Tông Viễn bước xuống xe nhìn Cố Vi Vi mà cười nói.

"Ha, nha đầu này, ta gọi cháu thì cháu nói không tới, bây giờ không phải vẫn là đến rồi đấy sao?"

Cố Vi Vi: "...

Thì ra Minh lão gọi cô đi xem mắt, cũng là định hẹn tới chỗ này sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cuộc ra mắt ngoài ý muốn

Kỷ Trình vừa trông thấy Minh Tông Viễn liền ngọt như mía lùi mà gọi một tiếng.

"Ông ngoại, ông cũng đến rồi."

"Ông ngoại?" Cố Vi Vi nhú mày, thế giới này nhỏ đến thế sao?

Minh Tông Viễn nhìn ba người bọn họ rồi hỏi, "Trình Trình, cháu cũng quen Mộ nha đầu sao?"

"Cô ấy chính là người mà cháu kể với ông, là giáo viên dương cầm rất lợi hại đó." Kỷ Trình rất tự hào mà giới thiệu.

Minh Tông Viễn Nghe đến đây liền tỉnh ngộ, thì ra tiểu cô nương vừa xinh đẹp vừa đánh đàn rất lợi hại mà cháu gái ông ngày nào cũng thao thao bất tuyệt kể với ông kia, ông cũng có quen biết.

Quả nhiên không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa mà.

Đây nhất định là duyên phận do trời cao an bài cho cháu trai hấn và Mộ nha đầu rồi.

Cố Vi Vi quay sang nhìn Kỷ Trình một chút rồi lại nhìn sang đáng vẻ cười đến nở hoa của Minh Tông Viễn.

Cô vẫn luôn cảm thấy mình bị Kỷ Trình lừa mất rồi.

Minh Tông Viễn đưa bọn họ đi vào bên trong, không dừng lại ở phòng khách dành cho khách mời đến dự lễ mà là đi thẳng vào phòng trong.

Bên trong được trang trí theo phong cách Ballot, vừa trang nhã lại không bị mất đi vẻ sang trọng.

"Các người ngồi ở đây chờ ta một chút, ta đến sảnh chào hỏi mọi người một chút, lát nữa sẽ đưa cháu trai ta tới đây." Minh Tông Viễn cười híp mắt mà nói.

Cố Vi Vi gượng gạo cười đáp lại: "..."

Ông vẫn nên dừng lại đây thì hơn.

Kỷ Trình tiễn Minh Tông Viễn đi rồi quay lại, ngồi xuống chỉ vào một kiến trúc trong phòng, nói.

"Nhìn xem, toàn bộ nơi này đều do anh họ của tôi thiết kế đấy, có phải là rất giỏi không?"

Cố Vi Vi vừa nghe đã nhận thấy có gì đó hơi kỳ lạ, trừng mắt nhìn Kỷ Trình mà chất vấn, "Cho nên, cũng lừa tôi đến đây để xem mắt anh họ cô đấy à?"

Kỷ Trình cười hi hi mà giải thích, "Đại thần, là do tôi quá thích cô nhưng bản thân lại không thể cưới cô được cho nên mới muốn anh họ cưới cô về, chính là đạo lý đồ tốt không thể để lọt vào tay người ngoài."

Cố Vi Vi định phủ định Kỷ Trình, "Anh họ cô...."

Cô còn chưa kịp dứt lời thì Lạc Thiên Thiên lại xen vào, "Phòng vệ sinh ở đâu vậy, bụng tôi không khỏe rồi."

Kỷ Trình đặt đồ uống trên tay mình xuống rồi đứng dậy nói.

"Đại thần, cô ngồi ở đây chờ chúng tôi nhé, tôi đưa Thiên Thiên đi."

Cố Vi Vi đành gật đầu để bọn họ rời đi.

Nha đầu ngốc Kỷ Trình này, tên anh họ đẹp trai siêu cấp vô địch kia thích cô, thế mà cô lại dẫn Mộ Vi Vi đến ra ra với hắn.

Dòng chữ khắc trên chiếc dây chuyền kia, còn cả những món đồ chơi dành cho con gái kia nữa.

Nếu như không phải hắn thích Kỷ Trình thì làm gì có tên con trai nào lại phí tâm tư mà đi thu thập những thứ lặt vặt này cơ chứ.

Hơn nữa, trước đây Kỷ Trình cũng đã từng nói với cô và Lạc Thiên Thiên, cô là con gái của một vị chiến hữu đã mất, được Kỷ gia thu dưỡng cho nên anh họ của Kỷ Trình và cô cũng không có quan hệ huyết thống.

Bình thường, Kỷ Trình cũng đã không ít lần kể với cô và Lạc Thiên Thiên rằng anh họ của cô ấy đẹp trai thế nào, tính cách tốt thế nào, có thể thấy hai người bọn họ từ nhỏ đã có cảm tình rất tốt với nhau rồi.

Cô đang suy nghĩ, lát nữa làm thế nào để thoát thác cuộc xem mắt ngoài ý muốn này đây.

Đúng lúc đó có một người đi đến chỗ cô đang ngồi, cất giọng chế nhạo.

"Mộ Vi Vi, bản lĩnh cũng không nhỏ đấy nhỉ, nơi như thế này mà cũng dám trà trộn vào sao?"

Cố Vi Vi nghe có người nói chuyện liên liếc mắt nhìn sang, thì ra là một người đã từng đến Phó gia, Mạnh phu nhân.

Cũng chính là, mẹ của Mạnh Như Nhã, Ngô Tú Liên.

Lúc này Ngô Tú Liên đứng ở phía xa nhìn sang bên này, nhìn một lúc lâu mới nhận ra cô chính là người đã từng ăn nhờ ở đậu nhà Phó gia không chịu đi, là kẻ không biết xấu hổ Mộ Vi Vi.

Nghe nói cô ta đã bị người của Phó gia đuổi ra ngoài rồi, thật không ngờ hôm nay lại nhìn thấy cô ta ở đây.

Vì sự tồn tại của cô ta mà hại mối quan hệ phải vất vả lắm mới có thể tiến thêm một bước giữa Như Nhã và đại thiếu gia trở nên nguội lạnh, bà còn đang lo không tìm được cô ta để tính sổ đây.

Ngô Tú Liên đến gần Cố Vi Vi, không chút giấu giếm sự khinh thường trong ánh mắt.

"Bị Phó gia đuổi ra ngoài, cô lại tìm được kẻ có tiền nào bao nuôi rồi hả?"

Những người hôm nay có thể đến đây tham dự, không phải kiểu giàu sang thì cũng là thân phận cao quý.

Mộ Vi Vi đến cả tư cách đặt chân vào cửa đâu.

Cho nên nhất định là bám theo tên đàn ông nào đó mà đi vào theo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đây là túi xách hiệu MG số lượng có hạn

Cố Vi Vi ung dung ăn một miếng bánh kem, độ ngọt vừa đủ, hẳn là mời đầu bếp người Pháp đã giành được ba ngôi sao Michelin đến làm.

Ngô Tú Liên thấy Cố Vi Vi không có phản ứng gì trước lời châm biếm của mình, lại hừ lạnh một cái.

"Cô cho rằng thành công bỏ lên giường Phó Hàn Tranh rồi liền có thể đặt chân vào cửa Phó gia rồi sao? Có thể đi theo đàn ông mà đến được nơi này cũng không có nghĩa là cô đã trở thành người của giới thượng lưu danh môn đâu."

Cố Vi Vi cầm ly nước hoa quả lên, tao nhã mà nhấp một ngụm, điềm tĩnh nói.

"Tôi không biết mình có thượng lưu hay không nhưng ngược lại cách nói chuyện của Mạnh phu nhân thật đúng là hạ lưu."

Làm gì có vị phu nhân xuất thân từ danh môn nào lại nói chuyện theo cái kiểu chanh chua như vậy cơ chứ, đặc biệt là giống như cái người vừa nói chuyện kia vậy.

"Cô mắng ai vậy hả?" Sắc mặt Ngô Tú Liên tối sầm xuống, quát lớn.

Cố Vi Vi nhú mồm rồi lại mỉm cười, "Tôi mắng bà sao?"

Cuộc cãi vã của hai người rất nhanh chóng mà thu hút sự chú ý những vị khách mời khác đang ở xung quanh.

Có người nhận ra Mạnh phu nhân là người mà Phó phu nhân đưa đến, liền chủ động bước đến gần hỏi thăm.

"Mạnh phu nhân, xảy ra chuyện gì vậy?"

Phó phu nhân thường xuyên đưa cô con gái Mạnh Như Nhã của Mạnh gia tới các buổi tiệc cùng mình, rõ ràng là đã nhắm được Mạnh Như Nhã là con dâu tương lai rồi cho nên bọn họ phải nịnh bợ mẹ con nhà này càng sớm càng tốt.

Ngô Tú Liên liếc mắt nhìn Cố Vi Vi vẫn đang tiếp tục ngồi ở chỗ cũ, không coi ai ra gì mà thờ ơ trả lời, "Không có gì, chỉ là một nha đầu không biết trời cao đất rộng là gì mà trà trộn vào đây mà thôi."

Mạnh Như Nhã cũng nghe tiếng chạy tới. Vừa nhìn thấy Mộ Vi Vi, đáy mắt liền xẹt qua một tia sự thù hận.

Tuy cô ta đã bị đuổi ra khỏi Phó gia nhưng chuyện cô đã lên giường với Phó Hàn Tranh cũng là thật, chuyện lần trước cô ta thuyết phục được Minh lão nương tranh còn khiến cho Như Nhã mất mặt trước mặt Phó Hàn Tranh.

Ngô Tú Liên thấy mọi người vì tò mò chuyện xảy ra giữa bà và Mộ Vi Vi mà vây quanh ngày càng nhiều, đều là khách mời nữ, vì thế lại tiếp tục nói, "Mọi người cẩn thận một chút, nha đầu này bản lĩnh khác thì không có nhưng lại thích đi câu dẫn người đàn ông của người khác, đặc biệt là những người đàn ông có tiền có thế."

Những vị khách mời nữ kia vừa nghe bà ta nói vậy thì đồng loạt nhìn lên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Cố Vi Vi, trong mắt tràn ngập thái độ khinh thường và địch ý.

Hàng lông mi dài của Cố Vi Vi rũ xuống, tiếc nuối mà nhìn chỗ điểm tâm ngon miệng trên bàn, tâm tình thờ ơ thực hoàn toàn bị phá hoại. Cô lạnh lùng giương mắt hỏi.

"Mạnh phu nhân, nói chuyện thì phải có bằng chứng, bà nói tôi quyến rũ đàn ông, rốt cuộc là tôi quyến rũ ai vậy?"

Mặc dù trước đây Mộ Vi Vi xác thực là đã từng theo đuổi Phó Hàn Tranh nhưng Mạnh Như Nhã cũng chưa hề được gã và Phó gia, cũng không hề đính hôn với Phó Hàn Tranh.

Cứ coi như cô đã ngủ cùng Phó Hàn Tranh thì sao chứ, cũng không phải là quyến rũ người đàn ông của Mạnh Như Nhã mà.

"Cô....." Ngô Tú Liên bị cô hỏi đến cứng họng.

Cô ta chẳng qua chỉ là sống ở Phó gia một thời gian, là người đầu tiên ngủ với người đàn ông mà con gái bà coi trọng.

Nhưng nói ra chuyện như vậy thì chính là không nể mặt Phó gia chút nào, cho nên bà ta không thể nói người mà Mộ Vi Vi quyến rũ là Phó Hàn Tranh được.

"Coi như chừa lại cho cô một chút mặt mũi, cô cũng thật không biết xấu hổ đấy nhỉ, những việc không thể để lộ ra ngoài mà cô đã làm thì tự cô biết rõ!"

Đôi mắt xinh đẹp của Cố Vi Vi trở nên xám xịt, dường như còn toát ra khí thế bức người.

"Mạnh phu nhân, vậy bà nói xem tôi đã làm ra chuyện không thể để lộ gì đi, nếu như không nói ra được thì tốt nhất bà nên xin lỗi tôi một tiếng vì mấy lời bôi nhọ vừa này."

Cô còn muốn gia nhập giới giải trí, nếu không nói cho rõ ràng chuyện xảy ra ngày hôm nay thì trong tương lai, cho dù cô có nhận được vai diễn gì thì cũng sẽ bị người ta nói sau lưng là dựa vào bản lĩnh lên giường mà có được.

Hơn nữa cô cũng không muốn bản thân mang tiếng xấu này.

Ngô Tú Liên nhìn đám đông đang tụ tập xung quanh, hừ một tiếng rồi lạnh giọng nói, "Xin lỗi cô sao, cô nói đùa gì vậy chứ?"

Cố Vi Vi cầm cái đĩa dùng để ăn bánh kem đứng dậy, ánh mắt hướng về phía chiếc túi da tinh xảo đẹp đẽ của Ngô Tú Liên.

"Mạnh phu nhân, túi xách của bà..... rất đẹp đấy."

Ngô Tú Liên hạ mắt nhìn xuống, khoe khoang "Đây chính là túi MG phiên bản giới hạn, đã ngừng sản xuất rồi, không phải thứ mà cô muốn có liền có thể có được đâu."

Cố Vi Vi nhếch miệng, trong đáy mắt lại là một vẻ lạnh lẽo.

"Mạnh phu nhân, bà chắc chắn không xin lỗi tôi vì mấy lời vu oan giáng họa kia đúng không?"

Ngô Tú Liên tỏ vẻ vênh vào tự đắc nói, "Ta chẳng nói gì sai cả, dựa vào cái gì mà phải xin lỗi chứ?"

Cô Vi Vi hít sâu một hơi, dứt khoát dùng đĩa rạch một đường trên chiếc túi da đắt tiền mà Ngô Tú Liên khoe khoang kia, lớp da một giây trước còn bóng loáng trong nháy mắt liền hiện rõ những vết rạch chói mắt.

Gần đây tâm tình Cố Vi Vi thực sự đang rất khó chịu, tuy nhiên, vì cô không trêu chọc nổi Phó Hàn Tranh, nên cô nhịn.

Nhưng loại người như Ngô Tú Liên thì thực sự không thể nhịn được.

Sắc mặt Ngô Tú Liên và Mạnh Như Nhã lập tức thay đổi, bà ta kinh sợ mà hét lên.

"Đây là túi xách MG phiên bản có giới hạn, cả thế giới cũng chưa có đến mười cái đâu, thế mà cô... cô lại dám rạch hỏng túi của ta sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đây là túi xách hiệu MG số lượng có hạn 2

Các vị nữ khách mời đang đứng xung quanh theo dõi cuộc tranh chấp giữa Mộ Vi Vi và Ngô Tú Liên trông thấy vết rạch trên chiếc túi xách hiệu MG số lượng có hạn kia thì ai nấy đều cảm thấy thật đáng tiếc.

MG là thương hiệu cao cấp và xa xỉ nhưng những năm gần đây rất hiếm khi cho ra mắt sản phẩm mới, vì thế những món đồ còn lại trên thị trường của thương hiệu này cũng ngày càng trở nên quý hiếm. Kiểu túi xách số lượng có hạn như cái của Ngô Tú Liên chính là cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được một cái.

"Túi xách số lượng có hạn của MG, nói ít thì cũng phải có giá trị lên tới tám mươi, chín mươi vạn đấy."

"Nếu thật sự cả thế giới chưa có tới mười cái thì đừng nói là mấy chục vạn, cả trăm vạn cũng chưa chắc đã đủ đâu."

"Mấy năm gần đây MG không ra mắt thêm sản phẩm mới nào cả, nhưng chỉ nói những sản phẩm đã ra mắt thôi thì cũng đều có giá trên trời rồi. Con bé này ra tay cũng quá độc ác, vừa mới nói nó mấy câu thôi mà nó đã trực tiếp phá hỏng chiếc túi hiệu quý giá của người ta rồi."

...

Vốn dĩ là Ngô Tú Liên nói xấu Cố Vi Vi, mấy vị nữ khách mời này lại càng không nói được lời hay ý đẹp gì với cô.

"Mộ Vi Vi, cái túi này được mua với giá 180 vạn, bây giờ có bỏ ra 200 vạn cũng không thể mua thêm được một cái nữa đâu, cô lại dám biến nó thành cái dạng này sao?" Mạnh Như Nhã nghiêng răng nghiêng lợi mà chất vấn.

Đây là túi của cô ta, hôm nay cho mẹ mượn cầm theo, đang yên đang lành lại bị Mộ Vi Vi rạch thành cái thứ một xu cũng không đáng tiền này.

Cố Vi Vi đặt chiếc đĩa xuống bàn, hoàn toàn không có thái độ ân hận vì hành động của mình, "Lúc này nếu như bà ta nói với tôi một tiếng xin lỗi thì mọi chuyện đã không cần phải phát triển đến nước này rồi, bây giờ lại quay sang trách tôi sao?"

"Nói cô vài câu thì có thể khiến cô bị mất đi chút thịt nào sao? Cô lại động tay động chân phá đồ của người khác như vậy rồi. Có phải nếu nói thêm mấy câu nữa cô liền lấy dao hại người không?" Ngô Tú Liên nhìn vết rạch phá hỏng cả chiếc túi đắt tiền của mình mà đau lòng muốn chết.

Rất nhanh sau đó, Phó phu nhân và người cùng phụ trách tổ chức buổi khai trương hôm nay, Minh gia thiếu phu nhân cũng chạy tới bên này. Phó phu nhân vừa trông thấy dáng vẻ vừa nóng nảy vừa tức giận của Ngô Tú Liên, liền hỏi.

"Như Nhã, xảy ra chuyện gì vậy?"

Mạnh Như Nhã bày ra bộ dạng oan ức, hai vành mắt đã bắt đầu đỏ lên mà chỉ vào chiếc túi xách đã bị rạch hỏng kia mà nói, "Mẹ cháu thấy Mộ Vi Vi trà trộn vào đây nên mới có ý tốt mà khuyên cô ấy rời đi, đừng có gây sự ở đây mới khiến cô ấy không vui, thế là liền dùng đĩa rạch hỏng túi của mẹ cháu. Chiếc túi xách này là hàng số lượng có hạn của MG, rất khó mua được một cái."

Phó phu nhân vốn xuất thân từ hào môn thế gia, đương nhiên là biết đến danh tiếng của nhãn hiệu MG cao cấp và xa xỉ. Mấy năm gần đây MG rất hiếm khi ra mắt sản phẩm mới cho nên sản phẩm của thương hiệu này đều trở thành những món đồ hiếm có khó tìm.

Hôm nay Mạnh phu nhân mang chiếc túi này tới đây, đến cả Phó phu nhân như bà cũng phải cảm thấy hâm mộ.

"Mô Vi Vi, thật sự do cháu làm sao?"

"Bà ta nói cháu chuyện đi quyến rũ đàn ông có tiền, cháu chỉ muốn bà ta nói một câu xin lỗi mà thôi." Cổ Vi Vi thân nhiên đáp, không hề cảm thấy bản thân có lỗi gì cả.

Lời nói của Ngô Tú Liên khiến cô chán ghét, cả chiếc túi mà bà ta mang theo cũng làm cô chán ghét.

"Chẳng qua chỉ là nói cháu vài câu mà thôi, cháu lại ra tay độc ác như vậy. Đây là buổi lễ của Minh gia, không phải chỗ để cháu gây chuyện." Phó phu nhân giận dữ giáo huấn.

Trước đây con bé ở Phó gia có gây chuyện như thế nào thì cũng là việc nhà, cần đóng cửa mà dạy dỗ con bé nhưng bây giờ con bé lại làm ra

chuyện đáng xấu hổ như thế này ở buổi khai trương của người ta, Phó gia cũng phải vì con bé mà mất mặt theo.

Hơn nữa phá hỏng túi xách của Ngô Tú Liên rồi, dựa vào tình trạng hiện tại của con bé thì làm sao có thể đền bù nổi cơ chứ, chẳng phải lại là đi tìm lão phu nhân mà đòi tiền để bồi thường cho người ta hay sao.

"Chẳng qua chỉ là nói vài câu mà thôi sao?" Cổ Vi Vi lạnh lùng bật cười, vì đang bị cảm mà cổ họng cũng không thoải mái, ho khan hai tiếng rồi mới nói, "Ngày hôm nay bà ta ngang nhiên ở đây nói cháu quyến rũ đàn ông có tiền thì cũng chỉ là một câu nói mà thôi, nhưng đợi đến khi câu nói ấy ra khỏi cánh cửa này, mỗi người thêm thắt vài từ thôi liền biến thành tin đồn chẳng hay ho gì rồi."

Rõ ràng cháu không làm ra chuyện như vậy, tương lai còn phải tính tới chuyện yêu đương kết hôn. Đến lúc đó phụ nữ thì chỉ vào cháu mà nói đồ hồ ly tinh quyến rũ đàn ông, đàn ông liền cho rằng cháu là loại con gái dễ dãi. Miệng đời đáng sợ, dư luận ghê gớm, chẳng lẽ cháu không nên vì sự trong sạch của bản thân mình mà yêu cầu một câu xin lỗi hay sao?"

Hơn nữa tương lai cô còn muốn gia nhập giới điện ảnh và truyền hình, nếu không làm cho ra lẽ chuyện xảy ra ngày hôm nay thì chắc chắn sau này đây sẽ trở thành vũ khí để người khác bôi nhọ cô.

"Nếu cô không có loại suy nghĩ ăn bám đàn ông đó thì sao không tập trung mà học cho tốt đi, lại còn đến đây gây sự để làm gì chứ?" Ngô Tú Liên lại nói.

Còn không phải là do bị Phó gia đuổi ra ngoài, bây giờ đã lâm vào bước đường cùng rồi nên mới muốn tìm mấy tên đàn ông có tiền bao nuôi hay sao.

Đúng lúc đó Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên trở về liền trông thấy tình huống không ổn, không hiểu sao lại có một đám người đang vây quanh Cổ Vi Vi. Bọn họ vừa nghe lời Ngô Tú Liên nói vậy liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì, lập tức chen qua đám đông khách mời mà đến chỗ Cổ Vi Vi, đứng trước mặt cô mà nói.

"Bà nói ai trà trộn vào đây chứ, Vi Vi là do anh họ Minh Diệp của tôi mời tới, là tôi và ông ngoại tôi đưa vào đây, sao bà dám nói cô ấy trà trộn vào đây chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Người ta là đến để xem mắt

Ngô Tú Liên nhìn sang Mạnh Như Nhã đang đứng bên cạnh, vẫn có chút không tin lời Kỷ Trinh nói.

Mạnh Như Nhã vốn làm ở bộ phận Quan hệ Công chúng, là một cao thủ ứng biến, "Cô ta ăn mặc như thế này, lúc vào cửa lại không có thiệp mời, ai mà biết được là cô ta được mời đến hay là trà trộn vào cơ chứ."

Phó phu nhân nghiêng đầu nhìn sang Minh thiếu phu nhân, thấp giọng hỏi nhỏ, "Là Minh gia mời con bé đến thật sao?"

Đây là lễ khai trương câu lạc bộ của Minh Diệp, nếu như Mộ Vi Vi thật sự được chủ nhân của buổi lễ mời đến dự thì bọn họ đúng là không có tư cách để phản đối sự có mặt của con bé.

Minh thiếu phu nhân suy nghĩ một chút rồi đáp, "Đúng là lão gia có nói là muốn dẫn một cô gái đến để gặp gỡ Tiểu Diệp, nhưng cụ thể là ai thì tôi cũng không rõ lắm."

Kỷ Trinh thấy những người kia vẫn tỏ vẻ không tin liền vẫy vẫy tay gọi Minh lão gia và anh họ Minh Diệp của cô đang đứng cách đó không xa, "Ông ngoại, người phụ nữ này dám nói Vi Vi trà trộn vào đây, còn bôi nhọ Vi Vi nữa."

"Người là do ta đưa đến, ai dám nói con bé không xứng có mặt ở đây vậy? Có phải là đến cả ta cũng không xứng có mặt ở đây không?" Minh Tông Viễn nghiêm mặt quát.

Mộ nha đầu vốn là ông gọi đến đây để xem mắt cháu trai nhà ông, mấy người không biết điều này lại dám sinh sự, nếu dọa Mộ nha đầu chạy mất thì ai bồi thường một cô cháu dâu tốt đến nhường này cho ông đây.

"Cha, chỉ là có chút hiểu nhầm mà thôi, đều trách con sơ ý rồi." Minh gia thiếu phu nhân vội vàng chạy tới bên cạnh Minh Tông Viễn, đỡ ông ngồi xuống.

Minh Diệp mặc một bộ đồ màu đen, đeo một chiếc kính gọng kim loại, gật đầu với Cổ Vi Vi, "Thật ngại quá, là tôi mời Mộ tiểu thư đến đây mà lại chăm sóc không chu đáo."

Cổ Vi Vi cũng mỉm cười đáp lễ, "Là do tôi kích động mới gây thêm phiền phức cho mọi người."

Mấy vị nữ khách mời lúc này phụ họa theo lời nói xấu của Ngô Tú Liên mà quở trách Cổ Vi Vi bây giờ không tránh khỏi lúng túng, về ngượng ngùng hiện rõ trên mặt.

Bọn họ còn thật sự tin lời Ngô Tú Liên mà cho rằng cô bé này là loại hồ ly tinh không biết xấu hổ chuyên đi quyến rũ đàn ông, nhưng hóa ra người ta là được mời đến đây để xem mắt thiếu gia Minh gia, còn cần phải đi quyến rũ đàn ông chắc?

Tuy Minh lão không tham gia vào mấy chuyện chính trị nhưng ông có hai người con trai, một người giữ cấp bậc cao trong quân đội, một người lại có vị trí cao trong quan trường.

Minh Diệp là đứa cháu trai mà Minh lão yêu thương nhất nhà, hơn nữa Minh lão rất hài lòng với Cổ Vi Vi, rất muốn cô trở thành cháu dâu nhà mình.

Minh Diệp là chủ nhân của buổi lễ hôm nay, liền đứng ra nói một câu công bằng, "Nếu có hiểu nhầm gì thì nên nói chuyện cho rõ ràng, chuyện Mộ tiểu thư làm hỏng chiếc túi này cũng là do tôi chăm sóc không chu đáo mà ra, để tôi bồi thường đi."

"Cái người lúc này mạnh miệng vu khống Vi Vi chuyên đi quyến rũ đàn ông kia, con mắt nào của bà trông thấy Vi Vi nhà ta quyến rũ đàn ông hả?" Kỳ Trình tức giận đứng đùng mà hung dữ trừng mắt nhìn Ngô Tú Liên và Mạnh Như Nhã.

Nếu như vì chuyện này mà làm hỏng buổi ra mắt của đại thần và anh họ thì cô sẽ hận hai kẻ kia tới chết cho mà xem.

Khỏe miệng Cổ Vi Vi khẽ nhếch lên, nhìn sang Kỳ Trình, cái người còn đang vì chuyện của cô mà tức giận hơn cả cô kia, nếu không phải là do Kỳ Trình thật sự coi Cổ Vi Vi là người một nhà thì có thể lúc nào cũng gọi cô là Vi Vi nhà ta sao?

"Danh tiếng của một người con gái quan trọng đến mức nào hẳn là không cần ta phải nói nữa, nếu Mạnh phu nhân đã dùng lời lẽ như vậy để nói về Mộ nha đầu thì tốt nhất là phải có bằng chứng rõ ràng, rốt cuộc là Mộ nha đầu có quan hệ mờ ám với người đàn ông nào, ta liền tìm hắn ta tới đối chất. Còn nếu không có bằng chứng thì xin lỗi Mộ nha đầu ngay lập tức." Minh lão gia ngồi ở bên đó, hai tay đặt trên cây gậy, lưng thẳng tắp, không hề giận dữ mà vẫn có khí chất uy nghiêm bức người, "Bản thân cũng có con gái, vậy mà lại vô duyên vô cớ buông lời bại hoại thanh danh của một tiểu cô nương mới có mười mấy tuổi, đây là có dã tâm gì chứ?"

Phó phu nhân thấy Ngô Tú Liên gặp phải tình huống bất lợi liền lên tiếng thay, "Minh lão, chỉ là hiểu nhầm mà thôi, Mạnh phu nhân lỡ miệng nói nhầm, Vi Vi cũng làm hỏng túi xách của cô ấy, vì vậy hai bên coi như hòa nhau rồi, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà làm hỏng buổi lễ khai trương ngày hôm nay của mọi người."

Bà vẫn không thể ngờ được, Mộ Vi Vi làm thế nào mà có được sự yêu mến của Minh lão, còn khiến cho Minh lão đích thân đưa đến đây để giới thiệu làm bạn gái cho Minh Diệp nữa chứ.

Cổ Vi Vi nghe Phó phu nhân nói vậy thì kiên quyết không muốn để chuyện này cứ như vậy mà kết thúc, "Mạnh phu nhân chỉ cần xin lỗi cháu một tiếng là được, chiếc túi xách này, cháu sẽ bồi thường."

"Cô bồi thường sao?" Ngô Tú Liên vừa nghe xong liền hừ lạnh một cái, "Còn dám mạnh miệng để Minh gia bồi thường giúp, cô cũng thật là không biết thế nào là ngượng nhĩ?"

"Tôi nói là tôi tự mình bồi thường chứ không phải ai khác cả." Cổ Vi Vi trầm giọng phản bác.

Phó phu nhân không vui mà nhíu mày lại, con bé nói không để Minh gia trả tiền giúp, xem ra là muốn đi tìm lão phu nhân nhà mình đòi tiền rồi. Bản thân con bé này bị Lê gia đuổi ra khỏi cửa, làm gì có tiền mà bồi thường cơ chứ.

Kỳ Trình lo lắng mà nhìn Cổ Vi Vi, cái túi này có giá lên tới cả trăm vạn, cô ấy lấy đâu ra tiền mà đền chứ.

Ngô Tú Liên nhìn sang con gái nhà mình muốn hỏi ý, bản thân bà ta cũng hiểu là lúc này còn tiếp tục làm lớn chuyện thì chính là không nể mặt Minh gia, đành cắn răng mà nói, "Đúng vậy, nói cô quyến rũ đàn ông là lời ta nói lung tung, chuyện này căn bản là không có thật, ta xin lỗi."

Mạnh Như Nhã thấy mẹ mình phải chịu nhục trước mặt nhiều nhân vật danh môn thế gia như vậy, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, "Mộ Vi Vi, mẹ tôi đã xin lỗi rồi, bây giờ cô định lấy cái gì ra để bồi thường chiếc túi này đây?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Mạnh Như Nhã tức muốn chết

"Được, lời xin lỗi này tôi miễn cưỡng chấp nhận vậy." Cố Vi Vi gạt đầu rồi bước đến gần Ngô Tú Liên rồi đưa tay ra, nói, "Muốn tôi bồi thường thì ít nhất cũng phải để tôi xem túi của bà có phải là đồ thật không mới phải chứ?"

Ngô Tú Liên liền lấy hết đồ đạc trong túi ra rồi đưa chiếc túi rỗng cho Cố Vi Vi, "Ta bỏ ra hơn một trăm vạn mua về, cô lại dám nói đây không phải túi thật sao?"

Cố Vi Vi cầm lấy chiếc túi đã bị rách đến thâm thương kia sau đó quay đầu lại hỏi mấy vị nữ khách mời đang có mặt ở đây, "Ở đây có vị phu nhân nào là hội viên cao cấp của MG có thể cho tôi mượn số điện thoại để gọi cho bộ phận chăm sóc khách hàng VIP của MG một chút được không?"

Minh Diệp nghe vậy liền lên tiếng, "Trước đây tôi du học ở Italy cũng từng mua túi xách của MG cho mẹ và bác gái, có đăng ký hội viên của MG đây."

Nói rồi tự mình nhấn số điện thoại gọi cho bộ phận chăm sóc khách hàng của MG.

Điện thoại được nối máy, người ở đầu dây bên kia giao tiếp bằng tiếng Italy. Minh Diệp nói sơ qua nguyên nhân gọi tới rồi thỏa thuận với bọn họ chuyển sang nói chuyện bằng tiếng Anh.

Hắn đang muốn hỏi Cố Vi Vi muốn hỏi chuyện gì, có thể để hắn trao đổi giúp thì Cố Vi Vi đã dùng giọng tiếng Anh của người bản xứ mà nói với người của bên MG rằng: Xin chào, ở đây có một người sở hữu một chiếc túi xách MG, xin hỏi nếu muốn kiểm nghiệm xem có phải là hàng thật không thì phải làm như thế nào.

Nhân viên của bộ phận phục vụ khách hàng nghe xong liền trả lời: Thưa quý khách, chúng tôi có thể thông qua một đoạn phim hoặc một tấm ảnh chụp sản phẩm để kiểm chứng giúp cô. Nếu vẫn không thể phân biệt được thì quý khách có thể đem sản phẩm đến cửa hàng của MG để nhân viên của chúng tôi kiểm tra.

Minh Diệp rất phối hợp mà chuyển cuộc gọi thông thường này sang trò chuyện trực tuyến, nhân viên chăm sóc khách hàng ở phía MG là một cô gái tóc vàng mắt xanh.

Cố Vi Vi giơ chiếc túi xách kia ra trước điện thoại, cho nhân viên xem xét đầy đủ từ phần bên ngoài và cả LOGO thương hiệu ở bên trong, còn nói tới một số chi tiết nhỏ khác.

Nhân viên phục vụ khách hàng của MG sau khi nhìn qua nhìn lại một hồi, sắc mặt trở nên nghiêm trọng mà hỏi: Xin hỏi quý khách, chiếc túi này là của cô sao?

Mạnh Như Nhã lập tức đứng ra nói, "Thật ngại quá, chiếc túi này là của tôi."

Cô nhân viên kia nhìn thấy Mạnh Như Nhã nhận là của mình, lại tiếp tục hỏi dò một cách máy móc: Xin hỏi vị quý khách này, mời cô nói họ tên, quốc tịch và phương thức liên lạc của mình, chúng tôi sẽ nhanh chóng liên lạc với quý khách.

Mạnh Như Nhã nói họ tên và phương thức liên lạc của mình xong, lạnh lùng liếc nhìn Cố Vi Vi.

Chờ sau khi kiểm nghiệm xong rồi, để xem không dựa vào Phó lão phu nhân và sự hỗ trợ của Minh gia thì cô ta lấy hơn một trăm vạn ở đâu ra mà đền bù.

Một số khách mời thấy tình cảnh này thì lại dùng thái độ cười trên nỗi đau của người khác mà nhìn Cố Vi Vi. Có biết bao nhiêu cô gái muốn đặt chân vào Minh gia, vậy mà lại bị một tiểu nha đầu không biết từ đâu xuất hiện mà nâng tay trên, bây giờ còn mạnh miệng nói mình có thể bỏ ra hai trăm vạn để bồi thường.

Nhìn trang phục của cô ta từ trên xuống dưới là biết đều là đồ rẻ tiền, sao có thể có khả năng có trong tay hai trăm vạn cơ chứ.

Lạc Thiên Thiên là Kỳ Trình căng thẳng mà chấp tay lại, nhỏ giọng trao đổi với nhau, "Cô ấy làm sao mà tự mình đem ra hai trăm vạn được cơ chứ?"

"Yên tâm đi, còn có ông ngoại và anh họ tôi ở đây mà." Kỳ Trình cắn răng, "Nếu cô ấy không muốn ông ngoại và anh họ ra mặt giúp đỡ thì tôi cho cô ấy là được chứ gì, tiền mừng tuổi của tôi cũng không ít đâu."

So với dáng vẻ căng thẳng đó của hai người bọn họ, Cố Vi Vi lại rất bình tĩnh và ung dung, kiên nhẫn chờ phía MG đưa ra kết quả.

Sau khi nhân viên phục vụ khách hàng của MG ghi chép lại thông tin của Mạnh Như Nhã xong, sắc mặt liền trở nên rất nghiêm túc mà dùng tiếng Anh nói liên tục một tràng dài.

Những vị khách mời nghe hiểu tiếng Anh sau khi nghe xong ai nấy đều biến sắc mà bắt đầu ào ào nghị luận.

Sắc mặt Mạnh Như Nhã cũng trở nên trắng bệch cả đi, cô ta sốt ruột dùng tiếng Anh mà trao đổi gì đó với nhân viên của MG nhưng càng nói thì giọng nói của đối phương lại càng trở nên lạnh nhạt, cuối cùng trực tiếp cúp máy.

Ngô Tú Liên tuy không biết tiếng Anh nên không hiểu bọn họ nói gì cả nhưng cũng cảm thấy mọi chuyện có gì đó không thuận lợi rồi.

"Như Nhã, Như Nhã, rốt cuộc là thế nào rồi, người của MG nói gì vậy?"

Mạnh Như Nhã tức giận nhìn sang Cố Vi Vi từ đầu đến cuối vẻ mặt không chút biến hóa kia, hận đến mức muốn cắn nát cả răng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Mạnh Như Nhã tức muốn chết 2

"Có kết quả kiểm nghiệm chưa vậy? Rốt cuộc là Mộ Vi Vi phải đền bù bao nhiêu tiền?" Ngô Tú Liên kéo tay Mạnh Như Nhã sốt ruột hỏi.

Về mặt của Minh Diệp có chút ngoài ý muốn mà nhìn về phía Cố Vi Vi, sau đó quay sang giải thích cho Ngô Tú Liên hiểu, "Mạnh phu nhân, chiếc túi xách này không phải là sản phẩm do MG bán ra thị trường."

"Làm sao có thể chứ, chiếc túi này ta phải bỏ ra hơn trăm vạn mới có thể mua được cơ mà." Ngô Tú Liên vẫn cố chấp không chịu tin lời Minh Diệp giải thích, giật lấy chiếc túi xách kia mà lật qua lật lại xem xét một lúc rồi nói tiếp, "Không phải chúng ta chưa từng mua túi của MG, cả chất liệu và thương hiệu đều giống nhau như đúc mà."

"Tú Liên, bỏ đi." Phó phu nhân kéo Mạnh phu nhân đang kích động kia lại.

Bà biết tiếng Anh cho nên đương nhiên có thể nghe hiểu những gì mà lúc này bọn họ trao đổi với nhân viên chăm sóc khách hàng của MG.

"Chính miệng cô ta cũng nói rồi, chỉ cần ta xin lỗi thì cô ta liền bồi thường chiếc túi này cho ta, bây giờ lại bày trò muốn quỵ nọ chực?" Ngô Tú Liên không cam lòng mà cãi cổ. Bà ta phải xin lỗi con nha đầu này đã mất mặt lắm rồi, bây giờ đến cả tiền bồi thường cũng không lấy được.

"Mẹ, đừng nói nữa...." Mạnh Như Nhã đau đầu mà kéo Ngô Tú Liên lại, mắt mặt đến mức hận không thể rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Rõ ràng là cô muốn nhân cơ hội này để làm Mộ Vi Vi phải chịu nhục nhã một phen, khiến cho Phó phu nhân hoàn toàn chán ghét cô ta. Sau này, cô ta có muốn yêu đương hay kết hôn thì cũng đừng mơ tới việc có thể bước chân vào giới thượng lưu nữa.

Vậy mà xoay một vòng người bị mất hết mặt mũi lại biến thành chính bản thân Mạnh Như Nhã cô, khiến cô ta tức giận đến mức chỉ muốn bóp chết con tiện nhân Mộ Vi Vi kia ngay lập tức. Nhưng đang ở trước mặt nhiều người như vậy, còn đều là những người thuộc giới danh gia vọng tộc, cô không thể không nhẫn nhịn thêm một lần nữa.

Mấy vị khách mời kia nhìn thấy dáng vẻ cố chấp gây chuyện kia của Ngô Tú Liên thì không khỏi cảm thấy buồn cười, bên phía MG đã nói rất rõ ràng rằng bọn họ không bán ra cái túi xách kia vậy mà bà ta còn mặt dày đòi người ta đền tiền.

Một vị nữ khách mời mặc lễ phục màu đen cầm chén rượu có lòng tốt mà bước tới gần Ngô Tú Liên giải thích, "Mạnh phu nhân, dựa vào tình huống hiện tại thì không phải vị Mộ tiểu thư đây phải bồi thường cho bà, mà là bà phải lo mà bồi thường cho MG đi."

Lần trước ở một buổi tiệc, cô gái này vốn muốn tiếp cận Phó Hàn Tranh nhưng lại bị Mạnh Như Nhã cạy mối quan hệ giữa cô ta và Phó gia khiến cho cô trở thành trò cười. Rốt cuộc thì bây giờ cũng gặp báo ứng rồi.

"Cô nói cái gì?!" Ngô Tú Liên không hỏi hoảng hốt, rõ ràng là Mộ Vi Vi làm hỏng túi xách của bà, ai cũng chứng kiến, tại sao quay một vòng lại biến thành bọn họ phải bồi thường cho MG rồi?

Nữ khách mời mặc lễ phục màu đen kia mỉm cười đầy thỏa mãn rồi nhấp một ngụm rượu, làm cho ai nấy đều nhìn nhau mà không hiểu ý của cô ta là gì.

"Martin Green năm năm trước đã ký một hợp đồng với Cố thị ở nước A, theo đó Martin sẽ trở thành nhà thiết kế riêng của thiên kim tiểu thư của tập đoàn Cố thị, Cố Vi Vi. Trong hợp đồng đã nói rõ, tất cả những tác phẩm được thiết kế cho Cố tiểu thư thì MG sẽ không bán ra thị trường, là đồ riêng của Cố gia."

Cái túi xách này năm ngoái thiên kim của Cố gia đã mang theo khi đi dự buổi tiệc do hoàng gia nước A tổ chức. Sau đó, có một nhà thiết kế sau khi rời khỏi MG đã mô phỏng lại chiếc túi xách được thiết kế riêng cho Cố tiểu thư đó, mang bán ra ngoài với giá cao. Thứ mà bà mua được chính là chiếc túi giả đó, hàng thật chỉ có mình thiên kim tiểu thư Cố gia, Cố Vi Vi có mà thôi.

Hai tháng trước ca sĩ nổi tiếng Deboral của nước S cũng mang chiếc túi xách này tới buổi họp báo công bố album mới, liền bị MG và Cố gia tố cáo lên tòa án, cuối cùng phải bồi thường hơn 400 vạn tiền mặt cho người ta. Tháng trước MG đã chính thức ra thông báo, tất cả những chiếc túi đang được bày

bán có kiểu dáng như thế này đều không phải là hàng thật, hiện tại bọn họ đang dốc toàn lực để thu hồi."

Không biết Ngô Tú Liên bị dọa sợ hay đang tức giận, thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh tại chỗ, "Sao lại như vậy.... sao mọi chuyện có thể biến thành thế này chứ, chúng tôi cũng phải bỏ tiền ra mua cơ mà."

Vị nữ khách mời kia lại tiếp tục vui vẻ mà cười trên nỗi đau của người khác, "MG coi trọng nhất là hình ảnh của thương hiệu, hơn nữa chuyện mà vị thiên kim Cổ gia kia ghét nhất chính là thấy người khác dùng đồ giống cô ấy cho nên Cổ gia mới mời Martin Green làm nhà thiết kế riêng của bọn họ, chỉ thiết kế những món đồ độc nhất vô nhị cho một mình cô ấy mà thôi."

Luật sư của MG, lại thêm cả luật sư của Cổ gia, lần này bà phải bồi thường bao nhiêu tiền thì tự mình cầu phúc đi."

Ngô Tú Liên vừa nghe đến chuyện có liên quan đến Cổ gia liền sững sờ đến nỗi đánh rơi cái túi rách trong tay xuống đất.

Bà ta có thiếu hiểu biết đến mức nào đi nữa thì chắc chắn vẫn phải biết thế lực của Cổ gia đáng sợ như thế nào. Bọn họ được hoàng gia nước A ban tước vị, lại là tài phiệt có tiếng, chộc tới bọn họ thì làm gì có kết quả tốt đẹp chứ.

Ánh mắt Cổ Vi Vi lạnh đi mà nhìn chiếc túi da vốn đẹp để tinh xảo kia giờ đang thảm thương nằm trên mặt đất. Cô thực sự rất chán ghét cái túi này.

Nguyên nhân chính là vì sau khi nhìn thấy nó, Lăng Nhiên rất yêu thích, không chịu buông tay liền hỏi xin cô.

Nữ nhân ác độc đó cứ hết lần này đến lần khác muốn có được những món đồ của cô, cuối cùng còn nhẫn tâm muốn cả mạng sống của cô, trái tim của cô cũng không tha.

Hôm nay bất ngờ nhìn thấy chiếc túi này ở đây, Ngô Tú Liên lại còn mang nó tới trước mặt cô mà gây sự, thật sự đã khiến cho tâm tình của cô trở nên có chút ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giả vờ thịnh thế bạch liên hoa (giả vờ ngây thơ) cái gì chứ

Thời gian đã trôi qua một lúc lâu rồi mà Ngô Tú Liên vẫn không chịu tin tưởng tất cả những chuyện này là sự thật, vẫn tiếp tục giận dữ trừng mắt với Cổ Vi Vi mà nói.

"Cuộc điện thoại kia đã bị cô động tay động chân trước rồi, ai mà biết được đó có phải là công ty MG thật hay không. Một con nhóc học sinh Trung học mười bảy mười tám tuổi như cô thì có thể hiểu rõ túi xách của MG được bao nhiêu phần cơ chứ?"

"Mạnh phu nhân, cuộc điện thoại đó là do tôi gọi." Minh Diệp trầm giọng xuống mà nhắc nhở bà ta.

"Có phải là MG thật hay không thì đợi đến khi bà nhận được thư từ luật sư của MG gửi tới thì sẽ biết ngay thôi." Cổ Vi Vi trên mặt thì thần nhiên mỉm cười, trong đáy mắt lại là một tầng lạnh lẽo.

Có thể Mộ Vi Vi thực sự không hiểu biết nhiều về giới thời trang và các thương hiệu cao cấp nhưng Cổ Vi Vi lớn lên ở Cổ gia, từ nhỏ đã sớm nhìn quen mặt dùng quen đồ của MG, điều này Ngô Tú Liên có nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Từ khi Cổ Vi Vi tròn hai mươi tuổi thì Martin Green, nhà thiết kế của MG đã ký hợp đồng trở thành nhà thiết kế riêng của Cổ gia, vì thế quanh năm quần áo mà cô mặc, giày túi mà cô mang đều do một tay Martin Green thiết kế. Cho nên có thể nói, không một ai có thể hiểu rõ những món đồ mà Martin thiết kế ra hơn Cổ Vi Vi cô cả.

Lúc Ngô Tú Liên vênh vào mang chiếc túi này ra trước mặt cô thì cô đã lập tức biết được đây chỉ là thứ hàng giả. Nếu bà ta không chủ động chộc tới cô trước thì cô cũng không muốn vạch trần bà ta đâu.

Thế nhưng nếu bà ta lại một mực không quản được cái miệng chuyên buông lời dèm pha của mình thì cô buộc phải ra mặt dạy dỗ mà thôi.

Trong khi Ngô Tú Liên vẫn không chịu tin thì tất cả những vị khách mời có mặt ở đây đều tin cả.

"Mang thứ đồ nhái kia tới còn không biết ngại mà không chịu nhận sai, đã thế lại còn nhất quyết đòi người ta bồi thường thứ đồ giả của mình nữa chứ."

"Bây giờ không phải biến thành tự dùng đá đập vào chân sao, đụng tới MG và Cổ gia, ngoài chuyện phải bồi thường một số tiền lớn ra thì mặt mũi cũng mất hết rồi."

"Bọn họ cũng không biết đó là đồ giả mà, nếu thật sự bị đưa đến tòa án thì chắc cũng không đến nỗi cãi thua chứ?"

"Người của Cố gia luôn hành sự bá đạo không nói lý lẽ, những người dính líu đến bọn họ có mấy người có kết quả tốt đẹp đâu? Lại còn thêm cả Martin Green nữa, người ta là nhà thiết kế riêng của Cố gia chính là muốn một mình ôm hết món hời độc nhất vô nhị này, bây giờ có người dám làm giả đồ của Cố gia lại còn mang theo khắp nơi mà khoe khoang như vậy, người ta tất nhiên chẳng vui về gì rồi, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà ta đâu."

"Ký hợp đồng thuê nhà thiết kế của thương hiệu xa xỉ như vậy làm nhà thiết kế riêng, đã thế còn là ký liền mấy năm. Người có tiền thật đúng là tùy hứng."

...

Mạnh Như Nhã muốn làm mẹ mình trấn định lại một chút liên tỏ về oan ức mà nhìn Cố Vi Vi, "Vi Vi, từ khi chúng ta quen biết nhau đến bây giờ tôi vẫn luôn coi cô như em gái, những món đồ mà tôi đã dùng qua cũng đều đưa cho cô cả, rốt cuộc là tôi đã làm sai chuyện gì mà cô lại đối xử với tôi như vậy chứ?"

Mọi người vừa nghe câu nói này của cô ta xong thì không khỏi có chút thông cảm với hai mẹ con Mạnh Như Nhã, đối xử với người ta tốt như vậy, thế mà bây giờ ngược lại còn bị người ta lấy oán trả ân hại thậm chí mức này. Mộ Vi Vi kia cũng quá vong ân phụ nghĩa rồi.

Bây giờ suy nghĩ kỹ càng lại một chút mới thấy, Cố Vi Vi vốn đã sớm biết trước chuyện của MG nên mới cố ý rạch hồng túi xách của Ngô Tú Liên để gây sự khiến hai mẹ con bọn họ phải khó xử.

Cố Vi Vi đã quá quen cái kiểu đóng vai người bị hại này của Mạnh Như Nhã, khước môi khẽ nhếch lên, mắt lại nhìn chăm chăm vào chiếc dây chuyền kim cương đang đeo trên cổ Mạnh Như Nhã mà nói, "Như Nhã này, cô cho tôi quần áo, cho tôi giày dép, không phải tôi cũng đã đưa những món đồ quý giá nhất của tôi cho cô rồi hay sao? Chiếc dây chuyền kim cương mà cô đang đeo này là di vật mà mẹ tôi để lại đấy thôi."

Vị nữ khách mời mặc lễ phục màu đen kia lập tức liếc nhìn chiếc dây chuyền kim cương tinh xảo trên cổ Mạnh Như Nhã mà chế giễu, "Chiếc dây chuyền này tốt xấu gì cũng phải đáng giá hơn mười triệu đấy, lại còn là di vật mà mẹ người ta để lại, cô cho cô ấy bao nhiêu quần áo cũng không đủ đâu.

Rõ ràng là bản thân cô bắt nạt Mộ Vi Vi mà lại quay lại trách người ta hại cô, bản thân mồm miệng dê tiện gây sự với người ta trước mà lại đổ lỗi cho người khác, cô có muốn tôi lấy đoạn phim vừa quay được ra cho mọi người cùng nhau thưởng thức một chút không?"

Mạnh Như Nhã bị người khác phản bác cho dù rất tức giận nhưng lại không có lời nào để nói, chiếc dây chuyền này đúng là do cô lừa Mộ Vi Vi rằng tốt cho việc theo đuổi Phó Hàn Tranh mà lấy được. Phó phu nhân cũng biết đây là dây chuyền mà Mộ Vi Vi đưa cho cô, vì thế không thể cãi chày cãi cối nói dối đây không phải đồ của Mộ Vi Vi ngay trước mặt Phó phu nhân được.

Phó phu nhân thấy sắc mặt Ngô Tú Liên đã trở nên trắng bệch liền vỗ vỗ vai Mạnh Như Nhã mà nhẹ giọng nói, "Thôi được rồi, trông mẹ cháu có vẻ không khỏe cho lắm, cháu đưa bà ấy về nghỉ ngơi trước đi đã."

Chuyện đã náo loạn đến khó coi như vậy rồi, mẹ con bọn họ còn tiếp tục ở lại đây cũng chẳng dễ chịu gì.

Phó phu nhân thật sự rất hài lòng, muốn Mạnh Như Nhã làm con dâu Minh, con bé này tính tình dịu dàng lại biết chăm sóc người khác, chỉ là mẹ của con bé có những lúc xử sự chẳng ra sao.

Mạnh Như Nhã dù không cam lòng nhưng chuyện đã phát triển đến mức độ này rồi, cô cũng tự biết có tiếp tục ở lại đây thì cũng chẳng có gì hay ho cả, vì vậy đành phải đứng mực từ biệt người của Minh gia rồi đỡ Ngô Tú Liên đang hết sức ảo não kia rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Không nghe điện thoại của Phó Hàn Tranh

Màn đêm dần dần buông xuống, bên trong câu lạc bộ trở nên trang trọng hẳn nhờ những ánh đèn rực rỡ. Khách mời dự tiệc linh đình, sự náo nhiệt không hề bị chuyện của mẹ con Mạnh gia phá hỏng.

Minh Tông Viễn không thích xã giao với người khác, vì thế liền đợi trong hoa viên cùng đám trẻ trong nhà, để Minh thiếu phu nhân ra ngoài tiếp khách.

"Phó phu nhân, hình như cô cũng quen biết vị Mộ tiểu thư đó thì phải?"

Minh thiếu phu nhân thấy cha mình có vẻ rất muốn ghép đôi cô bé kia với con trai mình thì vô cùng tò mò về Mộ Vi Vi, nhưng chuyện huyền náo hôm nay cũng có liên quan đến cô bé này khiến trong lòng Minh thiếu phu nhân thật sự có chút không được thoải mái.

"Là con gái của một vị cố nhân, không còn người thân nên lão phu nhân mới thiện tâm mà thu dưỡng ở Phó gia."

Tuy Phó phu nhân không quá yêu thích Mộ Vi Vi nhưng cũng không phải hạ người nói xấu sau lưng người khác mà tự biến bản thân mình thành kẻ

không có giáo dục.

Hơn nữa, nếu Mộ Vi Vi thực sự thành một đôi với Minh Diệp thì cũng sẽ từ bỏ tâm tư với Hàn Tranh, Phó gia bọn họ có lẽ cũng vì thế mà sẽ tránh được một mối phiền phức.

Trong vườn hoa lúc này, Cố Vi Vi vốn là bị người ta lừa tới cuộc ra mắt này nên đang cảm thấy cực kỳ lúng túng nhưng Minh Diệp lại là một quý ông rất tinh tế, nói chuyện hài hước, chăm sóc ba cô nhóc Trung học rất chu đáo, tỉ mỉ.

Hơn nữa, hẳn còn đề ý đến chuyện Cố Vi Vi bị cảm nên cổ họng có chút không thoải mái, cố ý chuẩn bị đồ uống nóng cho cô.

Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện rất vui vẻ, dần dần cảm thấy đây không phải là một buổi ra mắt đầy ngưng đọng nữa mà chỉ đơn giản là một buổi gặp mặt bạn bè mà thôi.

Kỷ Trình từ đầu đến cuối đều không ăn uống gì, hai mắt như phát quang mà tập trung nhìn vào điện thoại di động, đến khi bị Minh Tông Viễn lên tiếng nhắc nhở vài câu, cô mới giải thích, "Cháu đang tìm xem cái vị thiên kim giàu có Cố Vi Vi của Cố gia kia rốt cuộc là trông như thế nào đây?"

Cố Vi Vi đang ngồi bên trái Kỷ Trình chột dạ mà giật giật khóe miệng, "..."

"Thật tình, tại sao đến cả một bức ảnh chụp cận mặt cô ấy mà cũng không có cơ chứ." Sau một hồi kiên trì tìm kiếm, cuối cùng Kỷ Trình cũng nhụt chí mà đặt điện thoại di động xuống, "Mời Martin Green làm nhà thiết kế riêng, ngày ngày mặc những bộ đồ độc nhất vô nhị không trùng với ai khác, trên thế giới này mấy việc mà người có tiền làm ra thật đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Cố Vi Vi mỉm cười, thầm nghĩ trong giới quý tộc danh môn thượng lưu ở nước A mà nói, mấy chuyện này chẳng có gì kỳ lạ cả.

Chẳng qua là Cố gia có khả năng cho nàng những thứ tốt hơn người khác nhiều mà thôi.

Kỷ Trình không tìm tin tức nữa, lại quay đầu trừng mắt với cái người xa tận chân trời gần ngay trước mắt, Cố Vi Vi, đang ngồi bên cạnh mình mà nói.

"Vi Vi, có phải anh họ tôi đẹp trai siêu cấp vô địch không?"

Cố Vi Vi gượng gạo cười lấy lệ, "Cô đã nói như vậy rồi, tôi còn có thể nói khác đi sao?"

Kỷ Trình vui đến mức cười híp cả mắt, "Vậy cô có muốn gả cho anh họ tôi không?"

Minh Tông Viễn cũng thừa dịp mà bổ sung, "Ta nói cho cháu biết, cháu trai nhà ta đặc biệt ưu tú đấy, rất nhiều những công trình kiến trúc nổi tiếng ở nước ngoài đều là do nó thiết kế cả...."

Khóe miệng Minh Diệp hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó lại cầm ly rượu vang đỏ lên mà nhấp một ngụm, mặt không đổi sắc.

"Ông, người ta còn nhỏ mà."

Cố Vi Vi cũng gật đầu phụ họa theo, "Đúng vậy, cháu thật sự còn còn nhỏ mà."

"Không nhỏ đâu, bây giờ đã mười tám tuổi rồi, yêu đương hai năm là có thể bàn đến chuyện kết hôn rồi, rất vừa vặn đấy chứ."

Minh Tông Viễn nói.

"Cháu cảm thấy như vậy không ổn cho lắm." Cố Vi Vi vẫn cười gượng.

Đến cả cháu trai nhà mình thích ai mà cũng không biết, lại còn kéo cô tới đây ra mắt.

Minh Diệp liếc mắt nhìn Kỷ Trình đang dùng hết lời lẽ mà thuyết phục Cố Vi Vi làm biểu tấu của mình ở bên kia, lại tiếp tục đưa ly rượu lên uống một ngụm nữa, như thể đang cảm thấy ngọt ngào khó chịu vì chuyện gì đó.

Minh Tông Viễn cứ hết câu này đến câu khác nói Cố Vi Vi mà không được, thế là bày chiêu gọi Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên cùng mình ra ngoài tản bộ rồi bỏ lại một mình Cố Vi Vi ở lại cùng Minh Diệp, cố ý tạo không gian riêng tư cho hai người.

Minh Diệp nhìn theo mấy người bọn họ đi xa dần, áy náy mà cười với Cố Vi Vi.

"Xin lỗi, ông nội tôi ở nhà quyết định mọi chuyện quen rồi, việc gì cũng muốn tự mình quản cả."

Cố Vi Vi cũng mỉm cười, "Chẳng qua là, tôi cảm thấy.... anh vẫn nên nói chuyện rõ ràng với Kỷ Trình sớm một chút thì hơn, nếu không thì anh còn định mang cái danh anh họ này đến bao giờ nữa đây?"

Minh Diệp không ngờ cô sẽ nói như vậy, nhất thời có chút sững sờ mà hỏi.

"Cô..."

"Trên đây chuyển rõ ràng khắc dòng chữ "Tiểu thiên sứ của tôi", hơn nữa ở nước ngoài tặng đây chuyển là muốn biểu thị sự yêu thương với người ta." Cố Vi Vi nói ra điều mà bản thân phát hiện cho Minh Diệp nghe.

Minh Diệp nghe xong, bắt đắc dĩ mà bật cười, "Cô không nói cho Kỳ Trình đây chứ?"

Cố Vi Vi lắc đầu, "Chưa kịp nói, dù sao thì tôi thấy vẫn nên để anh tự mình nói ra thì tốt hơn."

"Cảm ơn cô, tôi vẫn nên chờ cô ấy lớn thêm một chút." Minh Diệp đáp.

Sau bữa tối, Minh Diệp sắp xếp xe đưa Cố Vi Vi và Lạc Thiên Thiên về nhà, sau đó tự mình đưa Kỳ Trình về.

Cố Vi Vi vừa bước vào cửa thì điện thoại cô định trong phòng khách đổ chuông, không cần bắt máy cũng biết, chắc chắn là người nào đó bị cô đem vận xui đến đang muốn tìm cô tính sổ đây.

Cố Vi Vi muốn không nhận điện thoại, vì vậy liền dứt khoát rút đường truyền điện thoại ra, cả thế giới lại trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bị một cô gái cắn...

Buổi lễ khai trương kết thúc, trên đường về nhà Phó phu nhân nhận được một cuộc điện thoại của Mạnh Như Nhã, "Bác gái, lúc này cháu nhận được thư của MG, tuần sau bọn họ sẽ phái luật sư đến để đàm phán, còn có cả luật sư của Cố gia nữa, cháu thật sự không biết cái túi đó chỉ là đồ giả."

Phó phu nhân giữ tinh tảo nghe Mạnh Như Nhã nói xong, lại hỏi thăm Ngô Tú Liên, "Mẹ cháu thế nào rồi?"

"Tình hình không tốt lắm, bệnh cũ tái phát nên bà ấy vừa mới uống thuốc xong là đi ngủ rồi, đến cơm tối còn không chịu ăn lấy một miếng." Giọng nói của Mạnh Như Nhã ở đầu dây bên kia dường như còn có chút nước nở.

Phó phu nhân nghe thấy cô ta thút tha thút thít thì trong lòng vô cùng xót xa. Phó phu nhân không có con gái, mấy năm gần đây Mạnh Như Nhã lại thường xuyên tới Phó gia, vì thế bà từ sớm đã coi Mạnh Như Nhã một nửa là con gái của mình rồi.

"Đừng sốt ruột, chuyện này ta sẽ nhanh chóng bàn bạc với Hàn Tranh, không cần biết là người của Cố gia hay người của MG, chúng ta đều sẽ giải quyết giúp cháu."

"Cảm ơn bác gái, vẫn là bác gái tốt với cháu nhất." Mạnh Như Nhã không khóc nữa, vô cùng cảm kích mà rồi rít nói cảm ơn.

Phó lão phu nhân quá yêu thích tiểu tiện nhân Mộ Vi Vi kia, vì thế Mạnh Như Nhã cũng chỉ còn cách bám chặt lấy Phó phu nhân mà nịnh nọt. Cũng may là Phó phu nhân nhẹ dạ lại yêu thương cô hết mực, chuyện lần này chỉ cần Phó phu nhân đã đồng ý với cô thì nhất định sẽ giúp cô giải quyết êm đẹp.

Còn Mộ Vi Vi kia, lần trước thì làm cô mất mặt vì chuyện bức tranh của Phở Lợi An, lần này lại tiếp tục khiến cô chịu xấu hổ. Lần tiếp theo đụng mặt, nhất định Mạnh Như Nhã này sẽ chuẩn bị thật kỹ, tuyệt đối không để cô ta lên mặt nữa.

Phó phu nhân về tới Phó gia, Phó Thời Khâm cũng hiếm khi không về biệt thự Thiên Thủy, vừa hết giờ làm việc liền một mạch chạy về nhà ăn cơm kén.

"Thời Khâm, anh trai con bao giờ mới trở về?"

"Phải hai, ba ngày nữa, sao vậy?" Phó Thời Khâm ngạc nhiên hỏi, mẹ chưa bao giờ hỏi tới chuyện công việc của bọn họ cả.

Phó phu nhân nhận lấy cốc nước từ người giúp việc, ngồi xuống bàn ăn rồi kể lại chuyện xảy ra ở buổi lễ khai trương hôm nay, sau đó lại nói, "Có khả năng cả MG và Cố gia sẽ phái luật sư đến đàm phán về chuyện này, con và Hàn Tranh liên hệ với luật sư giỏi nhất giúp Như Nhã giải quyết chuyện này đi."

Phó Thời Khâm vừa nghe đến đây đã phát chán đặt bát cơm xuống, thở dài mà nói, "Sao lại là cô ta nữa vậy? Gần đây phòng luật sư của công ty đang bận rộn thỏa thuận hợp tác với công ty Wilson thật ti mỉ, làm gì có thời gian mà quản cả chuyện của cô ta cơ chứ."

"Con bé là chị dâu tương lai của con, chuyện của con bé chính là chuyện trong nhà của chúng ta, con và Hàn Tranh nhất định phải xử lý thật tốt cho ta." Phó phu nhân dùng thái độ vừa nghiêm túc vừa cứng rắn mà nói.

Phó lão phu nhân vừa nghe Mạnh Như Nhã được gọi là chị dâu tương lai của Phó Thời Khâm liền không vui mà đặt bát cơm xuống, không thể ngon miệng nổi nữa.

"Cái gì mà chị dâu tương lai chứ, lần trước thì con bé đấu giá mang về một bức tranh giả của Phở Lợi An, suýt chút nữa thì phá hỏng chuyện hợp tác với

Wilson, nếu không phải Mộ Vi Vi kịp thời nhận ra bức tranh đó chỉ là hàng nhái, còn phí tâm tư đi thuyết phục Minh lão tiên sinh nhượng một bức tranh khác cho chúng ta thì chuyện làm ăn đáng giá mấy trăm triệu này đã bị lỡ dở rồi."

"Cô ta thích mấy thứ đồ giả đến vậy sao? Hết mua tranh giả rồi lại mua túi xách giả, đã thế lại còn kéo theo một đồng phiến phức nữa chứ." Phó Thời Khâm vừa khó chịu vừa chán ghét nói.

"Mộ Vi Vi?" Đôi lông mày thanh tú của Phó phu nhân nhíu lại, chuyện làm ăn với Wilson là do con bé giúp đỡ sao?

Tuy Phó phu nhân không tin Mộ Vi Vi lại có bản lĩnh này, nhưng nếu không phải vì chuyện đó thì bà cũng không thể giải thích được tại sao hôm nay Minh lão tiên sinh lại ra mặt che chở cho Mộ Vi Vi.

"Mẹ, mẹ thích Mạnh Như Nhã là một chuyện, nhưng mà anh trai con không thích cô ta." Phó Thời Khâm bung bát com lên ăn tiếp rồi nói thêm, "Hơn nữa, bây giờ anh ấy có bạn gái rồi."

"Bạn gái sao?" Phó phu nhân và Phó Thắng Anh, người từ đầu tới giờ vẫn luôn chăm chú đọc báo mà không lên tiếng lần nào đều không khỏi kinh ngạc.

Phó Thời Khâm nhìn về mặt không tin tưởng của hai người, liền cầm điện thoại di động của mình lên rồi mở bức ảnh mà hắn chụp trộm Phó Hàn Tranh ở buổi họp sáng nay ra cho nhị vị phụ thân cùng mẫu thân nhà hắn xem rồi nói.

"Nhìn vết thương trên miệng anh ấy mà xem, chính là hôn cô gái đó rồi bị người ta cắn cho một cái còn gì..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cô ấy chặn số điện thoại của tôi rồi

Phó Thắng Anh nâng kính, thật tỉ mỉ mà nhìn bức ảnh chụp cận mặt Phó Hàn Tranh trên màn hình điện thoại, vết thương trên miệng trông rất rõ ràng.

"Con có chắc là anh trai con tìm được bạn gái không vậy?"

"Chẳng lẽ cha hi vọng anh ấy tìm bạn trai sao?" Phó Thời Khâm bị cha ruột của hắn dọa sợ, cực kỳ nghiêm túc mà khẳng định thêm lần nữa, "Là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái rất xinh đẹp nữa."

Phó Thắng Anh nghe vậy thì gật đầu tỏ vẻ hài lòng, "Vậy thì tốt rồi, chỉ cần không phải là con gái của Cố gia thì nó thích lấy ai cũng được cả."

Phó phu nhân liếc sang chồng mình một cái, vẻ mặt rất nghiêm túc mà bổ sung thêm, "Con gái của Cố gia tuyệt đối không được, cả Mộ Vi Vi cũng không được."

Bà còn đang muốn nói thêm gì đó thì bỗng nhiên điện thoại của Phó Thời Khâm đổ chuông. Hắn vừa nhìn thấy tên người gọi tới trên màn hình điện thoại thì lập tức hết sức cung kính mà bắt máy.

"Anh, có gì muốn dặn dò sao?"

"Cô ấy khỏi bệnh chưa?"

Ngữ khí của Phó Hàn Tranh có vẻ trầm hơn bình thường, dường như tâm trạng của anh đang không được tốt cho lắm.

"Em cũng không gặp cô ấy, làm sao mà biết là cô ấy khỏi bệnh hay chưa chứ?"

"Vậy bây giờ cậu đi gặp đi." Phó Hàn Tranh lạnh giọng nói.

"Anh trai thân yêu của tôi ơi, bây giờ đã sắp mười hai giờ đêm đến nơi rồi đấy. Anh sốt ruột muốn biết đến thế thì sao không tự đi mà gọi điện hỏi thăm người ta đi."

Ở đầu dây bên kia, Phó Hàn Tranh im lặng một lúc rồi đáp, "Cô ấy chặn số điện thoại của tôi rồi."

Phó Thời Khâm ngậm một miệng đầy com, đứng hình tại chỗ mất mấy giây rồi đột nhiên cười đến phun hết com ra ngoài, phải uống một ngụm nước vào mới có thể khó khăn mà nuốt chỗ com còn đang nghẹn trong cổ họng xuống, cố nhịn cười mà nói.

"Vậy anh gọi đến điện thoại ở nhà trọ đi, bây giờ cô ấy chắc là về nhà rồi."

Người đang ở đầu dây bên kia lại rơi vào trầm mặc thêm vài giây nữa, sau đó từ tốn đáp rằng, "Đường dây điện thoại bị rút ra luôn rồi."

Phó Thời Khâm nghe đến đây thì không thể nhịn nổi nữa, che điện thoại đi động lại mà cười đến đau cả bụng, ông anh trai ưu tú của hấn mà cũng có ngày hôm nay.

Phó Hàn Tranh đột nhiên nghe thấy vài âm thanh rè rè truyền tới, sao đột nhiên hấn lại cảm thấy nghe có vẻ hơi sai thì phải?

"Phó Thời Khâm, cậu dám cười thêm một tiếng nữa xem!" Phó Hàn Tranh lạnh giọng đe dọa.

Tuy là hấn không nghe được giọng cười của Phó Thời Khâm nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được tên Phó Thời Khâm kia đang làm cái gì.

Phó Thời Khâm hắng giọng một cái, cố làm bản thân trấn tĩnh lại rồi đáp, "Chuyện đó... hôm nay muộn rồi, để ngày mai em đi xem giúp anh vậy."

Tại sao trước đây hấn lại có thể ngốc nghếch đến mức không nhận ra giữa Mộ Vi Vi và anh trai hấn có gì đó mờ ám cơ chứ?

"Ừm." Phó Hàn Tranh nhàn nhạt đáp một tiếng rồi cúp máy.

Phó Thời Khâm vừa mới đặt điện thoại xuống liền dương dương tự đắc mà nói với cha mẹ hấn đang ngồi ở đối diện, "Thấy chưa, anh ấy đã ra nước ngoài công tác rồi mà còn không quên gọi điện thoại hỏi thăm chuyện người ta bị cảm đã đỡ chưa, đái ngọ này... chúng ta làm gì đã có ai được hưởng chứ?"

"...Bị cảm?" Phó phu nhân bất giác nhớ đến chuyện ở buổi lễ khai trương hôm nay, nghe giọng của Mộ Vi Vi thì có vẻ con bé đó cũng đang bị cảm thì phải.

Nhưng vừa nghĩ tới khả năng này bà liền gạt phăng nỗi nghi ngờ này đi ngay lập tức. Không thể nào là con bé đó được, trước đây Hàn Tranh chán ghét con bé như vậy cơ mà, con trai của bà có coi trọng ai thì cũng không thể coi trọng nha đầu chỉ biết gây sự kia.

Phó Thăng Anh gấp tờ báo lại, không khỏi tò mò, "Rốt cuộc là con cái nhà nào, anh trai con không nói tới chuyện bao giờ thì đưa con bé về nhà ra mắt sao?"

Phó Thời Khâm liếc sang Phó phu nhân rồi chần chừ không nói, mẹ hấn không thích Mộ Vi Vi, lỡ biết chuyện rồi lại động tay động chân gây khó dễ thì hỏng, vẫn nên chờ anh trai hấn tự mình nói với bọn họ đi.

"Bây giờ anh ấy còn chưa theo đuổi được người ta nữa, nhưng mà dựa vào hiệu suất làm việc của anh ấy mà nói, chắc chắn là rất nhanh thôi sẽ đưa cô ấy về nhà ra mắt mọi người cho mà xem. Biết đâu sang năm mọi người còn được bế cháu rồi cũng nên."

Xưa nay một khi anh trai hấn đã ra tay thì sẽ không có chuyện dây dưa quá lâu, chỉ cần trong lòng đã quyết tâm thì nhất định có thể đạt được mục đích.

Cho nên Mộ Vi Vi có trốn tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh trai hấn được.

"Thời Khâm, cháu đi theo ta một chút." Phó lão phu nhân đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Phó Thời Khâm rất ngoan ngoãn mà đi theo bà nội, hỏi, "Bà nội, có chuyện gì mà phải gọi cháu ra ngoài nói vậy?"

Phó lão phu nhân nhìn tới nhìn lui xung quanh một chút, xác định không có ai ở gần thì mới nhỏ giọng hỏi, "Lúc nãy cháu nói bạn gái của Hàn Tranh. ... Hấn là Vi Vi đi?"

Phó Thời Khâm gật lấy gật để, "Bà nội quả nhiên là có đôi mắt vàng, liệu việc như thần."

Phó lão phu nhân vui mừng mà cười thật hạnh phúc, không khỏi kiêu ngạo mà nói, "Ta biết mà, nhân quang của ta thì sai thế nào được."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Phó Hàn Tranh về rồi

Vì phải tranh thủ chuyển nhà đi trước khi Phó Hàn Tranh đi công tác về nên hai ngày nay Cố Vi Vi cùng Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên không gặp nhau, cô gấp gấp đi khắp nơi tìm phòng trọ, ngày nào cũng bận rộn đi ra đi vào hết nơi này đến nơi khác.

Thế nên Phó Thời Khâm đến nhà trọ tìm Cố Vi Vi những ba lần nhưng lần nào cũng bắt hụt.

Quả nhiên là ông trời không phụ người có lòng.

Cuối cùng thì Cố Vi Vi cũng tìm được một căn phòng trọ nhỏ, tuy phòng trọ nhỏ này chỉ lớn bằng phòng tắm của nhà trọ Cẩm Tú kia nhưng cũng đủ để một mình Cố Vi Vi ở rồi.

Cố Vi Vi thỏa thuận tiền thuê phòng với chủ phòng trọ xong, lại đưa trước tiền đặt cọc cho người ta, sau đó chuẩn bị về nhà chuyển đồ đạc sang chỗ ở mới thì lại nhận được điện thoại của Kỳ Trình hẹn gặp cô.

Trùng hợp là Kỳ Trình cũng đang ở gần đây nên Cố Vi Vi liền trực tiếp nhận lời rồi đến chỗ cô ấy.

"Tôi mua vé xem nhạc kịch rồi, ba chúng ta cùng đi xem đi!" Kỳ Trình đưa mấy tấm vé xem nhạc kịch mà cô đã mua sẵn từ trước ra.

"Nhưng tôi còn có việc."

Cố Vi Vi khó xử nói.

Cô còn phải nhanh chóng quay về thu dọn đồ đạc để chuyển nhà, làm gì có tâm trạng mà đi xem nhạc kịch chứ.

"Cô đã cho chúng tôi leo cây mấy hôm nay rồi đấy, bây giờ đến cả đi xem một vở nhạc kịch với chúng tôi mà cũng không được sao?" Kỳ Trình bĩu môi tỏ vẻ hờn dỗi, trên mặt rõ ràng là không vui chút nào.

Cố Vi Vi bất đắc dĩ thờ dài, "Thôi được rồi, tôi đi."

Dù sao thì đồ đạc cũng đã thu xếp sắp xong rồi, chỉ còn lại mấy thứ đồ lặt vặt chưa dọn xong mà thôi.

Tối ngày mai Phó Hàn Tranh mới đi công tác về, sáng mai cô đem chúng đi vẫn còn kịp.

Ba người bọn họ có mặt ở nhà hát sớm hơn nửa tiếng trước khi vở kịch bắt đầu, những khán giả khác cũng đang lần lượt vào chỗ của mình.

Minh Diệp mặc một bộ đồ thể thao, lúc đến nơi, vừa nhìn thấy ba người Cố Vi Vi thì ngẩn người tại chỗ, sau đó lại rất nhanh chóng mỉm cười rồi gật đầu chào hỏi bọn họ, "Vi Vi, Thiên Thiên, mọi người cũng tới sao?"

"Anh họ, thật trùng hợp, anh cũng đến đây xem nhạc kịch sao?"

Kỳ Trình vui vẻ cười rồi vẫy tay chào hỏi Minh Diệp, vừa chào lại vừa cẩn thận đánh mắt liếc sang quan sát từng biến đổi nhỏ nhất trên gương mặt của Cố Vi Vi.

Cố Vi Vi gượng gạo chào hỏi Minh Diệp, đã sớm nghi ngờ Kỳ Trình không có mục đích tốt, vậy mà cuối cùng vẫn bị cô ấy lừa đến đây.

Chắc chắn là ông anh họ xui xẻo này của Kỳ Trình còn tưởng rằng cô ấy chỉ hẹn một mình hắn đến xem nhạc kịch thôi nên mới vui vẻ mà chạy đến đây.

Kết quả lại là cô ấy chỉ muốn lừa hắn đến để hẹn hò với Cố Vi Vi mà thôi.

Xem được nửa tiếng đồng hồ, Kỳ Trình bắt đầu lôi kéo Lạc Thiên Thiên đi vệ sinh cùng mình sau đó trốn đi mất.

Cố Vi Vi dùng thái độ đồng tình mà nhìn Minh Diệp đang ngồi bên cạnh mình, "Anh vẫn nên tìm cơ hội nào đó mà nói rõ chuyện này với Kỳ Trình đi, nếu không cô ấy cứ tiếp tục ngốc nghếch mà ghép đôi hai chúng ta đấy."

Minh Diệp bất đắc dĩ mà thờ dài một hơi, "Đúng là nên tìm cơ hội để nói sớm thôi."

Còn chần chừ thêm bao nhiêu lâu thì nha đầu ngốc đó lại nhiệt tình mà giới thiệu bạn gái cho hắn bấy nhiêu.

Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên vừa trốn đi thì Cố Vi Vi và Minh Diệp cũng quyết định rời khỏi nhà hát.

"Chỗ này khó bắt xe, để tôi đưa cô về đi."

Dù sao thì cô ấy cũng là bạn bè của Trình Trình, không đưa cô ấy về tới nhà an toàn thì nha đầu kia lại trách hắn cho mà xem.

Cố Vi Vi đang không biết có nên lên xe không thì không biết Phó Thời Khâm từ đâu đột nhiên xuất hiện, còn dẫn theo một phụ nữ xinh đẹp đi cùng. Hắn vừa trông thấy Cố Vi Vi đã kinh ngạc mà gọi một tiếng.

"Mộ Vi Vi?"

"Sao anh lại ở đây?" Cố Vi Vi nhú mày nhìn Phó Thời Khâm, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm bất thường.

"Có hẹn." Phó Thời Khâm ôm lấy mỹ nữ bên cạnh, nói, "Chúng tôi đang chuẩn bị quay về, cô có muốn tiện đường đi chung một đoạn không?"

Cố Vi Vi cũng không muốn gây phiền phức cho Minh Diệp nên liền đồng ý đi cùng Phó Thời Khâm rồi nói tạm biệt với Minh Diệp.

Minh Diệp cũng không ép cô, liếc thấy Phó Thời Khâm đang khởi động xe, mỉm cười nói.

"Cô là bạn của Trình Trình thì đương nhiên cũng là bạn của tôi, rất hân hạnh được làm quen với cô."

"Tôi cũng vậy." Cổ Vi Vi mỉm cười gật đầu với Minh Diệp, "Chúc Tiểu thiên sứ kia sớm nhận ra tấm lòng của anh."

Minh Diệp đưa tay ra muốn bắt tay từ biệt, "Cảm ơn lời chúc phúc của cô."

Cổ Vi Vi đang định nắm lấy bàn tay của Minh Diệp thì Phó Thời Khâm đã nhún cùi, giục cô mau lên xe.

Vì vậy Cổ Vi Vi đành vội vàng nói câu tạm biệt với Minh Diệp rồi chạy tới bên cạnh chiếc xe của Phó Thời Khâm, mở cửa ngồi vào xe.

Đến lúc yên vị trên xe rồi mới sững sốt phát hiện, người đang ngồi bên cạnh cô không phải là cô gái lúc nãy đi cùng Phó Thời Khâm, mà là... đáng vẻ lạnh lùng tới dọa người của Phó Hàn Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) bị bắt gian

Cổ Vi Vi sững sốt mấy giây, sau khi định thần lại liền lập tức muốn mở cửa xuống xe nhưng cửa xe đã bị Phó Thời Khâm đi trước một bước mà khóa lại rồi.

"Phó Thời Khâm, chắc tôi phải gọi anh là ông nội rồi đấy!"

Lúc này nếu như hần chỉ xuất hiện một mình thì nhất định cô sẽ nghi ngờ rằng liệu có phải Phó Hàn Tranh về rồi không.

Thế nhưng hần lại còn cố ý ôm theo một mỹ nữ bên cạnh khiến cô mất cảnh giác mà thật sự tin là hần đến đây để hẹn hò, gặp cô chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

"Chuyện không liên quan đến tôi nhé, là anh ấy muốn tôi gọi cô lên xe." Phó Thời Khâm đang lái xe, vừa vô tội vừa oan ức nói.

Còn người nào đó đáng lẽ ngày mai mới quay về kia, vì biết chuyện Mộ Vi Vi có hẹn xem mắt người khác mà hôm nay liền dùng dùng nỗi giận mà lập tức quay về, vừa mới xuống khỏi phi cơ liền lập tức chạy đến nhà hát.

Thật không may, anh vừa mới đến nơi liền nhìn thấy cảnh Mộ Vi Vi và Minh Diệp cùng nhau ra khỏi nhà hát, lại còn vừa nói vừa cười trông rất vui vẻ.

Vì muốn lừa cô lên xe mà anh đã dùng đến cả trình độ diễn xuất cao nhất của mình rồi.

Cổ Vi Vi không mở được cửa xe, đành phải từ bỏ ý định rồi đánh mắt liếc sang khuôn mặt hết sức lạnh lẽo và nghiêm trọng của người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

"Không phải ngày mai anh mới quay về sao?"

Phó Hàn Tranh đến tận lúc này mới nghiêng đầu sang, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào mắt cô.

"Xem mắt có hài lòng không?"

"....."

Cổ Vi Vi mỉm chặt đôi môi, không nói gì cả.

"Hẹn hò có vui không?"

Càng nói ngữ khí của Phó Hàn Tranh lại càng lạnh đi mấy phần.

Anh cho cô thời gian và không gian để làm quen cân nhắc về mối quan hệ giữa bọn họ.

Vậy mà cô lại thừa lúc anh đi công tác không có mặt ở đây mà đi xem mắt người khác, hôm nay lại còn hẹn nhau đi xem nhạc kịch.

Cổ Vi Vi rụt cổ lại, không hiểu sao lại có cảm giác cô hồng hạnh xuất tường rồi bị bắt gian tại chỗ vậy.

Phó Thời Khâm đang lái xe ở ghế trước liền cảm thấy cứ như thể hần đang dựa lưng vào một ngọn núi tuyết vậy.

Khí lạnh từng đợt thổi qua sau lưng khiến tay lái của hần suýt nữa thì run đến mức bẻ lái nhằm hướng.

Hai ngày nay không thấy bóng dáng Mộ Vi Vi đâu, điện thoại thì một cuộc cũng không thèm nghe, điều khiến người khác tức giận hơn cả là cô lại còn dám đi xem mắt người ta nữa chứ.

Chẳng trách anh trai hần bay về sớm như thế mà đến cả nhà cũng không quay về ngo lấy một cái mà vừa xuống phi cơ đã trực tiếp đi tới đây bắt người.

Phó Hàn Tranh chờ Cố Vi Vi lên tiếng giải thích, nhưng cô lại chỉ thờ ơ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe ngắm cảnh đường phố về đêm, đến một chữ cũng không muốn giải thích khiến cho bầu không khí vốn đã lạnh lẽo bên trong chiếc xe càng trở nên ngột ngạt đến đáng sợ.

Phó Thời Khâm lái xe về đến chỗ đỗ xe của nhà trọ Cẩm Tú liền lập tức xuống xe trước đi hít thở không khí.

Sau đó lại nhìn về phía Cố Vi Vi đang xuống xe mà nháy mắt một cái, ý là bảo cô nói chuyện với anh trai hần cẩn thận một chút, đừng có mà liều mạng ngang như cua rồi lại tự mình chuốc lấy cực khổ.

Cố Vi Vi vẫn giữ thái độ không muốn giải thích gì cả như cũ, vừa về đến nhà trọ liền đi thẳng vào căn phòng mà hôm qua cô chưa dọn dẹp đồ đạc xong kia.

Sau đó kéo vali hành lý ra phòng khách, nói với Phó Hàn Tranh.

"Cảm ơn sự chăm sóc của hai người mấy hôm nay, tôi tìm được một nơi khác để chuyển ra ngoài ở rồi."

Trên mặt Phó Hàn Tranh không có biến hóa gì cả, anh lặng lẽ giơ tay lên xem giờ trên chiếc đồng hồ Patek Philippe.

Xem giờ xong, anh ung dung bước đến sofa rồi ngồi xuống, không hề có dáng vẻ gì là muốn ngăn cản chuyện cô chuyển đi cả.

Cố Vi Vi thấy hần không có ý kiến gì liền dứt khoát kéo vali định rời đi.

Nhưng cô còn chưa ra đến cửa thì đột nhiên điện thoại di động lại đổ chuông.

Cô lấy điện thoại ra xem, tên người gọi tới trên màn hình điện thoại, là chủ phòng trọ mà cô mới thuê.

Cố Vi Vi vừa bắt máy, chủ nhà trọ kia liền không thể chờ đợi được nữa mà nói cả một tràng dài.

"Mộ tiểu thư, thật ngại quá, chúng tôi vừa mới bán căn phòng đó đi rồi, bọn họ nói là cả khu này sẽ bị dỡ bỏ để xây dựng cửa hàng, cho nên sợ là không thể cho cô thuê được nữa. Tiền đặt cọc của cô tôi sẽ đền bù gấp đôi cho cô."

Từ vị trí mà Phó Thời Khâm đang đứng có thể trông thấy vừa nghe điện thoại xong sắc mặt của Cố Vi Vi liền có biến hóa, xem ra là Từ Khiêm đã giải quyết chuyện bên kia xong xuôi cả rồi.

Phó Hàn Tranh tâm trạng không tốt liền dứt khoát đòi dỡ nhà của người ta để xây dựng cửa hàng cho vui, đây không phải quá xấu tính sao.

Cố Vi Vi mím môi, cúp máy rồi quay lại phòng khách chất vấn Phó Hàn Tranh, "Anh cho người theo dõi tôi?"

Cứ cho là chuyện cô gặp Minh Diệp ở lễ khai trương của Minh gia là do Phó phu nhân kể cho anh đi.

Nhưng còn chuyện cô đi xem phòng, đến cả chủ nhà của cô là ai mà cũng biết thì cô không khỏi nghi ngờ là có người theo dõi mình."

Rõ ràng lúc này Phó Hàn Tranh xem giờ là đã sớm biết trước chủ phòng trọ sẽ gọi cho cô vào đúng lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Từ bây giờ trở đi, bên cạnh em có tôi rồi

Hai con mắt của Phó Hàn Tranh vẫn âm trầm khó đoán như thường lệ, trong khi đó Phó Thời Khâm thì ngược lại, ung dung mà cầm cốc nước lên uống một ngụm rồi thờ ơ nói.

"Vương Vệ Đông đang phái người truy bắt cô đấy."

Cố Vi Vi nghe vậy thì không khỏi bất ngờ, chần hần là vì chuyện lần trước cô tính kể Vương Vệ Đông và Chu Mỹ Cẩm rồi.

Lẽ ra bọn họ phải tìm tới cô để gây phiền phức từ sớm rồi, nhưng đã mấy ngày trôi qua mà cũng chẳng thấy ai tìm cô sinh sự cả.

Mấy ngày hôm nay Cố Vi Vi vẫn luôn cảnh giác cao độ những nơi mà cô lui tới chính là muốn đề phòng Lê gia và Vương Vệ Đông sẽ tìm cô gây rối.

Thế nhưng cô lại không hề phát hiện có chút khả nghi nào, không có người của Vương Vệ Đông cũng chẳng thấy có ai theo dõi cô cả.

Xem ra, những người mà Vương Vệ Đông phái đi tìm cô không chỉ là mấy tên tay chân bình thường mà đều là cao thủ hơn người nên mới không bị cô phát hiện ra.

Cố Vi Vi rơi vào trầm mặc một lúc lâu, liếc mắt nhìn Phó Thời Khâm đang đứng trong phòng ăn, rất nỗ lực mà hạ thấp sự tồn tại của hắn đến mức thấp nhất có thể.

"Anh có thể đi ra ngoài một lúc được không?"

Phó Thời Khâm tuyệt đối không nhiều lời mà lập tức tránh đi, bầu không khí trong căn nhà này cũng quá đáng sợ rồi, cái mạng này của hắn rất quan trọng, vẫn nên đi trước để bảo toàn tính mạng thì hơn.

Sau khi Phó Thời Khâm ra ngoài rồi đóng cửa lại, cả căn nhà rộng lớn liền rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Cố Vi Vi hít một hơi thật sâu, bước tới trước ghế sofa mà im lặng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm như hồ nước lạnh lẽo của Phó Hàn Tranh.

"Phó Hàn Tranh, chuyện trước đây quá rầy anh là lỗi của tôi, nhưng bây giờ tôi thực sự cảm thấy mệt mỏi rồi. Tôi chẳng còn gì cả, chỉ muốn yên ổn mà sống cuộc sống của chính mình thôi..."

Phó Hàn Tranh thấy được sự đau khổ cùng ngọt ngào trong đáy mắt Cố Vi Vi, giọng nói không nhịn được mà dịu dàng hơn một chút.

"Từ bây giờ trở đi có tôi ở bên cạnh em rồi, những thứ mà em muốn có được tôi đều có thể cho em, những thứ mà em muốn giành lại tôi cũng có thể giúp em giành về."

Không phải mục đích ban đầu mà cô tiếp cận anh chính là như thế sao?

Đến khi anh tự nguyện cho cô tất cả những thứ mà cô từng muốn thì cô lại nhất định không muốn nữa là vì sao chứ?

Cố Vi Vi lạnh nhạt mỉm cười, kiên quyết.

"Nhưng tôi không muốn, cả anh lẫn việc anh cho tôi tất cả những thứ kia."

Từ khi cô mới một tuổi, mẹ ruột vì mắc bệnh nặng mà qua đời, vì vậy cô liền được Cố phu nhân đưa về Cố gia nuôi dưỡng.

Cố Tư Đình là người anh trai thân thiết nhất của cô, cũng chính là người đàn ông mà cô yêu nhất trên đời.

Hắn là cả thế giới của cô, vậy mà lại đồng ý đưa tim của cô cho Lăng Nghiên, cũng không hề vì chuyện cô đã chết mà có chút buồn bã.

Hắn đã cho cô hơn hai mươi năm sống một cuộc sống tôn quý nhất, xa hoa nhất, nhưng cũng lại là hắn nhẫn tâm vứt bỏ cô ở địa ngục lạnh lẽo nhất, tuyệt vọng nhất....

Bây giờ Phó Hàn Tranh có thể nói với cô những lời này nhưng đợi đến khi hắn biết được sự thật rằng cô không phải là Mộ Vi Vi thì sao đây?

Mà lại là Cố Vi Vi của Cố gia, tử địch của Phó gia, liệu hắn còn có thể nói như vậy nữa hay không?

Đến lúc đó, chỉ sợ rằng hắn cũng muốn lấy mạng cô mà thôi.

Cô tự biết bản thân không trêu chọc nổi Phó Hàn Tranh nên mới muốn rời xa hắn, tận dụng khoảng thời gian trùng sinh không để gì mà có được này để hoàn thành tâm nguyện trong lòng mình.

"Cho nên, sau khi trêu chọc tôi xong em liền có thể phui tay một cái, nói đi là đi sao?" Hai con mắt thâm trầm của Phó Hàn Tranh híp lại, giống như đang phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Cố Vi Vi bị hắn nói thành như vậy mà cảm thấy oan uổng muốn chết, người trêu chọc hắn là Mộ Vi Vi, thế nhưng bây giờ người phải gánh chịu mọi hậu quả lại biến thành Cố Vi Vi.

Đã vậy, cô đành nhận.

Nếu đã dùng cơ thể của người ta mà sống lại thì tất nhiên phải trả giá một chút.

Cô hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tự mình cởi áo khoác, lại tiếp tục cởi cả chiếc áo phông đang mặc trên người ra.

Sau đó là đến quần dài, cuối cùng... trên người chỉ còn lại đồ lót.

Dưới ánh đèn trong phòng, làn da mịn màng của người thiếu nữ hiện ra trắng sáng láng mượt, cơ thể mảnh mai đẹp đẽ hoàn toàn hiện ra trước mắt Phó Hàn Tranh.

Anh im lặng nhìn Cố Vi Vi tự tung tự tác, càng lúc càng nhũn chặt lông mày, đôi môi mỏng cũng dần dần mím chặt lại.

Cố Vi Vi tiến đến gần rồi bất ngờ ngồi lên đùi Phó Hàn Tranh, nhẹ nhàng đưa tay tháo chiếc cà vạt được thắt rất cẩn thận và tỉ mỉ trên cổ hần xuống.

"Em đang làm gì vậy?" Cả ánh mắt và giọng nói của Phó Hàn Tranh đều vô cùng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Mộ Vi Vi, cái tôi muốn là cả đời này

Cố Vi Vi tháo cà vạt của Phó Hàn Tranh ra xong liền dứt khoát ném nó xuống đất rồi tiếp tục lần lượt cởi từng khuy áo sơ mi của anh.

"Nói nhiều như vậy, cuối cùng chẳng phải vẫn là anh muốn cùng tôi lên giường hay sao?"

Phó Hàn Tranh vừa nghe câu này của Cố Vi Vi liền giữ lấy bàn tay cô, ngăn cản cô tiếp tục làm càn.

Cố Vi Vi ngược mắt lên nhìn anh, "Anh muốn làm bao nhiêu lần thì mới chịu buông tha cho tôi? Năm lần? Hay mười lần đây?"

Nói tóm lại, chẳng phải là sau buổi tối mà Mộ Vi Vi ngủ với hần, hần được đà lần tới liền bắt đầu có hứng thú với cơ thể của cô sao.

Phó Hàn Tranh chậm rãi buông tay cô ra rồi lại nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, hé môi đặt một nụ hôn lên đôi môi xinh đẹp như hoa của Cố Vi Vi, triền miên không dứt....

Phòng khách vốn đang chìm trong yên lặng bắt đầu vang lên những tiếng thở dốc ngắt quãng, bầu không khí cũng dần dần trở nên mê hoặc.

Hơi thở nóng bỏng và bá đạo của Phó Hàn Tranh xâm chiếm mọi giác quan của Cố Vi Vi, như thể đến cả linh hồn của cô mà anh cũng muốn ăn sạch sẽ, hôn đến tê dại cả đầu lưỡi.

Trong lúc chìm đắm trong nụ hôn sâu của Phó Hàn Tranh, Cố Vi Vi vốn đang ngồi trên đùi anh lại biến thành nằm bên dưới người anh từ bao giờ, bị anh áp sát trên ghế sofa.

Cuối cùng Phó Hàn Tranh cũng chịu buông tha cho đôi môi đã bị hôn tới sưng đỏ cả lên của Cố Vi Vi, sau đó lại ôn nhu mà đặt những nụ hôn dày đặc lên mặt cô, không quên cả chớp mũi cao, mỗi hành động đều rất dịu dàng như thể đang đối xử với bảo vật quý giá của anh vậy.

Cố Vi Vi không chống cự mà để Phó Hàn Tranh tiếp tục nhẹ nhàng cắn lên vành tai cô, đôi môi khẽ lướt qua bên gò má cô rồi dùng chất giọng trầm thấp nói từng chữ thật rõ ràng.

"Em nghĩ chỉ cần dùng năm lần hay mười lần là đã có thể đuổi tôi đi được rồi sao?"

Cố Vi Vi nghiêng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm đang gần trong gang tấc của Phó Hàn Tranh, ngả ngón mà cười thành tiếng.

"Cho nên ý anh là muốn bao nuôi tôi lâu dài sao?"

Chẳng biết từ lúc này mà đôi mắt sâu thẳm và lạnh lùng của Phó Hàn Tranh đã thu hết hàn khí, khoảnh khắc này nó đột nhiên trở nên trong suốt như rượu ngon đã được ngâm thật lâu năm, không khỏi khiến người khác vừa nhìn đã say.

"Mộ Vi Vi, điều tôi muốn là cả đời này."

"Cả đời thì quá dài rồi, anh không chán thì tôi cũng sẽ chán mà thôi." Cố Vi Vi không ngẩng đầu lên nên không nhìn thấy ánh mắt của Phó Hàn Tranh lúc này.

Ánh mắt trong vắt kia của anh giờ lại hơi trầm xuống, dường như còn có chút giận dữ.

"Cho nên chỉ cần ba năm thôi là được rồi, anh cho tôi nhà ở, xe hơi và thẻ ngân hàng, tôi sẽ ngủ cùng anh." Cố Vi Vi vẫn không nhìn thấy anh đang tức giận mà cứ nói tiếp.

Phó Hàn Tranh thì lại nhìn thẳng vào cô mà nói từng câu từng chữ.

"Đây không phải thứ mà tôi muốn."

Vậy anh còn muốn gì chứ?" Cố Vi Vi giấu cợt, lạnh lùng mỉm cười mà hỏi, "Muốn tôi phải thích anh, yêu anh sao?"

Phó Hàn Tranh: "Không được sao?"

"Trước đây thì anh đuổi tôi cút ra khỏi Phó gia, bây giờ tôi cút rồi anh lại muốn tôi quay về?" Cố Vi Vi cười nhạo, lại tiếp tục dùng giọng điệu lạnh lùng mà nói, "Xin lỗi, cút xa như vậy rồi, không về nữa."

Phó Hàn Tranh bị cô nói như vậy liền không còn gì để phản bác, lúc trước đúng là chính anh đã đuổi cô ra ngoài, bây giờ lại muốn kéo cô về giữ chặt bên cạnh mình.

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh lại xuất hiện hai suy nghĩ mâu thuẫn với nhau.

Cố Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh đột nhiên yên lặng đâm chiều liền thiếu kiên nhẫn, co hai vai lại mà giục.

"Muốn làm thì cũng nhanh lên một chút đi, tôi coi quần áo ra rồi, đang rất lạnh đấy."

Vừa nói dứt lời, Phó Hàn Tranh lập tức bế cô lên, đi về phía phòng ngủ của cô.

Cố Vi Vi cắn răng, tuy quần áo là do cô tự cởi, lời cũng là do cô tự nói.

Nhưng bây giờ đến lúc cần tới sự quyết tâm thì cô lại bắt đầu sợ.

Dù sao thì người từng ngủ với hân là Mộ Vi Vi chứ không phải cô.

Hơn nữa mặc dù trước đây cô có cảm tình với Cố Tư Đình nhưng lại vướng phải sự phản đối của Cố phu nhân và người của Cố gia.

Vi vậy bọn họ cũng chỉ có thể tiến triển đến giai đoạn ôm hôn chứ chưa từng dám vượt quá giới hạn lần nào.

Cho nên Cố Vi Vi không hề có kinh nghiệm về mặt này.

Thế nhưng, sau khi đặt cô lên giường, Phó Hàn Tranh lại dùng chân đắp kín cả người cô, chỉ để Cố Vi Vi lộ mỗi cái đầu ra nhìn anh.

"Vi Vi, em đừng khiêu khích khả năng kiềm chế của tôi thêm một lần nữa."

"..."

Cố Vi Vi mở to mắt mà nhìn Phó Hàn Tranh, vậy là anh không định ngủ với cô sao?

"Đừng tiếp tục để tôi thấy em dây dưa cùng người đàn ông khác thêm lần nào nữa."

Phó Hàn Tranh nói những lời này xong liền đứng dậy mà rời đi.

Cố Vi Vi nằm im trên giường, nghe tiếng cửa chính được mở ra rồi đóng lại, đến lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc là tên đó muốn thế nào đây?

Cố Vi Vi cô đã cởi hết quần áo trên người ra rồi, rõ ràng là lúc này hân ta cũng đã bắt đầu có chút cảm giác rồi, vậy mà cuối cùng lại chỉ bế cô lên giường rồi lập tức rời đi là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mộ Vi Vi dắt mũi anh

Nhà để xe dưới tầng hầm của nhà trọ Cẩm Tú.

Phó Thời Khâm trong lòng khó chịu không biết có nên cứ thế mà rời đi không, cuối cùng vẫn quyết định lên nhà xem xét tình hình một chút trước rồi tính.

Vừa mới nghĩ đến đây thì lại trông thấy Phó Hàn Tranh đang từ phía thang máy đi ra ngoài.

Có điều anh không mặc áo khoác, cà vạt cũng không còn trên cổ nữa, khuy áo ơ mi cũng đã bị cởi ra mấy cái.

Hình tượng lạnh lùng và nghiêm túc thường ngày của anh thì chẳng thấy đâu nữa, thay vào đó là cả người toát ra khí chất... gọi cảm.

Phó Hàn Tranh vừa ngồi vào xe đã ra lệnh, "Về biệt thự."

Phó Thời Khâm cảm thấy khó hiểu mà quay lại nhìn người đang ngồi ở ghế sau kia một chút. Rõ ràng lúc này Phó Hàn Tranh đi vào nhà quần áo đều rất chỉnh tề.

Đến lúc đi ra lại biến thành biến dạng không hề ngay ngắn chút nào này, chắc chắn là vừa mới xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng nếu Phó Hàn Tranh thực sự động thủ, Phó Thời Khâm mới đi ra ngoài được có nửa tiếng mà, anh trai hấn. không phải nhanh như thế chứ.

"Lái xe!"

Phó Hàn Tranh dựa lưng vào ghế, vì vừa trải qua một quãng đường dài đi công tác về nên vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Phó Thời Khâm ngoan ngoãn mà lái xe rời khỏi nhà trọ Cẩm Tú. Trên đường đi còn thỉnh thoảng đánh mắt liếc sang kính chiếu hậu mà quan sát Phó Hàn Tranh đang ngồi phía sau.

"Anh, anh thật sự... có cảm tình với Mộ Vi Vi sao?"

Trước đây hấn vẫn luôn cho rằng anh trai hấn chỉ đơn giản là có hứng thú về mặt thể xác với Mộ Vi Vi mà thôi, nhưng sau chuyện xảy ra ngày hôm nay thì có vẻ như chuyện không chỉ dừng lại ở đó nữa rồi.

Chắc không phải anh trai hấn thực sự rung động rồi đấy chứ?

"Ừm." Phó Hàn Tranh nhàn nhạt mà đáp một tiếng, khẳng định suy đoán của Phó Thời Khâm.

Ban đầu anh cũng cho rằng do mình từng phát sinh quan hệ với Mộ Vi Vi nên mới nảy sinh ham muốn về thể xác với cô ấy.

Nhưng dần dần Phó Hàn Tranh lại phát hiện ra điều anh muốn có được không chỉ đơn giản như vậy.

Rõ ràng là trước đây cô ấy sống ở Phó gia suốt mấy tháng trời, vậy mà đến một chút tâm tư với cô, anh cũng không có.

Nhưng đến khi cô rời khỏi biệt thự Thiên Thủy rồi cả khi anh gặp lại cô ở nhà trọ Cẩm Tú.

Thì trong tâm hồn anh lại đột nhiên xuất hiện mấy loại suy nghĩ điên cuồng đến như thế, như thể luôn có một giọng nói nào đó nói với anh rằng.

Đây chính là người mà mình mong muốn, chính là cô ấy.

Phó Thời Khâm nhìn qua kính chiếu hậu mà hỏi, "VẬY. anh còn rời khỏi nhà trọ làm gì."

Đến cả quần áo cũng cởi thành như thế này rồi mà cũng không qua đêm ở đó luôn đi, còn đòi quay về biệt thự Thiên Thủy cái gì chứ.

"Cô ấy không thích tôi." Phó Hàn Tranh đáp.

"Thật sao? Làm sao có thể như vậy được, trước đây mỗi lần cô ta nhìn thấy anh liền giống hệt như chó nhìn thấy xương, hai mắt đều phát sáng cả lên." Phó Thời Khâm không tin.

Bây giờ cô ta lại thay đổi thái độ, tỏ ra lạnh nhạt với anh trai hấn, chắc chắn là muốn dùng chiêu lật mềm buộc chặt đây mà. Nhìn xem, bây giờ chẳng phải đã thành công buộc được anh trai hấn rồi hay sao.

Phó Hàn Tranh mở mắt, nghiêng đầu nhìn ra bóng đêm dày đặc ngoài cửa kính xe hơi, "Thật"

Anh có thể thấy rõ trong ánh mắt của Cố Vi Vi không hề có anh, cô thật sự không thích anh.

Thậm chí còn có cảm giác... cô ấy đang thích một người đàn ông khác mà anh không biết.

Phó Thời Khâm lại liếc vào kính chiếu hậu mà nhìn Phó Hàn Tranh, trong lòng rất muốn nói với anh rằng.

Đại ca của tôi ơi, trước đây chính anh đuổi người ta ra ngoài, bây giờ lại dùng một cái muốn người ta quay về mà yêu đương với anh.

Anh tự làm bản thân mất mặt như vậy, làm gì có chỗ nào hợp lý cơ chứ?

Lúc hai người bọn họ về đến biệt thự Thiên Thủy thì đã rất muộn rồi, vì vậy Phó Hàn Tranh liền cứ thế mà về phòng của mình nghỉ ngơi.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Phó Thời Khâm vừa mới nằm xuống giường thì nghe thấy thông báo tin nhắn mới, hấn liền cầm điện thoại lên, là tin nhắn Weixin của Phó gia lão tam, Phó Thời Dịch.

Một tí: Vừa mới gọi điện thoại, cha nói lão đại đang yêu đương với một cô gái.

Một tí: Là thật sao?

Phó Thời Khâm suy nghĩ một chút, trong nhà bọn họ mà nói thì Phó Thời Dịch là người có nhiều bạn gái nhất cho nên cũng có nhiều kinh nghiệm yêu đương nhất, vì vậy liền hỏi: Nếu như cô gái kia lại không thích anh ấy, cậu nói xem phải làm thế nào bây giờ?

Một tí: Dựa vào gia thế và nhan sắc của anh ấy, lại còn có cô gái không thích anh ấy sao? Cô ta đến từ hành tinh nào thế?

Phó Thời Khâm: Đừng nói nhảm, bây giờ anh ấy phải làm thế nào mới có thể theo đuổi được người ta đây.

Một tí: Chuyện này thì làm sao mà em biết được.

Phó Thời Khâm: Cậu có nhiều bạn gái như vậy mà lại không biết làm thế nào để theo đuổi một cô gái chắc?

Một tí: (￣▽￣) đều là con gái theo đuổi em mà.

Phó Thời Khâm: Cút!!!

Một tí: Nói thử xem có chuyện gì trước đã.

Phó Thời Khâm cảm thấy chuyện này viết ra thì rất dài dòng, vì thế liền quyết định gửi đi một đoạn tin nhắn thoại cho Phó Thời Dịch, kể sơ qua tình hình hiện tại giữa Phó Hàn Tranh và Mộ Vi Vi.

Một tí: Vậy tức là sau buổi tối hôm ấy thì tình cảm bắt đầu biến đổi sao?

Một tí: (→_→) Vậy thì tất nhiên là do buổi tối hôm đó biểu hiện của anh ấy làm người ta không hài lòng rồi, chắc do anh ấy xông pha thương trường nhiều năm như vậy không dùng đến, nên có thể là có chút không ổn.

Phó Thời Khâm: ... Anh cũng nghi ngờ như vậy.

Đại Ma Vương: Vậy à?

Phó Thời Khâm bị dọa sợ đến hồn bay phách tán mà làm rơi cả điện thoại di động, vừa mới nhặt lên nhìn lại mới phát hiện ra trong nhóm trò chuyện Weixin mà từ nãy tới giờ hần hẩn tin cùng Phó Thời Dịch có tới ba người.

Hần và Phó Thời Khâm, còn có cả ... "Đại Ma Vương" Phó Hàn Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Quà của Phó Hàn Tranh

Dường như Phó Thời Khâm cảm nhận được cả căn biệt thự rộng lớn đột nhiên nổi nên từng trận sát khí.

Hần nhanh chóng gọi điện thoại cho Phó Thời Dịch, rất nhẹ nhàng mà nói, "Cậu có bệnh đấy à, sao lại nói đến chuyện đó trong nhóm trò chuyện chứ?"

Phó Thời Dịch: "Cái mạng này quan trọng hơn cả, em quyết định rồi, quay xong bộ phim này cũng không về nhà đâu. Nhị ca, bảo trọng nhé."

"Phó lão tam, là cậu nói mấy lời đó trước cơ mà!" Phó Thời Khâm giận dữ mà hét lớn.

Rõ ràng bọn họ là anh em song sinh, thế mà hắn thì phải ngày ngày đến công ty đi sớm về khuya, làm trâu làm ngựa còn tên Phó Thời Dịch kia thì lại chạy tới giới giải trí làm mình mình, cuộc sống hết sức tiêu dao tự tại.

"Nhưng mà anh cũng nghĩ như thế còn gì." Phó Thời Dịch nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy người nào đó thật đáng thương, thế là lại nói thêm một câu.

"Hay là anh đi ôm chân chị dâu tương lai đi, đại ca thích cô ấy, người có thể cứu anh cũng chỉ có một mình cô ấy mà thôi."

"Cậu lại muốn để tôi đi gánh tội thay cậu chứ gì. ..."

"Nhị ca, fighting!"

Phó Thời Dịch nói xong câu này liền lập tức cúp máy rồi còn tắt nguồn điện thoại.

Phó Thời Khâm giận đến mức suýt nữa thì ném luôn cái điện thoại đang cầm trên tay đi. Cuộc đời này của hắn, sự xui xẻo lớn nhất chính là sinh ra sớm

hơn một phút trước thẳng nhóc Phó Thời Dịch kia.

Vì thế cậu ta từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng cậy mình là đứa nhỏ nhất nhà mà gây ra bao nhiêu rắc rối cũng đem đổ thừa lên đầu Phó Thời Khâm.

Cả một buổi tối, Phó Thời Khâm nhìn chằm chằm cái tin nhắn "Váy à?" của Phó Hàn Tranh trong nhóm chat Weixin.

Cảm giác như thể ngày mai hẳn sẽ chẳng thể ngắm mặt trời mọc nữa.

Vì thế, trời vừa sáng Phó Thời Khâm đã phóng xe như bay tới nhà trọ Cẩm Tú.

Ngoài Phó Thời Khâm ra thì đêm hôm qua còn có một người không thể nào ngon giấc nổi, Cố Vi Vi. Cô mang về mặt cực kỳ buồn ngủ mà đi ra mở cửa.

Phó Thời Khâm xách theo bao lớn bao nhỏ đi vào nhà, cứ thế đặt hết lên bàn.

"Sủi cảo hấp nóng hổi và cháo hải sản, còn có cả nước ép hoa quả nguyên chất đây. Còn cả quà mà anh trai tôi mua về cho cô nữa, tôi thay anh ấy mang tới rồi này."

Cố Vi Vi vừa nghe hẳn giới thiệu thì tỉnh cả ngủ, khoanh tay mà nhìn cái kẻ vừa mới sáng sớm đã vội vã chạy tới đây lấy lòng người khác kia, "Nói đi, có chuyện gì?"

Phó Thời Khâm chấp hai bàn tay lại, chỉ thiếu nước không rằm một tiếng mà quỳ xuống trước mặt Cố Vi Vi.

"Cứu mạng!"

Hàng lông mày thanh tú của Cố Vi Vi nhíu lại, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Phó Thời Khâm lại cười đến híp cả mắt lại mà nói, "Chính là tối hôm, qua sau khi về nhà thì tâm trạng của anh trai tôi không được tốt cho lắm, cô có thể hẹn anh ấy đi đâu đó được không?"

Cũng là do hôm qua cô ta hẹn hò người đàn ông khác đi xem nhạc kịch mà ra còn gì.

Cố Vi Vi: "Không rảnh, không hẹn."

Giữa cô và Phó Hàn Tranh có quan hệ gì đâu cơ chứ, hẹn cái gì mà hẹn.

Phó Thời Khâm đặt đồng quà được đóng gói đẹp đẽ kia xuống mà nói.

"Cô xem, anh ấy đi công tác mà cũng không quên mua quà về cho cô, cô không thể có chút lương tâm được hả?"

"Thật ngại quá, tôi thực sự không có lương tâm với mấy thứ này." Cố Vi Vi hừ một tiếng.

"Cô Cô không nhận lời thì cũng đừng ăn bữa sáng này nữa."

Phó Thời Khâm giận dữ mà xách chỗ đồ ăn sáng vừa đem tới đi.

"Mấy thứ này cũng mang đi đi." Cố Vi Vi chỉ vào đồng quà trên bàn.

"Đây là đồ của anh trai tôi cho cô, cô muốn trả thì đi mà trả anh ấy." Phó Thời Khâm nói xong liền dứt khoát xách đồ ăn sáng mà hẳn mang đến đi mất.

Hắn xuống lầu, lên xe chuẩn bị rời đi.

Phó Hàn Tranh vốn là không vui vì chuyện Mộ Vi Vi đi xem mắt, vậy mà hẳn và Phó lão tam lại nghi ngờ Phó Hàn Tranh vì trường kiểm hoen gì nên mới không vui. Hôm nay Phó Thời Khâm đi làm mà cứ có cảm giác như đi nộp mạng vậy.

Trong lòng hẳn đang lo đến rối tung rối mù cả lên thì bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của Phó lão phu nhân.

"Thời Khâm, có phải gần đây cháu và Hàn Tranh đến nhà trọ tìm Vi Vi gây chuyện không?"

Phó Thời Khâm vừa nghe giọng Phó lão phu nhân ánh mắt đột nhiên trở nên sáng ngời, dùng giọng cháu ngoan của bà mà đáp.

"Bà nội, làm gì có chuyện đó chứ. Là Mộ Vi Vi và anh trai cháu có chút mâu thuẫn nên mới loạn cả lên. Bà nội, bà có thể bảo cô ấy mời anh trai cháu ăn bữa cơm hay đi dạo gì đó, giúp hai người bọn họ xích tiến quan hệ một chút được không?"

Sao hẳn lại quên mất nhĩ, hẳn không thuyết phục được Mộ Vi Vi.

Nhưng nếu là bà nội hẳn mở lời thì lại khác rồi. Trong nhà họ Phó, cô ta nghe lời bà nội hẳn nhất.

Phó lão phu nhân suy nghĩ một chút rồi đáp, "Được, chiều nay ta đến trường học tìm con bé."

"Ngàn lần vạn lần nhất định phải thuyết phục được cô ấy, nếu không thì đứa cháu Thời Khâm ngoan ngoãn này của bà không còn sống lâu được nữa đâu." Phó Thời Khâm làm bộ thút tha thút thít mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nhà cửa, xe hơi, thẻ ngân hàng đều cho em

Ở nhà trọ Cẩm Tú, chân trước Phó Thời Khâm vừa mới rời khỏi, chân sau Trợ lý của Phó Hàn Tranh, Từ Khiêm liền dẫn theo hai người đang ôm hai cái thùng giấy cực kỳ to tới gõ cửa.

Cố Vi Vi tưởng rằng Phó Thời Khâm tiếp tục quay lại làm phiền cô, vừa mới kéo cửa ra liền lập tức nói.

"Tôi nói...."

"Một tiểu thư, chào buổi sáng. Ông chủ bảo tôi tới đây để bàn giao cho cô một số thứ." Từ Khiêm không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

Cố Vi Vi vừa nghe một màn này liền ngăn người tại chỗ, giữa cô và Phó Hàn Tranh thì có cái gì cần phải bàn giao chứ?

Từ Khiêm dẫn hai người kia vào trong, đặt hai cái thùng giấy xuống rồi lấy từng xấp từng xấp giấy tờ ở bên trong ra ngoài.

"Một tiểu thư, đây là giấy tờ bất động sản trong nước thuộc quyền sở hữu của ông chủ, còn đây là bất động sản ở nước ngoài."

Cố Vi Vi trừng mắt nhìn từng chồng giấy tờ kia mà hỏi, "Đây là..."

"Nếu Một tiểu thư thích cái nào thì chỉ cần ký tên, chúng tôi sẽ làm thủ tục sang tên những bất động sản đó cho cô, đương nhiên là.... nếu cô đều thích thì có thể sang tên toàn bộ chỗ này."

Cố Vi Vi nhìn một bàn bày đầy giấy tờ, hỏi.

"Ông chủ nhà anh.... bị điên rồi sao?"

Từ Khiêm thân nhiên mỉm cười, không đáp mà lại tiếp tục làm công việc của mình.

"Đây là chìa khóa xe, xe đã được đem vào hầm để xe ở bên dưới rồi."

Cố Vi Vi lại cau mày mà nhìn một loạt các loại chìa khóa xe trên bàn kia, xem ra là Phó Hàn Tranh thực sự điên rồi.

Cuối cùng, Từ Khiêm lấy ra một tấm thẻ màu đen, lại tiếp tục đặt lên bàn rồi nói.

"Đây là thẻ ngân hàng của ông chủ, tôi đã liên hệ trước với phía ngân hàng rồi, cô có thể tùy ý sử dụng."

Cố Vi Vi gượng gạo mỉm cười, anh thực sự cả nhà cửa, xe hơi và thẻ ngân hàng đều đưa hết cho cô.

Cho nên động thái này của Phó Hàn Tranh chính là định bao nuôi cô thật sao?

"Còn gì nữa không?"

Từ Khiêm: "Một tiểu thư còn cần thứ gì?"

"Thứ gì đó tương tự như hợp đồng hoặc là thỏa thuận, giống như hợp đồng giữa anh và ông chủ của anh vậy." Cố Vi Vi hỏi.

Nếu anh đã nói sẽ bao nuôi cô thì thế nào cũng phải có một cái thỏa thuận chứ.

Nếu Phó Hàn Tranh đã không chịu buông tha cho cô thì cô có thể tương kế tựu kế, mượn thế lực của Phó gia để nhanh chóng đạt tới vị trí ngang hàng với Lăng Nghiên trong giới giải trí sau đó đòi lại tất cả những gì mà cô ta đã nợ cô.

Từ Khiêm lắc đầu, "Cái này thì ông chủ không nhắc tới."

Cố Vi Vi lại nhìn cả một bàn bày đầy giấy tờ bất động sản cùng chìa khóa xe hơi và thẻ ngân hàng. Vậy.... những thứ này rốt cuộc là có ý gì chứ?

"Mộ tiểu thư, nếu như không có chuyện gì khác thì tôi quay lại công ty đây." Từ Khiêm khẽ gật đầu với Cố Vi Vi rồi gọi hai người kia cùng rời đi.

Cố Vi Vi cầm điện thoại của mình lên gọi cho Phó Hàn Tranh.

"Đồ được mang đến rồi sao?"

"Ừm, vậy khi nào thì anh đến đây?" Cố Vi Vi trực tiếp hỏi thẳng.

Phó Hàn Tranh vừa mới từ nhà đến công ty, còn đang nghe Phó Thời Khâm báo cáo công việc, giọng nói đột nhiên có chút lạnh lùng.

"Tại sao lại đến đó?"

"Nhà cửa, xe hơi, thẻ ngân hàng anh đều mang đến cho tôi rồi, bao giờ thì anh định đến đây lên giường?" Cố Vi Vi cứ máy móc như vậy mà hỏi.

Như thể cô đang đàm phán một cuộc giao dịch nào đó vậy.

"Không đi." Giọng nói của Phó Hàn Tranh càng trở nên âm trầm hơn.

"Nếu không phải anh muốn lên giường với tôi thì cho tôi một đồng đồ làm gì chứ." Cố Vi Vi không tin.

"Vi em muốn." Phó Hàn Tranh đáp.

Cố Vi Vi bị câu trả lời của Phó Hàn Tranh làm ngạc nhiên mất một lúc, "Vậy tôi muốn chuyển ra ngoài ở, anh cũng đồng ý luôn chứ?"

Cô muốn thứ gì liền cho cô thứ đó, vậy bây giờ cô muốn chuyển ra ngoài, muốn anh cách xa cô một chút, tại sao anh lại không chịu nghe chứ?

"Chuyện này, không thương lượng." Phó Hàn Tranh nói rất kiên quyết.

Cố Vi Vi liếc nhìn đồng đồ bày đầy trên bàn, "Nếu cuộc giao dịch này không thể đàm phán được nữa thì anh nên mang đồ của mình về đi."

Nói xong liền cúp máy rồi rửa mặt thay đồ, chuẩn bị đến trường tham gia thi thử.

Phó Thời Khâm phát hiện ra anh trai mình vừa nhận điện thoại xong, sắc mặt vốn đã thâm trầm lại càng trở nên lạnh lẽo bức người.

Khiến hấn nhất thời thậm chí muốn òa một cái mà khóc.

Rốt cuộc là Mộ Vi Vi đã nói gì với anh trai hấn mà lại kích thích anh ta đến mức này cơ chứ, mấy ngày này làm sao mà Phó Thời Khâm hấn sống nổi nữa đây.

Phó Thời Khâm báo cáo công việc xong liền nhanh chóng gọi điện thoại cho cứu binh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cứu binh mà Phó Thời Khâm mời tới

Trường Trung học Anh Thành, Cố Vi Vi vừa mới thi xong môn Vật lý.

Cố Vi Vi tắt điện thoại di động có một ngày, vừa mới khởi động lại thì liền nhận được tin nhắn của Phó Thời Khâm.

[Mộ Vi Vi, rốt cuộc là lúc gọi điện thoại cho anh trai tôi cô đã nói những gì hả?!]

[Rốt cuộc cô đã làm gì anh trai tôi thế hả?!]

[Cho cô năm phút, cô mà không dỗ được anh ấy thì tôi sẽ đăng Weibo tuyên bố cô đã ngủ cùng anh trai tôi rồi cho cô xem, để toàn bộ phụ nữ ở Trung Quốc xé xác cô ra!!!]

....

Cố Vi Vi càng đọc càng nhủ chặt lông mày lại.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên lại chạy tới tìm cô, ai oán mà nói.

"Vi Vi à, tuần sau là chúng tôi phải thi kỹ thuật rồi, gần đây cô lại không tới phụ đạo cho chúng tôi."

Cố Vi Vi đang định đồng ý đi cùng bọn họ thì điện thoại di động lại đổ chuông, là Phó lão phu nhân.

"Bà nội, có chuyện gì vậy?"

"Vi Vi, ta đang ở gần trường học của cháu, cháu tan học chưa vậy?" Phó lão phu nhân dò hỏi.

"Cháu vừa tan học, nhưng đang chuẩn bị tới nhà của một người bạn."

Cô còn chưa nói xong thì lại nghe thấy hơi thở thều thào có chút gấp gáp của Phó lão phu nhân.

"Ta.... Ta cảm thấy có chút không thoải mái, cháu có thể đến đây nhanh một chút không?"

Cố Vi Vi thấy giọng nói của Phó lão phu nhân quả thật hơi yếu ớt liền nói, "Cháu lập tức đến ngay."

Cô vội vàng cúp máy, sau đó giải thích với hai người Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên một chút rồi đeo cặp sách lên, một đường vội vàng vàng chạy ra khỏi trường, vừa trông thấy xe của Phó gia liền không nghĩ gì nhiều mà lên xe.

"Bà nội, bà thế nào rồi?"

Phó lão phu nhân vỗ vỗ lồng ngực mình, giả vờ yếu ớt mà mỉm cười nói.

"Vừa mới uống thuốc, đỡ hơn nhiều rồi."

"Thật sự không cần tới bệnh viện sao?" Cố Vi Vi lo lắng hỏi.

Nếu như không nhờ có lòng tốt của Phó lão phu nhân thì Mộ Vi Vi đã phải lưu lạc đầu đường xó chợ từ sớm rồi, không biết sẽ phải trải qua cuộc sống như thế nào nữa.

Cho nên mặc dù bây giờ cô không phải là Mộ Vi Vi thì cũng nên thay cô ấy ghi nhớ phần ân tình sâu đậm này.

Phó lão phu nhân xua xua tay tỏ ý không cần rồi bảo tài xế lái xe, sau đó lại kéo tay Cố Vi Vi mà nói.

"Ta vừa mới mua rau quả rồi, đang chuẩn bị đến nhà trọ thăm cháu nên tiện đường qua đây đón cháu về luôn."

Cố Vi Vi mỉm cười, rất thật thà mà theo Phó lão phu nhân về nhà trọ rồi giúp bà xách nguyên liệu lên lầu.

"Chỉ có hai chúng ta thôi mà ăn nhiều như vậy sao?"

"Chỗ này cũng gần công ty, gọi cả Hàn Tranh và Thôi Khâm tới đây đi. Gần đây hai đứa nó bận rộn chuyện hợp tác với công ty nước ngoài mà đã mấy ngày không được ăn cơm tử tế rồi."

Phó lão phu nhân vừa bước vào cửa, vừa cởi áo khoác ra vừa nói.

Cố Vi Vi nghe vậy liền cảm thấy lúng túng, gượng gạo mà cười. Phó lão phu nhân, người không phải là cứu binh mà Phó Thôi Khâm mời tới đây chứ?

Nhưng mà đây là nhà của người ta, đó là cháu trai của người ta, người ở nhờ như cô thì có thể có ý kiến gì chứ.

"Phó lão phu nhân, bà đặt mấy thứ đó xuống, cứ để cháu nấu cơm cho."

Phó lão phu nhân vừa tìm dụng cụ nấu ăn trong phòng bếp vừa nói với ra.

"Không cần đâu, cháu gọi điện cho Hàn Tranh đi, bảo nó lát nữa tới đây ăn cơm."

Cố Vi Vi cầm điện thoại vào phòng bếp, gượng gạo hỏi, "Bà nội.... vẫn nên để bà gọi thì hơn."

Phó lão phu nhân thờ dãi, chỉ vào tai mình mà nói.

"Lớn tuổi rồi nên tai cũng bị nghễnh ngãng, cháu gọi đi."

Cố Vi Vi bất đắc dĩ mà nhắm mắt bấm gọi Phó Hàn Tranh.

Điện thoại đổ chuông vài giây, sau đó giọng nói trầm thấp của Phó Hàn Tranh từ đầu dây bên kia truyền tới.

"Tôi nói rồi, không đến."

Cố Vi Vi hắng giọng một cái, lúng ta lúng túng nói.

"Bà nội đến nhà trọ, còn mua cả đồ ăn mà anh thích nữa nên mới bảo tôi hỏi xem anh có muốn đến đây ăn bữa cơm không."

Phó Hàn Tranh trầm mặc một lúc mà không lên tiếng.

Cố Vi Vi đánh mắt nhìn sang Phó lão phu nhân rồi giục hẳn.

"Rốt cuộc là anh có tới không?"

Phó Hàn Tranh lại do dự thêm mấy giây sau đó trả lời, "Nửa tiếng sau sẽ tới."

Phó Thời Khâm ngăn người tại chỗ mà nhìn về mặt mới đây còn bị một tầng mây mù che phủ bây giờ đã sáng như sao trời, vừa mới cúp máy xong liền lập tức tuyên bố tan họp tan làm.

Sáng nay vì một cuộc điện thoại của người ta mà Phó Hàn Tranh liền xoay bọn họ như chong chóng nguyên một ngày.

Bây giờ cũng vẫn là một cuộc điện thoại thì tâm trạng của anh lại tốt lên rồi.

Buổi sáng còn rất kiên quyết nói không đi, vừa nãy cũng vẫn nhất quyết không đi, vậy mà một giây sau liền lật mặt nhanh như chớp mà đồng ý nửa tiếng nữa sẽ đến.

Ai nói chỉ có phụ nữ thất thường, anh trai hẳn còn thất thường hơn cả phụ nữ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cho bà cảm giác có cháu dâu

Nhà trọ Cẩm Tú, nửa tiếng sau, cửa chính được mở ra.

Cố Vi Vi đang ở trong phòng bếp sơ chế cá và hải sản, vừa nghe thấy tiếng mở cửa thì bàn tay đang cầm dao cạo vẩy cá liền run lên một cái, cửa vào tay còn lại.

Trong nháy mắt, máu tươi bắt đầu chảy ra từ vết thương trên ngón tay bị dao cứa phải kia.

Cố Vi Vi cắn răng chịu đau mà không hề hé răng kêu lấy nửa lời, lặng lẽ dùng một tờ khăn giấy để quấn lên chỗ bị thương.

Phó Hàn Tranh vừa bước vào cửa, nơi đầu tiên mà anh nhìn đến chính là phòng bếp.

Trông thấy Cố Vi Vi dùng dùng khăn giấy quấn lên ngón tay, anh lập tức đi tìm hộp y tế rồi mang đến trước mặt cô mà hỏi.

"Tay bên nào?"

Cố Vi Vi do dự nhìn anh rồi đáp, "Tôi tự làm được."

Phó Hàn Tranh lấy băng cá nhân trong hộp y tế ra, "Đuổi tay ra."

Cố Vi Vi bất đắc dĩ mà xòe bàn tay của mình ra, để Phó Hàn Tranh giúp cô dán băng cá nhân lên vết cắt kia.

Phó lão phu nhân đang ngồi ở phòng khách nghỉ ngơi, dùng ánh mắt thật không thể tin nổi mà nhìn vào trong bếp.

Hàn Tranh và Vi Vi... có mối quan hệ tốt đến mức từ lúc nào vậy?

Còn nữa, có chuyện gì xảy ra với cháu trai đích tôn của bà vậy?

Trước đây không phải vừa nhìn thấy Vi Vi là thằng bé đã cảm thấy phiền phức rồi hay sao? Cái người mà trên mặt đang hiện rõ vẻ đau lòng kia.... cũng là thằng bé sao?

Cố Vi Vi thấy vết thương đã được xử lý xong liền quay người bước về phía vòi nước định tiếp tục sơ chế nguyên liệu nấu ăn.

Phó Hàn Tranh vốn đang đứng sau lưng cô đột nhiên bước lên phía trước rồi cầm lấy con dao trong tay cô.

"Lại muốn tự cắt tay mình thành cái dạng gì nữa?"

"Vừa rồi là do bất cẩn mà thôi." Cố Vi Vi nói.

Nếu không phải đột ngột nghe thấy tiếng mở cửa của anh thì làm gì có chuyện cô run tay chứ.

Phó Hàn Tranh cởi áo khoác của mình ra đưa cho cô sau đó cởi khuy ở tay áo, đích thân thay cô xử lý chỗ cá và hải sản còn lại.

Cố Vi Vi ngẩn người mà đứng bên cạnh anh, để đôi bàn tay từng giây từng phút nắm giữ chuyện làm ăn đáng giá mấy trăm triệu này ở đây mà rửa rau thịt cá... thật quá tội lỗi rồi.

Cô nhìn thấy có nước bắn lên áo Phó Hàn Tranh liền nhanh chóng cất áo khoác đi rồi đem một cái tạp dề mới đến cho anh.

"Hay là... anh đeo cái này vào đi?"

Nhưng vừa liếc một cái đã trông thấy hình con thỏ màu hồng in trên tạp dề kia....

Người ta theo phong cách cao lãnh mạnh mẽ, cái tạp dề theo phong cách đáng yêu này đúng là có hơi....

Cô đang định cất chiếc tạp dề đi thì Phó Hàn Tranh lại bất ngờ mà xoay người lại, cúi thấp đầu xuống trước mặt cô.

"Sao còn không đeo vào?"

Cố Vi Vi nhón chân lên đeo chiếc tạp dề kia vào cổ hán sau đó lại vòng ra phía sau giúp hán buộc dây.

"Xong rồi."

Trên người một Phó Hàn Tranh lạnh lùng và nghiêm túc lúc này đang đeo một chiếc tạp dề màu xám.

Trước ngực tạp dề có một cái túi, trên túi là một chú thỏ màu hồng phấn trông rất đáng yêu.

Nhìn lại một chút, trong lòng không khỏi xuất hiện một loại cảm giác mâu thuẫn không tên.

Phó Hàn Tranh lại tiếp tục sơ chế nguyên liệu trong bếp, Cố Vi Vi cũng không chịu lười biếng mà ăn không ngồi rồi.

Nhưng cô chỉ có thể đứng bên cạnh mà nhìn từng thao tác của hán, thỉnh thoảng lại giả vờ lấy cái đĩa hay cầm cái bát lên ngắm nghía.

Cô vốn tưởng rằng Phó Hàn Tranh là người chưa từng bước chân vào bếp nên chắc chắn không thể làm mấy việc này suôn sẻ được. Kết quả là hán lại làm mọi thứ một cách rất thành thạo và gọn gàng.

Chỉ một lát sau liền có thể sơ chế sạch sẽ cả cá và hải sản.

"Muốn làm thế nào?"

Cố Vi Vi: "Hải sản dùng để làm com hải sản, cá dùng để nấu canh."

Phó Hàn Tranh gật đầu, nói, "Được, em nói, tôi làm."

"Cứ để tôi làm là được rồi, anh lên nhà với bà nội đi." Cố Vi Vi vội nói.

"Tay em bị thương rồi."

Phó Hàn Tranh không thèm nghe theo ý kiến của cô mà cố chấp ở lại trong bếp.

Cố Vi Vi: "...."

Cô chỉ là cửa vào tay một chút mà thôi chứ có phải cắt đứt lia ra đâu, làm com thì không thành vấn đề.

Nhưng mà cô lại không đuổi nổi tên này ra ngoài.

Vì vậy, Cố Vi Vi chỉ có thể tuân lệnh mà tiếp tục đứng bên cạnh Phó Hàn Tranh, từng bước từng bước chỉ đạo anh phải làm như thế nào.

Cô vẫn luôn cảm thấy bầu không khí trong căn bếp này có gì đó.... kỳ lạ, nhưng lại không thể nghĩ ra được là kỳ lạ ở chỗ nào.

Phó lão phu nhân đang ngồi ở phòng khách làm gì còn có tâm trạng nào mà xem ti vi nữa chứ, từ đầu đến giờ vẫn luôn dùng thái độ thật không thể tin nổi mà chăm chú theo dõi từng hành động của hai người đang đứng trong bếp.

Trong lòng Phó lão phu nhân liền xuất hiện một loại cảm giác thật vui mừng, cháu trai đích tôn của bà đã tìm được một cô cháu dâu cho bà rồi.

Chương 61: Lạnh lòng một phút, truy thê không kịp

Phó Thời Khâm vừa mới bước vào phòng khách liền nhìn thấy cảnh tượng hai người Phó Hàn Tranh và Cố Vi Vi đang cùng nhau ở trong bếp, vẻ mặt như thể vừa trông thấy quý mà đứng phát ngốc tại chỗ.

Anh trai hấn mới chỉ hai tiếng trước còn u ám lạnh lùng chẳng khác gì Diêm Vương khiến cho Phó Thời Khâm hấn và toàn bộ các quản lý cấp cao trong công ty sợ tới kêu cha gọi mẹ, bây giờ đang ... rửa bát.

Từ đầu đến chân còn toát lên vẻ ôn nhu như con gió mùa xuân của tháng ba, thật sự giống như biến thành hai người khác nhau vậy.

Hon nữa điểm dọ người nhất chính là, hai người bọn họ đang đeo tạp dề đôi.

Anh trai hấn đeo tạp dề màu xám, trước ngực là một con thỏ màu hồng phấn rất đáng yêu.

Mộ Vi Vi thì đeo tạp dề màu hồng nhạt, trước ngực là một con thỏ màu xám.

"Đây..... là tình huống gì vậy chứ?" Phó Thời Khâm không tin nổi vào mắt mình nữa.

"Là anh trai cháu theo đuổi Vi Vi sao?" Phó lão phu nhân nhỏ giọng hỏi hấn.

Phó Thời Khâm gật đầu khẳng định, đến cả người mù cũng có thể nhận ra anh ấy đang theo đuổi Mộ Vi Vi mà.

Nếu sớm biết trước sẽ có ngày hôm nay thì trước đây hà tất phải một mực xua đuổi như vậy chứ.

Lúc trước thì Phó hàn Tranh một mực ghét bỏ, bây giờ quay đầu một cái lại biến thành anh theo đuổi người ta rồi.

Lạnh lòng một phút, truy thê không kịp, câu này chính là dùng để nói về mấy người giống anh trai hấn.

Trưa nay, Phó Thời Khâm hỏi Phó Hàn Tranh, có phải anh tức giận vì chuyện của Mộ Vi Vi không, anh lại còn lạnh giọng mà nhất quyết nói không phải.

Kết quả thì sao chứ, người ta vừa gọi tới một cuộc điện thoại thì anh trai hấn đã vội vàng vàng mà chạy tới đây rồi.

Tại sao trước đây Phó Thời Khâm hấn lại không phát hiện ra anh trai hấn vẫn luôn che giấu một trái tim thất thường đến mức này nhỉ.

Lúc này, ở trong bếp, Cố Vi Vi đang xào rau, Phó Hàn Tranh thì rất phối hợp mà bày đồ ăn ra đĩa.

Ánh mắt của Phó Hàn Tranh theo sát từng cử động của cô gái đang bận rộn nấu ăn kia, đôi mắt sâu thăm thẳm thường ngày, giờ đã không còn chút lạnh lùng nào, thay vào đó là tràn đầy ý cười ngọt ngào đang che giấu ham muốn độc chiếm ẩn sâu bên trong.

Phó Hàn Tranh nghĩ, anh có thể khẳng định rằng cô gái này Chắc chắn là người mà anh muốn có được.

Rất nhanh sau đó, cơm tối được dọn lên bàn ăn. Phần lớn các món ăn đều là Cố Vi Vi đứng bên cạnh hướng dẫn, Phó Hàn Tranh đích thân động tay làm.

Phó Thời Khâm không thể chờ nổi nữa mà lập tức nếm thử một miếng cơm hải sản mà hấn thêm nhỏ dãi từ nãy tới giờ, nước sốt ấm nóng cùng bát cơm nóng hổi đang tỏa hương rất hấp dẫn, hấn thật sự ăn ngon đến phát khóc.

Phó Thời Khâm rất hạnh phúc mà không khách khí ăn lấy ăn để, Phó Hàn Tranh còn vui vẻ gấp cho hấn và Phó lão phu nhân mỗi người một con tôm.

Phó Thời Khâm thụ sủng nhược kinh ngẩng đầu lên nhìn, hấn đã ăn cơm cùng Phó Hàn Tranh những hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên được anh trai hấn tự tay gấp cho một miếng thức ăn đấy.

Đang lúc Phó Thời Khâm bị chút tình cảm anh em bất ngờ xuất hiện này của Phó Hàn Tranh làm cảm động đến lệ rơi đầy mặt thì lại nhìn thấy anh trai yêu quý của hấn đang lột vỏ tôm vỏ sò.

Sau đó.... Đưa hết cho Cố Vi Vi, chỉ còn thiếu nước trực tiếp gấp đến trước miệng người ta mà thôi.

Cố Vi Vi nhận lấy đĩa hải sản đã được lọc vỏ sạch sẽ kia rồi cũng khách khí mà đáp lễ hấn bằng mấy con sò.

"Anh ăn đi, không cần lột vỏ giúp tôi đâu."

Phó lão phu nhân nhìn thấy một màn này của hai người, trong lòng tất nhiên rất vui vẻ.

Trái tim nguội lạnh của cháu trai bà rốt cuộc cũng thông suốt rồi.

Mấy người bọn họ đang ăn cơm thì điện thoại di động mà Phó Hàn Tranh đặt ở ngoài phòng khách đột nhiên đổ chuông, vì vậy hắn liền đứng dậy để đi nhận điện thoại. Nhưng sau khi nghe máy rồi, sắc mặt vốn đang ôn hòa của Phó Hàn Tranh trong nháy mắt lại khôi phục thành dáng vẻ lạnh lùng nghiêm túc như thường ngày.

"Công ty không có nghĩa vụ giúp một nhân viên xử lý việc tư."

"Quản lý Mạnh chỉ là một nhân viên trong công ty, không có quan hệ riêng tư gì với con cả nên mẹ đừng hiểu lầm, cũng đừng làm những chuyện khiến người khác hiểu lầm."

...

Mộ Vi Vi nghe Phó Hàn Tranh nói vậy liền đánh mắt nhìn qua, theo lời anh nói chuyện thì có vẻ là điện thoại của Phó phu nhân, hẳn là muốn bảo anh sắp xếp người để xử lý vụ rắc rối giữa Mạnh Như Nhã và MG rồi.

Trước đây Mạnh Như Nhã đã nói với cô rằng Phó Hàn Tranh đã từng giúp cô ta và Mạnh gia giải quyết rất nhiều chuyện phiền phức khác rồi, hơn nữa từ trước đến nay anh chưa từng từ chối cô ta.

Nhưng hôm nay đến cả mẹ ruột anh cũng đã lên tiếng rồi mà anh vẫn nhất quyết không đồng ý là vì sao chứ?

Phó Hàn Tranh cảm nhận được ánh mắt của Cố Vi Vi đang nhìn về phía mình liền nghiêng đầu, vừa nhìn cô vừa nói.

"Ừm, khi nào đến lúc thì sẽ để mọi người gặp mặt."

Phó Thời Khâm nghe được một câu này của hắn, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Cố Vi Vi đang ngồi đối diện một chút.

Ý của anh trai hắn là, khi nào đến lúc thì sẽ đưa Mộ Vi Vi về ra mắt gia đình bọn họ đúng không?

Vừa rồi Phó Hàn Tranh nói cái gì mà không muốn những người khác hiểu lầm, xem ra là không muốn Mộ Vi Vi hiểu lầm thì có.

Phó Hàn Tranh cúp máy xong liền quay lại bàn ăn, thuận miệng nói.

"Hôm đó em và người của Mạnh gia xảy ra xung đột?"

"Ừm, ầm ỉ một trận, còn phá hỏng cả chiếc túi xách hàng hiệu của Mạnh phu nhân nữa. Vốn dĩ là định bồi thường nhưng nhân viên chăm sóc khách hàng của MG lại nói rằng chiếc túi đó không phải sản phẩm do thương hiệu bọn họ bán ra thị trường mà là Martin Green sau khi ký hợp đồng liền thiết kế riêng cho Cố gia, vì thế có lẽ MG và Cố gia sẽ yêu cầu Mạnh gia phải bồi thường." Cố Vi Vi thản nhiên nói.

"Không chịu thiệt chứ?" Phó Hàn Tranh hỏi.

"Làm sao có thể chứ, tôi đâu phải kiểu người sẽ để bản thân phải chịu thiệt." Cố Vi Vi mỉm cười, đắc ý mà nói.

Phó Hàn Tranh khẽ gật đầu một cái, "Vậy thì tốt."

Phó Thời Khâm lại lần nữa tròn mắt nhìn anh trai nhà mình, ha ha mà cười.

Đúng vậy, đối với anh ấy thì chỉ cần Mộ Vi Vi không chịu thiệt là được rồi, người khác có thăm đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đây là muốn tỏ tình sao

Sau bữa tối, Phó Thời Khâm dìu Phó lão phu nhân xuống lầu rồi tiễn bà lên xe chuẩn bị về nhà.

Phó Hàn Tranh nhận được điện thoại báo cáo tình hình công việc liền vào phòng làm việc nói chuyện. Nhìn thấy một bàn đầy những món quà mà anh đem về cho Cố Vi Vi vẫn ở nguyên vị trí cũ, trong lòng không khỏi có chút trống trải.

Sau khi cúp máy, Phó Hàn Tranh đành tự mình mở quà, lấy ra một sợi dây chuyền Hồng ngọc.

Cố Vi Vi đang rửa bát trong bếp, bỗng nhiên từ trên đầu một sợi dây chuyền từ từ hạ xuống trước mặt cô. Đến khi Cố Vi Vi định thần lại thì Phó Hàn Tranh đã đeo nó lên cổ cô rồi.

Làn da trắng mịn của cô càng làm nổi bật lên vẻ tinh xảo tới lóa mắt của Hồng ngọc.

"Em đeo nó lên trông rất đẹp, cứ coi như đây là... quà cảm ơn vì bữa tối hôm nay đi."

Cố Vi Vi cúi đầu nhìn sợi dây chuyền kia, vừa nhìn thấy liền muốn tháo nó xuống nhưng tay vừa đưa lên đã bị Phó Hàn Tranh nắm lấy.

"Tôi không muốn đeo."

Khi còn sống ở Cố gia, cô đã từng tiếp xúc với rất nhiều món đồ xa xỉ, vì thế vừa liếc mắt một cái đã có thể nhận ra sợi dây chuyền này giá trị đến thế nào.

"Đây là một loại đá quý rất hiếm có ở nước B, người dân ở đó nói rằng khi một người đàn ông gặp được người con gái mà anh ta yêu thương, nếu tặng loại đá quý này cho cô ấy thì hai người sẽ ở bên nhau đến đầu bạc răng long..."

Ngay khoảnh khắc này, con người thâm trầm của Phó Hàn Tranh cũng không còn che dấu nổi tình yêu mà anh dành cho cô, giọng nói trầm thấp đầy khiêu gợi của anh càng như muốn mê hoặc lòng người.

"..." Cố Vi Vi trừng mắt nhìn Phó Hàn Tranh.

Đây... Là đang tỏ tình sao?

Đang lúc trong lòng Cố Vi Vi còn rối tinh rối mù nghĩ xem phải làm thế nào để trả lại dây chuyền thì Phó Hàn Tranh lại cúi đầu hôn lên trán cô.

"Anh về đây, em nghỉ ngơi sớm đi."

"Này, chờ một chút..."

Cố Vi Vi còn chưa kịp tháo dây chuyền xuống thì Phó Hàn Tranh đã gọi Phó Thời Khâm quay về nhà.

Lúc cô tháo được sợi dây chuyền kia xuống thì Phó Hàn Tranh cũng đã đi mất rồi. Cố Vi Vi nhìn sợi dây chuyền Hồng ngọc trên tay, trong đáy mắt chợt thoáng qua một tia âm thầm.

Ở nước B, tại vùng núi có nhiều loại Hồng ngọc này trước đây đã từng thuộc về một vị lãnh chúa. Vị lãnh chúa ấy đem lòng yêu mến một vị thiên kim tiểu thư sắp phải gả vào vương thất quý tộc nên đã dùng Hồng ngọc để tỏ tình với cô gái kia.

Lãnh chúa trải qua bao nhiêu khó khăn, cuối cùng thật sự cưới được người con gái mà hắn yêu thương, bọn họ bên nhau đến khi bạc đầu.

Cho nên, hào môn quý tộc ở nước B liền coi loại Hồng ngọc này là tín vật để tỏ bày tình yêu.

Mấy năm trước, Cố Tư Đình cũng từng tặng cho cô một sợi dây chuyền Hồng ngọc.

Sợi dây chuyền Hồng ngọc tượng trưng cho tình yêu đó, cũng đã thật sự giúp bọn họ ở bên nhau.

Cô chết đi sống lại, hơn nữa còn lưu lạc tới bên cạnh tử địch của Cố gia, Phó Hàn Tranh, từng bước đều giống như bước trên băng mỏng.

Hắn để Lăng Nghiên cấy ghép trái tim cô, tin đồn về hai người bọn họ trên mạng thì nhiều vô kể.

....

Lê gia.

Hiếm khi Lê Hình Nhi về nhà mà không báo trước. Em trai của Chu Mỹ Cẩm, Chu Hoành và vợ hắn, Vương Phân đều đến Lê gia làm khách, mọi người chuẩn bị bữa cơm gia đình, chờ Chu Mỹ Cẩm và Lê Gia Thành về nhà rồi sẽ cùng nhau chúc mừng Lê Hình Nhi nhận được vai nữ chính và cuộc hợp tác quan trọng giữa tập đoàn Long Thăng và tập đoàn Thiên Thịnh.

Chu Mỹ Cẩm "đi công tác" suốt mấy ngày mới về nhà, Vương Phân rất nhiệt tình mà hỏi thăm bà ta, trên tay còn cầm theo một bát chè vừa mới nấu xong.

"Chị cả à, sao chị lại vội vàng đi công tác như thế chứ, mọi người đều đang đợi chị về nhà để cùng nhau chúc mừng đây."

"Có chuyện gì đáng để chúc mừng chứ?" Chu Mỹ Cẩm hừ lạnh.

"Dùng nha đầu đáng ghét Mộ Vi Vi kia để đổi lấy tài nguyên điện ảnh quan trọng như vậy cho Hình Nhi, còn giúp công ty ký được một hợp đồng lớn như vậy, đương nhiên là phải chúc mừng rồi." Vương Phân vui vẻ cười.

Chu Hoành cũng làm việc ở Long Thắng, hơn nữa còn là người phụ trách hạng mục này, vì vậy chuyện ký hợp đồng thành công đương nhiên Vương Phân là người vui vẻ nhất.

"Trước đây nha đầu Mộ Vi Vi đáng ghét đó suýt nữa thì làm Lâm Na của chúng ta mất mặt trước người nhiều như vậy ngay tại trường học. Giờ thì hay rồi, nếu giáo viên và học sinh trong trường biết con nha đầu đó đã làm ra loại chuyện gì, để xem nó còn có mặt mũi mà đến trường nữa không."

"Đủ rồi!" Chu Mỹ Cẩm cứ thế mà gạt đồ bát chè Vương Phân đang đưa tới, lạnh lùng trừng mắt nhìn bà ta, "Không ai được phép nhắc tới chuyện này nữa, ai còn dám nói ta liền xé rách miệng người đó."

"Nhắc lại thì đã sao chứ, không lẽ chị lo nha đầu đó muốn dựa vào sự chiều chuộng của Vương tổng mà quay lại cắn chúng ta chắc, Vương Vệ Đông nổi tiếng là kẻ có mối nối cũ, chẳng bao lâu nữa sẽ chơi chán cô ta mà thôi. ..."

"Tôi đã nói rồi, ai cũng không được nhắc tới nữa, các người không chịu nghe thì cút về quê đi." Chu Mỹ Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tối hôm đó, người bị Vương Vệ Đông chà đạp không phải là Mộ Vi Vi, mà chính là bà ta.

Bà ta bị Vương Vệ Đông hành hạ đến cả người đều bị thương, không dám về nhà cũng không dám nói cho ai biết, nên đành phải trốn ở bên ngoài nhiều ngày như vậy. Đến lúc trở về, bọn họ lại còn muốn chúc mừng, chúc mừng bà ta bị lão hám sắc Vương Vệ Đông kia chà đạp chắc?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Chuyện giường chiếu của Chu Mỹ Cẩm

Vương Phân và Chu Lâm Na liếc mắt nhìn nhau, tự nhận thức bản thân bọn họ không đắc tội nổi Chu Mỹ Cẩm, liền nói.

"Biết rồi, không nói nữa là được chứ gì."

"Con còn bảo vệ con bé kia làm gì chứ, nó cũng đã lên giường với Vương tổng rồi, nói vài câu thì làm sao?" Lê lão phu nhận thấy Chu Mỹ Cẩm đột nhiên tức giận vô lý liền từ trong bếp đi ra ngoài.

Trước đây Mộ Long Thắng lại còn muốn giao lại công ty cho nha đầu đáng ghét kia, công ty này là do con trai của bà ta vất vả, tận lực mà quản lý, quay đầu một cái liền muốn đem cho Mộ Vi Vi mà được sao.

Bây giờ xem như ông trời có mắt, cuối cùng thì lão già Mộ Long Thắng cũng chết, Mộ Dao cũng gặp tai nạn giao thông rồi, chỉ còn một mình con nha đầu đáng ghét kia mà thôi. Giương mặt mỉa mai như hồ ly của nó coi như cũng có giá trị lợi dụng.

"Đúng vậy, mẹ à, sao mẹ còn bênh vực Mộ Vi Vi chứ." Lê Hinh Nhi buồn bực.

Chu Mỹ Cẩm vừa giận vừa hận, cắn răng mà nói, "Cái vị trong nhà của Vương tổng rất lợi hại, hợp đồng của chúng ta chỉ vừa mới được ký kết thôi, sau này còn có rất nhiều chuyện cần phải hợp tác với Thiên Thịnh, lỡ để vị phu nhân ghê gớm kia của Vương tổng biết được, đến lúc chuyện làm ăn gặp chuyện thì trong số các người, ai đứng ra nhận trách nhiệm đây?"

Hơn nữa, sau này Hinh Nhi còn phải hoạt động trong giới điện ảnh, chuyện này mà trở nên ồn ào rồi bị mấy tên chó săn bới móc ra thì sẽ trở thành thứ để người ta bôi nhọ Hinh Nhi, nhất thời mồm miệng nhanh nhẩu để làm cái gì."

Lê lão phu nhân vừa nghe Chu Mỹ Cẩm nói đến mức độ nghiêm trọng của sự việc liền vội vàng gạt đầu, "Đúng vậy đúng vậy, chuyện này thật sự không thể nói ra được, nếu không sẽ gây ra phiền phức lớn."

"Ai cũng phải kín miệng, đừng có gây phiền phức cho chúng ta." Cả biểu cảm và giọng nói của Chu Mỹ Cẩm đều rất nghiêm túc mà nhắc nhở mấy người kia.

Tối hôm đó người lên giường cùng Vương Vệ Đông là bà ta, con bé Mộ Vi Vi đáng chết còn chụp ảnh bọn họ đang ở trên giường cùng nhau, nếu mấy người này ra ngoài nhất thời nói lung tung gì đó thì hỏng bét.

Mấy lời này mà làm Mộ Vi Vi nóng giận rồi phát tán mấy bức hình kia ra thì bà ta cũng xong đời.

Cho nên việc đầu tiên cần làm khi bắt được Mộ Vi Vi chính là thu lại những bức hình ám muội kia để không ai lấy chúng ra đe dọa bà ta.

Nếu không thì đường đường là phó tổng giám đốc tập đoàn Long Thắng là bà sẽ trở thành trò cười cho cả công ty, hơn nữa cho dù tình cảm của Lê Gia Thành đối với bà ta có sâu đậm đến đâu thì ông ấy cũng không thể chấp nhận bỏ qua chuyện mà bà ta đã làm.

Chuyện bà ta sinh được hai đứa con nhưng đều là con gái khiến mấy năm nay lão phu nhân chán ghét bà ta, bực mình vì Chu Mỹ Cầm mãi mà chưa sinh được con trai cho Lê gia. Nếu lão phu nhân mà biết chuyện này nhất định sẽ làm lớn chuyện đến mức bắt bọn họ ly hôn.

"Biết rồi, biết rồi." Vương Phân cũng nhanh chóng bảo đảm.

"Hình Nhi, mẹ đã giành được vai nữ chính của bộ phim điện ảnh này cho con, nhất định con phải dốc sức diễn cho tốt, phải đoạt giải Kim Phượng, nếu không...."

Nếu không thì thực sự đã phụ lòng bà ta chịu đựng loại chuyện nhục nhã kia để đổi lấy cơ hội cho con bé rồi.

"Mẹ, mẹ yên tâm đi." Lê Hình Nhi nắm lấy cánh tay Chu Mỹ Cầm, dùng giọng nói tràn đầy tự tin mà đáp.

"Con nhất định sẽ giành được Kim Phượng, đến lúc đó liền đưa mẹ cùng đến lễ trao giải để mẹ tận mắt chứng kiến cảnh con nhận giải thưởng, trở thành diễn trẻ tuổi nhất của Trung Quốc đạt được Kim Phượng."

Cô chỉ cần hai năm đã có được nhân khí và sức hút lớn hơn hẳn so với nỗ lực mà người khác bỏ ra những sáu, bảy năm, chẳng qua muốn chuyển mình từ một diễn viên truyền hình thành diễn viên điện ảnh thực sự không hề dễ dàng chút nào.

Vì thế đương nhiên Lê Hình Nhi không thể bỏ lỡ cơ hội lần này, nhất định phải thể hiện được năng lực của bản thân thì mới có thể tiếp tục đứng vững trong giới điện ảnh.

Chu Mỹ Cầm nghe những lời con gái mình nói thì bao nhiêu tức giận cùng phiền muộn tích tụ trong lòng suốt mấy ngày qua mới có chuyển biến tốt hơn một chút, "Vậy thì chuẩn bị cho tốt, đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của con, nhất định phải tỏa sáng."

"Con biết rồi mà, chúng ta ăn cơm thôi. Con đã chuẩn bị món mà mẹ thích ăn nhất rồi, mẹ là đại công thần của chúng ta mà." Lê Hình Nhi đỡ Chu Mỹ Cầm đi vào phòng khách.

Chu Mỹ Cầm vốn chẳng có tâm trạng mà ăn bữa tiệc mừng công này với bọn họ nhưng hôm nay khó khăn lắm con gái mới có thể về nhà ăn một bữa cơm với bà ta nên đành thuận theo tâm ý của Lê Hình Nhi mà đi vào phòng ăn.

Chu Mỹ Cầm vừa mới ngồi xuống bàn, còn chưa kịp động đũa thì đột nhiên điện thoại di động đổ chuông.

Trên màn hình điện thoại hiển thị: Vương tổng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Liệu có phải Mộ Vi Vi có chỗ dựa không

"Mọi người ăn cơm trước đi, ta vào phòng làm việc nghe điện thoại đã."

Trên mặt Chu Mỹ Cầm hiện rõ vẻ lạnh lùng, vừa nói dứt lời liền cầm lấy điện thoại di động của mình rồi đi lên lầu.

Sau khi cẩn thận khóa cửa phòng làm việc lại Chu Mỹ Cầm mới bắt máy, "Rốt cuộc là ông đã tìm ra nha đầu đáng chết đó chưa vậy?"

"Hiện tại vẫn chưa tìm thấy." Vương Vệ Đông bỗng nhiên cọt nhả mà cười, rõ ràng là không có ý tốt, "Hay là... chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện tiếp đi."

Mặc dù hần thích kiểu con gái mới lớn, vừa trẻ lại vừa đẹp nhưng lần trước, sau khi hần vô tình ngủ cùng người đàn bà của kẻ khác, cảm giác cũng rất kích thích.

Đặc biệt là Chu Mỹ Cầm có dáng người đầy đặn, điệu bộ lãng lợ của bà ta so với mấy tiểu cô nương chưa trải sự đời kia càng khiến hần có hứng thú hơn nhiều.

"Chúng ta chẳng có chuyện gì mà phải gặp mặt cả!" Chu Mỹ Cầm hiểu được sự ám muội trong lời nói của hần liền nổi giận, cả người đều run lên.

"Lê phu nhân à, một đêm phu thê trăm năm tình nghĩa, tuy chúng ta không phải là vợ chồng thực sự nhưng dù gì thì cũng đã có một đêm chồng hờ vợ tạm với nhau mà..." Vương Vệ Đông ngả ngón, không hề biết xấu hổ mà nói.

"Vương Vệ Đông, tốt nhất là ông nên nhanh chóng tóm nha đầu kia lại, nếu không thì cả hai chúng ta đều chẳng có lợi lộc gì đâu!" Chu Mỹ Cầm bị những lời trêu ghẹo của Vương Vệ Đông dọa tới buồn nôn nhưng vì vẫn chưa tìm ra Mộ Vi Vi đang trốn ở chỗ nào nên đành phải dằn lòng nhẫn xuống mà tiếp tục nói chuyện với hần.

"Bà sợ cái gì chứ, cứ coi như Lê gia phát hiện ra thì đã làm sao nào, lẽ nào bà đi theo tôi lại không tốt hơn là theo cái tên Lê Gia Thành kia chắc?" Vương Vệ Đông vẫn vênh vác mà nói.

"Vương tổng, nếu để vợ và bố chồng của ông biết được chuyện tốt mà ông đã làm thì ông nghĩ Thiên Thịnh còn có thể tiếp tục hoạt động sao?" Chu Mỹ Cẩm nghiêng răng cắn cáo hấn, "Tôi mà không trót lọt trải qua chuyện này thì ông cũng đừng nghĩ mình có thể yên ổn."

Bị Chu Mỹ Cẩm uy hiếp đến quyền lợi của mình, Vương Vệ Đông đành phải chỉnh đốn lại thái độ một chút.

Hắn có thể ngồi vào vị trí này của Thiên Thịnh tất cả đều là nhờ cưới được cô con gái của Tổng giám đốc Thiên Thịnh, nếu như làm lớn chuyện này lên thì những ngày tháng an nhàn của hắn cũng chẳng còn.

"Nói tới cũng thật là kỳ quái, mấy người mà tôi phải đi tìm tiểu tiện nhân kia, người cần tìm đã không tìm được thì thôi, đến cả bọn họ cũng mất tích luôn." Vương Vệ Đông trầm ngâm, "Không lẽ tiểu tiện nhân kia có chỗ dựa nào đó đấy chứ?"

"Nó thì có thể có chỗ dựa nào chứ, cả Mộ Long Thăng và Mộ Dao đều chết rồi, làm gì còn có ai làm chỗ dựa cho nó nữa. Người mà anh phải đi bán linh yếu kém thì có, một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà cũng không tìm nổi." Chu Mỹ Cẩm vừa nhớ lại chuyện nhục nhã xảy ra đêm hôm đó liền hận không thể bắt Mộ Vi Vi lại rồi rút gân lột da con tiện nhân đó ra.

Vương Vệ Đông thấy Chu Lâm Na nghi ngờ năng lực của mình, giọng nói hơi lạnh xuống, "Chuyện này thực sự hơi kỳ lạ, người mà tôi phải đi không thể nào kém cỏi đến nỗi không tìm nổi một nha đầu mười mấy tuổi ở Đế Đô này, chắc chắn là có ai đó âm thầm giúp đỡ nó, nếu không thì mấy người được phải đi kia đã chẳng chưa lấy tiền thù lao mà đã từng người từng người đều rời khỏi Đế Đô như thế."

"Không thể nào, tiện nhân kia còn có thể có chỗ dựa nào cơ chứ?" Chu Mỹ Cẩm cẩn thận suy nghĩ một chút nhưng vẫn không thể nghĩ ra nếu thật sự có người đang giúp đỡ Mộ Vi Vi thì người đó là ai.

Nhưng Mộ Vi Vi xuất hiện ở khách sạn mà bọn họ tính kế lần trước kia thực sự không giống con bé không hiểu sự đời mà bà ta đã từng nhìn nó lớn lên.

Trong tay Mộ Vi Vi còn đang nắm giữ bức ảnh ngày hôm đó, ngày nào còn chưa lấy lại bức ảnh từ tay nó thì ngày đó bà ta chưa thể yên tâm được.

Chu Mỹ Cẩm tốn biết bao nhiêu thời gian và tâm tư mới có thể đạt được địa vị và thành tựu như hôm nay, không thể để mọi thứ bị nha đầu đáng chết đó hủy hoại trong một ngày được.

"Cái người âm thầm ra tay giúp đỡ ranh con đó, không báo trước một tiếng mà đã đột nhiên xuất hiện, có thể thấy rõ ràng đối phương là một nhân vật không tầm thường. Bà đừng có vì chút chuyện ấy mà khiến tôi dây vào người không nên dây..." Vương Vệ Đông lạnh giọng nhắc nhở Chu Mỹ Cẩm.

Mặc dù hấn háo sắc nhưng cũng không hề ngốc, dựa vào mấy người mà hắn phải đi, không thể nào có chuyện không bắt nổi một con nhóc.

Cho nên nhất định là có thể lực nào đó trong bóng tối đang âm thầm cản trở bọn họ.

"Nó chỉ là một ranh con mười mấy tuổi thì có thể tìm được chỗ dựa gì chứ? Nếu thực sự tìm được chỗ dựa thì người kia đã lộ diện giúp nó rửa hận từ sớm rồi." Chu Mỹ Cẩm đang nói thì có người gõ cửa, bà ta liền nhỏ giọng xuống, "Tìm người đáng tin một chút đi tìm nó đi, cùng lắm thì tôi bỏ tiền ra thuê."

Nha đầu đáng chết này hại bà phải chịu loại nhục nhã như vậy, làm sao bà có thể dễ dàng buông tha cho nó được cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Quên mất từng bị It;Quý hỏagt; dọa sợ rồi

Trường Trung học Anh Thành, cuộc thi thử kéo dài ba ngày cuối cùng cũng đã kết thúc.

Cố Vi Vi ra khỏi phòng học, vừa mới khởi động lại điện thoại di động thì cũng đúng lúc Phó Hàn Tranh gọi tới.

Cô quan sát xung quanh một chút rồi tìm một chỗ vắng người để nhận điện thoại, "Phó tiên sinh, có chuyện gì sao?"

"Em thi xong rồi?"

"Ừm."

"Mấy giờ thì về nhà?"

"Tôi phải luyện tập để chuẩn bị thi năng khiếu, chắc sẽ về muộn." Cố Vi Vi đáp.

Nói thật thì cô chẳng muốn gặp anh nhiều đến thế, lần trước Phó Hàn Tranh chỉ đến nhà trọ ăn một bữa cơm mà đã suýt khiến cô thần hồn điên đảo rồi.

"Ừm, tôi gặp." Phó Hàn Tranh nói dứt lời liền cúp máy.

Tôi gặp?!

Cố Vi Vi kích động đến nỗi muốn ném luôn cái điện thoại di động đang cầm trên tay đi, không phải chính miệng anh đã nói là anh không thường xuyên tới nhà trọ ờ sao? Tại sao gần đây cứ cách hai, ba ngày là lại chạy tới ở chung với cô như vậy chứ.

Đang lúc bực mình thì Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên tìm thấy cô, mỗi người đứng một bên cạnh Cố Vi Vi.

"Giáo viên dạy múa và bạn học tôi đều quen cả, đã qua đó chào hỏi bọn họ trước rồi nên sau này cô có thể đến đó luyện tập cùng chúng tôi."

Lạc Thiên Thiên đưa cái túi mình đang cầm trên tay cho Cố Vi Vi, "Đúng vậy, đây là đồ múa và giày chúng tôi chuẩn bị cho cô."

"Cảm ơn nhé, hai người thật đúng là tri kỷ của tôi mà." Cố Vi Vi nhìn hai người đang đi bên cạnh mình, vô cùng cảm kích mà nói.

Trong cuộc thi tuyển sinh sắp tới của Học viện Điện Ảnh, nội dung ngoài thanh nhạc, diễn xuất thì còn có cả múa.

Sau khi thi năng khiếu ở Học viện xong Cố Vi Vi còn muốn tham gia dự tuyển cho một bộ phim điện ảnh, vì đó là một bộ phim võ hiệp nên chắc chắn sẽ có không ít cảnh đánh đấm.

Cô cần thời gian để hoạt động gân cốt một chút thì mới có thể đạt được trạng thái tốt nhất để tham gia cuộc thi năng khiếu và buổi tuyển chọn.

Ở nhà trọ tuy ép chân duỗi cơ gì đó cũng được nhưng vẫn đủ không gian để luyện tập những động tác phức tạp hơn nên cô đành phải nghĩ tới biện pháp đến phòng tập để luyện tập chung với lớp múa.

"Tôi còn đang chờ cô thi đỗ vào Đệ Ảnh, sau đó tương lai liền trở thành một đại minh tinh để tôi ôm chân cô đây." Kỷ Trình đang nói dở thì đột nhiên trông thấy tấm áp phích đang được dán trên một bức tường cách đó không xa của Chu Lâm Na, vì thế lại bất bình mà nói.

"Rõ ràng lần trước cô ta thi đấu dương cầm không thắng được cô, vậy mà vẫn mặt dày đi ký hợp đồng với công ty phát hành đĩa nhạc. Nghe nói bọn họ muốn sáng tác cho cô ta một ca khúc đấy, bọn họ bị mù chấy?"

"Không cần phải quan tâm đến chuyện người khác bị mù hay không, chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới của cô mới là chuyện quan trọng nhất kia." Cố Vi Vi vừa nói vừa đi vào phòng thay đồ bên cạnh phòng học, thay bộ đồ múa và giày múa thuận tiện cho việc luyện tập vào.

Học sinh trong lớp múa đang luyện tập những động tác Ballet cơ bản, Cố Vi Vi khá hiểu biết về Ballet nên cũng luyện tập cùng bọn họ.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên muốn đợi cô cùng tan trường nên cả hai liền quyết định ngồi trong một góc phòng tập đọc sách, ôn bài.

Đa số học sinh trong lớp đều quen biết Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên nên cũng tương đối thân thiện với Cố Vi Vi, bọn họ cùng nhau luyện tập một lúc liền bắt đầu trò chuyện.

Mọi người đang chuyên tâm luyện tập chuẩn bị cho cuộc thi năng khiếu sắp tới thì thầy phó hiệu trưởng và giáo viên dạy âm nhạc, Diệp My đột nhiên đưa Chu Lâm Na tới.

"Thầy Lưu, MV ca nhạc của Lâm Na sắp được quay ở trường chúng ra, cần một số học sinh của lớp múa tham gia nên tôi đưa Lâm Na đến đây luyện tập cùng bọn họ một chút, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt."

"Hiệu trưởng, cô Diệp, tháng sau bọn em phải tham gia thi năng khiếu rồi, mọi người đều không có đủ thời gian để tập luyện, làm gì có ai rảnh rỗi mà quan tâm đến chuyện quay với chẳng quay MV chứ." Một nữ sinh vốn không thích Chu Lâm Na vừa nghe nói cô Diệp muốn bọn họ múa phụ họa cho Chu Lâm Na liền lập tức tức giận mà từ chối.

Chu Lâm Na mặc một bộ quần áo tao nhã, trang điểm kỹ càng, mái tóc dài buông xõa trên vai dùng thái độ rất chân thành mà đi vào phòng học, nói, "Tôi sẽ không để mọi người làm không công đâu, hơn nữa sau khi MV được tung ra thì cũng có lợi với mọi người mà?"

Chu Hiểu Cầm và mấy người hâm mộ Chu Lâm Na thấy học sinh lớp múa có cơ hội tốt như vậy trao đến tận tay mà còn không chịu nhận liền bực mình mà nói.

"Để các cô làm bạn nhảy của Lâm Na là cho các cô cơ hội xuất hiện trước truyền thông đấy, đừng có mà không biết tốt xấu như vậy."

"Đợi đến khi bài hát mới của Lâm Na nổi tiếng thì mấy người còn được hưởng chút chú ý theo đấy."

"Ha ha." Kỷ Trình đóng cuốn sách đang đọc lại, đứng dậy đi tới trước mặt mấy người Chu Lâm Na, "Họ Chu kia, nhanh như vậy mà cô đã quên mất mình từng bị dọa sợ một trận rồi sao? Đúng lúc Vi Vi cũng đang ở đây, hay là chúng ta tiếp tục tiến hành cuộc thi lần trước chưa kịp hoàn thành đi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Sự khiêu khích của Chu Lâm Na

Chu Lâm Na vừa nghe Kỳ Trình nhắc đến bản nhạc từng suýt nữa khiến cô mất sạch danh tiếng liền quay đầu nhìn lướt qua những học sinh trong phòng học một vòng.

Cô ta quả nhiên nhìn thấy Mộ Vi Vi đang ép chân, trong đáy mắt lập tức xẹt qua một tia thù hận.

Chu Hiểu Cầm bị Kỳ Trình khiêu khích liền hừ một cái, lạnh lùng nói, "Hôm đó là do Lâm Na bạn tới đài truyền hình để ghi hình chứ không phải không đàn được, cô đắc ý cái gì chứ?"

"Được thôi, cứ coi như hôm đó không có thời gian đi, vậy hôm nay có thời gian rồi đấy." Kỳ Trình khoanh tay nhìn thẳng vào Chu Lâm Na, cố tình khiêu khích cô ta, "Vậy cô đàn cho chúng tôi xem đi, chứng minh xem cô thực sự có khả năng đàn được hay không."

Rõ ràng là lúc đó Chu Lâm Na đã sợ đến nỗi hai tay run rẩy như bị động kinh, bây giờ lại còn mặt dày nói chỉ là do bận đi ghi hình không có thời gian chứ không phải không đàn được.

Giáo viên dạy âm nhạc Diệp My thấy bọn họ bắt đầu cãi nhau liền vội vàng chuyển đề tài, "Được rồi, hôm nay chúng ta đến đây để chọn bạn nhảy cho MV ca nhạc của Lâm Na, Lâm Na đã mời chị họ đang hoạt động trong đoàn múa Ba-lê của Đệ Đô đến dạy các em luyện tập rồi, đây cũng là cơ hội hiếm có của các em đấy."

Từ sau hôm bị mất mặt trước Mộ Vi Vi, ngày nào Chu Lâm Na cũng khổ luyện ở nhà nhưng bản nhạc dùng để luyện tay này độ khó quá cao, dựa vào thực lực của cô thì căn bản không thể đàn nổi.

Phó hiệu trưởng cũng lên tiếng khuyên giải, "Có lẽ thời gian sắp tới sẽ phải trưng dụng phòng học của lớp múa để luyện tập và quay phim, nếu các em tham gia làm bạn nhảy của Lâm Na thì vừa được tập luyện lại có thể tham gia góp mặt trong MV, quá nhiều cơ hội tốt còn gì."

"Trưng dụng phòng học sao?" Thầy Lưu vừa nghe phó hiệu trưởng nói vậy liền nhìn nhóm học sinh của mình rồi nói.

"Tháng sau là mấy em ấy phải tham gia thi năng khiếu rồi, vốn dĩ thời gian để luyện tập đã không còn nhiều, bây giờ mọi người lại còn muốn trưng dụng phòng học, vậy mấy em ấy biết đi đâu mà tập đấy?"

"Không muốn ở lại đây tập luyện thì đi về nhà mà tập là được." Chu Hiểu Cầm đứng cạnh Chu Lâm Na, cực kỳ đắc ý mà nói.

Hiện tại Chu Lâm Na đang là hình tượng học sinh đại diện cho trường Trung học Anh Thành, tất nhiên là phải ưu tiên yêu cầu của Lâm Na trước rồi.

"Đây là phòng học của lớp múa chứ không phải phòng học âm nhạc, càng không phải nhà của Chu Lâm Na, cô dựa vào cái gì mà nói muốn chiếm dụng liền chiếm dụng chứ?"

Thấy phó hiệu trưởng và giáo viên âm nhạc cứ đem từng thứ từng thứ công cộng biến thành vật sở hữu riêng của Chu Lâm Na, trong lòng Kỳ Trình cực kỳ tức giận mà không có chỗ phát tiết.

"Có bản lĩnh thì các người cũng ký hợp đồng với công ty phát hành đĩa nhạc như Lâm Na đi, đã không có bản lĩnh đó thì còn chiếm phòng tập làm gì chứ?"

Chu Hiểu Cầm luôn tỏ vẻ mình là bạn thân của Chu Lâm Na, vì vậy đương nhiên là lúc nào cô ta cũng tận sức mà đề cao Chu Lâm Na.

Học sinh lớp múa ai nấy đều tức giận đến không thể chịu nổi nữa, bọn họ tốn biết bao nhiêu công sức học tập suốt hai, ba năm nay tất cả đều vì cuộc thi năng khiếu tổ chức vào tháng sau. Bây giờ đang ở thời điểm mấu chốt thì lại muốn bọn họ nhường phòng tập cho Chu Lâm Na, bản thân bọn họ thì có muốn tập cũng không có chỗ mà tập.

"Chị họ Trịnh Viện của tôi sắp được thăng chức làm chủ tịch đoàn múa Ba-lê Đệ Đô rồi, có thể được chị ấy chỉ bảo là vinh hạnh của các cô, tháng sau chị ấy sẽ ra nước ngoài tham diễn."

Chu Lâm Na kiêu ngạo mà nhìn qua một lượt những học sinh đang có mặt ở đây, "Cơ hội tốt như vậy, không phải ai cũng may mắn có được đâu."

Bài hát mới này thể hiện khát vọng, Chu Lâm Na đàn hát, bên cạnh là các bạn nhảy múa phụ họa, vũ đạo phải vừa đẹp mắt vừa năng động, cho nên kết hợp giữa nhảy hiện đại và múa Ba-lê là phù hợp nhất.

Công ty nói có thể chọn học sinh trong trường múa phụ họa, như vậy sẽ hợp với khát vọng thanh xuân, cũng có thể dùng làm bài hát tuyên truyền cho trường Trung học Anh Thành luôn.

Nhưng mấy người này lại không biết phân biệt tốt xấu, đưa cơ hội đến trước mặt bọn họ mà bọn họ còn từ chối.

Chu Lâm Na vừa nói xong thì một cô gái trẻ tuổi dung mạo thanh thuần, dịu dàng đi vào phòng học, vừa nhìn thấy Chu Lâm Na liền vui vẻ vẫy tay.

"Lâm Na!"

"Chị Viện Viện, chị đến rồi." Chu Lâm Na cũng rất vui vẻ mà ôm cô gái kia một lúc rồi kiêu ngạo giới thiệu với học sinh trong phòng tập.

"Đây là Trịnh Viện, người chuẩn bị lên chức Chủ tịch đoàn Ba-lê Đế Đô, tháng sau sẽ tới đoàn Ba-lê hoàng gia Anh để luyện tập, được mời tới để chỉ dạy cho lớp múa của mọi người. Không phải ai cũng có cơ hội trở thành học sinh của chị ấy đâu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sự khiêu khích của Chu Lâm Na 2

Cố Vi Vi vừa nhận ra người đến là Trịnh Viện, một đoàn ký ức không được đẹp để cho lắm liền hiện ra trong đầu.

Trịnh Viện là chị họ của Mộ Vi Vi, là con gái của chị gái Lê Gia Thành, từ nhỏ đã có tính hiếu thắng cực kỳ mạnh mẽ.

Từ khi còn nhỏ Mộ Vi Vi đã có thiên phú âm nhạc và vũ đạo rất tốt, còn cùng học Ba-lê với Trịnh Viện.

Trong trận đấu vũ đạo quan trọng năm đó, vốn dĩ Mộ Vi Vi rất có tiềm năng đoạt giải quán quân, nhưng trước khi trận đấu bắt đầu Trịnh Viện lại cố tình động chân động tay trên giày múa của Mộ Vi Vi khiến chân cô bị thương nghiêm trọng.

Vì vậy Trịnh Viện liền đoạt được giải quán quân trận đấu kia đúng như ý nguyện, cũng vì thế mà cô ta có thể gia nhập Đoàn Ba-lê Đế Đô rồi có được vinh quang của ngày hôm nay.

Từ nhỏ, cứ mỗi lần Mộ Vi Vi có thứ gì tốt thì cô ta liền đòi cho bằng được.

Nếu Mộ Vi Vi không chịu đưa cho cô ta thì Trịnh Viện sẽ thẳng tay phá hỏng món đồ đó.

Thứ mà cô ta không có được thì cô ta cũng không muốn Mộ Vi Vi có.

Không chỉ như thế, Trịnh Viện còn cướp đi người bạn trai tốt của Mộ Vi Vi, Ngụy Từ Kỳ.

Ngụy Từ Kỳ chịu tổn thương mà ra nước ngoài, liên tục mấy tháng sau đó đều mất liên lạc với Mộ Vi Vi.

"Chỉ dạy cho chúng tôi sao?" Cố Vi Vi mỉm cười lạnh lùng, "Cô có chắc là cô có năng lực này không vậy?"

Trịnh Viện nghe thấy giọng nói của Cố Vi Vi liền đánh mắt nhìn sang, vừa trông thấy cô liền khinh bỉ mà cười, "Ít nhất thì tôi đủ tư cách để dạy bảo cô đấy."

Khi còn nhỏ Mộ Vi Vi quả thực là có thiên phú, nhưng sau vết thương ở chân năm đó thì không còn nỗ lực tập múa nữa.

Còn Trịnh Viện cô bây giờ đã thuộc Đoàn Ba-lê hàng đầu Trung Quốc, dựa vào thực lực này thì có đến mười Mộ Vi Vi cũng sẽ bị cô nhai nát mà thôi.

"Mộ Vi Vi, nếu cô không phục thì thi đấu một trận với chị Viện Viện đi, cũng không phải cô chưa từng học Ba-lê." Chu Lâm Na đề nghị.

Chu Lâm Na biết rõ chuyện Mộ Vi Vi đã từng học Ba-lê suốt mấy năm nhưng sau đó lại chuyển sang học múa dân tộc, không tiếp tục tập Ba-lê nữa.

Trịnh Viện kiêu ngạo liếc nhìn Cố Vi Vi và nhóm học sinh lớp múa kia.

"Chuyện này thì có gì phải so sánh chứ, kẻ chuyên nghiệp lại đi bắt nạt người nghiệp dư, vừa nghe đã thấy không công bằng rồi."

Ký Trịnh tức giận cắn môi, hừ một tiếng, "Vi Vi học dương cầm, cô lại đòi cô ấy thi múa, cô có bản lĩnh thì so sánh với chức quán quân dương cầm của cô đi."

Cây trình độ chuyên nghiệp của mình mà đi so sánh với điểm yếu của người ta, Trịnh Viện này cũng thật sự là một kẻ mặt dày.

"Không phải lúc nãy tự cô ta nói người ta không có năng lực dạy bảo cô ta hay sao? Bây giờ lại không dám thi đấu?" Chu Hiểu Cầm cùng đám người hâm mộ náo loạn của Chu Lâm Na chế nhạo Cố Vi Vi.

Khỏe mới Cố Vi Vi khẽ nhếch lên, mỗi thù năm đó của Mộ Vi Vi, hôm nay để cô thay cô ấy thanh toán triệt để vậy.

"Được thôi, đấu một trận đi."

"Vi Vi!" Lạc Thiên Thiên bước đến gần cô, kéo tay cô mà nhỏ giọng khuyên, "Cô không học Ba-lê chuyện nghiệp, đồng ý thi đấu với cô ta thì quá thiệt thòi rồi."

Người có thể gia nhập Đoàn Ba-lê Đế Đô, hơn nữa lại sắp tới Đoàn Ba-lê hoàng gia Anh luyện tập thì đương nhiên cũng phải có chút tài năng.

"Không sao đâu, tôi từng tự học Ba-lê mà." Cố Vi Vi nhìn sang Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên, ý bảo bọn họ cứ yên tâm.

Chu Lâm Na thấy Cố Vi Vi thực sự chấp nhận thách đấu liền có chút bất đắc dĩ.

"Mộ Vi Vi, là do cô tự mình đồng ý trận thách đấu này, đừng trách chị Viện Viện bất nạt cô đấy."

"Nếu như các cô thua thì rút ra khỏi phòng tập này ngay lập tức." Cố Vi Vi lạnh giọng nói.

Chu Hiểu Cẩm vừa nghe vậy liền đáp trả, "Nếu cô thua thì phải làm trợ lý làm thời cho Lâm Na trong vòng một tháng, để chúng tôi tùy ý sai bảo."

Lần trước Mộ Vi Vi là kẻ đầu sỏ khiến bọn họ mất hết danh tiếng, bọn họ đã không vừa mắt cô ta từ lâu rồi.

Bây giờ có cơ hội giẫm đạp lại cô ta, đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Giáo viên âm nhạc Diệp My thấy tình huống mới phát sinh này trong lòng liền nảy ra một dự định, vì thế cô ta đứng ra nói, "Nếu muốn thi đấu thì chúng ta thực hiện bỏ phiếu trực tuyến đi, để xem cuối cùng ai được bình chọn nhiều hơn."

Bài hát mới của Lâm Na sắp ra mắt, mượn cơ hội lần này thực hiện một cuộc bình chọn qua mạng để thu hút khán giả trước. Sau khi thi đấu xong liền tuyên bố MV sắp tới của Lâm Na được Chủ tịch Đoàn Ba-lê Đế Đô Trịnh Viện làm biên đạo.

Như vậy, MV ca nhạc ra mắt vào tháng sau nhất định sẽ giúp Lâm Na thu được nhân khí không hề thấp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Mượn cơ hội gây sự chú ý

Chu Lâm Na biết Diệp My đang muốn giúp cô gây sự chú ý với công chúng trước khi ra mắt MV nên đương nhiên không phản đối.

"Em sẽ gọi điện cho người của phía Kỷ Kinh để thông báo cho bọn họ chuẩn bị một chút."

Diệp My gật đầu đồng ý rồi nói tiếp.

"Được, lát nữa phát sóng thì nhờ chị họ Hình Nhi của em đăng một cái Weibo, em đàn một đoạn dương cầm để mở màn sau đó tới phần thi đấu của Trịnh Viện."

Cả em và Trịnh Viện đều đã có một lượng người hâm mộ nhất định, nếu được thêm cả Lê Hình Nhi chia sẻ đoạn phát sóng này thì nhất định nó có thể trở thành đoạn phim được tìm kiếm nhiều nhất đêm nay."

Còn về phần Mộ Vi Vi, chỉ làm một công cụ để bọn họ thu hút sự chú ý với công chúng mà thôi.

"Em biết rồi, lát nữa em sẽ nói với chị họ một chút." Chu Lâm Na đáp.

Diệp My lại quay sang thương lượng với phó hiệu trưởng vài câu, sau đó phó hiệu trưởng liền đứng ra tuyên bố.

"Nếu đã muốn thi đấu, vậy thì hai tiếng sau mọi người tập trung đến hội trường đi, sau khi bình chọn xong nếu các em thua thì phải lập tức nhường phòng tập múa cho Lâm Na và các bạn diễn luyện tập và quay phim."

Cố Vi Vi đồng ý, "Được thôi, tôi không có ý kiến gì cả."

Trịnh Viện liếc sang nhìn Cố Vi Vi, trong mắt rõ ràng là thập phần cười nhạo và coi thường, "Thật đúng là không biết tự lượng sức mình."

Nếu cô ta đã muốn chết, vậy đừng trách lát nữa Trịnh Viện này dạy dỗ cô ta một trận.

Nhóm Chu Lâm Na và Trịnh Viện nổi đuôi nhau đi ra ngoài, chuẩn bị cho cuộc thi đấu sẽ diễn ra sau hai giờ nữa.

Lạc Thiên Thiên và Kỳ Trình đợi bọn họ rồi đi hết rồi liền vây quanh người đang bình thân tiếp tục ép chân Cố Vi Vi, "Vi Vi, rõ ràng là bọn họ muốn lợi dụng cô để thu hút sự chú ý của công chúng, cô lại còn đồng ý thi đấu với cô ta làm gì chứ?"

"Cứ coi như là vì giữa tôi và Trịnh Viện có một món nợ cũ chưa trả đi."

"Vốn dĩ đây là một cuộc thi đấu không công bằng, chẳng lẽ cô thực sự muốn bị thua rồi phải đi làm trợ lý cho Chu Lâm Na, bị cô ta coi như người hầu mà sai bảo sao?" Lạc Thiên Thiên vừa kích động vừa không khỏi lo lắng.

Chu Lâm Na vừa mới giành giải quán quân dương cầm nên vốn đã có một nhóm người hâm mộ nhất định, giờ lại thêm cả Trịnh Viện.

Còn Mộ Vi Vi chẳng qua chỉ là một học sinh trung học chẳng ai biết tới, nếu tiến hành bình chọn trực tiếp thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt.

Hơn nữa, vừa nãy nghe bọn họ nói, có thể còn liên hệ với người nào đó để đăng tin lên mạng.

Đây căn bản không phải là một cuộc thi đấu và bình chọn công bằng, hơn nữa Mộ Vi Vi chỉ là tự học múa, làm sao có thể so sánh với vũ công chuyên nghiệp như Trịnh Viện chứ.

"Hai người có thể tin tưởng tôi một chút được không vậy?" Cố Vi Vi vừa nói vừa thực hiện động tác xoay tròn uyển chuyển trên một chân.

Kỳ Trình thấy vậy thì ngẩn người, nhưng vẫn không thể yên tâm nổi.

"Bọn họ đã thao túng chuyện bình chọn rồi, cứ coi như cô thực sự có thực lực cao hơn Trịnh Viện thì cũng không thắng được đâu."

"Trịnh Viện từng khiến tôi suýt bị tàn phế mất một chân, mối thù này làm sao tôi có thể không báo đây?" Cố Vi Vi hỏi ngược lại bọn họ.

"Cái gì?!" Kỳ Trình vừa nghe vậy liền lập tức nổi giận.

Lạc Thiên Thiên thì trầm mặc một lúc rồi nói, "Vậy cô cứ thi đấu hết sức đi, chuyện bình chọn thì để chúng tôi nghĩ cách."

Kỳ Trình tò mò nhìn Lạc Thiên Thiên, "Cô có cách gì sao?"

"Chuyện này cô không cần quan tâm, bây giờ cô đi tìm một bộ đồ múa đẹp nhất, trang điểm lộng lẫy nhất cho Vi Vi, chuyện bình chọn thì để tôi lo." Lạc Thiên Thiên nói xong cũng thần thần bí bí rời khỏi phòng tập múa.

Kỳ Trình ngồi xuống bên cạnh Cố Vi Vi, thở dài một hơi.

"Thi đấu thì thi đấu, nếu thua thật thì cùng lắm tôi và cô đi làm việc vặt cho họ Chu kia, ngày nào cũng sẽ chọc cho cô ta tức chết mới được."

Cố Vi Vi bị Kỳ Trình chọc cười, trong lòng bất giác lại nhớ đến bản thân mình cũng đã từng chia sẻ những thứ tốt nhất cho Lăng Nghiên.

Rồi cuối cùng, cô ta lại vì muốn tiếp tục sống mà moi tìm cô, rồi cướp đi tất cả những thứ vốn dĩ thuộc về cô.

Tuy Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên mới quen biết cô không lâu, rõ ràng Cố Vi Vi chưa từng làm chuyện gì vì hai người bọn họ nhưng bọn họ lại nhiều lần không chút do dự mà đứng về phía Cố Vi Vi cô mỗi lần cô gặp khó khăn.

"Cảm ơn cô, Trình Trình."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Mượn cơ hội gây sự chú ý 2

Hai tiếng sau, thực sự có không ít học sinh chạy tới hội trường lớn của trường để xem trò vui.

Đề buổi phát trực tiếp đạt được hiệu quả như ý, hiệu trưởng và công ty quản lý của Chu Lâm Na đã mời đội nhân viên chuyên nghiệp đến trường để tiến hành việc quay phim trực tiếp.

Chu Lâm Na và Trịnh Viện cũng đã đăng Weibo thông báo về buổi trực tiếp cuộc thi đấu vũ đạo sắp diễn ra này nên những người đang xem trực tiếp đều là người hâm mộ của bọn họ cả.

Mười phút trước khi cuộc thi đấu giữa Trịnh Viện và Cố Vi Vi bắt đầu, Chu Lâm Na lại biểu diễn một màn độc tấu dương cầm, thu được rất nhiều nhân

khí thông qua việc phát trực tiếp này.

[Đây chẳng phải quán quân giải vô địch âm nhạc dành cho thanh thiếu niên sao!]

[Vừa xinh đẹp lại tài năng, cô ấy đúng là nữ thần mà.]

[Nữ thần Lâm Na lại biểu diễn rồi kia!]

...

Chu Lâm Na diễn tấu xong liền đứng dậy cúi người chào khán giả, vừa tao nhã lại chuyên nghiệp.

"Cảm ơn mọi người đã đến xem buổi trực tiếp hôm nay. Để chuẩn bị cho việc quay MV bài hát mới nên tôi đã mời cô Trịnh Viện của Đoàn Ba-lê Đế Đô đến đây làm biên đạo.

Nhưng lại có người không tin tưởng năng lực của cô Trịnh Viện đây nên hôm nay hai người bọn họ sẽ tổ chức một cuộc thi đấu, mọi người sau khi xem xong thì có thể bình chọn trực tuyến để phân thắng bại."

Nghe Lâm Na thông báo xong, cả hội trường và trên mạng liền náo nhiệt hẳn lên.

[Oa, nữ thần Lâm Na sắp phát hành bài hát rồi, mong đợi quá đi mất!]

[Trịnh Viện từ khi mới mười hai tuổi đã gia nhập Đoàn Ba-lê Đế Đô, vậy mà vẫn còn có người không phục tài năng của cô ấy sao?]

[Chờ xem Trịnh nữ thần dạy dỗ kẻ kia]

[Ranh con nào dám không phục Trịnh nữ thần của chúng ta vậy?]

.....

Người theo dõi buổi phát trực tiếp phần lớn là người hâm mộ của Chu Lâm Na và Trịnh Viện, chỉ có một số ít là khán giả thông thường vô tình trông thấy Chu Lâm Na đang biểu diễn nên nhấn vào xem mà thôi.

Phía sau hội trường

Trịnh Viện mặc bộ đồ múa Ba-lê màu trắng, trên đầu đội một chiếc vương miện tinh xảo, tự tin ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi vào hội trường, từng cử chỉ đều rất tao nhã và đẹp mắt.

Chu Hiểu Cầm đang đứng trong cánh gà theo dõi Chu Lâm Na, rồi lại nhìn sang phía đối thủ bên kia, chỉ có một mình Kỷ Trình chứ chẳng thấy Cố Vi Vi đâu cả, liền lên tiếng chế nhạo.

"Lần trước thi đấu dương cầm đã tạo điều kiện cho cô ta được nở mày nở mặt một lần rồi thì thôi đi, bây giờ lại còn muốn thi múa với người của Đoàn múa chuyên nghiệp, cô ta thật sự cho rằng mình là thiên tài toàn năng chắc."

"Tôi nhớ là lần trước ai đó từng bị dọa sợ tới run cả tay thì phải." Kỷ Trình cũng không chút nể mặt mà đáp trả.

Chu Hiểu Cầm nhìn Trịnh Viện đang đứng một bên chuẩn bị kỹ càng, khởi động cơ thể, trên mặt không hề có chút lo lắng mình sẽ thua trước Mộ Vi Vi kia.

"Mộ Vi Vi có dám đến hay không thì cũng thua chắc rồi, cô quay về mà bảo cô ta chuẩn bị kỹ càng để làm trợ lý làm thời cho Lâm Na đi."

Đến lúc đó Mộ Vi Vi dùng có trốn mất là được.

Kỷ Trình và Chu Hiểu Cầm còn đang mãi cãi nhau thì Chu Lâm Na đã biểu diễn xong. Cô ta quay vào phía trong hội trường rồi mỉm cười nói với Trịnh Viện.

"Chị Viện Viện, chuẩn bị xong chưa?"

Trịnh Viện gật đầu xác nhận rồi liếc qua chỗ Kỷ Trình đang đứng một mình mà nhẹ nhàng chế nhạo.

"Xem ra Mộ Vi Vi không dám tới đây thi đấu rồi."

"Mặc kệ cô ta có tới hay không thì chị cũng lên sân khấu biểu diễn thật tốt đi, hiện tại số lượng xem trực tiếp đã lên tới mấy chục ngàn người rồi, mọi người đều đang chờ màn biểu diễn của chị đấy."

Trịnh Viện chỉnh sửa lại bộ đồ múa cho ngay ngắn rồi ngẩng đầu, bước từng bước thật mềm mại ra sân khấu, quý phái chẳng khác nào một nàng công chúa thiên nga đích thực.

Cô luyện tập ở Đoàn Ba-lê nhiều năm như vậy rồi, cả thực lực và biểu hiện trên sân khấu đều đã đạt đến trình độ ngang ngửa với người đứng đầu Đoàn, nói là không phân cao thấp cũng không ngoa.

Rốt cuộc thì Mộ Vi Vi kia lấy tư cách gì mà đòi thi đấu với cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Vẫn bị đề bẹp

Trên sân khấu trong hội trường, Trịnh Viện vừa xuất hiện phía dưới liền dậy lên một tràng vỗ tay thật lớn.

Trịnh Viện vẫn rất bình thản và ung dung múa theo điệu nhạc. Suốt mấy năm luyện tập ở Đoàn Ba-lê Đế Đô đã giúp cô đạt tới kỹ thuật múa điêu luyện nhất, thật nhuần nhuyễn mà thể hiện một bài múa miêu tả vẻ đẹp uyển chuyển và tao nhã của thiên nga trắng.

Những người hâm mộ của Trịnh Viện bắt đầu bình luận không ngừng.

[Kỹ thuật múa cao siêu như vậy, thế mà vẫn có người không phục!]

[Lát nữa chúng ta đìm chết con ranh kia đi]

[Bình chọn cho thiên nga trắng!]

[Bình chọn cho nữ thần!]

....

Số lượt bình chọn trực tiếp cho Trịnh Viện đang tăng lên nhanh chóng, chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi mà đã đạt tới mấy chục ngàn lượt.

Phía trong hậu trường, Chu Lâm Na và Chu Hiểu Cẩm nhìn lượng bình chọn đang không ngừng tăng cao, trên mặt liền hiện ra nụ cười đầy đắc ý.

"Đã có năm mươi ngàn lượt bình chọn rồi, vẫn đang tiếp tục tăng!"

"Mộ Vi Vi không dám tới đúng không?" Chu Lâm Na lạnh lùng cười hỏi.

Ngay khi cô ta vừa mới dứt lời thì Cố Vi Vi, Lạc Thiên Thiên và nhóm nữ sinh lớp múa cũng đã đến hậu trường.

Cố Vi Vi chọn một bộ đồ múa Ba-lê màu đen, phần mắt được trang điểm đậm toát ra vẻ tà mị.

"Mộ Vi Vi, kể cả khi cô đã nhận thức được mình không thắng nổi Trịnh Viện, thì cũng không cần phải tự biến bản thân thành cái kiểu chẳng khác ma nữ này mà lên sân khấu chứ?" Chu Hiểu Cẩm đánh giá trang phục của Cố Vi Vi rồi chê giễu.

Cố Vi Vi không thèm đáp lời cô ta mà đi tới đứng cạnh Kỳ Trình, âm thầm điều chỉnh lại hơi thở của mình để chuẩn bị lên sân khấu.

Kỳ Trình nhìn sang Lạc Thiên Thiên, nhỏ giọng thông báo, "Lượng bình chọn cho Trịnh Viện sắp lên tới sáu mươi ngàn lượt rồi, bây giờ còn đang không ngừng tăng lên."

Về mặt của Lạc Thiên Thiên Thiên rất nghiêm túc, "Trịnh Viện còn đang biểu diễn mà, đương nhiên là hiện tại lượng bình chọn phải nghiêng về phía cô ta rồi."

Lúc buổi phát trực tiếp vừa mới bắt đầu, Chu Lâm Na ra mặt thông báo mục đích của cuộc thi đấu vốn là để thay mặt Trịnh Viện kêu gọi bình chọn, rửa mối hận với Mộ Vi Vi. Hơn nữa, Trịnh Viện là người biểu diễn trước nên sẽ chiếm ưu thế hơn.

Khán giả trung lập xem Trịnh Viện biểu diễn xong, thấy được thực lực của cô ta thật không tệ thì cũng sẽ bình chọn cho Trịnh Viện mà thôi.

Cho nên lát nữa Mộ Vi Vi có biểu diễn thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu người bình chọn cho cô.

Huống hồ thiên nga trắng thuần khiết vốn là hình tượng được khán giả yêu thích nhất, vậy mà Mộ Vi Vi lại đi chọn một bộ đồ múa màu đen, chẳng thể gây được chút thiện cảm nào với khán giả.

Nhóm học sinh lớp múa kia vừa nghe xong liền lặng lẽ an ủi, "Chúng tôi đã bảo người nhà và bạn bè lát nữa nhất định phải bình chọn cho thiên nga đen rồi."

"Nhưng như thế vẫn chỉ là đem muối đổ xuống biển mà thôi." Lạc Thiên Thiên vô cùng lo lắng mà nhìn Cố Vi Vi.

Đúng lúc này, Diệp My quan sát tình hình trên sân khấu, quay sang nói nói Cố Vi Vi.

"Mộ Vi Vi, phần độc diễn của Trịnh Viện đã kết thúc, đến lúc em lên sân khấu rồi đây."

Cố Vi Vi vận động khớp cổ của mình một chút rồi tự tin mỉm cười với Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên, bước ra sân khấu.

Màn biểu diễn lúc này của Trịnh Viện đã lột tả được vẻ đẹp thuần mỹ thanh tao của thiên nga trắng ở cảnh giới cao nhất, tiếng vỗ tay tán thưởng vang khắp hội trường.

Cố Vi Vi vẫn thản nhiên ngẩng cao đầu, ưỡn ngực nâng hai tay lên, nhẹ nhàng uyển chuyển mà di chuyển đến chính giữa sân khấu.

Không giống màn độc diễn thiên nga trắng thướt tha mềm mại của Trịnh Viện, Cố Vi Vi chọn hình tượng thiên nga đen mị hoặc, mạnh mẽ như một vị nữ vương.

Những khán giả không phải người hâm mộ của Trịnh Viện và Chu Lâm Na xem được mà trình diễn của Cố Vi Vi liền quả quyết mà bình chọn cho thiên nga đen, tuy lượng bình chọn không tăng nhanh như Trịnh Viện nhưng cũng là tăng lên liên tục.

Kỷ Trình nhìn con số đang hiển thị trên màn hình điện thoại của mình rồi lại nhìn sang kỹ thuật múa điều luyện không hề thua kém Trình Viện của Cố Vi Vi trên sân khấu, không khỏi kinh ngạc.

"Trước đây tôi yêu bàn tay của đại thần, hôm nay lại yêu cả chân của cô ấy nữa rồi."

Lạc Thiên Thiên từ này tới giờ vẫn luôn đứng bên cạnh Kỷ Trình, yên lặng mở Weixin của mình lên rồi gửi đường link của đoạn phát trực tiếp cuộc thi đầu gửi cho một người bạn tốt của mình.

Kèm theo đó là một tin nhắn: Tôi đã gửi đường link đoạn phim phát trực tiếp qua rồi, mau giúp thiên nga đen tăng lượng phiếu bầu đi.

Đối phương liền trả lời: Lão đại, tôi làm ngay đây.

Lạc Thiên Thiên: Tôi cho cậu một phút, nếu không làm được thì bức hình cậu mặc đồ của con gái sẽ được phát tán.

Quả nhiên còn chưa tới một phút, lượng khán giả vào xem đoạn phát trực tiếp bắt đầu tăng mạnh, lượng bình chọn cho Cố Vi Vi cũng không ngừng tăng nhanh.

Kỷ Trình đặc ý trừng mắt nhìn Chu Lâm Na, khiêu khích nói, "Hừ, cô có giỏi thì tìm thêm người mà bình chọn đi."

Nhưng vừa nói xong, lượng bình chọn của Cố Vi Vi còn chưa đuổi kịp Trịnh Viện.

Thì lượng bình chọn cho Trịnh Viện vốn đã ở thế cao hơn lại đột nhiên tăng vọt thêm tới mấy chục ngàn lượt, trong khi đó số lượng bình chọn cho Cố Vi Vi lại chậm dần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Ông trời cũng đứng về phe chính nghĩa, số phiếu của Mộ Vi Vi lội ngược dòng

Chu Lâm Na nhếch mép cười rồi cất điện thoại của mình đi. Số người bình chọn cho Trình Viện đã cao tới mức này rồi, chị Hình Nhi chỉ cần đăng một tin trên Weibo là lượng bình chọn liền lập tức tăng lên gấp vài lần.

Buổi phát trực tiếp ngay lập tức bị người hâm mộ của Lê Hình Nhi tràn vào.

Bọn họ đều biết Trịnh Viện và Lê Hình Nhi là chị em thân thiết nên bắt đầu cật lực dùng những lời lẽ quá đáng nhất mà bôi nhọ thiên nga đen Cố Vi Vi bằng mọi cách.

[Thiên nga đen trông xấu chết đi được!]

[Múa kiểu gì mà động tác rồi tung rồi mù lên hết vậy!]

[Thiên nga đen kia xấu đến không thể nhìn nổi nữa rồi, ủng hộ thiên nga trắng.]

[Chỉ là nghiệp dư mà còn đòi thi đấu với vũ công chuyên nghiệp, thật đúng là ngược đời mà.]

....

Lúc này, Cố Vi Vi đang xoay tròn trên sân khấu, từng cái đá chân, từng cú nhảy đều được thực hiện đến trình độ gần như hoàn hảo.

Nhưng trên mạng, bên dưới đoạn phim phát trực tiếp, những người bình chọn cho màn biểu diễn của thiên nga trắng Trịnh Viện lại chiếm số lượng áp đảo.

Trong cánh gà, Trịnh Viện đứng một mình một góc mà nhìn Cố Vi Vi, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

Người ngoài nghề không thể nhìn ra được nhưng cô thì lại hiểu rất rõ, mỗi động tác mà Cố Vi Vi thực hiện đều đẹp mắt không kém gì động tác của một diễn viên múa chuyên nghiệp như cô.

Cô đúng là đã đánh giá thấp thực lực của Mộ Vi Vi rồi.

Kỷ Trình thấy rõ ràng là Cố Vi Vi múa đẹp hơn nhưng tất cả những người tham gia bình chọn trên mạng lại cứ cố chấp ủng hộ Trịnh Viện, lượng bình chọn của Trịnh Viện cũng vì thế mà không từng tăng mạnh.

Tuy là vẫn có một số ít khán giả thông thường dựa vào đánh giá khách quan mà khen ngợi rằng thiên nga đen múa đẹp hơn nhưng toàn bộ những lời khen ấy đều bị nhấn chìm trong những câu mắng nhiếc mà người hâm mộ của Lê Hình Nhi bình luận.

"Thiên Thiên, em họ của cô còn có thể giúp chúng ta kêu gọi được bao nhiêu lượt bình chọn vậy?"

Em trai họ của Lạc Thiên Thiên là bá chủ trong giới game, nhân khí cũng rất tốt. Những lượt bình chọn lúc này đều là do hắn gọi người của hắn tới giúp đỡ.

"Sợ là không được thêm bao nhiêu nữa đâu." Lạc Thiên Thiên cắn răng nghĩ ngợi một lúc rồi lại nhỏ giọng nói, "Đề tôi gọi cho bố tôi, nhờ ông ấy đăng một cái Weibo."

"Được đấy, cô mau làm đi." Kỷ Trình gật đầu liên tục.

Bố của Thiên Thiên là một nhạc sĩ khá nổi tiếng, cũng có một số ca sĩ đã phát hành bài hát do ông ấy sáng tác.

Nhờ bố cô ấy đăng một tin lên Weibo chắc chắn cũng có thể giúp Vi Vi kêu gọi được không ít lượt bình chọn.

Chu Lâm Na và Chu Hiểu Cảm thấy lượng bình chọn cho Trịnh Viện gấp Cố Vi Vi tới mấy lần, không khỏi đắc ý mà mỉm cười.

"Còn chưa hết hy vọng sao, số người bình chọn cho chị Viện Viện đã cao đến thế này rồi, làm sao mà các cô đuổi kịp nổi chứ."

"Mấy người giờ thủ đoạn này ra thì có gì mà vẻ vang chứ, nếu không dựa vào việc kêu gọi người hâm mộ đến bình chọn cho Trịnh Viện mà chỉ dựa vào thực lực thì chưa chắc ai thắng ai thua đâu." Kỷ Trình bực mình đáp trả.

Màn thể hiện của Vi Vi không hề thua kém Trịnh Viện chút nào, nếu không phải nhờ vào chút tiếng tăm mà Trịnh Viện gây dựng được trong những năm hoạt động trong Đoàn Ba-lê thì chẳng biết lượng bình chọn của ai cao hơn ai đâu.

Đã thế bọn họ còn dùng chiêu nhờ tiểu hoa đán Lê Hình Nhi đang rất nổi tiếng trong làng giải trí giúp đỡ, như vậy thì tất nhiên lượng bình chọn của Vi Vi không thể bì nổi Trịnh Viện rồi rồi.

Đúng lúc đó, một nam sinh đeo kính bước vào hậu trường, đi tới cạnh Kỷ Trình rồi khách khí mà hỏi một câu.

"Xin hỏi, bạn học Mộ Vi Vi là vị nào vậy?"

Kỷ Trình tròn mắt nhìn hắn một chút rồi đáp, "Vi Vi là người đang biểu diễn trên sân khấu ngoài hội trường, nếu cậu đã muốn tìm cô ấy thì cũng lấy điện thoại di động ra bình chọn cho cô ấy đi."

Kỷ Trình nói xong liền hướng dẫn người nọ bình chọn cho Cố Vi Vi. Bây giờ, dù tăng thêm một lượt bình chọn cũng là tăng.

Chu Hiểu Cảm thấy Kỷ Trình đến một lượt bình chọn mà cũng không buông tha, lại tiếp tục chế nhạo.

"Đến cả kiểu bình chọn như vậy mà cô cũng phải giành cho bằng được mới thôi sao? Hay là để tôi lấy điện thoại ra bỏ thí thêm một lượt bình chọn cho cô ta nhé?"

Sau khi bị Kỷ Trình lôi kéo bình chọn xong, nam sinh đeo kính kia ra khỏi hậu trường liền gọi một cuộc điện thoại.

"Tam thiếu gia, Mộ Vi Vi hiện còn ở trường học nhưng hình như là đang tham gia một cuộc thi đấu trực tiếp, còn phải bình chọn gì gì đó nữa."

"VẬY còn chờ cái gì nữa, ngay lập tức kêu gọi bình chọn cho cô ấy đi!" Người ở đầu dây bên kia vội vàng quát.

Người đeo kính kia liền chia sẻ đường link trang web đang phát trực tiếp cuộc thi đấu sang cho "Tam thiếu" ngay lập tức.

"Nhưng mà chỉ còn mười mấy phút nữa là cuộc thi kết thúc rồi."

Chu Lâm Na dương dương tự đắc, vui vẻ cười rồi nghiêng đầu nhìn Kỷ Trình, chăm chọc.

"Hiểu Cảm, hay là suy nghĩ một chút xem ngày mai nên sắp xếp công việc gì cho trợ lý lâm thời của chúng ta đi."

Chu Lâm Na và Chu Hiểu Cảm còn tưởng phần thắng đã nắm chắc trong tay, đang chuẩn bị ăn mừng thì những nữ sinh của lớp múa lại đột nhiên hào hứng kêu lớn.

"Tăng rồi!"

"Tăng rồi! Lượng bình chọn cho thiên nga đen đột nhiên tăng vọt!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Lấy đầu gỏi của tôi mà dùng

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên không thèm tranh luận với mấy người Chu Lâm Na nữa mà vội vàng vàng lấy điện thoại ra xem tình hình phát trực tiếp trên mạng.

Vừa mới mở ra liền lập tức nhìn thấy, trong đoạn phim đang được phát trực tiếp kia, số lượt bình chọn cho thiên nga đen đang tăng lên với tốc độ hỏa tiễn...

"Quá đỉnh, đây là vị đại thần nào đang thay trời hành đạo vậy!"

Phản ứng của khán giả đang xem trực tiếp cũng đổi hướng chỉ trong nháy mắt.

[Thiên nga đen soái quá đi mất!]

[Khí chất của thiên nga đen thật oai phong.]

[Nguyên cội đầu trước sức mạnh của cái đẹp, ta ủng hộ thiên nga đen!]

[Thiếu gia nói đúng, chúng tôi đều đứng về phía thiên nga đen!]

[Thiên nga đen đẹp trai hơn thiếu gia, ủng hộ thiên nga đen!]

...

Chu Hiểu Cảm cũng theo dõi lượng bình chọn đang tăng lên với tốc độ như vũ bão của Cố Vi Vi, mới vậy mà đã sắp theo kịp lượng bình chọn của Trình Viện rồi.

Giương mặt xinh đẹp của Chu Lâm Na giờ đây vì con tức giận mà biến dạng đến vặn vẹo.

"Có chuyện gì vậy chứ!"

Chu Hiểu Cảm và Diệp Mỹ còn chưa tìm ra người cầm đầu lôi kéo khán giả bình chọn cho Mộ Vi Vi thì một nữ sinh của lớp múa bỗng nhiên hào hứng hét lớn.

"Aaaaa, là Thòi Dịch!"

"Nam thần Thòi Dịch cũng xem phát trực tiếp, anh ấy đang ủng hộ Mộ Vi Vi!"

"Oa, quả nhiên không hổ danh nam thần của tôi mà!"

Thòi Dịch là ai vậy?

Nam nghệ sĩ trẻ tuổi nổi tiếng nhất ở Trung Quốc, thậm chí là ở châu Á với 50 triệu người hâm mộ trên Weibo, đẹp trai mê người, mỗi buổi hòa nhạc của

Thời Dịch đều chặt kín người hâm mộ đến xem, các thương hiệu nổi tiếng tranh nhau muốn anh trở thành người đại diện quảng bá sản phẩm của họ.

Quan trọng nhất chính là, Phó Thời Dịch chính là Tam thiếu gia của tập đoàn tài chính lớn nhất Trung Quốc, Phó thị.

Lạc Thiên Thiên không thể tin nổi vào tai mình nữa nên liền tự mở Weibo lên, thật sự thấy bài đăng chia sẻ đoạn phát trực tiếp cuộc thi đấu trên trang Weibo của Thời Dịch, kèm theo một câu kêu gọi giúp Mộ Vi Vi.

[Thiên nga đen còn soái hơn cả tôi nữa, tôi không phục!]

Ngay sau đó, hai người bạn tốt của Phó Thời Dịch cũng lần lượt chia sẻ đoạn phim kia.

[Thiên nga đen thật sự soái hơn cậu đấy!]

[Thiên nga đen thật sự soái hơn cậu đấy +1]

Ban đầu chỉ có hai trăm nghìn người xem phát trực tiếp nhưng chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi này lại có tới gần một triệu người đổ xô vào xem, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên.

Mà lượng người bình chọn cho Cố Vi Vi vốn vẫn bị tụt lại phía sau tới mười mấy ngàn lượt cũng tăng đột biến trong ba phút ngắn ngủi này, hơn nữa còn áp đảo hơn hẳn so với Trịnh Viện.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên, còn có cả học sinh của lớp múa đều vô cùng kích động mà ôm chầm lấy nhau, hò hét um sùm cả lên.

Đương nhiên là Chu Lâm Na và Chu Hiểu Cẩm không phục, bọn họ lại bày ra vẻ mặt kinh thường, hừ một tiếng

"Lượng bình chọn nhiều hơn thì đã sao nào, có bản lĩnh thì dùng thực lực mà thắng Trịnh Viện đi."

"Đúng vậy, Trịnh Viện đã gia nhập Đoàn Ba-lê Đệ Đô, lại còn sắp tới Đoàn Ba-lê hoàng gia Anh học tập, trình độ nghiệp dư đem ra so sánh với thực lực chuyên nghiệp, ai hơn ai đã quá rõ ràng rồi!"

Trên sân khấu lúc này.

Cố Vi Vi và Trịnh Viện cùng lúc xoay tròn năm vòng theo điệu nhạc rồi lại giơ một chân lên cao mà xoay, nhảy cao kết hợp đá chân, đem đủ loại động tác có độ khó cao ra để tỉ thí.

Trịnh Viện nhìn cách Cố Vi Vi nhẹ nhàng tiếp đất sau cú nhảy, âm thầm cắn răng.

"Nếu đã khó phân cao thấp, vậy dùng động tác khó nhất để thi đấu đi, xoay tròn liên tục trên một chân."

Cố Vi Vi vẫn giữ tư thế tao nhã, gương mặt được trang điểm lộng lẫy, vừa sang trọng vừa có khí chất cao quý của một nữ vương.

"Cứ theo ý cô đi."

Nhạc đệm đột nhiên thay đổi tiết tấu, hai người không hẹn mà cùng lúc mở rộng hai tay, nâng đùi phải lên rồi bắt đầu xoay tròn trên chân trái.

Thành tích xoay tròn liên tục cao nhất của Trịnh Viện được ghi nhận là hai mươi sáu vòng nên cô ta rất tự tin dựa vào tuyệt kỹ này, chắc chắn Mộ Vi Vi không thể thắng được.

Vốn Trịnh Viện còn cho rằng Mộ Vi Vi sẽ không xoay được quá mười vòng nhưng đã hơn hai mươi vòng rồi mà có vẻ như Mộ Vi Vi vẫn chưa hề có ý định dừng lại, hơn nữa mỗi động tác xoay đều rất hoàn hảo, đủ tiêu chuẩn để đưa vào sách giáo khoa.

Trong lòng Trịnh Viện không khỏi lo lắng khiến cho cô ta càng ra sức xoay nhanh hơn, muốn tạo một cú bút phá thành tích để thắng Mộ Vi Vi.

Thế nhưng từ chiếc chân trái đang ra sức xoay tròn kia của Trịnh Viện đột nhiên truyền tới một tiếng nứt vỡ, cả người cô ta cũng không trụ nổi nữa mà ngã khụy trên sân khấu.

Cố Vi Vi vẫn rất ung dung mà tiếp tục hoàn thành 32 vòng xoay, sao đó nhẹ nhàng đặt chân phải xuống đất rồi quay về phía máy quay trực tiếp ở phía dưới cúi chào cảm ơn.

Lúc này tình hình trên mạng đã chẳng khác nào ong vỡ tổ rồi.

[Trời ạ, đây chính là 32 vòng xoay tròn một chân trong truyền thuyết sao!]

[Rầm một tiếng liền quỵ xuống rồi kia]

[Đầu gối của cô ta bị vỡ rồi!]

[Lấy đầu gối của tôi mà dùng này!]

[Mẹ tôi đang hỏi tại sao tôi lại quỳ xuống xem điện thoại vậy]

[Thiên nga đen bá khí vô song!]....

Trên sân khấu, thiên nga đen uyển chuyển xoay tròn xong liền chào cảm ơn khán giả.

Thiên nga trắng lại đang chật vật mà ngã khụy, ai thua ai thắng chỉ cần liếc qua cũng hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Xuất hiện trên bảng nhiệt suu

Cố Vi Vi vừa vào trong hậu trường Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên đã kích động xông tới ôm chặt lấy cô vào lòng, mừng tới phát điên mà reo lên.

"Vi Vi, chúng ta thắng rồi!"

"Chúng ta thắng rồi!"

Những học sinh học lớp múa sau khi xem được màn xoay tròn liên tiếp 32 vòng trên một chân kinh người của Cố Vi Vi cũng vô cùng sùng bái cô, vỗ tay hoan hô không ngớt.

Lúc này lượng bình chọn của Vi Vi bị đối phương áp đảo, bọn họ còn tưởng rằng lần này bọn họ thua chắc rồi.

Có nằm mơ cũng không thể ngờ tới chuyện đang lúc nguy cấp thì thần tượng của bọn họ, Thòi Dịch đột nhiên tham gia xem buổi phát trực tiếp, còn công khai đăng bài ủng hộ thiên nga đen trên Weibo của mình nữa.

Lực lượng người hâm mộ khổng lồ của Thòi Dịch ngay lập tức ồ ạt tràn vào đoạn phim phát trực tiếp kia, chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi liền cứu nguy cho thiên nga đen, giúp lượng bình chọn cho cô tăng đột biến lên gấp mấy lần.

Cố Vi Vi bị bọn họ ôm chặt thì có chút khó thở, nhỏ giọng nói.

"Đề tôi ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đã, tôi cảm thấy hơi choáng váng."

Đúng là Cố Vi Vi từng học Ba-lê nhưng về phương diện thực lực thì quả thực cô vẫn thua kém Trịnh Viện.

Nhưng bù lại thì cô lại từng học võ, biết cách khống chế và vận dụng sức mạnh cơ bắp, thêm cả năng lực vũ đạo vốn có nên mới có thể thành công thực hiện 32 vòng xoay tròn trên một chân một cách hoàn hảo như vậy.

Kỳ thực bây giờ đã rất hoa mắt chóng mặt, chân thì đau muốn chết.

Nhưng dù sao thì hiện tại người phải chịu nhiều đau đớn hơn hẳn là Trịnh Viện, lúc này Cố Vi Vi cũng đã nghe thấy tiếng gãy xương từ chân cô ta truyền tới.

Sau lần bị thương này, chưa chắc Trịnh Viện còn có thể tiếp tục múa hay không đâu.

Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên đỡ Cố Vi Vi ngồi xuống rồi đưa nước cho cô uống, "Hay là tới bệnh viện đi?"

Cố Vi Vi uống một ngụm nước rồi lắc đầu, "Không cần đâu, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Một nữ sinh trong nhóm học sinh của lớp múa đang lướt Weibo, bỗng nhiên kinh ngạc tròn mắt nhìn cái tên trên bảng nhiệt suu.

"Trời ạ, Mộ Vi Vi và nam thần nhà tôi cùng lên bảng nhiệt suu" (bảng tổng hợp những từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất).

"Nam thần gì cơ?" Cố Vi Vi ngơ ngác hỏi.

Kỳ Trình cũng ngay lập tức lên Weibo nhìn qua một lượt, thực sự thấy trong bảng nhiệt suu trên Weibo, xếp hạng thứ hai mươi chính là: [Thòi Dịch thiên nga đen].

"Oa oa oa, quả nhiên là nam thần của tôi, thay trời hành đạo ra tay cứu chúng ta trong lúc nước sôi lửa bỏng!"

Nếu không nhờ có lực lượng hùng hậu những người hâm mộ của Thòi Dịch tham gia tràn vào buổi phát trực tiếp ở mấy phút cuối thì lần chắc chắn bình

chọn này bọn họ sẽ bị thua.

"Nhưng mà tại sao đột nhiên Tam thiếu lại nhìn thấy đoạn phim phát trực tiếp nhỉ?" Một nữ sinh thấp giọng thắc mắc.

Tuy rằng ngay tại trường Trung học Anh Thành cuộc thi đấu diễn ra rất náo nhiệt, Lê Hinh Nhi cũng công khai hỗ trợ lời kéo bình chọn cho Trịnh Viện trên Weibo nhưng cũng không thể tới cả mức độ thu hút được sự chú ý của Thời Dịch chứ.

"Cô thắc mắc nhiều như vậy làm gì, chỉ cần biết nam thần đã cứu chúng ta một bàn thua là được rồi." Kỷ Trình nói rồi liếc nhìn Cố Vi Vi.

Trước đây Vi Vi thời gian từng sống ở Phó gia, vì vậy hôm nay Phó Thời Dịch đứng về phía cô ấy thì cũng chẳng có gì kỳ lạ cả.

Trong khi phía Cố Vi Vi ai nấy đều rất vui vẻ thì Chu Lâm Na lại đang phải chịu sự công kích nặng nề, trên mạng Trịnh Viện đang bị người ta chê bai thậm tệ còn thiên nga đen Cố Vi Vi thì lại được khen ngợi ngất trời.

Hai tay Chu Lâm Na bắt đầu run rẩy, làm rơi cả điện thoại xuống đất.

"Cô Diệp, bây giờ... Phải làm thế nào đây?"

Chuyện này đã hoàn toàn vượt khỏi sự khống chế của bọn họ, vốn là muốn mượn cơ hội này thay Chu Lâm Na thu hút sự chú ý trước, bây giờ mọi thứ lại đảo ngược, không những khiến Lâm Na không hot thêm được chút nào, trái lại còn giúp tên của Mộ Vi Vi xuất hiện trên bảng nhiệt suru của Weibo chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ.

"Đầu tiên phải gọi cho công ty của em đã, chúng ta vẫn có thể lợi dụng cơ hội này để đưa em lên bảng nhiệt suru." Diệp My vẫn giữ được tỉnh táo mà đưa ra biện pháp cho Chu Lâm Na.

Thời Dịch thường xuyên có mặt trong bảng nhiệt suru, chỉ cần bám vào cái tên này thì không cần phải lo lắng về vấn đề độ hot của Lâm Na nữa rồi.

Kỷ Trình và nhóm người hâm mộ của Thời Dịch nghe Diệp My nói như vậy liền nổi giận đùng đùng, bọn họ đã bắt nạt mấy học sinh nhỏ bé đã đành, bây giờ lại còn muốn bám lấy nam thần để làm nóng tên tuổi sao.

Nhưng Kỷ Trình còn chưa kịp mắng cho những người đứng về phía Chu Lâm Na kia một trận thì Trịnh Viện với cái chân đang bị thương mà bọn họ bỏ quên trên sân khấu từ nãy tới giờ được nhân viên đang thực hiện ghi hình trực tiếp có lòng tốt mà đỡ vào trong cánh gà.

Trịnh Viện không nói hai lời, dứt khoát hướng về phía Chu Lâm Na đang tập trung gọi cho công ty quản lý của mình mà hung hăng giáng xuống một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Phó Hàn Tranh đích thân tới đón

Cái tát này của Trịnh Viện không chỉ khiến người bị đánh là Chu Lâm Na sưng sờ tại chỗ mà cũng làm cho nhóm của Kỷ Trình bị dọa tới bối rối.

Kỷ Trình còn chưa kịp mắng bọn họ thì bọn họ đã tự lực đực nội bộ rồi.

Lạc Thiên Thiên đỡ Cố Vi Vi đứng dậy, "Đi thôi, muộn rồi đấy."

"Tôi còn muốn xem bọn họ đánh nhau mà." Kỷ Trình có chút tiếc nuối không muốn bỏ lỡ trò hay.

Cái tát của Trịnh Viện xem ra còn làm cô cảm thấy sáng khoái hơn cả việc tự mình xuống tay tát Chu Lâm Na nhiều.

Nhưng dù sao Chu Lâm Na cũng đáng phải nhận cái tát này, Trịnh Viện vì cô ta mà mới đồng ý tham gia cuộc thi đấu này vậy mà đến lúc Trịnh Viện bị thương, ngã trên sân khấu lâu như vậy rồi mà Chu Lâm Na cũng chẳng mấy may quan tâm đến cô ấy, Trịnh Viện không tức giận mà đánh người mới lạ.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên đưa Cố Vi Vi đi thay quần áo, đứng bên ngoài phòng thay đồ mà hỏi.

"Vi Vi, có phải cô đã sớm biết nhất định trận này có thể thắng Trịnh Viện không?"

"Không phải, chỉ là tôi chắc chắn thực lực của mình cao hơn cô ta mà thôi." Cố Vi Vi thay quần áo xong, kéo rèm bước ra rồi nói tiếp, "Dựa vào tính háo thắng của Trịnh Viện thì nhất định cô ta sẽ muốn dùng động tác xoay tròn liên tục trên một chân để thắng tôi cho nên thế nào cũng sẽ tự làm chân mình bị thương. Bây giờ chân cô ta đã thành như vậy rồi, chắc chắn sẽ không thể thắng chức thành chủ tịch Đoàn Ba-lê Đế Đô."

Thậm chí cả chuyên học tập tại Đoàn Ba-lê hoàng gia Anh cũng sẽ đổi người, cơ hội mà cô ta chờ suốt năm năm cứ thế mà bị hủy rồi.

Năm đó Trịnh Viện hại Mộ Vi Vi bị thương, để mất cơ hội gia nhập Đoàn Ba-lê, bây giờ đương nhiên cô ta phải trả giá lớn gấp bội.

"Nói như vậy thì kể cả trong trường lượng bình chọn cho Trịnh Viện có cao hơn cô thì trên thực tế, bọn họ vẫn là người thua." Lạc Thiên Thiên đột nhiên hiểu ra vấn đề.

Mà tối hôm nay, không chỉ thực lực mà đến cả bình chọn Trịnh Viện đều thua, có thể nói là thất bại thảm hại.

"Nhưng nếu lượng bình chọn của bọn họ cao hơn thì cô vẫn phải chấp nhận làm chân sai vặt cho Chu Lâm Na một tháng sao?" Kỷ Trinh vẫn thắc mắc.

Cố Vi Vi vô cùng thân bí mà cười với Kỷ Trinh, "Trong tay tôi đang giữ có một quân bài có thể khiến cô ta phải ngoan ngoãn nghe lời."

Cố Vi Vi đang giữ bức ảnh giường chiếu ám muội của Chu Mỹ Cẩm, chỉ cần cô gửi cho bà ta một tin nhắn, chẳng phải Chu Lâm Na sẽ phải ngoan ngoãn mà nghe cô sai bảo sao.

Chẳng qua là cô cũng không ngờ Phó Thời Dịch lại đột nhiên xuất hiện rồi chủ động tham gia vào chuyện này.

Ba người bọn họ thu dọn đồ đạc của mình xong liền rời khỏi trường học, lúc đi về còn nhìn thấy xe cứu thương đến đưa Trịnh Viện đi.

Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên hai bên dìu Cố Vi Vi đến bên đường, trong lòng vẫn không yên tâm mà đề nghị, "Vẫn nên để chúng tôi đưa cô về nhà thì hơn, hai chân cô đều sưng cả lên rồi."

"Không cần đâu, tôi gọi xe rồi, lát nữa là xe đến thôi." Cố Vi Vi khéo léo từ chối.

Chiều nay Phó Hàn Tranh gọi điện cho cô, có lẽ bây giờ cũng đang trên đường từ công ty quay về nhà trọ.

Để hai người bọn họ đưa cô về nhà, vô tình phát hiện ra cô và Phó Hàn Tranh ở cùng nhau thì Cố Vi Vi cô thật không biết phải giải thích thế nào cho rõ ràng đây.

Lạc Thiên Thiên thấy cô kiên quyết không đồng ý, đành phải giúp cô gọi xe rồi đỡ cô lên xe.

"Ngày mai chúng tôi sẽ xin nghỉ học giúp cô, cô cứ ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi."

Cố Vi Vi mệt mỏi dựa lưng vào ghế, xe chạy gần tới nhà trọ Cẩm Tú thì dừng lại ở một hiệu thuốc để mua thuốc bôi giúp lưu thông máu và giảm sưng, rồi chặt vật đi thêm một đoạn đường nữa mới về đến nhà trọ.

Cố Vi Vi vừa mới đi tới lầu dưới thì lại trông thấy Phó Hàn Tranh từ bên trong đi ra. Anh thấy cô rớt cuộc đã chịu về nhà, liền trầm giọng hỏi.

"Tại sao em không nghe điện thoại?"

Cố Vi Vi ngẩn người mấy giây, "Tôi cài chế độ im lặng, không nghe thấy."

Phó Hàn Tranh đưa tay ra định đỡ cô vào nhà nhưng Cố Vi Vi lại cố tình nghiêng người lùi lại mấy bước né tránh anh, nhưng chỉ một giây sau liền bị cánh tay vừa dài vừa rắn chắc của Phó Hàn Tranh bắt được rồi cứ thế mà bế cả người cô lên.

Chiều cao của Cố Vi Vi so với những nữ sinh cùng tuổi không hề thấp nhưng trước mặt một Phó Hàn Tranh cao một mét chín mươi thì thực sự chỉ là một cô nàng nhỏ bé yếu đuối.

Phó Hàn Tranh bước vào thang máy rồi nhấn chọn tầng trệt, Cố Vi Vi thắc mắc.

"Không phải anh muốn đi ra ngoài sao?"

Sắc mặt Phó Hàn Tranh vẫn lạnh lùng như cũ, "Đi đón em."

"...Cảm ơn."

Làm phiên đại tổng giám đốc như anh đích thân ngự giá xuống đón cô, thật quá tội lỗi rồi, thật quá tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Cơ thể mềm dẻo uyển chuyển dễ uốn nắn

Lên tới lầu trên.

Phó Hàn Tranh đặt Cổ Vi Vi xuống ghế sofa rồi tự mình cởi giày của cô ra. Anh vừa trông thấy những ngón chân đã đỏ ửng lên vì sưng tấy của cô, hàng lông mày lập tức nhíu chặt lại.

"Có muốn tôi đưa em tới bệnh viện không?"

"Không cần đâu, tôi mua thuốc rồi." Cổ Vi Vi nói rồi lấy thuốc bôi đã mua trên đường về ra.

"Đợi tôi một chút." Phó Hàn Tranh đứng dậy rồi đi vào phòng tắm.

Một lát sau, anh đem một chậu nước nóng ra đặt bên cạnh chân Cổ Vi Vi rồi cởi chiếc giày còn lại ra, nhấc cả hai chân cô đặt vào trong chậu nước nóng.

Cổ Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh vẫn ngồi đó mà không có ý định rời đi, đành gượng gạo mỉm cười nhắc nhở.

"Cảm ơn anh, để tôi tự làm là được rồi, anh đi làm việc của mình đi."

Nhưng Phó Hàn Tranh không thèm để ý lời cô nói, mấy phút sau anh lại tự mình nhấc chân cô ra khỏi chậu nước, dùng khăn lau khô rồi ôn nhu đặt chân cô lên ghế.

Làm xong, Phó Hàn Tranh chuyển sang đọc hướng dẫn sử dụng mấy loại thuốc mà Cổ Vi Vi mua về.

Cổ Vi Vi bị sự quan tâm quá mức của anh dọa đến phát sợ, liền rút chân về, "Phó tổng, để tôi tự làm là được rồi."

Phó Hàn Tranh vẫn giữ im lặng như cũ, một tay kéo đôi chân Cổ Vi Vi về vị trí cũ, một tay dùng bông thấm thuốc rồi nhẹ nhàng thoa lên chỗ sưng đỏ trên bàn chân Cổ Vi Vi. Mùi hương của thuốc nhanh chóng lan tỏa ra khắp gian phòng.

Cổ Vi Vi kinh ngạc nhìn người đàn ông đang giúp cô thoa thuốc lên bàn chân, sửng sốt tại chỗ.

Khi còn sống ở Cổ gia, Cổ Vi Vi cũng từng vì tập võ mà bị thương ở chân. Lúc ấy, Cổ Tư Đình cũng rất lo lắng mà vội vàng đưa cô về nhà.

Sau đó liền gọi bác sĩ và người giúp việc tới chăm sóc cô, bản thân hắn thì cứ đứng túc trực bên cạnh, không rời nửa bước.

Cổ Vi Vi vẫn luôn cảm thấy, tuy cô và Cổ Tư Đình từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng cùng nhau làm nhưng dường như trong chuyện tình cảm của bọn họ vẫn còn thiếu điều gì đó.

Chính trong khoảnh khắc này, hình như cô đã biết điều đó là gì rồi.

Điều mà bọn họ thiếu chính là, Cổ Vi Vi không thể xác định được trong lòng Cổ Tư Đình... có yêu cô thật hay không.

Trước đây, ai cũng nói Phó Hàn Tranh là người thâm trầm khó đoán, thế nhưng cô lại có cảm giác rất rõ ràng rằng người đàn ông ấy... rất thích cô, rất quan tâm tới cô.

Phó Hàn Tranh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy viên mắt Cổ Vi Vi đã đỏ lên từ lúc nào.

"Nếu đau quá thì chúng ta tới bệnh viện nhé?"

Cổ Vi Vi nghe Phó Hàn Tranh nói vậy liền định thần lại, lắc lắc đầu, "Không cần đâu, để tôi về phòng nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Phó Hàn Tranh đang định tiếp tục thoa thuốc lên bàn chân còn lại của cô thì điện thoại di động của anh trong phòng làm việc đổ chuông, vì thế anh liền vào lấy điện thoại ra, rồi trực tiếp mở loa ngoài lên.

"Anh anh anh anh, mau khen em đi! Khen em đi!"

"Tôi nay chị dâu thì múa với người ta, em đã đem đại đội quân một tỉ người đến bình chọn cho chị dâu, làm anh hùng cứu mỹ nhân nha."

Khoe miệng Cổ Vi Vi giật giật, chẳng cần nghi ngờ, đây hẳn là điện thoại của Tam thiếu gia Phó Thời Dịch rồi.

Phó Hàn Tranh không lên tiếng đáp lời hắn, vậy mà ở đầu dây bên kia Phó Thời Dịch vẫn thao thao bất tuyệt độc thoại một mình, thập phần vui vẻ hào hứng.

"Em gửi đoạn phim đó cho anh rồi, anh mau xem đi, chị dâu xoay tròn trông giống hệt con quay nhỏ ấy."

Cổ Vi Vi vừa nghe vừa cắn răng: Anh mới là con quay nhỏ thì có.

"Chưa hết, chị dâu tập Ba-lê nên cơ thể mềm dẻo uyển chuyển dễ uốn nắn, có phải hai người có thể thử rất nhiều tư thế độ khó cao..."

"Tam thiếu!" Cô Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh vẫn ngồi im không chịu lên tiếng, không nhìn nổi nữa đành phải tự mình cắt ngang mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của Phó Thời Dịch, "Tôi nghe được những gì anh nói đấy, anh có thể chú ý giữ chừng mực được không?"

Phó Thời Dịch ở đầu dây bên kia cũng sững sốt ba giây rồi thấp giọng cười ám muội hỏi.

"Anh, có phải em... làm phiền chuyện không nên làm phiền rồi không?"

"Phải!" Phó Hàn Tranh ngắn gọn đáp rồi cúp máy.

Khóe miệng Cố Vi Vi lại giật liên hồi, cái gì mà làm phiền chuyện không nên làm phiền chứ.

Phó Hàn Tranh lại còn trả lời như vậy, thật đúng là càng khiến người ta hiểu lầm mà.

"Phó tổng, tuy chúng ta đang cùng sống dưới một mái nhà nhưng dù sao vẫn còn trong sạch, tôi cảm thấy anh nên sửa lại cách xưng hô của Tam thiếu một chút, tôi không phải chị dâu của anh ta..."

Phó Hàn Tranh thoa thuốc xong liền thu dọn mọi thứ chuẩn bị rời đi.

"Sớm muộn gì cũng sẽ phải thôi."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đều do Mộ Vi Vi hại

Bệnh viện nhân dân Đế Đô số một

Người của Lê gia và Chu gia nghe tin Trịnh Viện gặp tai nạn đều tới bệnh viện chờ kết quả phẫu thuật chân của cô ta.

Mẹ ruột của Trịnh Viện, Lê Gia Thiển lòng đầy thù hận, vừa đến đã trừng mắt nhìn Chu Lâm Na, chỉ thẳng vào mặt cô ta mà mắng.

"Nếu Viện Viện có bất trắc gì, ta tuyệt đối không tha cho cô."

Vương Phân thấy con gái mình bị người ta chỉ thẳng mặt mà mắng như vậy, vốn trong lòng đã bức tức nay lại thêm cả chuyện Lê Gia Thiển vừa đến đã mắng Chu Lâm Na, liền giận dữ mà phản bác.

"Cũng đâu phải Lâm Na làm Trịnh Viện bị thương, là do Trịnh Viện trong lúc thi múa không cẩn thận mà tự làm tổn thương chân đấy chứ..."

"Bà..." Lê Gia Thiển còn đang muốn làm âm lên thì một người phụ nữ ăn mặc tao nhã đi đến, bà ta liền không thèm đôi co nữa mà vội vàng chạy tới chỗ người phụ nữ kia.

"Cô Phương, đã muộn như vậy rồi, sao cô còn đến đây vậy?"

"Tôi không yên tâm về thương thế của Lâm Na nên mới tới đây hỏi thăm tình hình một chút, bác sĩ nói thế nào?"

Người vừa đến chính là giáo viên dạy múa của Trịnh Viện ở Đoàn Ba-lê Đế Đô, Phương Ngọc Yên.

"Bác sĩ đang phẫu thuật nhưng có lẽ cũng không có vấn đề gì lớn đâu, sẽ không ảnh hưởng đến khả năng múa của con bé." Lê Gia Thiển vội vàng giải thích.

Phương Ngọc Yên chỉ mỉm cười mà không nói gì cả.

Mười phút sau, Trịnh Viện được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật.

Mọi người cùng đưa Trịnh Viện về phòng bệnh nghỉ ngơi, Lê Gia Thiển thì sốt sắng đến không thể chờ thêm được nữa mà hỏi dò, "Bác sĩ, tình trạng chấn thương ở chân của con gái tôi thế nào rồi? Sẽ không ảnh hưởng đến khả năng múa của con bé chứ?"

Bác sĩ đưa tấm phim chụp X-quang cho bọn họ xem rồi nói.

"Bệnh nhân chỉ cần điều trị cho tốt là được, quả thực chấn thương này sẽ không gây quá nhiều ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày, nhưng còn chuyện có thể tiếp tục múa được hay không thì phải xem tình trạng hồi phục trong mấy tháng tới nữa."

Phuong Ngọc Yên chăm chú nhìn tấm phim kia một hồi rồi lại truy hỏi, "Vậy nếu nỗ lực hồi phục thì phải mất khoảng bao nhiêu lâu?"

Bác sĩ suy nghĩ một chút rồi đáp, "Khoảng tám tháng đến chừng một năm, nhưng nếu vì quá sốt sắng tập luyện rồi bị chấn thương thêm lần nữa thì chỉ sợ là sau này bệnh nhân không thể trở lại sân khấu được nữa."

Sắc mặt Trịnh Viện vốn đã tái nhợt, vừa nghe bác sĩ nói như vậy liền trở nên trắng bệch không còn chút máu nào. Cô ta vội vàng nhìn sang Phuong Ngọc Yên đang đứng bên cạnh, biểu cảm như thể đang sợ hãi điều gì đó.

"Cô Phuong, chân của em sẽ nhanh chóng hồi phục thôi, em..."

"Trịnh Viện, lời bác sĩ nói em cũng đã nghe thấy rồi đấy. Chấn thương này của em ít nhất một năm nữa mới có thể hồi phục lại, nhưng Đoàn múa thì vẫn phải tiếp tục hoạt động." Trên mặt Phuong Ngọc Yên chỉ còn vẻ lạnh nhạt, không vòng vo mà trực tiếp nói thẳng.

"Cho nên, chức chủ tịch này vẫn nên để chủ tịch đương nhiệm tiếp tục làm đi."

"Cô Phuong, em..."

Phuong Ngọc Yên không chờ Trịnh Viện nói xong mà đã lập tức ra quyết định.

"Còn chuyển đi học tập tại Đoàn Ba-lê hoàng gia Anh, em đã bị thương như vậy rồi thì có đi cũng vô dụng, Đoàn múa sẽ sắp xếp để người khác đi thay em, em cứ ở đây dưỡng thương cho tốt."

"Cô Phuong, vị trí chủ tịch này Viện Viện đã đợi những mấy năm rồi, cô cũng biết mà." Lê Gia Thiên kéo tay Phuong Ngọc Yên, nhẹ giọng thuyết phục, "Chân của con bé sẽ hồi phục lại nhanh thôi, cô cho con bé thêm một cơ hội đi."

"Không phải tôi không cho em ấy cơ hội mà là tự em ấy không biết quý trọng cơ hội của mình." Phuong Ngọc Yên dời ánh mắt về phía Trịnh Viện đang nằm trên giường bệnh, trong mắt tràn đầy sự thất vọng.

"Chuyện lần này gây ồn ào lớn đến mức nào chứ, Trịnh Viện, em không những tự làm mình mất mặt mà còn khiến Đoàn Ba-lê Đế Đô mất mặt cùng em."

Hiện tại trên trang web của Đoàn múa tràn ngập những lời chế nhạo rằng vũ công chuyên nghiệp mà thực lực còn không bằng một học sinh nghiệp dư.

Chuyện đã bị đàm tiếu tới mức khó coi như vậy rồi, chưa khai trừ Trịnh Viện khỏi Đoàn múa coi như đã hết lòng hết dạ với con bé rồi.

Bây giờ mẹ của con bé lại còn muốn đợi chân hồi phục rồi tiếp tục cho Trịnh Viện thăng chức làm chủ tịch, đây là lo bọn họ chưa đủ mất mặt chắc?

Phuong Ngọc Yên vừa rời khỏi phòng bệnh, Trịnh Viện liền oán hận nghiêng răng nghiêng lợi mà đập rầm rầm lên giường.

"Đều là Mộ Vi Vi, tất cả đều do Mộ Vi Vi hại ta!"

Cô đã phải nỗ lực suốt nhiều năm như vậy mới giành được cơ hội này, vậy mà bây giờ đều bị một tay Mộ Vi Vi phá hủy tất thảy.

Sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì năm đó cô nên mạnh tay khiến Mộ Vi Vi trở thành người tàn phế, khiến cho cô ta cả đời này không thể đứng dậy nổi nữa mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Làm vật lót đường cho người khác

Chu Mỹ Cẩm nhận được điện thoại báo tin Trịnh Viện gặp chấn thương liền chạy tới bệnh viện, đi cùng bà ta còn có cả Lê Hình Nhi đội mũ, đeo khẩu trang kín mít để tránh bị người khác nhận ra.

Trên đường đi, Lê Hình Nhi vẫn luôn lên Weibo cập nhật tình hình, vì vậy cô ta phát hiện ra tag [Thời Dịch thiên nga đen] vẫn chưa hề giảm nhiệt, thậm chí còn sắp leo lên top mười của bảng nhiệt suu.

Hơn nữa, trên Weibo của Lê Hình Nhi còn có không ít lời chế nhạo từ người hâm mộ của Thời Dịch, khiến cô tức đến sôi cả ruột.

Vừa vào đến phòng bệnh, Lê Hình Nhi liền tháo khẩu trang ra rồi bắt đầu mắng Chu Lâm Na một trận.

"Con bé ngu ngốc này, tạo cho em cơ hội tốt như vậy mà em không những không làm nóng được tên tuổi của mình, đã thế lại còn giúp Mộ Vi Vi leo lên bảng nhiệt suu!"

Hơn nữa còn làm liên lụy đến Lê Hình Nhi cô, bị người hâm mộ của Phó Thời Dịch công kích chế nhạo đến mất hết mặt mũi.

Chu Lâm Na lúc này thì bị Trịnh Viện tát một cái, rồi thì bị Lê Gia Thiển chỉ thẳng mặt dạy dỗ một trận, bây giờ lại đến lượt Lê Hình Nhi mắng, trong lòng oan ức chỉ trực khóc òa lên.

"Ban đầu mọi chuyện còn rất tốt, làm sao mà em biết được Thời Dịch đột nhiên lại công khai ủng hộ Mộ Vi Vi trên Weibo của anh ta khiến cho tình thế xoay chuyển chứ."

Đáng lẽ tối nay người xuất hiện trên bảng nhiệt su phải là cô mới đúng, vậy mà cuối cùng lại tự biến mình thành vật lót đường cho người khác, vừa không làm nóng được danh tiếng của mình, ngược lại còn đưa Mộ Vi Vi lên bảng nhiệt su.

So với Trịnh Viện hay Lê Hình Nhi thì cô cũng phải chịu khổ sở và tủi thân cơ mà, nhưng bây giờ thì cô biết làm thế nào đây chứ.

Thời Dịch là nghệ sĩ trẻ sở hữu lưu lượng (nghệ sĩ có lượng người hâm mộ hùng hậu) có thể nói là lớn nhất ở Trung Quốc, một câu nói của hắn có thể ảnh hưởng mạnh đến mức nào tới cộng đồng mạng, mấy người bọn họ ai cũng hiểu rõ chuyện này.

Vương Phân nhìn con gái phải một mình ôm hết oan ức liền lên tiếng bảo vệ, "Nếu không phải tại Viện Viện mắc sai lầm trên sân khấu thì mọi chuyện đã không đi tới bước này rồi. ..."

"Bà nói lại lần nữa xem nào, con gái tôi đã bị vờ cả xương rồi, vị trí chủ tịch cũng bị hụt mất, cơ hội đi du học ở hoàng gia Anh cũng bị cướp đi, thế mà bà còn dám nói như vậy sao. ..."

Lê Gia Thiển vừa nghe Vương Phân trách ngược lại con gái mình thì tức giận đến mức chỉ muốn xông tới đánh người ngay lập tức.

"Được rồi đấy!" Chu Mỹ Cầm kéo Lê Gia Thiển lại, sắc mặt vô cùng lạnh lùng và nghiêm túc mà nói.

"Điều quan trọng bây giờ là để Viện Viện dưỡng thương cho tốt, đợi đến khi thương thế của nó tốt lên rồi em sẽ tính biện pháp đưa con bé ra nước ngoài du học."

Lê Gia Thiển nghe Chu Mỹ Cầm nói vậy cũng dịu đi đôi chút, "Cô nói thật sao?"

Chu Mỹ Cầm gật đầu khẳng định, "Bây giờ thì đừng nghĩ tới chuyện khác nữa, dưỡng thương cẩn thận, còn lại thì cứ để em sắp xếp."

Mộ Vi Vi này đã tính kế bà ta một lần, bây giờ lại tiếp tục gây sự, đúng là bản lĩnh càng ngày càng lớn rồi.

Chu Lâm Na đọc tin nhắn mà Diệp My gửi tới rồi dè dặt nói với mấy người khác.

"Cô cô, chị Hình Nhi, cô Diệp nói đã có công ty quản lý và người của công ty phát hành đĩa nhạc gọi tới trường học để tìm Mộ Vi Vi rồi, nếu... nếu cô ta thật sự lợi dụng chuyện này mà tiến vào giới giải trí thì phải làm thế nào bây giờ?"

Tuy không muốn thừa nhận chút nào nhưng nếu so sánh với những nữ nghệ sĩ trong giới giải trí hiện nay thì nhan sắc của Mộ Vi Vi thực sự quá nổi bật.

Lê Hình Nhi giận dữ trừng mắt nhìn Chu Lâm Na, nếu không phải do con bé này phạm phải sai lầm ngu ngốc thì làm sao Mộ Vi Vi có thể nổi tiếng chỉ trong một đêm chứ.

Trong đáy mắt Chu Mỹ Cầm cũng hiện lên mấy phần lạnh lẽo âm trầm tới dọa người, nói, "Yên tâm đi, cô ta không thể gia nhập giới giải trí được đâu."

"Mẹ, mẹ có biện pháp gì sao?" Lê Hình Nhi kinh ngạc nhìn Chu Mỹ Cầm.

"Có người nhất định sẽ không để cô ta gia nhập giới giải trí thành công." Chu Mỹ Cầm xách túi lên, "Ta có hẹn người khác bàn chút chuyện, mọi người cũng nên về nhà đi."

Chu Mỹ Cầm nói xong liền một mình rời khỏi phòng bệnh trước rồi đi tới bãi đỗ xe, vừa ngồi vào trong xe liền lấy điện thoại di động ra gọi cho ai đó.

"Không thể đợi thêm được nữa, tôi cho anh thời gian một tuần, trong vòng một tuần mặc kệ anh dùng biện pháp gì cũng phải bắt bằng được ranh con kia cho tôi."

"Vậy còn thù lao thì sao, không thể tính theo giá cũ được." Ở đầu dây bên kia truyền tới giọng của Vương Vệ Đông.

Trong mắt Chu Mỹ Cầm hiện lên mấy phần độc ác, giữ lại nha đầu đáng chết này chính là mối họa của tất cả mọi người.

"Tôi sẽ trả gấp đôi, chỉ cần anh sắp xếp người bắt ranh con kia lại rồi xử lý cho sạch sẽ, tôi sẽ trả thêm năm mươi vạn nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Phó gia tam thiếu Phó Thời Dịch

Nhà trọ Cẩm Tú.

Cố Vi Vi nghỉ học ở nhà dưỡng thương hai ngày. Tối hôm qua nhắn tin tán gẫu trên Weixin cùng Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên đến khuya nên hôm nay cô liền ngủ một mạch đến 12 giờ trưa.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa, Cố Vi Vi mới chịu bò từ trong ổ chăn ấm áp của mình ra ngoài.

Không phải vào giờ này thì Phó Hàn Tranh nên làm một kẻ cuồng công việc ở công ty sao?

Cô mơ mơ màng màng mở cửa phòng ra nhưng lại trông thấy người vừa gõ cửa là trợ lý của Phó Hàn Tranh, Từ Khiêm.

"Mộ tiểu thư, tổng giám đốc bảo tôi tới đây đưa cơm cho cô, cô nên ăn nhân lúc cơm còn nóng đi."

"Đưa.... Đưa cơm sao?" Cố Vi Vi nhủ mảy.

Từ Khiêm khẽ mỉm cười, đáp, "Tôi để cơm trưa trên bàn ăn, nếu không có chuyện gì khác thì tôi quay về công ty đây."

Cố Vi Vi ngơ ngác gật đầu, "Làm phiền anh rồi."

Cô tiễn Từ Khiêm đi, vừa mới ngồi xuống bàn ăn chuẩn bị ăn cơm thì lại nhận được điện thoại của Phó Hàn Tranh gọi tới.

"Từ Khiêm đem đồ ăn đến cho em chưa?"

"Ừm, vừa mới đưa đến rồi." Cố Vi Vi nhìn qua một lượt cơm trưa còn đang nóng hổi trên bàn, "Cảm ơn anh."

"Tối nay có một bữa tiệc, nên có thể tôi sẽ về nhà hơi muộn." Phó Hàn Tranh ôn hòa nói tiếp.

"Ừm, anh... dạ dày của anh không tốt lắm, uống ít rượu thôi." Cố Vi Vi nghĩ đi nghĩ lại một lúc, cuối cùng chỉ nói được câu này.

"Được." Phó Hàn Tranh nhẹ nhàng mỉm cười, "Mau ăn cơm đi, tôi gác máy đây."

Cúp điện thoại rồi, Cố Vi Vi ảo não mà đỡ trán, thầm mắng tại sao vừa rồi cô lại nói ra câu ấy chứ.

Người ta thì có quan hệ gì với cô mà cô lại đi quản chuyện người ta uống nhiều hay ít làm gì chứ.

Gần đây Phó Hàn Tranh thường xuyên tới đây, cứ lợi dụng chuyện cô bị thương ở chân, đi lại bất tiện mà bế cô đi tới đi lui trong nhà.

Tối hôm qua, lúc cô rửa mặt xong, anh đưa cô quay về phòng rồi liền thừa cơ hôn lên mặt cô một cái, hoàn toàn không thèm để ý việc cô chỉ xem hắn như người ngoài.

Cố Vi Vi một mình ăn cơm xong, sau đó quay về phòng, gửi đi vài tin nhắn rồi thay đồ. Cô theo đường dành riêng cho người đi bộ, đi tới một quán cà phê.

Vì chuyện ồn ào mà Chu Lâm Na gây ra rồi lại dây dưa đến cả Phó Thời Dịch, chẳng hiểu sao chỉ trong một đêm mà cô liền trở thành người được cả cộng đồng mạng yêu mến.

Hôm qua Cố Vi Vi nhận được điện thoại từ các công ty quản lý ở khắp nơi, nên cô đành hẹn bọn họ chiều hôm nay gặp mặt bàn chuyện chi tiết hơn.

Cố Vi Vi vốn là muốn chờ sau khi thi năng khiếu xong mới tính đến chuyện bắt đầu tiến vào giới giải trí. Nhưng Chu Lâm Na gây ra chuyện ồn ào như vậy lại vô tình giúp cô tạo nhân khí, có thể gia nhập giới giải trí sớm hơn dự định.

Chỉ trong một buổi chiều mà một loạt các công ty quản lý liên tục đến tìm cô.

Nhưng Cố Vi Vi chưa đồng ý ký hợp đồng với bọn họ mà chỉ giữ lại hợp đồng và danh thiếp, cô muốn xem xét thật kỹ lưỡng rồi mới ra quyết định.

Cố Vi Vi đang ngồi bên cửa sổ đọc hợp đồng mà mấy công ty quản lý kia để lại thì bỗng nhiên một người đàn ông mặc âu phục màu hồng nhạt, tay cầm túi xách, không chút khách khí mà ngồi xuống đối diện cô.

Vừa ngồi xuống hắn liền lấy một bản hợp đồng từ trong túi ra đặt trước mặt cô

"Ký tên đi."

Cố Vi Vi khó hiểu, chỉ chỉ vào mình, "Anh đang... nói chuyện với tôi sao?"

Người đàn ông kia lấy ra một thỏi son bóng, thành thực thoa lên môi.

"Mộ Vi Vi, sau khi ký tên vào hợp đồng này thì tôi chính là người quản lý của cô."

Hàng lông mày thanh tú của Cố Vi Vi khẽ nhướng lên. "Anh là ai vậy?"

Xem ra cũng là muốn tìm cô ký hợp đồng mà thôi, chẳng qua những người khác đều dùng thái độ khách khí đàm phán với cô, còn đây là người đầu tiên vừa mới đến, chẳng chào hỏi gì mà đã trực tiếp đưa hợp đồng ra trước mặt bảo cô ký tên.

Người đàn ông kia cất thỏi son môi đi rồi lại lấy ra một chiếc hộp đựng danh thiếp, điều đà rút ra một tấm danh thiếp rồi đặt lên bàn.

"Công ty trách nhiệm hữu hạn truyền thông Văn Hóa Thời Úc, Kiều Lâm."

Văn Hóa Thời Úc?!

Vừa nghe cái tên này Cố Vi Vi liền hiểu ra đây là người do ai phái tới.

Thời Úc, Thời Dịch.

Chỉ cần nghe đã biết đây là công ty của Phó gia tam thiếu, Phó Thời Dịch rồi.

Hai hôm nay Cố Vi Vi luôn phải nghe Kỷ Trình thao thao bất tuyệt về mấy thành tích cực kỳ vẻ vang mà nam thần của cô ấy đạt được cho nên cũng hiểu khá rõ về Phó Thời Dịch.

Công ty trách nhiệm hữu hạn truyền thông Văn Hóa Thời Úc vốn là do tập đoàn Phó thị mở cho Phó Thời Dịch, coi như sản nghiệp trong lĩnh vực giải trí, giao cho Phó Thời Dịch quản lý.

Kết quả là vị thiếu gia này vì chán ghét các nghệ sĩ trong công ty không chịu hoạt động tích cực, bản thân đang làm lão tổng thì không chịu, lại chạy tới giới giải trí làm loạn.

Dựa vào dung mạo xuất sắc và gia thế hơn người, Phó Thời Dịch một đường thuận lợi, nhanh chóng trở thành tiểu sinh (nam nghệ sĩ trẻ) nổi tiếng nhất nhì giới giải trí, nhất cử nhất động của hắn đều thu hút được rất nhiều sự chú ý từ cư dân mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Cô ấy chính là bạn gái của tôi

Kiều Lâm thấy Cố Vi Vi vẫn chưa ký tên liền dứt khoát đem tất cả những bản hợp đồng và danh thiếp của những công ty khác để lại ném hết vào thùng rác rồi nói.

"Văn Hóa Thời Úc mới là sự lựa chọn tốt nhất cho cô."

Cố Vi Vi khẽ mỉm cười, "Được, tôi ký."

Cô chỉ nhìn lướt qua nội dung trong hợp đồng rồi thân nhiên ký tên Mộ Vi Vi lên.

Trong số những công ty quản lý đã tìm gặp Cố Vi Vi cũng có cả những công ty quy mô lớn hơn hoặc ngang ngửa với Văn Hóa Thời Úc.

Nhưng những công ty đó đều đang bận nâng đỡ nghệ sĩ chủ chốt của mình cho nên dù cô có ký hợp đồng với bọn họ thì cũng không thể cho cô được tài nguyên mà cô mong muốn để tiến vào giới điện ảnh.

Theo tin tức gần đây của giới giải trí nước A, Lăng Nghiên sẽ tình nguyện thêm một thời gian rồi bắt đầu đóng phim trở lại.

Cho nên Cố Vi Vi không còn nhiều thời gian để chậm rãi leo từng bước từ thấp lên cao ở công ty khác nữa rồi.

Cân nhắc một chút, nếu gia nhập Văn Hóa Thời Úc thì cô có thể đi đường tắt, đây chính là lựa chọn tốt nhất vào lúc này.

Kiều Lâm cầm bản hợp đồng mà Cố Vi Vi vừa ký xong lên, nhìn qua một chút rồi cất vào túi xách.

"Căn cứ vào điều kiện hiện tại của cô, công ty sẽ nhanh chóng đề ra phương hướng hoạt động trong giới giải trí cho cô. Hiện tại cô đã có tính toán riêng

gì chưa?"

"Tôi muốn tham gia thử vai trong bộ phim." Cố Vi Vi thẳng thắn đáp.

Kiều Lâm nhìn cô, đánh giá một chút rồi nói, "Vai nữ chính đã được quyết định rồi."

Dựa vào ngoại hình và khả năng vũ đạo hiện có của Cố Vi Vi, chỉ cần cô không phải là người không cảm nhận được nhịp điệu thì công ty hoàn toàn có thể nâng đỡ Cố Vi Vi thành ca sĩ.

Kể cả làm diễn viên thì cũng chỉ cần gương mặt đẹp mà thôi, làm một cái bình hoa di động cũng được.

"Tôi không cần vai nữ chính, tôi muốn đóng nhân vật Đường Thiếu Kỳ."

Kiều Lâm vô cùng nghi ngờ mà nhìn cô, "Cô muốn tự bôi nhọ mình sao?"

quả thực là một bộ võ hiệp kinh điển, nhưng nhân vật Đường Thiếu Kỳ mà Cố Vi Vi chọn lại chẳng hề có sức thu hút chút nào cả. Cô ta lại muốn nhận vai này, đầu óc không có vấn đề gì đâu chứ?

"Tôi chỉ muốn diễn nhân vật này thôi." Cố Vi Vi kiên định nói.

"Được, vậy chúng tôi sẽ tận lực giành vai này cho cô. Nếu không còn chuyện gì khác thì tôi đi đây, khi nào có việc tôi sẽ gọi điện tìm cô sau." Kiều Lâm xem đồng hồ, có vẻ như đang có chuyện gấp không thể trì hoãn thêm nữa mà phải chuẩn bị rồi đi ngay.

Cố Vi Vi suy nghĩ một chút rồi gọi với theo Kiều Lâm.

"Chuyện đó... nếu đã ký hợp đồng rồi thì công ty có sắp xếp chỗ ở cho tôi không?"

Gần đây cái tên Phó Hàn Tranh kia cứ liên tục chạy tới nhà trọ ở khiến cô có cảm giác mình biến thành một miếng thịt đang bị dăng tới tận miệng anh ta, chỉ cần sơ suất một chút liền sẽ bị Đại Ma Vương ăn sạch sẽ.

Kiều Lâm lắc đầu đáp, "Hiện tại không thể sắp xếp chỗ ở cho cô được, trước hết cô cứ tiếp tục sống ở nhà của mình đi."

Tuy công ty có riêng một tòa nhà đang để trống dành cho nghệ sĩ trực thuộc chuyển tới ở, nhưng Tam thiếu đã đặc biệt dặn dò, không chu cấp chỗ ở cho Cố Vi Vi.

Công ty Văn Hóa Thời Ưc có hậu thuẫn khổng lồ là tập đoàn Phó Thị, biết bao nhiêu người muốn xin gia nhập nhưng bọn họ đều không đồng ý ký hợp đồng. Kiều Lâm thực sự không thể hiểu nổi tại sao đột nhiên Tam thiếu lại bảo hán đích thân đến ký hợp đồng với một cô gái trẻ nổi tiếng trên mạng.

Có lẽ là do Tam thiếu nhìn trúng nhan sắc xinh đẹp của cô ta nên mới muốn ký hợp đồng để thuận tiện thực hiện quy tắc ngầm với cô ta đây mà.

Cố Vi Vi thở dài tiễn Kiều Lâm rời khỏi quán cà phê, xem ra cô vẫn phải tiếp tục ăn nhờ ở đậu trong nhà Phó Hàn Tranh rồi.

Cố Vi Vi rời khỏi quán cà phê, thấy vẫn còn sớm liền quyết định đến trường đợi Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên tan học để báo tin cô vừa ký hợp đồng cho bọn họ biết.

Vừa đi tới một công viên nhỏ gần cổng nam của trường học thì trông thấy bên bờ hồ cách đó không xa, có một đôi tình nhân trẻ đang cùng nhau nói chuyện yêu đương.

Cố Vi Vi thấy nam sinh kia tuần tú nho nhã, trông còn có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai, nên cứ theo bản năng mà nhìn sang mấy lần.

Khi Cố Vi Vi đang nhìn hán thì cũng đúng lúc nam sinh kia nhìn về phía cô, sau đó hán liền chạy tới bên cạnh Cố Vi Vi.

Rồi đột nhiên nắm lấy tay cô, cứ thế mà kéo cô thẳng đến trước mặt nữ sinh kia.

"Tôi có bạn gái rồi, cô ấy chính là bạn gái của tôi."

WTF?!

Cố Vi Vi tròn mắt nhìn nam sinh có gương mặt tuần tú kia, biểu cảm hoang mang chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Không học hành cho tốt lại còn vâu sấm cái gì chứ

Chương 60. Không học hành cho tốt lại còn yêu sớm cái gì chứ

Nữ sinh kia nghe vậy liền tức giận trừng mắt mà nhìn Cố Vi Vi, cố chấp lắc đầu liên tục không chịu tin lời nam sinh nói.

"Em không tin, anh lừa em, anh căn bản không hề có bạn gái, anh lừa em..."

"Cô ấy chính là bạn gái của tôi, chúng tôi đã bên nhau bốn năm rồi." Nam sinh kia vẫn nắm chặt cánh tay đang nỗ lực muốn thoát khỏi bàn tay của hắn, dùng ngữ khí cương quyết mà khẳng định.

Cái gì vậy? Ai ở bên hắn bốn năm cơ chứ!

"Mỹ nữ, cô hiểu lầm rồi, thật ra tôi..."

"Tôi và Vi Vi đã ở bên nhau từ Sơ trung rồi, chẳng qua cô ấy không thích khoa trương cho nên người ngoài mới không biết chuyện mà thôi." Nam sinh kia cắt ngang lời Cố Vi Vi đang nói.

Cố Vi Vi hoảng sợ nhìn nam sinh đang khẳng định chắc nịch kia, hình như hắn thực sự là người quen của Mộ Vi Vi thì phải.

Nữ sinh kia bị cự tuyệt tình cảm, lại nghe nói hai người bọn họ đã yêu nhau từ lâu liền tức giận đến phát khóc rồi chạy mất.

"Kịch đã diễn xong rồi, cậu thả tôi đi được chưa vậy?"

Nam sinh kia vẫn nhất quyết không buông tay Cố Vi Vi ra, ngược lại còn cố tình rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Khuôn mặt tuần tú như ánh mặt trời bỗng nhiên được phóng to trước mắt cô.

"Mộ Vi Vi, ai nói là tôi đang diễn kịch chứ?"

"...." Cố Vi Vi nhú mày, đây không phải diễn kịch thì còn có thể là chuyện gì được cơ chứ.

Nam sinh kia nhìn cô im lặng mấy giây thì mỉm cười châm chọc, "Xem ra, nhanh như vậy mà cậu đã quên bản thân từng viết thư tình gửi cho tôi rồi sao?"

"Thư tình?" Cố Vi Vi nhú mày, cô viết thư tình cho hắn lúc nào cơ chứ?

Nam sinh kia thấy Cố Vi Vi vẫn cố chấp không chịu thừa nhận chuyện cũ, lại tiếp tục cắn răng nói, "Cậu viết thư tình cho tôi suốt năm thứ ba Sơ trung, lại còn vì tôi mà chuyển tới học ở Trường Trung học Anh Thành, vậy mà bây giờ nói quên liền quên sao?"

Dường như Cố Vi Vi đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, sùng sốt mở to hai mắt.

Trời ạ, đúng là cô từng gửi thư tình cho hắn!

Hay nói chính xác thì, là Mộ Vi Vi từng gửi thư tình cho nam sinh này.

Từ lúc này Cố Vi Vi đã cảm thấy người này rất quen, thì ra là một nam sinh học cùng trường Sơ trung với Mộ Vi Vi, cũng chính là học bá tiếng tăm lừng lẫy của Trường Trung học Anh Thành, Tần Luật.

Thành tích của hắn luôn đứng đầu trong mọi cuộc thi, sở hữu gương mặt tuần tú xuất chúng, hơn nữa còn là cháu đích tôn của tập đoàn tài chính Tần thị ở Đế Đô, cho nên ở trường học, Tần Luật được rất nhiều nữ sinh hâm mộ.

Trước đây đúng là Mộ Vi Vi có theo đuổi hắn, cũng thật sự vì hắn mà chuyển tới học ở trường Trung học Anh Thành. Nhưng sau vụ tai nạn giao thông kia, Mộ Vi Vi liền thay lòng đổi dạ, bắt đầu thích Phó Hàn Tranh.

Cố Vi Vi đẩy tay Tần Luật ra, xoa xoa cánh tay bị hắn nắm đến đau nhức.

"Đúng là trước đây tôi có viết, nhưng chẳng phải cậu không đồng ý sao?"

"Bây giờ tôi đồng ý rồi, tôi cho phép cậu trở thành bạn gái của tôi." Tần Luật tuyên bố.

Từ sau khi Mộ Vi Vi gặp tai nạn giao thông thì hầu như không đến trường học nữa. Hắn đã từng tới Lê gia tìm cô, nhưng người của Lê gia chỉ nói cô đã chuyển ra ngoài sống rồi.

Gần đây hắn lại bận tham gia thi đấu nên không đi học, mãi đến mấy hôm trước đọc được tin tức về Mộ Vi Vi trên Weibo, hắn mới biết thì ra cô đã quay về trường học rồi.

Hôm nay Tần Luật đến trường vốn là để tìm Mộ Vi Vi.

"Thật ngại quá, tôi thay lòng đổi dạ rồi." Cố Vi Vi nói thẳng.

Nhóc con, không lo học hành cho tốt lại còn bày đặt yêu sớm cái gì chứ?

"Ý cậu là gì?" Khuôn mặt đẹp trai của Tần Luật lập tức hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Cố Vi Vi khẽ thở dài một hơi rồi cứ trực tiếp mà nói, "Chính là tôi thay lòng đổi dạ thích người khác rồi, không thích cậu nữa, cậu hiểu chưa?"

"Tôi không cho phép!" Tần Luật trầm giọng.

Hắn tìm cô lâu như vậy, đợi cô lâu như vậy, bây giờ tìm được rồi thì cô lại lạnh nhạt nói cô thích người khác rồi mà được sao? Hắn nhất định không chấp nhận để mọi chuyện cứ thế mà kết thúc.

"Cậu là gì của tôi mà không cho phép..." Cố Vi Vi nhìn cậu thiếu niên đang giận dữ kia, có chút buồn cười mà hỏi.

Tần Luật lại nắm chặt lấy tay cô, rất thành thực mà nói, "Tôi là bạn trai của cậu!"

Cố Vi Vi đau đầu, day day trán rồi phũ phàng nói, "Vậy bây giờ chúng ta chia tay đi, không liên quan tới nhau nữa."

Trước đây Mộ Vi Vi theo đuổi hẳn là chuyện của Mộ Vi Vi, nhưng bây giờ cô không phải là Mộ Vi Vi, không có thời gian và tâm tư mà đi yêu sớm với một cậu nhóc học sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên bị bắt cóc

Tần Luật chặn đường Cố Vi Vi, sắc mặt tối sầm hẳn đi.

"Mộ Vi Vi, cậu coi tôi là cái gì chứ? Lúc cậu vui thì lấy tôi làm trò đùa, lúc không vui liền đá một cái là xong sao?"

Cố Vi Vi nhú mày nhìn hắn, lạnh nhạt đáp, "Đúng là tôi có viết mấy bức thư kia cho cậu, nhưng tôi đã viết từ năm thứ ba Sơ trung rồi mà đến tận năm thứ ba Cao trung cậu mới đột nhiên chạy tới nói cậu là bạn trai tôi, có nhầm không vậy?"

"Tôi có lý do của tôi, tôi không đồng ý chia tay." Tần Luật vẫn cố chấp.

Trong nhà hắn có quy định, trước khi lên đại học, hắn tuyệt đối không được tính tới chuyện yêu đương, nếu không thì sau này mọi chuyện hắn đều phải nghe theo sự sắp xếp của người nhà.

Tần Luật còn cho rằng Mộ Vi Vi sẽ chờ hắn, không ngờ chỉ sau một vụ tai nạn giao thông mà cô đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hắn.

Hôm nay hắn vất vả lắm mới có thể tìm thấy Mộ Vi Vi, vậy mà cô lại nói với hắn rằng cô thích người khác rồi.

"Ha, nhóc gấu con này, cậu không nghe hiểu tiếng người sao?" Cố Vi Vi đã bắt đầu bực mình.

"Người đàn ông kia là ai?" Tần Luật truy hỏi.

Cô rời khỏi Lê gia, xin nghỉ học nhiều ngày không tới trường, chẳng lẽ chính là để ở bên cạnh người đàn ông kia sao?

Cố Vi Vi quay đầu nhìn xung quanh một chút rồi đáp, "Đi nào, chúng ta tới chỗ khác rồi nói."

Nói rồi, cô dẫn Tần Luật đi tới rìa một khu rừng nhỏ.

"Bây giờ có thể nói rồi chứ? Người đàn ông kia là ai?" Tần Luật kéo tay cô, tiếp tục hỏi dò.

"Chờ một chút." Cố Vi Vi mỉm cười sáng lạn rồi tháo cà vạt trên cổ Tần Luật xuống, "Cho tôi mượn một chút."

Tần Luật không ngờ Cố Vi Vi không báo trước mà đột nhiên áp sát người hắn như vậy, mùi hương thanh thuần của thiếu nữ bất ngờ phả vào mặt hắn.

Tần Luật nhìn xuống hàng lông mi xinh đẹp đang khẽ rung động của Cố Vi Vi, trái tim không tự chủ được mà đập liên hồi.

Đến khi hắn kịp định thần lại thì hai tay đã bị Cố Vi Vi dùng cà vạt trói chặt vào một cái cây từ bao giờ.

"Mộ Vi Vi, cậu làm cái gì thế hả?"

Cố Vi Vi phũ tay một cái rồi cười nói.

"Tôi thực sự không có gì để nói với cậu cả, cậu muốn nói chuyện thì cứ ở đây ôm cái cây này mà nói tiếp đi."

"Mộ Vi Vi, người đàn ông kia rốt cuộc là ai?" Tần Luật vẫn không chịu từ bỏ ý định, truy hỏi cho bằng được.

Cố Vi Vi vừa đi được hai bước thì quay đầu lại, cảnh cáo hắn, "Còn nữa, sau này cậu còn tiếp tục nói cậu là bạn trai tôi thì tôi sẽ đánh cậu đấy."

Nói xong còn không quên giơ nắm đấm lên uy hiếp Tần Luật.

Giải quyết mớ phiền phức này xong, Cố Vi Vi liền gọi điện thoại cho Kỷ Trình. Điện thoại đổ chuông nhưng chẳng có ai nhấc máy cả.

Sau đó cô lại gọi cho Lạc Thiên Thiên, nhưng vẫn không ai nghe máy.

Cố Vi Vi không muốn lát nữa Tần Luật thoát ra được lại phải dây dưa với hắn thêm một trận nữa nên dứt khoát chạy tới trường học tìm Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên, nhưng đến nơi thì lớp của hai người bọn họ cũng đã ra về lâu rồi.

Điện thoại không nghe, trường học cũng không ở, Cố Vi Vi không tìm được người, nên đành quay về nhà trọ trước.

Cô vừa mới bước vào cửa thì Kỷ Trình gọi lại.

Nhưng trong điện thoại không phải tiếng của Kỷ Trình mà là một giọng nói ồm ồm của một người đàn ông.

"Là Mộ Vi Vi đúng không? Mang bức ảnh mà cô chụp Vương tổng đến đây, nếu không. ... Hai người chị em tốt của cô sẽ phải ăn chút quả đắng đấy."

Tâm tình Cố Vi Vi lập tức trùng xuống, xem ra là vì người mà Vương Vệ Đông và Chu Mỹ Cẩm phái đi không tìm được cơ hội ra tay với cô nên bọn họ mới tìm tới những người gần đây thường xuyên qua lại với cô, Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên.

Cố Vi Vi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp, "Tôi muốn nghe bọn họ nói chuyện."

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới tiếng của Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên.

"Vi Vi, mau báo cảnh sát!"

"Vi Vi, gọi điện cho anh họ tôi đi!"

Hai người bọn họ chỉ kịp nói như vậy, đối phương liền lấy điện thoại đi.

"Một mình cô tới đây, nếu cô dám báo cảnh sát hoặc đưa người tới giúp đỡ thì cứ để anh em bọn này tận hưởng hai người chị em tốt của cô trước vậy."

Cố Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi, "Địa chỉ."

"Đường Văn Hoa phía Tây ngoại thành, đi qua xưởng thép Chính Hưng, sau đó sẽ có người dẫn cô tới đây. Đừng có mà giở trò với bọn này." Đối phương nói xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cùng các người chơi tới bên

Tuy cô đã sớm đoán được rằng Chu Mỹ Cẩm và Vương Vệ Đông sẽ tới tìm cô để đòi bức ảnh kia, nhưng cô lại không ngờ bọn họ không bắt được cô thì lại dùng chiêu bắt Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên làm con tin để uy hiếp cô.

Cố Vi Vi vừa phân tích tình huống vừa đi vào phòng làm việc của Phó Hàn Tranh tìm chìa khóa xe dự phòng.

Tìm được chìa khóa rồi, cô xuống hầm để xe tự mình lái một chiếc siêu xe, một đường chạy thẳng tới khu vực ngoại ô ở phía Tây thành phố.

Đế Đô, trong một buổi tiệc.

Phó Hàn Tranh đang nâng ly rượu chậm rãi nói chuyện cùng mọi người thì Từ Khiêm đem điện thoại di động của hắn đến.

"Ông chủ, là điện thoại của Raymond."

Phó Hàn Tranh khẽ gật đầu với khách mời rồi đi qua một góc vắng người để nhận điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì?"

Raymond là tổ trưởng bảo an phụ trách vấn đề bảo vệ người nhà họ Phó, hần bỗng nhiên gọi điện cho anh thì tất nhiên là trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Nửa tiếng trước Mộ tiểu thư đã lái xe ra ngoài nhưng tốc độ lái xe của cô ấy quá nhanh nên tổ viên phụ trách đi theo bảo vệ cô ấy bị mất dấu rồi."

Nghe Raymond báo cáo xong, sắc mặt Phó Hàn Tranh lập tức trầm xuống. Anh quay người, vừa đi ra khỏi hội trường buổi tiệc vừa hỏi.

"Tìm được cô ấy chưa?"

"Đã định vị được vị trí thông qua điện thoại di động của cô ấy, Mộ tiểu thư đang ở khu vực ngoại thành phía Tây, tôi lập tức dẫn người đến đó ngay đây." Raymond đáp.

Phó Thời Khâm từ xa trông thấy Phó Hàn Tranh đang muốn rời khỏi buổi tiệc liền khó hiểu mà đuổi theo anh.

"Anh, buổi tiệc vừa mới bắt đầu thôi mà, anh định đi đâu vậy?"

"Không thấy Vi Vi đâu nữa rồi." Phó Hàn Tranh vừa nói vừa bước vào thang máy.

Phó Thời Khâm cũng theo Phó Hàn Tranh vào thang máy, hỏi, "Không phải có người đi theo bảo vệ cô ấy rồi sao?"

Phó Hàn Tranh chỉ im lặng không lên tiếng. Từ Khiêm đành thay anh trả lời, "Nửa giờ trước Mộ tiểu thư lái xe rời khỏi nhà trọ, người theo bảo vệ cô ấy bị mất dấu rồi."

Phó Thời Khâm nghe xong, trong lòng liền cười một cách bí ẩn, trước đây có lần hần và Phó Thời Dịch trốn nhà ra đi những nửa tháng mà Phó Hàn Tranh cũng không hề có chút căng thẳng.

Bây giờ Mộ Vi Vi vừa mới biến mất có nửa tiếng đồng hồ mà hần liền gấp gáp tự mình đi tìm, sự đỗi ngộ khác biệt này thật đúng là khiến người khác không khỏi đau lòng mà.

Ngoại ô phía Tây thành phố, đường Văn Hoa.

Cố Vi Vi đỗ xe rồi đi bộ thêm mấy trăm mét đến cửa chính của xưởng thép Chính Hưng.

Một người đàn ông xăm trổ đầy người nhìn cô chăm chăm, đánh giá một chút rồi xem xét xung quanh để chắc chắn rằng Cố Vi Vi không đưa người khác đến giúp đỡ rồi mới xoay người mở cửa xưởng thép.

"Theo tôi vào trong."

Cố Vi Vi vừa đi theo hần vừa chú ý quan sát xung quanh, vào đến bên trong công xưởng liền nghe thấy có tiếng nói chuyện.

Bên trong xưởng có tổng cộng mười ba người, một số đang uống rượu đánh bài, một số thì hút thuốc, một người đàn ông đầu trọc đang ung dung ngồi trên chiếc ghế sofa cũ nát, có vẻ hần chính là thủ lĩnh của bọn bất cóc này.

Cố Vi Vi nhìn hết một vòng trong công xưởng, cuối cùng mới nhìn thấy Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên đang bị trói ở một góc, trên người dính đầy bùn đất, hần là đã phải chịu nhiều khổ sở chật vật rồi.

"Thiên Thiên, hai người không sao chứ?"

"Chúng tôi không sao." Lạc Thiên Thiên thấy Cố Vi Vi chỉ đến một mình, trong lòng liền bất đầu bất an.

Cố Vi Vi nhìn hai người bọn họ một lúc, xác nhận cả hai đều không bị thương rồi mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng nhìn sang gã đầu trọc kia.

"Chẳng phải anh bắt bọn họ chỉ là để dụ tôi tới đây thôi sao, bây giờ tôi đến rồi, mấy người cũng nên thả hai người bọn họ đi rồi chứ?"

Hai gã đàn ông đã say mềm nghe vậy liền lao đảo tiến về phía Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên đang bị trói, giờ giọng bị ồm.

"Còn ca, món hàng này chất lượng tốt như vậy, thả đi thì quá đáng tiếc rồi."

Hần vừa nói vừa bắt đầu động chạm Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên khiến hai người hoảng sợ đến nỗi sắc mặt cũng trắng bệch cả đi, hết âm lên.

Cố Vi Vi siết chặt hai bàn tay thành nắm đấm, cảnh cáo, "Bỏ mấy cái móng vuốt bẩn thỉu đó ra ngay!"

Hai tên say rượu kia bị câu nói của Cố Vi Vi thu hút, không chọc ghẹo Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên nữa mà chuyển đối tượng, dùng ánh mắt đầy thèm khát mà nhìn sang Cố Vi Vi.

Dưới ánh đèn điện, gương mặt rõ ràng là đang cố kìm nén cơn giận và đôi môi kiều diễm của thiếu nữ kia thật đúng là thanh lệ động lòng người.

"Được thôi, chúng ta không động tới bọn họ nữa, chỉ cần cô theo chúng ta là được...."

Cô Vi Vi mỉm cười khinh miệt, trong mắt tràn đầy hàn khí.

"Được, chờ tôi bàn chính sự xong sẽ cùng các người chơi tới bên."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cùng các người chơi tới bên 2

Gã đầu trọc được gọi là Côn ca kia liếc mắt nhìn mấy tên đàn em đang nổi sắc tâm của mình.

"Các người gấp cái gì chứ, đợi chính sự giải quyết xong xuôi rồi thì cô ta sẽ thuộc về các người thôi."

Cố Vi Vi mặt không biến sắc, lạnh giọng mà nói, "Chúng ta nói chuyện chính sự trước đi đã, tôi đề nghị các người thả hai người bọn họ ra ngay lập tức, nếu để người của Minh gia biết cô ấy xảy ra chuyện bất trắc gì ở đây thì cả tôi và anh đều không có kết cục tốt đẹp đâu."

"Người của Minh gia sao?" Gã Côn ca kia vừa nghe được lời này sắc mặt liền thay đổi.

"Chẳng lẽ trước khi các người ra tay bắt người cũng chưa từng điều tra xem người bị bắt là ai sao?" Cố Vi Vi lạnh giọng bật cười, nói tiếp, "Cháu gái ngoại của Minh tham mưu trưởng và bộ trưởng Minh mà các người cũng dám trói đến đây, cũng thật dũng cảm đấy."

Côn ca liếc mắt nhìn sang Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên đang bị trói chặt ở một bên, lúc này con nhóc kia trong lúc kêu gào thực sự có nói bộ trưởng Minh là cậu của mình, cha là đội trưởng bộ đội đặc chủng gì đó.

"Nếu không tin thì anh mở hình ảnh trong điện thoại đi động của cô ấy ra mà xem." Cố Vi Vi nhắc nhở hần.

Chuyện cấp bách bây giờ là phải giúp Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên thoát khỏi nguy hiểm, dựa vào thân phận của Kỳ Trình, những người này sẽ không đến nỗi có mất như mù mà động tay động chân với cô ấy.

Côn ca cầm điện thoại của Kỳ Trình lên kiểm tra kho ảnh, quả nhiên nhìn thấy một bức ảnh gia đình của Minh gia.

Nếu đã là người của Minh gia thì đương nhiên bọn họ không thể trêu chọc nổi rồi, dù sao thì mục tiêu của bọn họ cũng không phải hai con nhóc này.

"Thả hai người bọn họ ra."

Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên vừa được tháo dây trói liền chạy tới bên cạnh Mộ Vi Vi, kéo kéo tay cô.

"Vi Vi, chúng ta đi thôi!"

"Hai cô có thể đi, nhưng cô ta... nhất định phải ở lại đây." Hai tên đàn em chặn đường bọn họ, chỉ thẳng vào Cố Vi Vi mà nói.

Cố Vi Vi thân nhiên phủi những vết bùn bám trên người Kỳ Trình đi rồi nói, "Hai người ra ngoài chờ tôi."

"Không được, đã đi thì phải cùng đi." Lạc Thiên Thiên kiên quyết nắm lấy tay Cố Vi Vi.

Cố Vi Vi đã một mình chạy tới đây cứu hai người bọn họ, bọn họ không thể không có nghĩa khí mà bỏ lại Vi Vi ở đây một mình rồi tự chạy trước thoát thân được.

"Cô không đi thì chúng tôi cũng không đi." Kỳ Trình nói xong liền đứng chắn trước mặt Cố Vi Vi như thể một con diều hâu đang bảo vệ một con gà con rồi tuyên bố với đám bắt cóc.

"Vi Vi là vị hôn thê của anh họ tôi, cũng chính là con dâu tương lai của cậu tôi, các người cứ thử đụng tới cô ấy xem?"

"." Cố Vi Vi dờ khóc dờ cười, trong lòng không khỏi cảm động.

Rõ ràng là hai người bọn họ cũng đang sợ tới phát run mà đến khi được thả ra vẫn không chịu chạy trốn trước, nhất quyết muốn ở lại đây cùng chung hoạn nạn với cô.

"Tiểu cô nương à, người chúng tôi cần tìm là cô ta chứ không phải hai người, đừng có mà ở đây tự chuốc lấy chuyện phiền phức nữa." Gã Côn ca kia đã

bắt đầu không kiên nhẫn được nữa mà nhắc nhở Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên.

Lần này Vương tổng mạnh tay ra giá cao để hắn thu hồi mấy bức ảnh kia, hắn không thể vì bị người của Minh gia ngăn cản mà từ bỏ cuộc làm ăn lớn này được.

"Thiên Thiên, hai người cứ ra ngoài chờ tôi đi." Cố Vi Vi bắt đầu đi gạt tay Lạc Thiên Thiên ra, ôn tồn khuyên nhủ.

"Chúng tôi không đi, muốn đi thì cả ba cùng đi." Kỷ Trinh sợ đến nỗi giọng nói cũng đã run cả lên nhưng vẫn kiên quyết đứng chắn trước mặt Cố Vi Vi.

Cố Vi Vi ở lại đây, những tên này sẽ kiêng kỵ thân phận người thuộc Minh gia của cô mà không dám động thủ, nhưng chỉ cần cô và Lạc Thiên Thiên ra khỏi chỗ này, Vi Vi sẽ thật sự gặp nguy hiểm mất.

Cố Vi Vi quan sát bày trí xung quanh một chút, phát hiện cách đó không xa có một cầu thang sắt dẫn lên tầng hai, liền hạ giọng bàn bạc với hai người kia.

"Vậy chúng ta cùng nhau chạy, tôi đếm đến ba, chúng ta cùng chạy tới cái thang sắt kia, trốn lên lầu hai."

Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên liền gật đầu đồng ý, nghe theo hiệu lệnh ba nhịp đếm của Cố Vi Vi mà ra sức chạy tới chỗ cầu thang sắt không dám quay đầu nhìn lại phía sau lần nào, thẳng một hơi chạy lên lầu hai.

"Vi Vi, mau lên, chạy nhanh lên một chút..."

Lạc Thiên Thiên leo lên tới tầng hai, quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy bóng dáng Cố Vi Vi ở đâu cả.

Đúng lúc đó, từ dưới lầu đột nhiên truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt, Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên hoảng sợ mà cùng lúc nhìn xuống bên dưới.

"Vi Vi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phó Hàn Tranh tìm đến rồi

Nhưng sau khi nhìn rõ tình hình cuộc ẩu đả ở phía dưới thì Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên lại trợn mắt há mồm đứng ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, cô gái có thân hình nhỏ bé kia đánh ngã hai tên đàn ông cao tới một mét tám xuống đất rồi cầm thanh sắt đã rỉ sét ở gần đó dút khoát đâm xuyên qua bàn tay của một tên.

Sau đó lại đá một cước thật mạnh vào hạ bộ tên còn lại khiến hắn ta đau đớn co rúm cả người lại, rên không thành tiếng.

Cố Vi Vi nhìn lên lầu, xác nhận Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên đang đứng ở chỗ an toàn rồi nói, "Hai người đừng xuống đây."

Kỷ Trinh và Lạc Thiên Thiên gật đầu trong vô thức, nhìn lại mới nhận ra hai kẻ vừa bị Cố Vi Vi đâm thanh sắt xuyên qua tay và đá hạ bộ kia chính là hai kẻ say rượu lúc này động tay động chân với mình.

Cố Vi Vi rút thanh sắt đã loang lỗ vết máu ra, lạnh lùng nhìn mười một tên bắt cóc còn lại, cả người toát ra khí chất凛冽 bức người.

"Bây giờ tôi liền chơi tới bến cùng mấy người đây."

Mấy kẻ bắt cóc kia đều không ngờ nhóc con mà bọn họ cho rằng vừa yếu đuối vừa dễ lừa gạt kia lại đột nhiên biến thành quý thần đội lốt người, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, ra tay tàn nhẫn vô tình.

Sắc mặt Côn ca tối sầm hẳn đi, liếc mắt ra hiệu cho bốn tên đàn em cao lớn của mình.

"Bắt cô ta lại cho ta!"

Bốn gã đàn ông cơ bắp kia lập tức tiến tới bao vây Cố Vi Vi lại, Cố Vi Vi cơ thể linh hoạt, vừa nhanh nhẹn né người tránh được cú đâm của một gã lại vừa vung tay đâm chính xác ngay thái dương của một gã khác.

Tên cao to kia bị cô đánh đến mất cũng nỏ cả đom đóm, lao đảo lùi về phía sau hai bước. Cố Vi Vi dùng cột nhà làm điểm tựa, một chân đạp lên cây cột lấy đà bay lên mạnh mẽ đá một cước vào bên cổ tên kia, mọi người lập tức nghe thấy tiếng răng rắc truyền tới từ gáy của gã, sau đó tên kia ngã xuống sàn, không đứng dậy được nữa.

Ba tên còn lại tuy đã rất cảnh giác nhưng vẫn không phản ứng kịp trước động tác nhanh nhẹn của Cố Vi Vi, vừa không thể chạm tới người Cố Vi Vi vừa bị cô liên tục ra tay tấn công vào chỗ hiểm.

Còn ca thấy bốn tên đàn em gọi đánh đấm nhất của mình cũng đã bị Cố Vi Vi hạ gục thì tức giận tới mức đứng phắt dậy, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

"Rốt cuộc cô là ai?"

Cố Vi Vi đá bay một gã bắt cóc rồi lộn một vòng nhẹ nhàng đáp xuống đất, "Ta là bà cô nhà ngươi."

Cố gia từng mời rất nhiều sư phụ tới dạy võ cho cô, mã gia cách đấu thuật, kiếm, kiếm thuật Trung Quốc, cô đều đã luyện tập rất nhiều năm, tuy không tinh thông mọi thứ nhưng bản lĩnh để đối phó với mấy gã này thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Cố Vi Vi biết Trung Quốc có luật cấm súng nên chắc chắn bọn họ không có loại vũ khí có lực sát thương lớn như vậy, vì thế cô mới dám đến đây một mình.

Mấy kẻ này chẳng qua cho rằng mình là đàn ông, thân hình cao lớn, đối phó với một con nhóc mười mấy tuổi chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng bây giờ bọn họ không uống rượu thì cũng dùng ma túy, chỉ cần Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên không bị bắt làm con tin thì bọn họ đừng hòng chiếm được tiện nghi của Cố Vi Vi.

Còn ca thấy mấy tên đàn em của mình hết người này đến người khác bị Cố Vi Vi đập cho tã liền cầm dao trên bàn lên, hét, "Làm thật nó cho ta!"

Mấy tên còn lại lập tức làm theo lời hấn, ai nấy đều giờ mấy thanh sắt và dao lên, từng bước từng bước bao vây Cố Vi Vi lại.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên đứng trên lầu hai nhìn xuống, không khỏi sốt ruột nắm chặt tay nhau. Hai người muốn xuống bên dưới giúp Cố Vi Vi một tay nhưng lại sợ rằng mình chỉ làm cô vướng chân vướng tay thêm.

Bảy người đàn ông cùng lúc lao về phía Cố Vi Vi, có vẻ như tên Còn ca kia cũng đã từng luyện võ, một gậy đánh trúng lưng Cố Vi Vi khiến cô chịu đau, suýt nữa còn bị tên đầu trọc đó đâm một dao ngay ngực.

Cũng may là cô phản ứng nhanh cản được dao của hấn, nhưng vì thế mà cánh tay bị thương một chút, những chỗ khác thì không sao.

Hai bên ác chiến hơn nửa tiếng đồng hồ, Cố Vi Vi đá một cái khiến tên Còn ca kia vỡ đầu chảy máu, sau đó liền ngẩng đầu lên cười với Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên.

"Xuống dưới đi, chúng ta đi được rồi."

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên vội vàng chạy xuống lầu, vừa xuống đến nơi Kỷ Trình đã kích động không ngừng.

"Đại thần, cô có biết hiện tại tôi muốn nói gì nhất không?"

Cố Vi Vi nhận lấy chiếc áo khoác mà Lạc Thiên Thiên đưa cho mình, che đi vết thương trên cánh tay rồi đáp, "Nói gì?"

"Tôi muốn nói là, tôi muốn gả cho cô." Kỷ Trình hồn nhiên trả lời.

Vi Vi một thân một mình chạy tới đây cứu hai người bọn họ, còn đánh gục một lúc mười mấy tên đàn ông, khí chất nam tính này thật sự khiến tâm hồn thiếu nữ của Kỷ Trình rung động rồi.

Ba người cùng nhau ra khỏi xưởng thép, vừa bước ra liền trông thấy một chiếc Rolls-Royce Phantom dẫn theo hai chiếc Hummer chạy tới rồi dừng lại ngay trước mặt ba người.

Phó Hàn Tranh từ trên xe bước xuống, toàn thân tỏa ra khí chất cao ngạo chính trực, bước tới trước mặt bọn họ trong ánh sáng chói mắt của đèn pha xe hơi, lạnh lùng cao ngạo như một vị thần.

"Tại sao em lại một mình chạy tới đây chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Vi Vi và Phó Hàn Tranh có quan hệ gì?

"..."

Cố Vi Vi sững sờ tại chỗ nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, không phải anh đang tham gia buổi tiệc quan trọng gì đó sao?

"Gọi cho tôi một cuộc điện thoại khó đến vậy sao?" Ánh mắt Phó Hàn Tranh lạnh lẽo chùng xuống, cả người bùng bùng lửa giận.

Rõ ràng anh đã từng nhắc lại với cô rằng, nếu gặp chuyện phiền phức gì thì cứ gọi cho anh, để anh giải quyết giúp cô.

Cố Vi Vi nhủ mảy mìn Phó Hàn Tranh đang vô duyên vô cớ mà tức giận với cô.

"Tôi... tự giải quyết được."

So với Mộ Vi Vi, Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên còn đang kinh ngạc hơn cô cả nghìn lần, mở to mắt mà nhìn người đàn ông đẹp trai lịch lãm đang đứng trước mặt mình.

Người đàn ông này lông mày như kiếm, mũi như điêu khắc, cả khuôn mặt đều hoàn mỹ không thể chê bai điểm nào, kể cả đem so sánh với các mỹ nam trong giới giải trí thì cũng có thể hoàn toàn áp đảo.

Hơn nữa, cả người anh ta toát ra khí chất danh môn quý tộc rất tự nhiên, điểm này thì kể cả nam minh tinh cũng không thể so sánh được.

Ánh mắt Phó Hàn Tranh dời xuống chiếc áo đang che trên cánh tay cô, mở áo ra liền nhìn thấy cánh tay dính đầy máu của Cố Vi Vi, trán liền lập tức nhăn lại.

"Đây chính là có thể tự giải quyết mà em nói sao?"

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi." Cố Vi Vi nói, đám người kia còn bị thương nặng gấp mấy lần cô kia.

Phó Thời Khâm vào trong công xưởng kiểm tra rồi đi ra ngoài, dùng ánh mắt cô không phải người mà nhìn Cố Vi Vi, tay thì chỉ vào trong công xưởng mà nói.

"Anh, anh nên vào trong mà xem kia."

Bên trong có những mùi máu người, mùi máu người đều bị Cố Vi Vi đánh cho vỡ đầu chảy máu, răng rụng đầy đất.

Đây mà chuyện mà một nữ sinh Cao trung mười mấy tuổi làm ra sao, rốt cuộc cô ta là người biến tính hay là dị nhân vậy?

Phó Hàn Tranh không thèm để ý tới lời Phó Thời Khâm nói, vòng tay qua vai Cố Vi Vi rồi ôm cô vào lòng.

"Lên xe."

Cố Vi Vi một tay che vết thương, ngoan ngoãn theo hắn đi về phía chiếc Rolls-Royce.

Đi được vài bước lại nhớ ra Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên vẫn còn đang đứng đó, liền quay đầu lại nói với Phó Thời Khâm.

"Nhị thiếu, phiền anh đưa bọn họ về nhà một chuyến."

Cô vừa dứt lời liền bị Phó Hàn Tranh nhét vào trong xe.

"Từ Khiêm, lái xe đi."

Từ Khiêm lập tức lái xe đưa hai người bọn họ đến bệnh viện.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên ngơ ngác nhìn theo chiếc Rolls-Royce kim cương đen dần dần biến mất vào màn đêm, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa hồi phục tinh thần.

"Thiên Thiên, có phải tôi hoa mắt rồi không, tôi vừa gặp Phó Hàn Tranh sao? Là Phó Hàn Tranh đẹp trai nhất, có tiền nhất Trung Quốc sao?"

"Tôi cũng nhìn thấy, anh ấy còn đưa Vi Vi đi nữa."

Phó Thời Khâm nhìn hai người mê trai kia, giơ tay ra quơ quơ trước mặt hai người bọn họ, "Không còn sớm nữa đâu, hai cô cũng nên về nhà rồi, theo tôi lên xe đi."

Đến lúc này Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên mới hồi phục tinh thần, sau đó liền nhìn thấy Phó Thời Khâm, lại tiếp tục ngăn người thêm mấy giây nữa, sau đó thì mừng rỡ như điên.

"Thời... Thời Dịch?"

"Tôi là Phó Thời Khâm, anh trai của Phó Thời Dịch." Phó Thời Khâm bắt đầu dĩ giải thích.

Từ khi Phó Thời Dịch chạy tới làm loạn ở giới giải trí, người nhận nhầm hắn thành cậu em trai sinh đôi này càng ngày càng nhiều.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên vừa nghe hắn nói mình không phải nam thần Thời Dịch liền thất vọng thờ dài rồi theo hắn lên xe.

"Thì ra nam thần Thời Dịch thật sự có một người anh trai sinh đôi."

"Cũng đâu phải tôi muốn làm anh trai cậu ta chứ." Phó Thời Khâm chán nản.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên ngồi ở ghế sau, nhớ tới chuyện vừa rồi Mộ Vi Vi bị Phó Hàn Tranh ôm đi mất liền tò mò dò hỏi.

"Nhị thiếu, Vi Vi và Phó Hàn Tranh... có quan hệ gì vậy?"

Phó Thời Khâm thần bí mỉm cười, "Chính là kiểu quan hệ mà các cô đang nghĩ tới."

Kỷ Trình khẽ vỗ tay lên mặt, thì thầm với Lạc Thiên Thiên, "Thiên Thiên, hình như hai hôm nay tôi kinh ngạc hơi nhiều thì phải."

"Tôi cũng thế." Lạc Thiên Thiên đáp.

Những chuyện xảy ra tối hôm nay quả thực giống như một giấc mơ, khiến người ta khó mà tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Phó Hàn Tranh đau lòng

Trên xe, bầu không khí có chút ngưng trọng.

Phó Hàn Tranh xem xét vết thương trên cánh tay Cố Vi Vi rồi nghiêng đầu nhìn cô chịu đau mà cũng không hề kêu rên nửa lời.

"Vết thương còn đau không?"

Hôm đó cô chỉ vì đánh rơi một cái đĩa bị mảnh sứ cửa đứt tay mà suýt khóc, hôm nay bị thương nặng hơn nhiều, tại sao cô ấy vẫn bình tĩnh như vậy chứ?

"Có một chút." Cố Vi Vi thần nhiên đáp.

Đến cả chết mà cô cũng đã từng chết rồi, một chút thương tích nhỏ này thì có thể đau đến mức nào chứ.

Từ Khiêm nghe Cố Vi Vi nói đau, không chờ Phó Hàn Tranh ra lệnh mà đã rất tinh ý giẫm chân ga vượt lên hẳn so với hai chiếc xe phía sau.

Phó Hàn Tranh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, "Cố chịu một chút, mấy phút nữa là tới rồi."

Cố Vi Vi cảm thấy giọng anh có chút kỳ lạ liền nghiêng đầu nhìn Phó Hàn Tranh, trên người anh mặc một bộ đồ đắt tiền được thiết kế riêng, may thủ công, hiển nhiên là đang tham dự một sự kiện quan trọng nào đó mà lại vội vàng chạy tới tìm cô.

Thường thì thời gian bắt đầu của một buổi dạ tiệc cách thời điểm hiện tại không lâu, nên có lẽ lúc này vẫn chưa kết thúc.

Phó Hàn Tranh quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt dò xét của Cố Vi Vi.

"Sao vậy?"

"Buổi tiệc... chắc vẫn chưa kết thúc chứ?" Cố Vi Vi hỏi.

"Chỉ là một buổi tiệc xã giao mà thôi, không quan trọng cho lắm." Phó Hàn Tranh đáp nhẹ như mây.

Từ Khiêm đang lái xe âm thầm khóc không ra nước mắt, ông chủ nhà hắn lại có thể nói buổi tiệc này không quan trọng cho lắm.

Tối nay Phó Hàn Tranh bỏ mặc nhiều giám đốc của các công ty đối tác như vậy để chạy tới đây làm anh hùng cứu mỹ nhân, ngày mai có lẽ bọn họ sẽ bận rộn tới chết đây.

Xe dừng lại trước bệnh viện, Từ Khiêm vừa mở cửa xe vừa gọi điện báo tin cho Hà Trì, nói sơ qua tình hình thương thế của Cố Vi Vi.

Lúc ba người bọn họ lên lầu thì Hà Trì đã đón sẵn trước thang máy.

"Đầu tiên là đứt tay, mấy hôm trước thì gọi cho tôi nói cô ấy bị thương ở chân, hôm nay thì lại đến lượt cánh tay, Phó Hàn Tranh, ở nhà cậu bạo hành cô ấy đấy à?"

"..." Cố Vi Vi im lặng, trầm nghĩ vậy mà hấn cũng nhìn ra được là ở nhà cô bị Phó Hàn Tranh bắt nạt cơ đấy.

Hà Trì bị Phó Hàn Tranh lừa cho một cái liền lập tức cầm miếng dùi Cố Vi Vi vào phòng làm việc của mình, nhanh chân nhanh tay kéo ống tay áo của cô lên để kiểm tra vết thương.

"Không sao, không bị tổn thương đến động mạch, chẳng qua là cần phải khâu mấy mũi mà thôi."

Hấn nói xong liền bắt đầu cầm kim tiêm chuẩn bị tiến hành gây tê, y tá đang đứng bên cạnh cũng đã chuẩn bị kỹ càng kim chỉ y tế.

Phó Hàn Tranh nâng đầu Cố Vi Vi tựa vào trong ngực mình, không cho cô xem quá trình khâu vết thương.

Nhưng bản thân anh thì lại quan sát cây kim trong tay Hà Trì từng mũi từng mũi xuyên qua da thịt Cố Vi Vi, không khỏi nhũn nhũn vì đau lòng.

"Cậu nhẹ tay một chút."

Hà Trì cắn răng, "Tôi tiêm thuốc tê rồi."

Phó Hàn Tranh vẫn không yên tâm, "Vậy thì dụng tâm một chút."

Hà Trì ngừng tay, bực mình hừ một tiếng.

"Cậu chê tôi mạnh tay thì tự đi mà khâu đi."

Người ta bị đau còn chưa lên tiếng, thế mà tên kia cứ thích thay bệnh nhân nhiều lời.

Từ Khiêm thấy bầu không khí trong phòng có vẻ không ổn liền lên tiếng giảng hòa.

"Bác sĩ Hà, ông chủ vì quan tâm nên mới sốt ruột, anh đừng để bụng, tiếp tục khâu đi."

Ông chủ của hấn rõ ràng là trong lòng đang tức giận nhưng lại không nỡ trách Mộ tiểu thư cho nên mới mượn Hà Trì để xả giận.

Cố Vi Vi đang tựa trong lòng ngực của Phó Hàn Tranh, hơi thở mát lạnh của hấn tràn ngập trong không khí khiến trái tim cô không tự chủ mà run lên.

Hà Trì nghe lời nịnh nọt của Từ Khiêm xong liền vui vẻ tập trung khâu tiếp, vừa khâu vừa giở giọng trách móc.

"Bây giờ anh mới thương hoa tiếc ngọc thì có ích gì chứ, sao ban đầu không chạy tới cứu người sớm một chút, có bản lĩnh thì đừng để cô ấy bị thương như vậy mới phải."

"Bác sĩ Hà, chuyện không liên quan tới anh ấy, là do tôi không cẩn thận nên mới bị thương." Cố Vi Vi giải thích.

Hà Trì khâu vết thương cho cô xong lại chuyển sang bôi thuốc và băng bó, miệng vẫn không ngừng giận dỗi mà nói.

"Ồ kìa, tôi mới nói hấn có mấy câu mà cô đã đau lòng rồi sao."

Cố Vi Vi: "..."

Cô chỉ muốn giải thích hiểu lầm một chút thôi, cái gì mà đau lòng chứ.

Hà Trì băng bó xong thì cời găng tay và khẩu trang ra rồi rút tay vào túi áo.

"Đi theo y tá lấy một số loại thuốc đi, tuần này đừng để vết thương bị dính nước, chú ý chuyện ăn uống, ba ngày sau thay thuốc."

Cố Vi Vi từ nãy tới giờ vẫn luôn úp mặt vào lòng Phó Hàn Tranh, đến bây giờ mới ló đầu ra nhìn cánh tay đã được băng bó cẩn thận của mình, "Liệu có để lại sẹo không?"

Hà Trì lườm sang Phó Hàn Tranh, hừ một tiếng.

"Tôi mà khiến cô có sẹo thì chắc chắn anh ta cũng khiến tôi có sẹo cho mà xem."

Cố Vi Vi liếc nhìn người đàn ông ôn hòa hiền lành bên cạnh, anh mà lại... tàn ác như thế sao?

Phó Hàn Tranh cời âu phục của mình ra rồi khoác lên vai cô, vươn tay qua sau lưng ôm lấy bà vai cô.

"Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tại sao hành sự mà lại không đóng cửa

Lúc bọn họ về tới nhà trọ thì đã là mười giờ tối rồi.

Cố Vi Vi về phòng thay bộ đồ đang mặc thành đồ ngủ rộng rãi thoải mái, thấy trên tay mình còn đang dính máu liền đi vào phòng tắm.

Cô vừa bước vào phòng tắm thì đột nhiên Phó Hàn Tranh cũng bước vào theo.

"Em muốn làm gì?"

".... Rửa tay."

Phó Hàn Tranh bế cô ngồi lên bồn rửa tay rồi giúp cô xắn tay áo ngủ lên, thấm ướt khăn mặt rồi lại vắt khô.

Sau đó anh tự mình thay cô lau vết máu bám trên tay đi.

Lau tay sạch sẽ xong, Phó Hàn Tranh lại giặt khăn mặt đi, tiếp tục giúp cô lau bùn đất bám trên mặt.

"...Cảm ơn anh." Trong lòng Cố Vi Vi đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác không tên, như thể cô thật sự là người của anh vậy.

Phó Hàn Tranh đặt khăn mặt xuống, nghiêm túc nhìn người con gái đang ngồi trên bồn rửa tay, con ngươi đen láy sâu thẳm mà ôn nhu.

"Vi Vi, tôi không muốn chuyện tối hôm nay lại xảy ra thêm lần thứ hai."

Trên đường đi tới xưởng thép, anh đã phải trải qua cảm giác căng thẳng và sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

Cố Vi Vi mím môi im lặng một lúc rồi mỉm cười, "Chuyện hôm nay xảy ra bất ngờ, hơn nữa tôi cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi. ..."

"Hay là em muốn tôi phái người giám sát em 24/24 đây?" Phó Hàn Tranh lạnh giọng cắt lời cô.

Ý cười trong đáy mắt Cố Vi Vi lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo như sương mù, "Phó Hàn Tranh, tôi không phải thứ gì đó thuộc quyền sở hữu của anh, xin anh đừng can thiệp quá sâu vào cuộc sống của tôi."

Bây giờ Phó Hàn Tranh thích cô là bởi vì anh vẫn chưa biết cô là Cố Vi Vi chứ không phải Mộ Vi Vi.

Nhưng sau này, đến khi anh biết được sự thật rồi cuộc cô là ai rồi thì chắc chắn anh sẽ hận cô thấu xương.

Con ngươi thâm trầm của Phó Hàn Tranh đột nhiên trở nên âm u, hần chậm rãi cúi đầu xuống ngang tầm mắt Cố Vi Vi rồi áp sát mặt cô, "Vậy sao, có phải tôi phải khiến em thuộc quyền sở hữu của tôi thì em mới chịu ngoan ngoãn một chút không?"

Cố Vi Vi nhũn mày ngả người ra phía sau để kéo dài khoảng cách với anh, lưng dựa vào chiếc gương trên tường, trong lòng đột nhiên thật muốn chửi thề.

Mẹ nó chứ, lại là cái kiểu tựa bàn chết tiệt này?!

Lần trước là bàn trong phòng làm việc, lần này lại tới bồn rửa tay.

Phó Hàn Tranh vẫn tiếp tục áp sát Cố Vi Vi, đôi môi anh mạnh mẽ đặt lên bờ môi mềm mại của cô, hơi thở nóng rực mang theo mùi hương nam tính xâm chiếm toàn bộ không khí xung quanh hai người.

Cố Vi Vi không chịu ngẩng đầu lên, cố ý né tránh nụ hôn mãnh liệt của anh, nhưng cô càng cự tuyệt thì anh lại càng quẩn quýt hôn sâu hơn, thậm chí bàn tay Phó Hàn Tranh đã gài vào bên trong lớp áo ngủ rộng, tìm được áo lót của cô.

Cố Vi Vi bối rối rướn người về phía trước muốn chạy trốn, nhưng lại chỉ càng khiến mình vùi sâu vào lòng anh hơn, bàn tay của Phó Hàn Tranh không ngừng loay hoay trên lưng cô, cuối cùng dừng lại ngay tại khóa gài áo lót.

Cố Vi Vi hoảng sợ tròn tròn hai mắt muốn ngăn cản anh nhưng chỉ trong nháy mắt, khóa gài đã bị anh cời ra rồi.

".....A"

Cố Vi Vi giữ chặt lấy một tay của Phó Hàn Tranh, muốn ngăn cản anh tiếp tục tiến thêm bước nữa nhưng lại không thể cản được tay còn lại của anh thừa cơ cởi khuy áo ngủ.

Đúng lúc Cố Vi Vi nghĩ rằng lần này sự trong sạch của cô khó mà giữ được rồi thì Phó Thời Khâm lại đột nhiên trở về nhà trọ, ngó đầu nhìn vào trong phòng tắm rồi lập tức che mắt mình lại, vừa la hét vừa chạy khỏi nơi ẩm muội kia.

"Anh, tại sao hai người hành sự mà lại không đóng cửa thế hả?"

Lúc này Phó Hàn Tranh mới chịu rời khỏi đôi môi Cố Vi Vi, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu cô rồi trầm giọng nói với Cố Vi Vi.

"Bây giờ thì em biết mình sai rồi chứ?"

Cố Vi Vi liền gật đầu liên tục, nếu không phải Phó Thời Khâm quay về đúng lúc thì chắc chắn tối nay cô đã bị Phó Hàn Tranh ăn sạch rồi.

Tuy Mộ Vi Vi đã từng lên giường với hắn nhưng cô thì hoàn toàn không muốn.

Phó Hàn Tranh hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt của anh cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Sau đó Phó Hàn Tranh lại đưa tay vòng ra sau lưng cô, gài lại áo lót và áo ngủ của Cố Vi Vi rồi bế cô từ trên bồn rửa tay xuống.

Cố Vi Vi chân vừa chạm đất liền vọt về phòng của mình ngay lập tức rồi khóa cửa phòng lại, trong lúc vội vàng còn thoáng trông thấy Phó Thời Khâm đang ngồi ở phòng khách sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thì ra anh trai hắn cũng thật quá.... Tình thú

Một lúc lâu sau Phó Hàn Tranh mới đi ra khỏi phòng tắm.

Phó Thời hâm vừa nhìn thấy anh liền lập tức gợn hai ngón tay lên.

"Em đảm bảo, lúc này em không nhìn thấy gì cả, sự kiểm chế của anh em cũng không nhìn thấy."

Hắn làm sao mà biết được hai người bọn họ chẳng thềm đóng cửa mà đã thân mật với nhau trong phòng tắm cơ chứ.

Mà bọn họ lại còn chọn chỗ kỳ quái như bồn rửa tay để hành sự nữa chứ, thật không ngờ ông anh trai vô vị chẳng khác gì người máy của hắn lại có thói quen sinh hoạt.... tình thú đến mức này.

Phó Hàn Tranh không thềm liếc mắt nhìn Phó Thời Khâm lấy một cái, thân nhiên uống một ngụm nước để làm giảm bớt cảm giác khô khốc trong cổ họng.

Phó Thời Khâm thấy mình bị làm lơ, vội vội vàng vàng chạy tới phòng ăn, bày đồ ăn tối hắn mua về lên bàn rồi bắt đầu kể công.

"Anh xem, em biết hai người vẫn chưa ăn tối nên có tình mua đồ ăn tối về này."

Phó Hàn Tranh nghe hắn nói vậy liền đi tới gõ cửa phòng Cố Vi Vi.

"Vi Vi, ra ngoài ăn cơm đi."

"Tôi không đói, không ăn đâu."

Giọng Cố Vi Vi dường như có chút tủi thân, hiển nhiên là còn đang giận dỗi chuyện lúc này.

Chính cô suýt nữa thì bị hắn ăn sạch rồi, làm gì còn có tâm trạng mà ăn cơm chứ.

Phó Hàn Tranh lại gõ cửa thêm hai lần nữa, lên tiếng nhắc nhở, "Ăn cơm rồi mới có thể uống thuốc."

Cố Vi Vi nhìn xuống cánh tay còn đang băng bó của mình, bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi mở cửa phòng, ngoan ngoãn đi tới phòng ăn ăn cơm cùng hai người kia.

Cố Vi Vi vừa mới ngồi vào bàn, Phó Thời Khâm liền gấp cho cô một miếng xương sườn rồi cười hi hi bắt đầu nịnh hót.

"Sau này nếu hai người muốn hành sự thì cứ phát tín hiệu cho tôi, tôi bảo đảm sẽ tránh đi thật xa, tuyệt đối không tới gần quấy rầy hai người."

Cố Vi Vi ném cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo, ai muốn hành sự chứ?

Nhưng Phó Hàn Tranh lại bồi thêm một câu, "Sau này không có chuyện gì thì cậu ít tới đây một chút."

Phó Thời Khâm gật đầu lia lịa, "Biết rồi, em sẽ cảnh cáo cả Phó lão tam đừng tới đây."

Sau này đây chính là nơi hẹn hò riêng tư của người ta, hấn và Phó Thời Dịch còn chạy tới đây làm kỳ đà cản mũi làm gì chứ, như vậy thì quá là thật không biết điều rồi.

Cố Vi Vi im lặng khóc không ra tiếng, trong lòng có một cảm giác sâu sắc rằng những ngày tháng sau này của cô nhất định sẽ càng không dễ chịu rồi.

Phó Thời Khâm đột nhiên nhớ đến hồi chiều nhìn thấy tình trạng thảm không thể tả nổi của mấy gã côn đồ trong công xưởng, liền tò mò hỏi, "Mộ Vi Vi, làm sao mà cô đánh mười ba tên đàn ông to khỏe kia tới nổi rằng roi đây đất được thế?"

Cố Vi Vi mím môi suy nghĩ một lát rồi thuận miệng đáp.

"Trước đây ông ngoại từng mời võ sư tới dạy tôi, nhưng thực ra là mấy tên kia, nếu không uống rượu thì cũng đã dùng ma túy, nên tôi mới có chút may mắn mà thôi."

"Nếu cô lợi hại như vậy thì sao còn bị người của Lê gia đuổi ra khỏi nhà chứ, chuyện này chẳng khoa học chút nào." Phó Thời Khâm vẫn cố chấp truy hỏi.

Gần đây hấn luôn cảm thấy Mộ Vi Vi có gì đó rất kỳ lạ, dường như biến thành người hoàn toàn khác vậy.

Ban đầu bọn họ còn nghi ngờ liệu có phải Mộ Vi Vi khi còn ở biệt thự Thiên Thủy và Mộ Vi Vi mà bọn họ gặp lại sau khi rời khỏi biệt thự là hai người khác nhau hay không.

Nhưng sau khi phái người đi xét nghiệm dấu vân tay và ADN thì lại nhận được kết quả chỉ là cùng một người.

Cố Vi Vi nhếch môi cười, đề nghị, "Để tôi đánh anh một trận thì anh liền hiểu có khoa học hay không thôi."

"Không cần, không cần đâu." Phó Thời Khâm lập tức từ chối.

Phó Hàn Tranh vẫn rất bình tĩnh mà ăn cơm, không hề bị câu chuyện của hai người bọn họ thu hút. Anh đang ăn thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, Phó Hàn Tranh liền cầm điện thoại rồi vào phòng làm việc.

Là Raymond gọi tới, có lẽ là chuẩn bị báo cáo những tin tức vừa điều tra được.

"Ông chủ, mấy kẻ kia là do Vương Vệ Đông của Thiên Thịnh thuê, có lẽ là vì chuyện lần trước nên mới muốn ra tay với Mộ tiểu thư."

Phó Hàn Tranh đứng tựa bên cửa sổ sát đất, ánh mắt lạnh băng nhìn ra cảnh đêm phồn hoa bên ngoài cửa sổ, thanh âm bình tĩnh nhưng ẩn đầy sát khí.

"Dạy dỗ hấn một chút đi."

"Vâng, ông chủ." Raymond trầm giọng đáp.

"Những kẻ kia, tối nay không cần giữ lại nữa." Phó Hàn Tranh nói xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Chu Mỹ Cầm, bà muốn hại chết lão tử đây phải không

Vườn Di Cảnh, Lê gia.

Chu Mỹ Cầm tắm rửa xong xuôi, cầm theo điện thoại từ phòng tắm đi ra ngoài. Bà ta nhìn chiếc điện thoại mãi vẫn chưa đổ chuông, trên mặt có vẻ nóng vội.

Lê Gia Thành đang đọc sách, liếc mắt nhìn sang Chu Mỹ Cầm hỏi, "Gần đây bà cứ giữ khư khư cái điện thoại di động không rời nửa bước, công việc bận rộn đến vậy sao?"

Gần đây, cho dù là ăn cơm hay đi tắm thì Chu Mỹ Cầm cũng cầm theo điện thoại di động bên người, trước đây bà ấy đâu có kỳ lạ như thế này.

Chu Mỹ Cầm nở một nụ cười cứng ngắc, "Tôi đang đợi bản kế hoạch của một dự án quan trọng, không thể trì hoãn được."

Nếu mọi chuyện xảy ra theo đúng những gì bà ta tính toán thì lẽ ra mấy người mà Vương tổng phải đi đã phải giải quyết Mộ Vi Vi xong xuôi cả rồi mới đúng, tại sao đến bây giờ mà vẫn chưa có tin tức gì chứ.

Từ sau chuyện xảy ra ở khách sạn hôm đó Chu Mỹ Cầm ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng, không buổi tối nào có thể ngủ ngon giấc.

Bà ta còn đang do dự không biết có cần gọi cho Vương tổng hỏi thăm tình hình một chút không thì điện thoại di động trên tay đột nhiên rung lên, bà ta vội vàng nhìn vào màn hình điện thoại, sắc mặt ngay lập tức biến đổi hoàn toàn.

"Tôi... Tôi vào phòng làm việc nhận điện thoại đã."

Chu Mỹ Cầm nói rồi liền vội vàng vàng ra khỏi phòng ngủ, đi sang phòng làm việc rồi khóa cửa lại sau đó mới mở tin nhắn vừa nhận được ra đọc.

Là tin nhắn từ Mộ Vi Vi, nội dung là một bức hình.

Chu Mỹ Cầm chỉ vừa kịp nhìn qua bức hình kia thì Mộ Vi Vi gọi tới.

"Lê phu nhân, bà đã xem bức ảnh tôi gửi chưa vậy?"

"Mộ Vi Vi, rốt cuộc cô muốn thế nào đây?" Chu Mỹ Cầm giận dữ đến run cả người.

Đã là lúc nào rồi mà bọn họ còn chưa xử lý ranh con này cơ chứ, tại sao Mộ Vi Vi còn có thể gửi bức ảnh này tới uy hiếp bà ta.

"Tôi chẳng muốn thế nào cả." Cố Vi Vi thờ ơ cười nhạt, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng.

"Nhưng nếu bà lại thuê người đến gây phiền phức cho tôi thì tôi sẽ phát tán những bức hình này lên mạng, chuyện động trời thế này, không chừng còn 'hot' hơn cả cô con gái nổi tiếng của bà đấy."

"Mộ Vi Vi, cô dám sao?"

"Nếu bà không tin thì cứ thử xem." Cố Vi Vi lạnh lùng hừ một tiếng.

Chu Mỹ Cầm hít sâu mấy hơi, tự ép bản thân phải bình tĩnh, "Bao nhiêu tiền, cô muốn tôi bỏ ra bao nhiêu tiền thì mới đồng ý trả lại mấy bức ảnh kia cho tôi?"

"Chỉ cần bà an phận một chút, đừng có gây sự với tôi nữa là được. Những bức ảnh này tạm thời cứ để tôi giúp bà lưu lại đi, bằng không..." Cố Vi Vi lạnh lùng cười một tiếng, rồi cứ thế cúp máy.

Chu Mỹ Cầm nắm chặt chiếc điện thoại trên tay như thể chỉ hận không thể trực tiếp bóp nát chiếc điện thoại này cho hả giận vậy.

Bà ta đang chuẩn bị gọi cho Vương Vệ Đông chất vấn tại sao hắn không làm cho tốt thì Vương Vệ Đông đã gọi cho bà ta trước rồi. Chu Mỹ Cầm vừa bắt máy đã bị Vương Vệ Đông tức giận mắng cho một trận.

"Chu Mỹ Cầm, bà muốn hại chết lão tử đây phải không?"

"Vương Vệ Đông, tôi còn đang có chuyện muốn hỏi ông đây, tại sao Mộ Vi Vi vẫn không hề hấn gì thế hả? Tại sao cô ta vẫn có thể đem bức ảnh kia ra uy hiếp tôi chứ?" Chu Mỹ Cầm nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Bà vẫn còn mặt mũi mà hỏi tôi đây à? Bà bảo tôi bắt hai con nhóc về làm con tin, một trong hai con nhóc đó là cháu ngoại của Bộ trưởng Minh đấy! Bà muốn chết thì đi mà chết một mình đi, đừng có kéo cả tôi chết cùng." Vương Vệ Đông vừa mới biết chuyện con tin là người của Minh gia, còn tất cả những người mà hắn thuê đều đã bật vô âm tín.

Hắn còn đang lo lắng liệu có phải tiếp theo Minh gia sẽ tìm hắn tính sổ hay không đây. Tất cả những chuyện này đều là do Chu Mỹ Cầm hại hắn, bây giờ hắn thật sự muốn bóp chết bà ta.

Vương Vệ Đông mắng người xong liền tức giận cúp máy.

Chu Mỹ Cầm xóa bức ảnh mà Cố Vi Vi gửi cho bà ta đi, đêm nay lại là một đêm trắng.

Sáng hôm sau, Chu Mỹ Cầm lại gọi cho Vương Vệ Đông đề thương lượng bước tiếp theo phải làm thế nào.

Nhưng bà ta lại không gọi được cho hắn, vì thế đành phải gọi tới công ty của Vương Vệ Đông. Thư ký nhận điện thoại nói với bà ta.

"Phó tổng Chu, tối hôm qua Vương tổng gặp tai nạn giao thông, bây giờ còn đang phải cấp cứu ở bệnh viện, tạm thời không thể nghe điện thoại của bà được."

Chu Mỹ Cầm sợ hãi cúp máy trong vô thức, chẳng lẽ... Vương Vệ Đông vì chuyện tối qua nên mới gặp tai nạn sao?

Chương 90: Tôi gọi anh ta là chú Phó

Nhà trọ Cẩm Tú.

Vì tay bị thương nên Cố Vi Vi lại phải bắt đắ đi mà xin nghỉ học thêm hai ngày nữa để ở nhà dưỡng thương.

Sáng nay, sau khi Phó Hàn Tranh tới công ty, dì Vương, người giúp việc ở biệt thự Thiên Thủy liền đem theo nguyên liệu nấu ăn tới đây rồi trò chuyện cùng Cố Vi Vi vài câu, sau đó bắt tay vào chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô.

Tuy Cố Vi Vi không tới trường nhưng vẫn dậy sớm đọc sách ôn bài chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Sáu giờ chiều, Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên vừa tan học liền gọi cho Cố Vi Vi kiên quyết nói muốn tới đây thăm cô.

Dù sao thì bọn họ cũng gặp Phó Hàn Tranh rồi, vì vậy Cố Vi Vi cũng không ngại cho bọn họ địa chỉ nhà trọ.

Chưa tới nửa tiếng đồng hồ sau, Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ đồ ăn xuất hiện trước cửa.

"Tay của cô không sao đấy chứ?" Lạc Thiên Thiên nhớ tới vết thương trên tay Cố Vi Vi chầy không ít máu liền lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ là khâu mấy mũi thôi, mười ngày nữa là khỏi." Cố Vi Vi dẫn bọn họ vào phòng khách.

Kỷ Trình vừa mới ngồi xuống ghế liền không thể chờ nổi nữa mà bắt đầu kể, "Hôm qua sau khi tôi về nhà, cậu tôi liền gọi điện thoại tới hỏi chuyện. Sau đó, sáng sớm hôm nay, cậu ấy gọi lại nói rằng hung thủ đứng sau thuê mấy kẻ hôm qua bắt cóc chúng tôi, rạng sáng hôm nay đã gặp tai nạn giao thông, bây giờ còn đang phải nằm trong phòng hồi sức tích cực đấy...."

"Cậu của cô độc ác vậy sao?" Lạc Thiên Thiên không khỏi kinh ngạc.

"Không phải, cậu tôi chỉ phái người đi điều tra hung thủ thôi, lúc nhận được báo cáo thì hắn đã ở trong bệnh viện rồi."

Cố Vi Vi nhủ thầm, nếu chuyện này không phải do người của Minh gia ra tay thì chắc chắn chỉ có thể là Phó Hàn Tranh.

Người đứng đầu tài phiệt thế gia đệ nhất Trung Quốc, đương nhiên không chỉ đơn giản là một thương nhân thông thường.

Lạc Thiên Thiên nhìn sang Cố Vi Vi, nghiêm túc hỏi, "Vi Vi, hôm qua mấy kẻ bắt cóc kia nói rất cuộc thì bọn họ cũng tìm được cô rồi, chuyện là thế nào vậy?"

Cố Vi Vi uống một ngụm nước rồi đáp, "Nói ra thì dài lắm, hai người nhất định muốn nghe sao?"

"Tôi hôm qua, dù sao thì chúng ta cũng coi như đã cùng vào sinh ra tử, đã là lúc nào rồi mà cô còn không chịu nói sự thật cho chúng tôi biết chứ? Cô chẳng có thành ý gì cả." Kỷ Trình giận dữ hừ một tiếng.

Tuy Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên vẫn luôn coi Mộ Vi Vi là bằng hữu nhưng trong lòng bọn họ luôn cảm thấy dường như Vi Vi đang giấu giếm bọn họ chuyện gì đó. Cô ấy chưa từng kể chuyện trong nhà với hai người, cũng không chịu cho hai người biết chỗ ở.

Cố Vi Vi thờ dãi rồi bắt đầu kể hết mọi ân oán giữa Mộ Vi Vi và Chu gia, Lê gia cho hai người nghe. Mặc dù thái độ của Cố Vi Vi rất thản nhiên nhưng ngược lại, Kỷ Trình nghe xong liền nổi giận đến mức suýt nữa thì lật cả bàn.

"Tôi nhớ vào, mấy kẻ đó lại không biết xấu hổ như vậy sao!"

"Lòng người hiểm ác, xui xẻo gặp phải mấy kẻ bạch nhãn lang (vô ơn bạc nghĩa) thì có gì kỳ lạ đâu." Cố Vi Vi vẫn bình tĩnh uống thêm một ngụm nước.

"Cho dù như thế thì cô cũng nên sớm nói chuyện này với chúng tôi chứ." Lạc Thiên Thiên không khỏi đau lòng.

Mộ Vi Vi chuyển tới trường Trung học Anh Thành từ học kỳ thứ hai, hơn nữa vừa chuyển tới không lâu lại gặp tai nạn giao thông nên phải xin nghỉ học dài hạn.

Cho nên học sinh trong trường cũng không có mấy người quen biết Mộ Vi Vi, lại thêm cả mối quan hệ chẳng hòa hợp gì giữa cô ấy và Chu Lâm Na lại càng khiến cho phần lớn học sinh trong trường có địch ý với cô ấy.

Cố Vi Vi giả hoạt mỉm cười, "Bây giờ nói thì cũng chưa muộn mà."

Kỷ Trình đột nhiên nhớ tới chuyện tới qua Phó Hàn Tranh bất ngờ xuất hiện rồi đưa Mộ Vi Vi đi mất, liền bắt đầu cười hi hi, nhiều chuyện dò hỏi.

"Vi Vi, cô đang sống chung với Phó Hàn Tranh sao?"

Cố Vi Vi nhủ mảy may ngẫm nghĩ một chút rồi đáp, "Ừ thì... cứ cho là như vậy đi."

Kỷ Trình vừa nghe Cố Vi Vi thừa nhận liền hào hứng đến nỗi hai mắt phát sáng, "Oa, cô thật sự đang chung sống với người đàn ông đẹp trai nhất Trung Quốc sao, làm tôi hâm mộ chết mất thôi."

Giấc mơ cả đời của biết bao nhiêu cô gái Trung Quốc đã bị Vi Vi thực hiện mất rồi.

Cố Vi Vi nhìn ánh mắt kỳ lạ của hai người, vội vàng giải thích, "Cái gì mà chung sống chứ, trí tưởng tượng của cô cũng quá phong phú rồi đấy."

Lạc Thiên Thiên nhủ mảy may, "Ý của cô là, hai người không phải kiểu quan hệ bạn trai bạn gái sao."

"Làm gì có chuyện đó chứ." Cố Vi Vi lại uống một ngụm nước để lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục giải thích, "Cô không thấy anh ta hơn chúng ta bao nhiêu tuổi sao, tôi còn phải gọi anh là chú Phó đấy, trong lòng tôi luôn yêu quý anh ta như yêu quý cha tôi vậy...."

Phó Hàn Tranh vừa bước chân vào cửa lại đứng lúc nghe thấy câu này của Cố Vi Vi, sắc mặt ngay lập tức tối sầm đi.

Phó Thời Khâm nhin cười nhắc nhở cô, "Mộ Vi Vi, cha cô về nhà rồi này."

Mộ Vi Vi, để xem cô còn dám nói năng lung tung nữa không.

Thậm chí cô đã lên giường với anh trai tôi rồi mà còn dám mạnh miệng nói chỉ yêu quý anh ấy như cha mà thôi à.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Em yêu quý tôi lúc nào vậy?

Bàn tay đang cầm cốc nước của Cố Vi Vi bắt đầu run rẩy khi nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần của Phó Hàn Tranh, cả người bất động tại chỗ như thể bị hóa đá.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên thì lại đặt hết đồ ăn vặt trên tay lên bàn rồi đứng dậy, cực kỳ cung kính hướng về phía Phó Hàn Tranh chào hỏi.

"Chú Phó, chúng cháu tới thăm Vi Vi một lát, làm phiền rồi."

Sắc mặt Phó Hàn Tranh càng đen hơn trước, nhìn chằm chằm Mộ Vi Vi đang chột dạ không dám nhúc nhích kia, khóe môi khẽ nhếch lên.

"Sao tôi không phát hiện ra là em yêu quý tôi từ bao giờ vậy?"

Cố Vi Vi gượng gạo cười, "Trong lòng cháu luôn luôn yêu quý chú mà, chú Phó."

Phó Hàn Tranh lớn hơn cô mười tuổi, có gọi là chú thì cũng chẳng có gì không hợp lý cả.

Phó Thời Khâm khổ sở nhin cười từ nãy tới giờ.

Phó Hàn Tranh vừa bước vào cửa, Lạc Thiên Thiên và Kỷ Trình liền cảm thấy bầu không khí trong phòng khách trở nên ngột ngạt lạ thường, hai người bọn họ cứ thế mà cứng nhắc ngồi một chỗ đến ăn cũng không dám ăn, nói cũng chẳng dám nói.

Kỷ Trình liếc mắt nhìn sang Lạc Thiên Thiên, ý là chúng ta vẫn nên rời đi thì hơn.

"Vi Vi, chúng tôi cần luyện đàn để chuẩn bị cho cuộc thi năng khiếu sắp tới nên phải về nhà đây."

"Không phải lúc này còn nói cùng nhau ăn cơm tối xong mới đi sao?" Cố Vi Vi ngạc nhiên.

Kỷ Trình cười khổ, khí chất của Phó đại BOSS mạnh mẽ như vậy, hai người bọn họ đến thờ còn không dám thờ mạnh, làm gì có gan mà ở lại ăn cơm nữa cơ chứ.

"Không ăn nữa, chúng tôi vẫn là nên về nhà luyện đàn thì hơn."

Lạc Thiên Thiên lấy một xấp bài thi ra đặt lên bàn trà, nói.

"Đây là bài thi thử lần trước được phát lại, giáo viên nói những bài mà chúng ta làm sai đều phải giải lại một lần, nhân mấy ngày nghỉ này cô làm lại bài đi."

Nói xong, hai người liền đeo cặp sách lên rồi chạy khỏi nhà trọ như chạy nạn.

Cố Vi Vi tiễn Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên ra ngoài, lúc quay vào lại trông thấy Phó Thời Khâm đang lật xem bài thi thử của cô, tỏ vẻ khiếp sợ mà nhìn cô nói.

"Mộ Vi Vi, ngoại trừ tiếng Anh ra thì chẳng có môn nào cô đạt tiêu chuẩn cả, lúc ở trường cô đã học cái gì thế?"

Phó Hàn Tranh không khỏi cảm thấy khó tin, liên liếc mắt sang nhìn bài thi mà Phó Thời Khâm đang cầm, đôi lông mày mảnh nhíu lại thật chặt.

Cố Vi Vi cướp lại bài thi của mình, tức giận hừ một tiếng, "Tôi xin nghỉ hơn nửa năm không đến trường, có thể thi được như thế này là đã tốt lắm rồi."

Mặc dù điểm thi tiếng Anh của cô cao nhất cả khối, nhưng những môn học còn lại... thực sự vô cùng thâm.

"Khoan nói tới những môn học khác, tới cả môn ngữ văn mà cô thi cũng chỉ được 53 điểm thi cũng... lợi hại thật đấy." Phó Thời Khâm nói.

Cố Vi Vi ai oán nhìn chằm chằm vào hai chữ số màu đỏ chói trên bài thi của mình, nhức đầu mà thờ dài.

Môn ngữ văn có nhiều thơ văn cổ như vậy, chương trình học ở nước A lại không hề có kiểu thơ văn này, đương nhiên là cô không làm được mấy câu hỏi đó rồi.

Mà môn số học ở Trung Quốc lại càng khó đến mức biến thái.

Ở trường học dành cho quý tộc ở nước A, Cố Vi Vi chỉ tập trung học nghệ thuật, hơn nữa bọn họ cũng không có nhiều cuộc thi như vậy, đề thi cũng không hề biến thái như ở đây.

Lần thi thử này cô chẳng hề ôn tập gì mà cứ thế đi thi, vì vậy thành tích nhận về cũng thật khó coi.

Phó Hàn Tranh nhìn cô ủ rũ cúi đầu nhìn bài thi liền bước đến gần xoa xoa đầu cô động viên rồi dịu dàng cười hỏi.

"Em có muốn tôi tìm giáo viên đến dạy bổ túc cho em không?"

Cố Vi Vi vốn muốn thi vào Học viện Điện Ảnh Đế Đô nhưng nhìn vào thành tích hiện tại của cô mà nói thì chỉ sợ là khó mà thi đỗ rồi.

Cố Vi Vi suy nghĩ một chút rồi gật đầu, "Vậy anh tìm giúp tôi một giáo viên số học đi, những môn khác thì để tôi tự học cũng được."

Môn số học biến thái kia thật sự khiến cô rất đau đầu, những môn khác thì chỉ cần cô tập trung ôn tập, dựa vào những ký ức của Mộ Vi Vi thì hoàn toàn có thể nâng cao thành tích.

Phó Thời Khâm không khỏi buồn cười mà hỏi, "Cô thi tự học cái gì chứ, chẳng lẽ cô định thay não luôn chắc?"

Chỉ còn mấy tháng nữa là phải thi đại học rồi mà thành tích của Mộ Vi Vi vẫn kém đến thế này, chắc chắn sang năm phải học lại cho mà xem.

"Phó Thời Khâm, anh có ý gì thế hả, anh nói tôi không có đầu óc đấy phải không?" Cố Vi Vi lạnh lùng lườm hắn.

Phó Hàn Tranh nhìn đáng vẻ buồn bực của Cố Vi Vi, nói.

"Cậu ta nói chính mình đấy."

"Hử?" Phó Thời Khâm dùng vẻ mặt không thể tin nổi mà nhìn ông anh trai ruột trọng sắc khinh đệ của mình.

"Chẳng lẽ không phải sao?" Giọng nói của Phó Hàn Tranh trầm xuống.

Phó Thời Khâm bị Phó Hàn Tranh dọa sợ, khóc không ra nước mắt.

"Được rồi, tôi nói tôi không có đầu óc, từ nhỏ đã không có đầu óc."

Cố Vi Vi: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Thật sự là nhật cầu

Vì Cố Vi Vi làm sai quá nhiều câu hỏi trong đề thi thử nên hai ngày nay cô đều ở nhà giải lại bài tập đến quay cuồng cả trời đất.

Buổi chiều, Phó Hàn Tranh tan làm sớm trở về nhà trọ trông thấy Cố Vi Vi vẫn còn đang nằm bò lên bàn trà trong phòng khách như thể có thâm thù đại hận với đề bài, liền ôn nhu nhắc nhở.

"Vi Vi, thay quần áo đi, em cần đến bệnh viện đổi thuốc."

Cố Vi Vi đặt bút xuống, nghe theo lời anh mà quay về phòng của mình thay quần áo. Cô vừa mở tủ quần áo ra thì lại phát hiện mấy bộ đồ cũ của mình đã chẳng thấy đâu nữa, thay vào đó là cả một tủ chất đầy những bộ quần áo hàng hiệu thời thượng nhất.

Cố Vi Vi mở cửa hỏi Phó Hàn Tranh đang ngồi chờ ngoài phòng khách, "Quần áo của tôi đâu rồi?"

Chiều nay đi Vương nói giúp cô dọn dẹp phòng ngủ, thì ra chính là dọn dẹp chỗ quần áo kia.

"Đồ trong tủ đều là của em cả." Phó Hàn Tranh đáp.

"Ý tôi là quần áo cũ." Cố Vi Vi nhẩn nhẩn.

Phó Hàn Tranh vẫn thờ ơ lật xem bài tập mà cô làm, "Nếu em không thích mấy bộ đồ đó thì ngày mai tôi sẽ cho người đi mua mấy bộ khác cho em."

Cố Vi Vi cắn răng, nén giận nói, "Tôi mà mặc những bộ đồ như thế này đến trường thì người khác sẽ cho rằng tôi có người bao nuôi cho mà xem."

Phó Hàn Tranh ngẫm nghĩ một chút rồi nói, "Ngày mai tôi sẽ cho người đi mua mấy bộ đồ phù hợp cho em."

Cố Vi Vi đành quay vào trong phòng, lật đi lật lại chỗ quần áo xa xỉ kia cả nửa ngày mới phát hiện ra tất cả đều là váy vóc, cuối cùng chọn ra một bộ váy len tay dài màu xanh lam nhẹ nhàng thanh thoát, vừa đơn giản lại không làm mất đi nét tươi tắn trẻ trung của thiếu nữ.

Phó Hàn Tranh thấy Cố Vi Vi thay đồ xong bước ra ngoài, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, không hề keo kiệt mà khen ngợi.

"Rất đẹp."

Muốn mặc đẹp một bộ váy dệt len thì người mặc phải có khí chất hơn người, đặc biệt người bình thường khó mà kết hợp hài hòa được trang phục màu xanh lam, nhưng bộ váy này mặc trên người Cố Vi Vi lại vô cùng hoàn mỹ, không thể soi mói chút chi tiết nhỏ nào.

Cố Vi Vi hơi đỏ mặt, "Đi thôi, không phải anh nói lát nữa giáo viên dạy bổ túc sẽ đến sao, bài thi số học tôi vẫn chưa giải lại đâu."

Lúc hai người đến bệnh viện thì Hà Tri đang tái khám cho một bệnh nhân lớn tuổi, thấy hai người bọn họ đến rồi liền nói.

"Chờ tôi mấy phút, sắp xong rồi đây."

Phó Hàn Tranh giúp Cố Vi Vi xắn tay áo lên, sau đó lại sợ lát nữa Hà Tri ra tay không phân nặng nhẹ nên cũng tự mình giúp cô tháo lớp băng bó ra.

Vị lão tiên sinh kia liếc sang nhìn hai người tận mấy lần, vì thị lực không tốt cho lắm nên chỉ mơ hồ trông thấy một nam một nữ, người nam thân hình cao lớn, người nữ lại nhỏ bé mảnh khảnh, liền cho rằng đây là hai cha con.

"Thật hiếm thấy, thời buổi này vẫn còn có người cha tận tâm như vậy."

Hà Tri đang viết bệnh án cười tới run cả tay, chẳng biết mình đang viết cái gì nữa.

"Lão tiên sinh, đó là bạn gái của người ta, không phải con gái."

Tên Phó Hàn Tranh này chơi trò trâu già gặm cỏ non, nếu lớn hơn Mộ Vi Vi thêm mấy tuổi nữa thì thật sự có thể làm cha người ta luôn rồi.

Hà Tri tiễn bệnh nhân ra ngoài rồi bắt đầu kiểm tra tình trạng hồi phục của vết thương trên tay Cố Vi Vi.

Vì lúc này Phó Hàn Tranh đã tháo băng gạc ra rồi nên hẳn cũng chỉ cần thay thuốc bôi cho cô, chỉ mấy phút là xong.

Nhưng sắc mặt Phó Hàn Tranh vẫn chẳng tốt lên chút nào, cả đường quay về nhà trọ mặt mày cứ đen sì.

Cố Vi Vi buồn cười nói, "Chẳng qua người ta chỉ nói anh giống cha thôi mà, làm gì mà giận dữ đến thế chứ?"

Phó Hàn Tranh liếc mắt nhìn Cố Vi Vi đang cười trên nỗi đau của người khác, trầm giọng đáp, "Không giống."

Cố Vi Vi nghe giọng hẳn có gì đó không đúng liền vội vàng lấy lòng, "Nhưng mà anh đẹp trai hơn cha tôi nhiều."

Sắc mặt Phó Hàn Tranh liền nguôi ngoai hơn một chút, vừa lái xe vào gara vừa nói.

"Thời Khâm đưa giáo viên phụ đạo của em tới rồi, tôi có một hội nghị trực tuyến, em tự làm bài tập đi."

Cố Vi Vi gật đầu, theo sau Phó Hàn Tranh bước vào thang máy. Vừa mới bước chân vào nhà trọ thì Phó Thời Khâm đã từ trong phòng khách nói vọng ra.

"Cô nhanh lên một chút đi, giáo viên phụ đạo mà tôi tìm cho cô là học bá siêu cấp của trường cô đấy...."

Phó Thời Khâm còn chưa nói dứt lời thì Cố Vi Vi đã vào trong nhà, vừa trông thấy giáo viên phụ đạo mà hần mời tới liền đứng ngây ngốc tại chỗ.

Tại sao giáo viên phụ đạo mà Phó Thời Khâm tìm tới, lại là.... bạn trai cũ Tần Luật của cô chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cậu ta muốn dẫn cô bỏ trốn sao?

Tần Luật kinh ngạc nhìn hai người một trước một sau cùng bước vào nhà, ánh mắt dừng trên người cô gái thanh tú và xinh đẹp đang mặc bộ váy dệt len màu xanh lam kia, trong đáy mắt dường như có thứ gì đó đang vỡ tan thành từng mảnh....

"Mộ Vi Vi, là cậu thật sao?"

Từ lúc mới đến đây Tần Luật đã để ý thấy xấp bài thi trên bàn viết tên cô, nét chữ cũng rất giống chữ của Mộ Vi Vi.

Nhưng hần vẫn không muốn tin rằng Mộ Vi Vi này chính là Mộ Vi Vi mà hần quen biết.

Phó Thời Khâm dùng ánh mắt khó hiểu mà nhìn hai người bọn họ, "Thì ra hai người có quen biết sao? Vậy thì tốt rồi."

Tốt ông nội anh đấy!

Cố Vi Vi âm thầm mắng Phó Thời Khâm, hần tìm ai không tìm, lại đi tìm Tần Luật tới làm gia sư cho cô.

Phó Hàn Tranh tinh ý để ý thấy ánh mắt của Tần Luật có chút kỳ lạ, Vi Vi thì lại đang nhú mày lại.

Tần Luật thu lại ánh mắt đầy đau khổ của mình, nói, "Chúng tôi... là bạn học Sơ trung."

Trước đây Tần Luật hần cũng từng nghe người nhà nói có một cô gái chuyển tới Phó gia ở, hơn nữa còn cố chấp theo đuổi Phó Hàn Tranh không tha.

Nhưng hần chưa từng nghĩ rằng cô gái kia lại là Mộ Vi Vi mà hần tìm kiếm bấy lâu nay.

Phó Hàn Tranh khẽ liếc mắt nhìn sang Cố Vi Vi, lúc này đã lấy lại bình tĩnh, mặt không biến sắc mà hỏi.

"Là bạn học?"

Nhưng ánh mắt kia của Tần Luật tuyệt đối không phải là ánh mắt dùng để nhìn một người bạn học thông thường.

Cố Vi Vi nghe xong lại gật đầu, tự nhủ bọn họ thật sự chỉ là bạn học mà thôi.

"Tiểu Luật là cháu đích tôn của Tần gia, hai nhà Phó, Tần vốn đã thân thiết từ lâu, hơn nữa cậu ta còn là học bá, hoàn toàn đủ năng lực để dạy cô." Phó Thời Khâm giới thiệu.

Cố Vi Vi không đáp lại lời hần, chỉ im lặng quay về phòng của mình thay quần áo ở nhà rồi đem bài thi số học của mình ra, dùng bút khoanh tròn một vài câu hỏi trên tờ đề.

"Giảng cho tôi những phần này."

Phó Thời Khâm vỗ vỗ vai Tần Luật, nhò và, "Cậu cố gắng dạy dỗ cô ngốc này đi nhé, thi thố tệ đến thế này thật đúng là mắt mặt chết đi được."

Anh trai hần là người nhìn xa trông rộng cỡ nào chứ, nếu để người khác biết được chuyện bạn gái của anh ấy lại học hành kém cỏi như vậy thì sẽ khiến Phó gia rất mất mặt.

Phó Hàn Tranh thấy vẻ mặt Cố Vi Vi không có gì khác thường, mà anh còn có một hội nghị trực tuyến quan trọng nên cũng không hỏi nhiều mà chỉ im

lặng đi vào phòng làm việc của mình bắt đầu xử lý công việc.

Phó Hàn Tranh và Phó Thời Khâm đi rồi, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Cố Vi Vi và Tần Luật.

Cố Vi Vi đẩy bài thi số học của mình về phía Tần Luật, rồi lại tiếp tục vội vội vàng vàng mà làm nốt đề thi ngữ văn mà buổi chiều cô còn đang làm dở.

Tần Luật vẫn chưa hết kinh ngạc mà ngồi bất động một chỗ, nhìn Cố Vi Vi đang nằm bò ra bàn trà mà tập trung làm bài tập. Hắn cẩn thận ngẫm lại rồi nhận ra, đã gần nửa năm nay Tần Luật hắn không gặp cô rồi.

Có thể cô gái xinh đẹp động lòng người đang ở trước mặt hắn và người con gái như ánh mặt trời vui vẻ ấm áp trong ký ức của hắn đã cách nhau rất xa, mỗi lần cô nhìn hắn cũng không còn tươi cười rạng rỡ như trước đây nữa.

"Mộ Vi Vi, cậu rời xa Phó Hàn Tranh đi."

"Hả?" Cố Vi Vi ngẩng đầu lên nhìn hắn, tên gấu con này lại định bày trò điên rồ gì thế.

"Phó Hàn Tranh chẳng phải loại tốt đẹp gì, cậu cứ tiếp tục đi theo anh ta thì sẽ có ngày đến cả mạng cũng không còn đâu." Tần Luật cảnh báo.

Hắn là người của Tần gia, rất hay lui tới với Phó gia. Mặc dù hắn chưa từng tận mắt trông thấy thủ đoạn ra tay của Phó Hàn Tranh nhưng đã từng nghe nói rất nhiều.

Phàm là người làm trái ý anh ta thì xưa nay chưa từng có kết quả tốt.

Mộ Vi Vi mới chỉ mười tám tuổi, sao có thể đối phó với kẻ đa mưu túc trí như Phó Hàn Tranh chứ. Một khi cô ấy làm gì đó khiến anh ta nổi giận thì kết cục cũng chẳng thể tốt đẹp hơn mấy người kia là bao.

"Trên đời này vốn đã chẳng có người tốt rồi." Cố Vi Vi thân nhiên đáp.

Cho dù là bản thân Cố Vi Vi cô hay là Mộ Vi Vi kia, qua những chuyện đã xảy ra đều có thể hiểu được đạo lý này.

Tần Luật thấy Cố Vi Vi không hề bị hắn làm lung lay, lại nghiêm túc nói tiếp.

"Mộ Vi Vi, không phải cậu vẫn luôn muốn tới Italy học dương cầm sao, sau khi thi đại học xong tôi có thể đưa cậu đi ngay lập tức...."

Đôi lông mày thanh tú của Cố Vi Vi nhú lại, cô ngẩng đầu lên nhìn về mặt chân thành của Tần Luật, tên gấu con này muốn dẫn cô bỏ trốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Mộ Vi Vi là bạn gái của cháu

Tần Luật nói xong, trong lòng ngập tràn mong đợi mà nhìn Cố Vi Vi đang ngồi trước mặt mình, chờ cô trả lời.

Lời đề nghị này của Tần Luật chẳng những không thể làm Cố Vi Vi thay đổi sắc mặt, trái lại còn khiến cô cảm thấy có chút... thiếu kiên nhẫn.

"Tần thiếu gia, tôi không có hứng thú với cậu, lại càng không có hứng thú đi Italy học dương cầm."

Đúng là trước đây Mộ Vi Vi muốn đi Italy du học, nhưng bây giờ cô không phải Mộ Vi Vi.

Cô là Cố Vi Vi, một Cố Vi Vi đã hơn hai mươi tuổi, thật sự chẳng có chút hứng thú nào với mấy tên nhóc con mười mấy tuổi như Tần Luật cả.

"Mộ Vi Vi, rốt cuộc là cậu có nghe hiểu những gì tôi nói không vậy? Phó Hàn Tranh không phải người tốt, cậu cần bản không biết bộ mặt thật của anh ta nên mới đồng ý ở bên..."

"Tần Luật, nếu cậu không muốn phụ đạo cho tôi thì quay về đi." Cố Vi Vi lạnh giọng ngắt lời hắn.

Trước đây Cố Vi Vi cũng cho rằng Phó Hàn Tranh là một tên độc tài tàn bạo, nhưng sau khi trùng sinh dưới thân phận của Mộ Vi Vi thì cô lại phát hiện hóa ra Phó Hàn Tranh không hề đáng sợ như những gì lời đồn đại kia miêu tả.

Cho dù Mộ Vi Vi có hết lần này đến lần khác quấy rầy anh thì anh vẫn rất khoan dung với cô ấy.

"Mộ Vi Vi, cậu thực sự muốn chết dưới tay anh ta sao?"

Tần Luật thấy Cố Vi Vi vẫn ngang bướng không chịu nghe theo lời khuyên của mình liền kích động nắm chặt cánh tay cô, vô tình lại nắm trúng vết thương trên cánh tay Cố Vi Vi.

Cố Vi Vi đau đến nhăn mặt lại, "Bỏ tay ra!"

"Từ phi cậu đồng ý rời xa Phó Hàn Tranh." Tần Luật chẳng những không chịu buông tay mà còn dùng sức nắm chặt hơn.

Cố Vi Vi cảm giác được vết thương khó khăn lắm mới bắt đầu khép miệng của mình giờ lại bị Tần Luật nắm chặt đến nỗi sắp bật máu liền dùng tay còn lại đẩy bàn tay Tần Luật ra nhưng lại chỉ khiến Tần Luật lại càng cố chấp nắm chặt hơn, Cố Vi Vi đau đến mức muốn bốc hỏa.

"Tần Luật, cậu buông tay ra cho tôi!"

Trong phòng làm việc, Phó Hàn Tranh loáng thoáng nghe được tiếng cãi vã truyền tới liền nhíu mày, nhìn vào máy tính nói với những người đang họp trực tuyến cùng anh.

"Just a moment, please."

Nói rồi Phó Hàn Tranh đi ra phòng khách, vừa trông thấy Tần Luật đang nắm chặt cánh tay bị thương của Cố Vi Vi. Anh liền lập tức bước tới bắt lấy cánh tay của Tần Luật, trầm giọng quát lớn.

"Bỏ tay ra!"

Tần Luật cảm thấy xương cổ tay của mình sắp bị bóp nát rồi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo tới dọa người của Phó Hàn Tranh, bàn tay đang giữ chặt cánh tay Cố Vi Vi run rẩy rồi không chịu nổi nữa mà buông ra.

Chỉ một giây sau, Tần Luật liền bị Phó Hàn Tranh đẩy sang một bên, cả người lao đảo va vào tủ rượu.

Cố Vi Vi nâng cánh tay bị thương đau không tả xiết của mình mà nhìn Phó Hàn Tranh đang quay về phía mình.

"Cảm ơn anh."

Phó Hàn Tranh không yên tâm, lập tức kéo ống tay áo của cô lên rồi cẩn thận mở một góc lớp băng gạc ra kiểm tra, vừa nhìn thấy vết thương đã bắt đầu khép miệng của Cố Vi Vi lại bắt đầu rỉ máu, lông mày không khỏi cau nhíu chặt hơn nữa.

"Mặc thêm áo vào, chúng ta đến bệnh viện."

"Hay là... gọi điện hỏi bác sĩ Hà xem có vấn đề gì không là được rồi." Cố Vi Vi nói.

Cô thấy vết thương cũng không nghiêm trọng đến nỗi phải tới bệnh viện, chẳng qua là Phó Hàn Tranh cứ thích chuyện bé xé ra to mà thôi.

Phó Thời Khâm ngồi đợi trong phòng làm việc mãi mà vẫn chưa thấy Phó Hàn Tranh quay về nên cũng đi ra ngoài, định giục anh mau quay lại tiếp tục hội nghị, nhưng vừa ra tới phòng khách lại cảm giác được bầu không khí có gì đó không đúng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thông báo cho bọn họ tạm dừng hội nghị nửa tiếng, tôi có chút việc cần xử lý." Phó Hàn Tranh dứt khoát nói.

Phó Thời Khâm bất đắc dĩ gật đầu rồi quay lại phòng làm việc thông báo với phía đối tác tạm dừng hội nghị.

Phó Hàn Tranh ấn Cố Vi Vi ngồi xuống ghế sofa rồi lấy điện thoại ra gọi cho Hà Trì, xác nhận không cần đưa Cố Vi Vi tới bệnh viện rồi mới cúp máy.

Sau đó liền lạnh lùng nhìn về phía Tần Luật.

"Chuyện vừa mới xảy ra, tốt nhất là cậu nên cho tôi một lời giải thích thỏa đáng."

Tần Luật hít một hơi thật sâu lấy dũng khí rồi nhìn thẳng vào người đàn ông đang tỏa ra khí thế bức người kia mà nói.

"Chú Phó, xin chú buông tha cho Vi Vi đi, cô ấy... là bạn gái của cháu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Dung mạo xinh đẹp thì trách tôi chắc

Phó Thời Khâm vừa mới từ trong phòng làm việc quay lại phòng khách, đúng lúc nghe được câu này của Tần Luật liền tròn mắt há mồm hết nhìn chăm chăm Tần Luật rồi lại nhìn chăm chăm Cố Vi Vi.

Mộ Vi Vi, cô mới đi học có mấy ngày mà đã hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) rồi đấy à?

Mà đối tượng cô ngoại tình không phải ai khác mà lại là thằng nhóc lớn lên bên cạnh bọn họ từ nhỏ, Tần Luật.

"Thật sao?"

"Không phải." Cố Vi Vi vẫn rất bình tĩnh.

Tần Luật thấy Cố Vi Vi dứt khoát phủ nhận mối quan hệ của bọn họ, liền tiếp tục nói, "Năm thứ ba Sơ trung Vi Vi viết cho cậu một bức thư tình, cũng vì cậu nên mới chuyển tới trường Trung học Anh Thành."

Phó Thời Khâm vừa nghe xong liền nhớ ra chuyện gì đó, giật mình bừng tỉnh, "Vậy số cô la tình yêu tự làm mà sinh nhật năm đó cậu được tặng, còn cả bức thư tình bị Phó lão tam đọc được đều là của Mộ Vi Vi gửi sao?"

Cố Vi Vi đỡ trán, lập tức giải thích, "Năm đó có rất nhiều người viết thư tình cho cậu ta mà, tôi cũng chỉ tùy tiện viết một bức mà thôi."

"Tùy tiện viết sao, cô viết thư tình cho người ta cả một năm, cứ mỗi tuần lại gửi tới một bức, bây giờ lại còn không chịu thừa nhận." Phó Thời Khâm nói.

Cố Vi Vi cảm nhận được Phó Hàn Tranh bắt đầu tỏa ra hàn khí liền tức giận lườm sang Phó Thời Khâm, hừ một tiếng rồi nói.

"Thiếu nữ nào mà chẳng mơ mộng chứ, tôi viết cả một năm mà cậu ta cũng có đồng ý làm bạn trai tôi đâu."

Phó Thời Khâm liếc mắt ngó sang sắc mặt đã tối sầm lại của anh trai mình, vội vàng phản bác Cố Vi Vi, "Vấn đề tình cảm của cô thì cô tự giải thích cho rõ ràng đi chứ."

"Tôi thì có gì mà phải giải thích chứ." Cố Vi Vi lườm hần rồi hừ một tiếng, "Lúc nào mà chẳng có đàn ông muốn tán tỉnh tôi, dung mạo xinh đẹp trách tôi được chắc?"

Phó Thời Khâm thấy hàn khí trên mặt Phó Hàn Tranh lại càng nặng nề thêm mấy phần, liền chỉ vào Cố Vi Vi mà nói.

"Cô thậm chí còn chuyển trường để theo đuổi người ta còn gì, bây giờ lại trách người ta tốn thời gian của cô là thế nào?"

Cố Vi Vi đau đầu nhìn sang Phó Hàn Tranh, hai người này đều chẳng phải bạn trai cô, tại sao cô lại phải dài dòng giải thích tới giải thích lui với bọn họ chứ.

Tần Luật thấy Phó Hàn Tranh không lên tiếng, liền đánh bạo nói.

"Chú Phó, nếu chú muốn tìm phụ nữ thì hàng nghìn hàng vạn phụ nữ ở Trung Quốc này lập tức đồng ý làm người của chú." Tần Luật vừa nói vừa liếc mắt nhìn sang Cố Vi Vi, "Nhưng Vi Vi còn nhỏ, cô ấy không phù hợp với chú."

Cố Vi Vi năm nay hai mươi lăm tuổi, có chút tức giận mà trừng mắt nhìn Tần Luật.

"Tên nhóc gấu con này, tôi đã nhìn cậu cả nửa ngày rồi đấy. Đúng là trước đây tôi viết thư tình cho cậu, cũng thật sự vì theo đuổi cậu nên mới chuyển tới Trường Trung học Anh Thành, nhưng dù sao thì cậu cũng không đáp ứng còn gì."

Năm thứ ba Sơ trung tôi tỏ tình với cậu, vậy mà những ba năm sau cậu mới nói cậu đồng ý. Tôi đã không còn thích nhóc con như cậu từ lâu rồi."

Tần Luật đau lòng nhìn Cố Vi Vi, nghẹn ngào chất vấn, "Cho nên cậu nói cậu thay lòng đổi dạ rồi, chính là chuyển sang thích chú Phó sao?"

Thay lòng đổi dạ?!

Đuôi lông mày Phó Hàn Tranh khẽ nhếch lên. Anh liếc mắt nhìn Cố Vi Vi đang đứng bên cạnh mình, tâm tình đang u ám lập tức sáng sủa lên mấy phần.

"Ai thay lòng đổi dạ chứ?" Cố Vi Vi bực mình.

Trong mắt Tần Luật lại thoáng qua mấy tia hy vọng, "Nếu cậu không thay lòng đổi dạ thì theo tôi rời khỏi đây."

"Tôi không thay lòng đổi dạ nhưng cũng không thích cậu!" Cố Vi Vi cực kỳ nghiêm túc nói.

Tần Luật đột nhiên tiến tới gần Cố Vi Vi nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Phó Hàn Tranh cản lại, không dám bước tới trước mặt cô.

"Nếu cậu không thích chú Phó thì tại sao phải ở lại đây chứ?"

"Đủ rồi, vậy cậu cứ coi như tôi thích chú Phó của cậu đi. Bây giờ thì cậu có thể rời khỏi đây được rồi chứ?" Cố Vi Vi không muốn tiếp tục dây dưa với Tần Luật nữa, liền bực mình nhận bừa.

"Mộ Vi Vi....."

Phó Hàn Tranh xem đồng hồ, lạnh giọng ra lệnh.

"Thời Khâm, đưa cậu ta về đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Sinh mệnh trân quý, tránh xa cầu lương

Phó Thời Khâm thấy Tần Luật còn định nói gì đó, liền vỗ vai hấn ngăn cản.

"Muộn rồi, đi thôi."

Tần Luật không cam tâm mà nhìn Cố Vi Vi đang ngồi bên cạnh Phó Hàn Tranh, hai cánh tay buông xuống bên người, bàn tay nắm chặt lại.

Nếu người mà Vi Vi đi theo là người khác thì hấn còn có thể giành lại cho bằng được, thế nhưng đó lại là Phó Hàn Tranh, Phó Hàn Tranh mà cả đời này hấn chỉ có thể hít khói sau lưng, mãi mãi không đuổi kịp.

Phó Thời Khâm gần như phải kéo Tần Luật ra ngoài, ra khỏi cửa rồi vẫn chưa hết sợ, làm bầm.

"Dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng cậu sẽ thật sự từ hai chân lạnh lặn biến thành chỉ còn một chân chứ."

"Vi Vi có thích cháu!" Tần Luật nghiêm túc nói.

Trước đây cô vẫn luôn chỉ thích một mình hấn, tại sao đột nhiên lại không thích nữa chứ.

Sau khi Vi Vi gặp tai nạn rồi xuất viện, hấn vẫn luôn đi tìm cô. Thế nhưng hấn đã lục tung hết Đế Đô này mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Tần Luật có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ tới việc Vi Vi lại sống ở Phó gia, vẫn luôn ở bên Phó Hàn Tranh.

"Thôi được rồi, cho dù trước đây là cô ấy thích cậu hay cậu thích cô ấy thì đoạn tình cảm rực cháy ấy của hai người cũng đã sớm kết thúc rồi." Phó Thời Khâm vỗ vai cậu thiếu niên đang thất tình kia tỏ vẻ thông cảm rồi lại khích lệ, "Cố gắng học tập cho tốt, lên đại học rồi cậu sẽ gặp được một người bạn gái tốt hơn thôi."

Trước đây có một khoảng thời gian tên nhóc này gọi điện thoại cho hấn nói muốn nhờ hấn tìm một người.

Nhưng thời điểm đó Phó Thời Khâm đang bận thực hiện hạng mục hợp tác với công ty Wilson nên hấn bảo Tần Luật đội tập đoàn Phó thị thành công ký hợp đồng với Wilson đã.

Không ngờ người mà Tần Luật muốn tìm lại là Mộ Vi Vi.

Mặc kệ trước đây giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, dựa vào hiểu biết sâu sắc về người anh trai của hấn thì một khi Phó Hàn Tranh đã coi trọng mục tiêu gì, anh ấy tuyệt đối sẽ không buông tay.

"Cháu chỉ cần Mộ Vi Vi mà thôi!" Tần Luật vẫn kiên quyết nói.

Phó Thời Khâm gõ đầu Tần Luật một cái, "Tên tiểu tử này thật chẳng biết nghe lời gì cả, cậu đã quên chuyện Tần gia nhà cậu cảm yêu sớm rồi đúng không? Có muốn tôi nói chuyện này cho cha và ông nội cậu không hả?"

Tần Luật đành phải im lặng bước lên xe, ra lệnh cho tài xế.

"Lái xe đi."

Tần Luật ngồi trong xe hơi, ánh mắt xuyên qua cửa sổ xe nhìn lên ánh đèn trong nhà trọ, con người trong suốt hiện lên một tia quyết tâm phải giành được thứ gì đó.

Lúc Phó Thời Khâm quay lại nhà trọ thì Cố Vi Vi đang một mình làm bài tập trong phòng khách còn Phó Hàn Tranh đã quay lại phòng làm việc tiếp tục hội nghị rồi.

Phó Thời Khâm vắt và lăm mới làm xong kế hoạch cho hạng mục mới, đang chuẩn bị tắt máy tính về phòng đi ngủ một giấc thật ngon, thì cũng đúng lúc

Phó Hàn Tranh vừa kết thúc hội nghị trực tuyến, anh giờ tay chỉ vào một xấp tài liệu trên bàn mà nói với hân.

"Cậu đọc hết chỗ tài liệu này rồi báo cáo lại những phần trọng tâm cho tôi."

"Không phải anh muốn tự mình đọc sao?" Phó Thời Khâm trưng ra vẻ mặt đưa đám mà kháng nghị.

Phó Hàn Tranh không thêm đề ý tới sắc mặt của hân mà lại đứng dậy, vừa đi ra tới phòng khách liền trông thấy Cố Vi Vi đang nằm nhoài lên bàn trà mà nhìn tờ bài thi số học như thể nó có thâm thù đại hận gì với cô, ôn nhu nói.

"Cầm theo bài tập của em vào đây."

Cố Vi Vi vừa nghe anh nói vậy liền mừng rỡ như vừa gặp được Chúa cứu thế, ngoan ngoãn ôm bài thi và sách bài tập của mình theo Phó Hàn Tranh vào phòng làm việc.

Phó Thời Khâm nhìn Cố Vi Vi bước vào phòng làm việc, trong lòng tức muốn phát khóc. Thì ra anh trai hân ném cho hân một đồng công việc là để dành thời gian phụ đạo bài tập cho Mộ Vi Vi đấy sao?

Phó Hàn Tranh cầm bài thi số học của Cố Vi Vi lên, xem qua những chỗ mà cô khoanh tròn sau đó giải thích đề bài và giảng cách giải bài cho cô, còn tỉ mỉ giảng cả những công thức số học cần dùng.

Giảng xong lại ân cần hỏi, "Bây giờ em có thể tự làm bài chưa?"

Cố Vi Vi gật đầu rồi cầm bút lên bắt đầu vui đầu vào giải đề, Phó Hàn Tranh thì lại tiếp tục xem tài liệu.

Cố Vi Vi giải xong, Phó Hàn Tranh liền đặt tài liệu đang cầm trên tay sang một bên, xem qua bài tập mà cô làm rồi cẩn thận dùng bút đánh dấu những chỗ cô làm sai, cực kỳ kiên trì, cực kỳ dịu dàng mà nói.

"Bước này em làm sai rồi, phải làm thế này mới đúng."

Cố Vi Vi lại gật đầu rồi tự mình làm lại một lần nữa, "Như vậy đã đúng chưa?"

Phó Hàn Tranh mỉm cười tán thưởng, lại giao cho cô một đề khác.

Phó Thời Khâm nhìn đáng vẻ ôn nhu dịu dàng của anh trai mình, giận dữ thu dọn tài liệu chuẩn bị rời khỏi hiện trường ngược cẩu ("cẩu" ý muốn chỉ người độc thân) vô cùng độc ác này.

"Sao cậu lại ra ngoài?" Phó Hàn Tranh liếc hân một cái.

"Sinh mệnh trân quý, tránh xa cẩu lương." ("cẩu lương" ý muốn chỉ hành động thân mật của các đôi tình nhân khiến người độc thân ghen tị).

Phó Thời Khâm nói xong liền dứt khoát ôm đồng tài liệu kia một mình ra ngoài phòng khách cô quạnh lạnh lẽo như tuyết mà tiếp tục tăng ca.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chuyện gì cũng không thể làm lỡ việc cưa cẩm Mộ Vi Vi

Mãi tới mười một giờ Cố Vi Vi mới làm xong bài tập.

Phó Hàn Tranh kiểm tra bài tập mà cô làm xong, xem đồng hồ.

"Muộn rồi đấy, em mau đi ngủ đi."

Cố Vi Vi nhìn xấp tài liệu chất đống trên bàn, "Hai người... vẫn tiếp tục tăng ca sao?"

Phó Hàn Tranh gật đầu, "Ừm, có chút tài liệu khẩn cấp cần phải giải quyết."

Cố Vi Vi thu dọn sách vở của mình rồi rời khỏi phòng làm việc của Phó Hàn Tranh quay về phòng ngủ của mình, cất sách vở đi sau đó lại tới phòng ăn rót hai chén hồng trà.

Cô mang một chén tới phòng khách cho Phó Thời Khâm đang đọc tài liệu, một chén thì đem vào phòng làm việc cho Phó Hàn Tranh.

"Cảm ơn anh tối nay đã giảng bài cho tôi."

Phó Hàn Tranh cảm chén hồng trà thanh lệ lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Nước trà ấm áp thơm ngát thật dễ chịu, Phó Hàn Tranh vui vẻ khẽ nhếch môi.

"Cũng cảm ơn hồng trà của em, nghỉ ngơi sớm đi."

Dường như Phó Hàn Tranh cảm thấy phụ đạo bài tập cho Cố Vi Vi là một việc rất thú vị, nên ngày thứ hai anh cũng tan làm từ rất sớm để trở về nhà trọ.

Nhưng kết quả là, đến tận giờ cơm tối rồi mà người đáng lẽ phải tan học từ sớm kia vẫn chưa về nhà.

Vì thế, Phó Hàn Tranh đành gọi điện thoại cho cô.

"Em chưa tan học sao?"

Ở đầu dây bên kia, Cố Vi Vi nhỏ giọng đáp, "Tôi đăng ký một lớp học thêm, còn đang trong lớp, tối mới về nhà."

Phó Hàn Tranh trầm ngâm một chút rồi đáp, "Ừm, em học tiếp đi."

Nhưng anh vừa cúp máy thì sắc mặt cũng có chút trầm xuống.

Chẳng lẽ hôm qua anh giảng bài không tốt sao?

Tại sao cô lại... chạy tới lớp học thêm chứ?

Lúc Cố Vi Vi kết thúc lớp học thêm số học quay về nhà trọ Cẩm Tú thì đã hơn chín giờ rồi.

"Lớp học thêm dạy có tốt không?" Phó Hàn Tranh thờ ơ hỏi.

Cố Vi Vi phiền muộn thờ dài một hồi, "Vốn dĩ giáo viên dạy rất tốt, nhưng lúc kết thúc buổi học đột nhiên lại nói nhà thầy ấy có chuyện nên phải đóng cửa lớp học thêm, sẽ trả lại học phí cho tôi."

Phó Hàn Tranh nhíu mày, "Vậy phải làm thế nào đây?"

Cố Vi Vi lại thờ dài, "Ngày mai tôi sẽ tới lớp học thêm khác thử một chút, xung quanh trường học có rất nhiều lớp học thêm mà."

Phó Thời Khâm đang ngồi một bên chơi game, nói, "Cô cứ để anh trai tôi phụ đạo là được rồi, lại còn chạy tới mấy lớp học thêm đó làm gì chứ, phiền phức hơn biết bao nhiêu."

Ngày mai cô có tim cả ngày thì cũng thế thôi, không chừng ngày mai tất cả những lớp học thêm gần Trường Trung học Anh Thành đều đóng cửa hết cho mà xem.

Ai bảo sự tồn tại của bọn họ cướp đi thú vui phụ đạo Cố Vi Vi học bài của người nào đó cơ chứ.

Hai tiếng trước, Phó Thời Khâm tận mắt chứng kiến người nào đó rất vô liêm sỉ mà gọi một cuộc điện thoại, khiến cho lớp học thêm mà Cố Vi Vi vừa mới đăng ký buộc phải đóng cửa.

Ha ha, Phó Hàn Tranh ngày nào cũng bảo hần phải công tư phân minh, tới lượt chính mình thì lại vô liêm sỉ gấp ba lần Phó Thời Khâm hần.

Cố Vi Vi lắc đầu, "Không cần đâu, như vậy thì sẽ làm lỡ công việc của mọi người mất."

"Không làm lỡ đâu." Phó Hàn Tranh nói.

Phó Thời Khâm âm thầm oán thán: Đúng vậy đúng vậy, có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không thể làm lỡ việc của cậu em Cố Vi Vi của anh được.

Cố Vi Vi liếc mắt nhìn sang gương mặt cực kỳ đẹp trai khiến chúng sinh kinh diễm của Phó Hàn Tranh, vẫn kiên quyết từ chối.

"Tôi vẫn nên đến lớp học thêm thôi, như vậy vẫn thuận tiện hơn."

Phó Hàn Tranh đẹp trai như vậy, nếu cô ở gần hần quá mà lại không giữ được bình tĩnh thì phải làm thế nào chứ.

"Ừm, tùy em." Phó Hàn Tranh hờ hững đáp, đặt tập tài liệu trên tay xuống bàn.

Đúng như dự đoán, ngày hôm sau Cố Vi Vi tiếp tục đi tìm những lớp phụ đạo ở gần trường học nhưng đến một nơi cũng chẳng thể tìm được.

Về đến nhà, trong lòng Cố Vi Vi không khỏi nghi ngờ mà nhìn Phó Hàn Tranh đang ngồi đối diện, đến ăn cơm mà cũng rất tao nhã kia.

"Tất cả những lớp học thêm gần trường học của tôi không đóng cửa thì cũng chuyển địa điểm, có phải là anh làm không?"

Nếu là một, hai nơi thì còn có thể là trùng hợp, đằng này đến một nơi mà Cố Vi Vi cũng chẳng tìm thấy, có ngu ngốc đến thế nào thì cũng thấy khả nghi.

Trong số những người tiếp xúc với cô, người có thể chỉ trong một ngày mà làm ra chuyện này.

Ngoại trừ Phó Hàn Tranh ra thì còn có thể là ai nữa cơ chứ.

Phó Hàn Tranh khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại Cố Vi Vi, "Em cho rằng tôi sẽ làm ra loại chuyện ấu trĩ như vậy sao?"

Khóe miệng Phó Thời Khâm giật giật, nội tâm không ngừng gào thét: Chính là anh ấy! Chính là tên khốn vô liêm sỉ này gây ra đó!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn lên giường với anh ấy

Cố Vi Vi nghi ngờ chuyện này là do Phó Hàn Tranh làm nhưng lại không có chứng cứ.

Phó Thời Khâm biết chuyện này là do Phó Hàn Tranh làm nhưng lại không dám nói ra.

Vì Cố Vi Vi không tìm được lớp học thêm số học nên Phó Hàn Tranh liền toại nguyện mà tiếp tục làm gia sư phụ đạo số học cho cô.

Mỗi ngày Cố Vi Vi tan học về nhà, nếu không tự mình ôn tập các môn học khác thì lại nhân lúc Phó Hàn Tranh rảnh rỗi nghe hắn phụ đạo số học, nháy mắt một cái đã trôi qua nửa tháng rồi.

Buổi chiều, vừa mới tan học Kỷ Trình liền chạy tới ôm tay Cố Vi Vi mà nói.

"Đại thần, tuần sau tôi phải thi năng khiếu rồi, cô nhất định phải cứu tôi."

"Được rồi, trước tiên để tôi xem cô luyện tập thế nào rồi đã." Cố Vi Vi gật đầu rồi theo Kỷ Trình đi tìm Lạc Thiên Thiên.

Kỷ Trình và Lạc Thiên thiên lần lượt đàn năm đoạn nhạc để Cố Vi Vi đánh giá. Kỹ thuật của Lạc Thiên Thiên không có vấn đề gì, nhưng Kỷ Trình thì vẫn chưa nắm tiết tấu tốt lắm.

Cố Vi Vi tỉ mỉ hướng dẫn Kỷ Trình từng nốt nhạc, Kỷ Trình mới miễn cưỡng đàn tốt được một bài.

Ba người tập trung luyện đàn tới hơn tám giờ tối mới nghỉ, Cố Vi Vi và Kỷ Trình cùng nhau rời khỏi Lạc gia.

"Đại thần, cô nói thật đi, cô sống chung dưới một mái nhà với một người đàn ông đẹp trai như vậy mà không có một chút ý đồ nào sao?"

"Ý đồ gì cơ?" Cố Vi Vi giả vờ không hiểu.

"Ý đồ ngủ với anh ta chứ sao nữa." Kỷ Trình vô cùng hưng phấn mà nói, "Ở Trung Quốc này có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn lên giường với anh ấy. Cô ngày ngày đều được ngắm gương mặt ấy, vóc dáng ấy, vậy mà lại không nảy sinh ý đồ gì sao?"

Cố Vi Vi vẫn bình tĩnh đáp, "Không có."

"Rốt cuộc cô có phải là con gái không vậy?" Kỷ Trình chỉ tiếc mài sắt không thành kim.

"Không phải cô vẫn luôn muốn tôi làm chị dâu họ của cô sao, sao bây giờ lại xúi giục tôi lên giường với Phó Hàn Tranh vậy? Cô cũng dễ thay đổi quá rồi đấy."

"Anh ấy là niềm mơ ước của hàng nghìn hàng vạn người phụ nữ ở Trung Quốc mà, đương nhiên cũng là mơ ước của tôi nữa. Nếu cô có thể thành công biến mơ ước đó thành hiện thực thì cũng coi như đã thay tôi hóa giải ước mơ này rồi." Kỷ Trình thở dài.

"..." Cố Vi Vi không còn gì để nói, chuyện này thì tính là mơ ước gì cơ chứ.

Dù sao thì mơ ước của Kỷ Trình cũng đã thành hiện thực từ sớm rồi.

Tuy cô chưa từng ngủ cùng Phó Hàn Tranh nhưng Mộ Vi Vi thì có.

"Nếu đó đã là ước mơ của cô thì hãy là để tôi giúp cô thực hiện nhé?"

Kỷ Trình vừa nghe Cố Vi Vi nói vậy liền lắc đầu liên tục, "Đừng mà, tôi vừa trông thấy anh ấy là đã hoảng cả lên rồi, vẫn nên gặp anh ấy trong mơ thì hơn."

Hôm đó cô chỉ là đứng trong cùng một căn phòng với Phó đại BOSS thôi mà đã thấy khó thở rồi.

Hai người đi được một lúc thì Kỷ Trình có chút khó chịu mà che bụng nói.

"Vi Vi, tôi phải vào nhà vệ sinh một chút, cô về nhà trước đi."

"Cô không sao thật chứ?" Cố Vi Vi thấy sắc mặt Kỷ Trình không tốt lắm liền lo lắng hỏi.

"Không sao đâu, cô về nhà trước đi, muộn rồi đấy." Kỷ Trình nói xong liền chạy vào một quán cà phê gần đó mượn phòng vệ sinh.

Cố Vi Vi đành phải tự mình đi về nhà trọ trước. Cô vừa mới đi tới một trạm dừng xe buýt, đang chuẩn bị lên xe thì Kỷ Trình lại gọi tới, vô cùng đáng thương mà nói.

"Đại thần, bà di của tôi tới rồi, cô có thể tìm một cửa hàng nào đó mua băng vệ sinh giúp tôi không?"

Cố Vi Vi trả lời, "Được."

Sau đó liền vào một cửa hàng tiện lợi ở gần đó mua băng vệ sinh mang đến quán cà phê lúc nãy cho Kỷ Trình.

Kỷ Trình từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, thấy Cố Vi Vi vẫn đang đợi mình liền bước tới vỗ vai cô.

"Đại thần, cô ngồi ngay người ra đó làm gì vậy, tôi đã gọi cô mấy lần rồi đấy."

Cố Vi Vi cười, "Không có gì, đi thôi."

Lúc hai người đi tới trạm dừng xe buýt, Cố Vi Vi lại tiếp tục đứng ngay người ở đó, đến cả xe buýt vào trạm rồi rồi đi từ lúc nào rồi mà cũng không nhận ra.

Kỷ Trình không nhắc tới chuyện này thì Cố Vi Vi cũng quên mất, tính từ kỳ kinh nguyệt trước của Mộ Vi Vi đến nay thì cô đã bị chậm một tháng rồi mà bà di vẫn chưa ghé thăm.

Ngày đầu tiên mà cô trùng sinh dưới thân phận của Mộ Vi Vi chính là ngày mà Mộ Vi Vi lên giường cùng Phó Hàn Tranh.

Bây giờ cẩn thận nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó Cố Vi Vi mới sực nhớ ra, tối hôm đó Phó Hàn Tranh căn bản không hề dùng bao cao su.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nghiệm thai

Cố Vi Vi một mình ngồi thẩn thờ ở trạm dừng xe buýt, mãi một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại rồi rời khỏi trạm dừng, chạy tới một nhà thuốc gần đó mua que thử thai.

Cố Vi Vi vừa mới ra khỏi nhà thuốc thì điện thoại trong túi liền đổ chuông.

Cố Vi Vi chột dạ mà cuống quýt nhận điện thoại, ở đầu dây bên kia, giọng nói trầm thấp của một người đàn ông vang lên.

"Em đang ở đâu?"

"Tôi đang chuẩn bị về nhà đây."

Phó Hàn Tranh để ý giọng nói của Cố Vi Vi có chút run rẩy thì im lặng một chút.

"Em đang ở đâu, bây giờ tôi qua đó."

"Không cần đâu, tôi bắt xe ngay đây." Cố Vi Vi chột dạ, giọng nói càng run rẩy dữ dội hơn.

Phó Hàn Tranh liền trầm giọng nhắc lại, "Ở đâu?"

Cố Vi Vi ủ rũ, kể cả cô không chịu nói ra thì chắc chắn người mà Phó Hàn Tranh phải đi theo âm thầm bảo vệ cô cũng sẽ báo cáo cho anh biết mà thôi.

Vì thế cô đành ngoan ngoãn nói cho Phó Hàn Tranh nơi mình đang đứng.

Mười mấy phút sau, một chiếc Bentley màu đen dừng lại bên lề đường, Cố Vi Vi lập tức mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Lúc Cố Vi Vi lên xe Phó Hàn Tranh còn đang bận gọi điện thoại, mấy phút sau mới cúp máy. Anh dùng ánh mắt sắc bén mà nhìn về mặt có chút buồn của Cố Vi Vi.

"Có chuyện không vui sao?"

"Không có, tôi trúng gió nên hơi đau đầu thôi." Cố Vi Vi chột dạ, hai tay nắm chặt vào nhau.

Vừa dứt lời thì một bàn tay ấm áp liền nhẹ nhàng đặt lên trán cô. Phó Hàn Tranh xác nhận cô không bị sốt, lại bỏ tay xuống.

Sau đó anh lại kéo cô tựa lên vai mình.

"Còn một đoạn đường nữa mới về đến nhà, em chọn mắt một chút đi."

Cố Vi Vi nghiêm túc ngồi thẳng dậy, ôm khư khư túi đựng que thử thai trong lòng, âm thầm khẩn cầu lát nữa kiểm tra xong kết quả sẽ không giống như những gì cô suy đoán.

Mộ Vi Vi muốn hại chết cô chắc, cô ta đã để lại cho cô nhiều chuyện phiền phức như vậy rồi, bây giờ mà lại có thêm một đứa bé thì Cố Vi Vi thực sự không bị Mộ Vi Vi hại chết mới lạ.

Hai người về tới nhà trọ Cẩm Tú, Từ Khiêm vừa mới dừng xe, Cố Vi Vi liền lập tức mở cửa bước xuống.

Phó Hàn Tranh bình tĩnh xuống xe, nhìn theo bóng lưng vội vàng chạy vào nhà của Cố Vi Vi, khẽ nhíu mày chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Cố Vi Vi lên lầu, vừa bước vào cửa liền chạy thẳng về phòng của mình để giấu que thử thai.

Nhưng không ngờ lại đụng trúng Phó Thời Khâm đang cầm một cốc cacao nóng đi ra ngoài, bị cacao hắt hết lên người.

"Còn may là tôi không dùng nước sôi, nếu không thì bỏng chết cô rồi đấy."

Cố Vi Vi phui phui vết cacao bắn trúng người mình, nhìn thấy cái bánh ngọt màu sắc sặc sỡ trên bàn, khóe miệng không khỏi giật giật.

"Một đại nam nhân mà lại thích ăn đồ ngọt, anh bị biến thái đấy à?"

"Tôi phải xin tan làm sớm nửa tiếng đồng hồ đi xếp hàng mới mua được đây, còn đang định chia cho hai người một chút đây này, đã thế thì không cho cô ăn nữa." Phó Thời Khâm hờn dỗi cầm đĩa bánh ngọt đi mất.

Cố Vi Vi quay về phòng ngủ rồi cẩn thận khóa cửa phòng lại, lấy que thử thai trong túi ra nhìn, trong lòng thấp thỏm bất an mà thờ dãi.

Cô còn đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể kiểm tra mà không bị hai người Phó Hàn Tranh và Phó Thời Khâm phát hiện ra thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

"Vi Vi, ăn tối thôi."

Cố Vi Vi đành cất que thử thai vào túi, kéo khóa lại nhưng vẫn cảm thấy chưa yên tâm, vì thế liền nhét cả cái túi vào tủ quần áo.

Sau đó cô mới thay quần áo rồi mở cửa ra ngoài ăn cơm.

Trong lúc Phó Hàn Tranh và Cố Vi Vi cùng nhau ăn cơm thì Phó Thời Khâm lại một mình ngồi ăn bánh ngọt, uống cacao ngọt.

Cố Vi Vi nhíu mày nhìn Phó Thời Khâm, anh ta ăn nhiều đồ ngọt như vậy, không sợ bị tiểu đường chắc.

Phó Thời Khâm thấy Cố Vi Vi đang liếc mình, nói, "Cô muốn ăn thì cứ ăn đi, bánh quy cô làm cũng rất ngon đấy, lần sau lại làm cho tôi một ít nhé, nhớ làm ngọt hơn lần trước một chút nữa."

Phó Hàn Tranh mặt không đổi sắc lườm Phó Thời Khâm một cái khiến hắn giật mình, lập tức chuyển sang lấy lòng Phó Hàn Tranh.

"Ý của tôi là, nếu cô có làm bánh quy cho anh trai tôi thì cũng nhân tiện chia cho tôi một ít là được."

Vâng vâng vâng, lão đại còn chưa bảo chị dâu làm bánh quy cho mình ăn, tiểu đệ như hắn đây làm sao mà dám đòi hỏi cơ chứ.

Cố Vi Vi vẫn một mực im lặng không lên tiếng, ăn cơm xong liền quay về phòng ngủ dùng quần áo mặc ở nhà quần quanh túi đựng que thử thai rồi đi vào

phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Nghiệm thai 2

Phó Hàn Tranh ngồi trong phòng ăn nhìn Cố Vi Vi đi vào phòng tắm, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Sau đó anh liền gọi một cuộc điện thoại, "Hôm nay Tần Luật có đi học không?"

Người phụ trách việc âm thầm bảo vệ Cố Vi Vi trả lời, "Hôm nay Tần thiếu không đến trường."

Phó Hàn Tranh cúp máy, càng nhíu mày sâu hơn.

Nếu không phải vì gặp Tần Luật thì là vì chuyện gì chứ? Hôm nay phản ứng của Vi Vi... thực sự quá kỳ lạ.

Phó Thời Khâm thỏa mãn mà cắn một miếng bánh lớn, hỏi, "Sao vậy? Tần Luật tìm gặp riêng Mộ Vi Vi ở trường sao?"

"Không phải."

"Đã không phải thì anh còn bày cái thái độ đó ra làm gì?"

Phó Hàn Tranh: "Hôm nay Vi Vi có chút gì đó... chột dạ, căng thẳng."

"Chột dạ? Căng thẳng?" Phó Thời Khâm cuối cùng cũng ăn xong cái bánh ngọt kia, phui phui tay mà nói, "Vậy thì chắc chắn là ở trường lại có cậu nam sinh nào đó theo đuổi cô ấy rồi, Vi Vi lớn lên trông xinh đẹp như vậy, chính là kiểu mà mấy tên nhóc thích nhất đấy..."

Phó Hàn Tranh liếc nhìn hắn, ra hiệu bảo hắn nói tiếp.

Phó Thời Khâm dùng khăn giấy lau miệng, nghiêm túc phân tích cho anh trai nhà mình.

"Anh cứ thử nghĩ mà xem, mấy cô gái mười bảy mười tám tuổi đều thích kiểu con trai tiểu thịt tươi tuổi tác tương đương với bọn họ, anh thì lại là một lão thịt khô, trong mắt mấy tiểu cô nương mới lớn thực sự quá lớn tuổi rồi, thật chẳng ngon miệng chút nào..."

Phó Thời Khâm thao thao bất tuyệt một hồi mới để ý tới ánh mắt đầy sát khí của Phó Hàn Tranh, lập tức ngậm miệng lại.

Đây vốn là thực tế mà, Phó Hàn Tranh lớn tuổi như vậy, đã thể tính khí lại y hệt như ông cụ non, làm sao mà tràn đầy sức sống như mấy cậu nam sinh trẻ trung kia được cơ chứ.

Tuy anh trai hắn đã coi Mộ Vi Vi là bạn gái nhưng người ta thì căn bản không hề coi anh ấy là bạn trai.

Nửa tháng, Phó Thời Khâm chịu tui thân đêm nào cũng phải tăng ca trong phòng khách những nửa tháng để tạo không gian riêng tư cho hai người bọn họ.

Haha, Phó Hàn Tranh thì tốt rồi, thật sự chỉ toàn tâm toàn ý làm gia sư số học cho người ta, tuyệt đối không có chút ý đồ gì khác.

Anh trai hắn có lòng cưa cẩm Mộ Vi Vi, nhưng đến một chút bản lĩnh cưa cẩm cũng không có.

"Ngày kia Từ Khiêm có một chuyến công tác, cậu đi thay hắn đi." Phó Hàn Tranh nói xong liền đứng dậy đi vào phòng làm việc.

"Anh, đừng như vậy chứ, em là em ruột của anh cơ mà, là em trai ruột đấy..." Phó Thời Khâm khóc lóc cầu xin tha thứ thế nhưng cửa phòng làm việc vẫn vô tâm vô tình đóng lại.

Rốt cuộc thì Phó Thời Khâm hắn đã làm gì mà để anh trai ruột ngày ngày ngược đãi hắn, em trai ruột ngày ngày hại hắn, tại sao số mệnh của hắn lại khổ thế này chứ.

Đã gần cả tiếng đồng hồ rồi mà Mộ Vi Vi vẫn chưa chịu ra khỏi phòng tắm.

Phó Thời Khâm đang muốn đi vệ sinh, liền đứng trước cửa phòng tắm mà gõ cửa.

"Mộ Vi Vi, cô dùng bồn tắm hay là dùng bồn cầu vậy?"

"Cô nhanh lên một chút đi, tôi muốn tắm rửa đi vệ sinh."

....

Lúc này, trong phòng tắm, Cố Vi Vi đang ngồi bệt dưới sàn nhà, mắt nhắm chặt, hai tay chấp lại hướng về chiếc que thử thai trên nắp bồn cầu, lằm bằm

"Một vạch, một vạch, nghìn lần vạn lần phải là một vạch."

"Mộ Vi Vi, tốt xấu gì thì chúng ta cũng có chút duyên phận, cô đừng có bầy tôi như vậy chứ."

"Cô để lại bao nhiêu phiền phức cho tôi cũng được, nhưng nghìn lần vạn lần đừng để lại đứa con của Phó Hàn Tranh được không."

....

Cố Vi Vi thử xong cả nửa ngày mà vẫn không dám mở mắt ra nhìn kết quả trên que thử thai.

"Mộ Vi Vi, nếu cô còn không chịu đi ra ngoài thì tôi sẽ phá cửa xông vào đấy." Phó Thời Khâm lại giục, liên tục gõ cửa.

Cố Vi Vi hạ quyết tâm, hít sâu một hơi rồi mở mắt ra.

"Mặc kệ vậy, chết thì chết."

Cô cầm lấy que thử thai, liếc mắt xem kết quả.

Vừa liếc thấy, Cố Vi Vi liền lập tức gom que thử thai và vỏ hộp vào đồng quần áo lúc nãy rồi mở cửa phòng tắm.

Phó Thời Khâm thấy tóc cô không ướt, quần áo cũng chưa thay, liền chẳng hiểu mô tê gì mà lằm bằm.

"Cô ở lì trong đó cả một tiếng, không tắm cũng chẳng gội đầu, rốt cuộc là làm cái gì chứ."

"Tôi bị táo bón, thế đã được chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Có phải Mộ tiểu thư có thai rồi không?

Trở về phòng của mình, Cố Vi Vi cẩn thận giấu que thử thai đã dùng vào cặp sách, dự định ngày mai đi học tìm cơ hội phi tang vật chứng.

Cố Vi Vi thấp thỏm cả tiếng đồng hồ, kết quả lại là cô không hề mang thai. Vì vậy, sáng hôm sau liền thoải mái dậy sớm ăn sáng, lại còn vui vẻ mà chào hỏi Phó Hàn Tranh và Phó Thời Khâm.

Phó Hàn Tranh không khỏi kinh ngạc mà nhú mày, cô bé này mới hôm qua còn mặt nặng mày nhẹ, ngủ một giấc xong liền bình thường trở lại rồi sao?

"Tuần sau Kỳ Trình phải thi năng khiếu nên mấy hôm nay tôi sẽ phụ đạo dương cầm cho cô ấy, buổi tối mới về nhà." Cố Vi Vi thông báo.

"Ừm." Phó Hàn Tranh đáp.

Cố Vi Vi ăn mấy thìa cháo rồi xem đồng hồ, "Sắp muộn học rồi, tôi đi trước đây."

Phó Thời Khâm nhìn về mặt của anh trai mình đang chăm chú dõi theo bóng lưng người ta đi ra ngoài, thở dài một tiếng rồi nhắc nhở.

"Anh, tại sao em lại có cảm giác không phải anh đang cura cảm bạn gái mà lại giống như một ông bố già trông nuôi con thế nhỉ?"

Phó Hàn Tranh lờ mờ hần một cái rồi quay sang dọn dồ di Vương, đang dọn dẹp trong phòng bếp.

"Nói với Lucas là hắn có thể về nước được rồi."

"Đừng, không có Lucas thì em không sống nổi mất." Phó Thời Khâm phát hoảng mà rên rĩ.

Lucas là đầu bếp mà Phó gia mời từ nước ngoài tới, Phó Thời Khâm yêu thích nhất chính là tay nghề làm đồ ngọt của hắn.

Đối với tên hảo ngọt bậc nhất như Phó Thời Khâm mà nói, mất đi người đầu bếp hợp ý như vậy quả thực chính là muốn lấy mạng hắn.

Phó Hàn Tranh vẫn tao nhã dùng khăn giấy lau miệng rồi thản nhiên đứng dậy đi làm.

"Ngày mai cậu còn có chuyến công tác, đừng quên đấy."

Phó Thời Khâm oán hận mà thở dài, chắc chắn Phó Hàn Tranh là anh trai giả mạo rồi, bảo sao hắn chẳng cảm nhận được chút ảm áp của tình thân nào cả.

Buổi tối, lúc Phó Hàn Tranh dự tiệc xã giao xong quay về nhà trọ thì đã rất muộn rồi.

Phó Thời Khâm thấy anh trai mình nhìn chằm chằm cửa phòng Mộ Vi Vi, đề tiện bật cười mà nói.

"Anh có muốn em mở cánh cửa đó để anh vào trong ngủ không?"

Phó Hàn Tranh dời ánh mắt chăm chú của mình đi chỗ khác, thờ ơ đáp.

"Hay là chuyến công tác một tuần của cậu đổi thành một tháng đi?"

Phó Thời Khâm oan uổng muốn chết, "Chẳng qua là em thấy quan hệ giữa hai người cứ chẳng nóng chẳng lạnh không tiến triển thêm được chút nào nên mới có lòng tốt ra kiến nghị cho anh thôi mà."

"Ồ?" Phó Hàn Tranh lạnh lùng nhún mày.

"Phó lão tam đã nói rồi, hai bên nam nữ phải rút ngắn khoảng cách, giao lưu với nhau nhiều một chút chính là cách nhanh nhất để gia tăng tình cảm" Phó Thời Khâm nói.

Phó Hàn Tranh lại nhún mày, "Rút ngắn khoảng cách?"

Phó Thời Khâm nhìn thoáng qua thân dưới của Phó Hàn Tranh rồi xấu xa cười.

"Rút ngắn khoảng cách còn 18cm là có thể giao lưu được rồi."

Phó Hàn Tranh dùng ánh mắt đầy khinh bỉ mà lườm hắn, đứng dậy đi rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi.

Phó Thời Khâm lại hừ một tiếng, anh không cho phép người ta có bạn trai, không cho phép người ta chuyển ra khỏi nhà trọ.

Mục đích cuối cùng chẳng phải chính là muốn dùng 18 cm giao lưu với người ta hay sao, bây giờ còn giả vờ chính nhân quân tử cái gì chứ.

Sáng hôm sau, Phó Hàn Tranh và Cố Vi Vi cùng nhau ăn sáng rồi một người đi học, một người đi làm.

Vì buổi chiều Phó Thời Khâm phải đi công tác nên hắn quyết định ngủ nướng thêm một chút rồi mới bắt đầu chuẩn bị hành lý.

Phó Thời Khâm vừa thu xếp đồ đạc vừa không quên mắng thăm ông anh trai ruột vô nhân tính của mình.

Di Vương đang giúp bọn họ mang quần áo đi giặt, đột nhiên hoảng hốt chạy tới nói với hắn.

"Nhị thiếu gia, có phải Mộ tiểu thư... Mộ tiểu thư có thai rồi không?"

"Có thai sao? Cô ấy có thai cái gì cơ?" Phó Thời Khâm đang vội thu dọn đồ đạc, căn bản không hề để ý tới lời nói của Di Vương.

Di Vương cảm tò hóa đơn vừa mới tìm thấy trong túi áo của Mộ Vi Vi tới đưa cho hắn, "Nếu cô ấy không có thai thì tại sao lại mua thử này chứ?"

Phó Thời Khâm nhận lấy tờ hóa đơn kia, vừa mới liếc mắt nhìn qua đã hoảng sợ tới nỗi suýt thì rơi cả tờ rơi mất ra ngoài.

"Ồi trời ạ!"

Hắn vô cùng kích động mà lấy điện thoại ra gọi cho Phó Hàn Tranh ngay lập tức, chuẩn bị báo cáo chuyện khẩn cấp cho anh trai.

Nhưng hắn gọi hai lần mà Phó Hàn Tranh cũng không chịu nghe máy.

Phó Thời Khâm nghiến răng nghiến lợi gửi tin nhắn cho Phó Hàn Tranh: [Anh còn không chịu nghe điện thoại thì sẽ phải hối hận đấy!!!]

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Có phải anh sắp làm bố rồi không?

Trụ sở chính của tập đoàn Phó thị, tầng cao nhất, văn phòng Tổng giám đốc.

Phó Hàn Tranh đang nghe báo cáo kế hoạch của hạng mục mới thì điện thoại báo có tin nhắn mới, anh liếc sang nội dung hiển thị trên màn hình, có chút bức mình mà cau mày.

Phó Hàn Tranh vừa cầm điện thoại lên thì Phó Thời Khâm lại gọi tới.

"Tôi cho cậu ba phút."

"Không phải hôm qua anh nói Mộ Vi Vi có cái gì đó chột dạ, căng thẳng sao, bây giờ thì em biết cô ấy căng thẳng vì chuyện gì rồi." Phó Thời Khâm nói xong, không để Phó Hàn Tranh kịp đáp lời đã lập tức ra điều kiện.

"Nhưng anh phải hủy chuyển công tác của em rồi không để Lucas về nước nữa thì em sẽ nói cho anh nghe."

Phó Hàn Tranh bị uy hiếp, trong nháy mắt giọng nói liền trở nên lạnh lẽo như băng.

"Cậu còn hai phút."

"Đây là bí mật lớn liên quan đến mạng người đấy, anh thật sự không muốn nghe sao?" Phó Thời Khâm ý vào tờ hóa đơn đang cầm trên tay, không hề sợ hãi như thường lệ.

Phó Hàn Tranh trầm mặc một lúc, "Bảo Từ Khiêm chuẩn bị đi công tác thay cậu đi."

"Còn cả Lucas nữa, trả Lucas cho em." Phó Thời Khâm nhắc nhở hần.

Sắc mặt Phó Hàn Tranh tối sầm thêm mấy phần, "Được."

Nếu tin tức mà hần nói không có giá trị cao như vậy, cùnlăm thì... cùnlăm thì cứ đẩy hần đi Nam Phi khai thác mỏ là được.

Phó Thời Khâm đạt được mục đích rồi liền cầm tờ hóa đơn trên tay vui vẻ mà nhảy tung tăng về phía ghế sofa rồi thỏa mãn nằm xuống.

"Không phải hôm qua lúc anh đưa Mộ Vi Vi về nhà trọ, đầu tiên là Mộ Vi Vi đi vào nhà, sau đó đúng lúc em đang bung khay cacao nóng ra đựng phải cô ấy, cốc cacao trên khay đổ trúng người Mộ Vi Vi..."

"Trọng điểm!" Phó Hàn Tranh lạnh giọng nhắc nhở hần.

"Anh gấp cái gì chứ, nghe em từ từ nói đây này." Phó Thời Khâm thấy anh trai mình bắt đầu sốt ruột, đặc ý nói tiếp, "Cũng vì hôm qua em vô tình làm đổ cacao lên người Mộ Vi Vi nên mới có cơ hội phát hiện ra bí mật của cô ấy."

Phó Hàn Tranh nghe thấy mấy chữ, "Bí mật của cô ấy", sự nhấn nại lại giảm xuống thêm mấy phần.

"Bí mật gì?"

Nhưng Phó Thời Khâm lại không trả lời câu hỏi của hần mà không đầu không cuối hỏi một câu, "Anh, tối hôm đó... anh không dùng bao cao su sao?"

Anh trai hần trước nay chưa từng qua đêm cùng phụ nữ cho nên chắc chắn trong nhà không thể nào chuẩn bị sẵn thứ đó được.

Vì thế, Phó Thời Khâm có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng, tối hôm đó Phó Hàn Tranh ngủ cùng Mộ Vi Vi, chắc chắn là không dùng bao cao su.

Phó Hàn Tranh vừa nghe xong câu hỏi của hần, trong mắt nổi sóng, thái độ cũng lập tức thay đổi.

Anh mơ hồ đoán được Phó Thời Khâm muốn nói gì rồi.

"Hôm nay trong lúc thu dọn nhà cửa, di Vương giúp Mộ Vi Vi đem quần áo đi giặt, vô tình tìm thấy tờ hóa đơn mua que thử thai trong túi áo cô ấy." Phó Thời Khâm nói tới đoạn này, không quên nhấn mạnh hành động có vai trò mang tính quyết định của mình.

"Em đã nói rồi, nếu không phải lúc đó em vô tình làm đổ cacao lên người Mộ Vi Vi khiến cô ấy phải thay quần áo thì chẳng phải tờ hóa đơn này sớm đã bị cô ấy phi tang rồi sao."

Phó Hàn Tranh không đáp, phát tay ra hiệu cho nhân viên đang trình bày kế hoạch ra ngoài trước.

Bây giờ thì coi như rõ ràng rồi, thì ra hôm qua lúc anh tới đón cô, cả quãng đường Mộ Vi Vi cứ căng thẳng như vậy là vì chuyện này.

Ở đầu dây bên kia, Phó Thời Khâm vẫn tiếp tục lái nhai không ngừng.

"Tôi hôm qua cô ấy ở lì trong nhà tắm cả tiếng đồng hồ, kết quả lúc ra ngoài lại không tắm rửa cũng chẳng gội đầu em đã thấy kỳ quái rồi."

Phó Hàn Tranh vẫn không lên tiếng, có chút dăm chiêu.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, vậy mà tới hôm nay cô vẫn không hề nói với anh lời nào.

Nếu không phải Phó Thời Khâm vô tình phát hiện ra thì đến lúc nào Vi Vi mới chịu nói cho mình biết chứ?

Phó Thời Khâm báo cáo xong, vô cùng hào hứng mà hỏi.

"Anh, có phải anh sắp làm bố rồi, em cũng sắp lên chức chú rồi không?"

Hắn có nên báo tin tốt lành này cho bà nội không nhỉ? Còn cả Phó lão tam nữa, để mọi người cùng nhau chúc mừng một chút.

Phó Hàn Tranh xem đồng hồ, lúc này mới lên tiếng, "Tôi cho cậu ba tiếng, đi làm một chuyện."

Còn ba tiếng nữa Vi Vi mới tan học.

"Chuyện gì vậy?"

Phó Hàn Tranh giao việc cho hắn xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Lần đầu tiên cầu hôn

Sáu giờ chiều, giờ tan trường của Trường Trung học Anh Thành.

Cố Vi Vi gặp Lạc Thiên Thiên ở phòng học dưới lầu, Kỳ Trình muốn đi vệ sinh nên hai người bọn họ ở đây đợi Kỳ Trình.

Cố Vi Vi khởi động lại điện thoại, vì trên lớp không được dùng điện thoại nên cả chiều nay cô đều tắt máy. Vừa mới bật nguồn điện thoại lên liền nhận được một loạt tin nhắn tới.

Một tin là của Phó Hàn Tranh: [Tan học thì tới bãi đỗ xe ở đường Tử Ngộ.]

Mấy tin nhắn sau đều là của Phó Thời Khâm: [Mộ Vi Vi, tan học thì mau tới bãi đỗ xe.]

[Đã tan trường được mười phút rồi, sao cô còn chưa đi ra thế hả?]

[Khởi động điện thoại rồi trả lời tin nhắn của tôi đi chứ!]

....

Cố Vi Vi chăm chú đọc tin nhắn, khẽ nhủ mày tự hỏi hai anh em nhà này đang làm cái gì vậy?

Không phải cô đã nói là mấy hôm nay phải giúp Kỳ Trình phụ đạo dương cầm, buổi tối mới về nhà rồi hay sao.

Cô đang chuẩn bị trả lời tin nhắn của Phó Hàn Tranh thì Phó Thời Khâm gọi tới.

"Mộ Vi Vi, sao bây giờ cô mới chịu mở điện thoại thế hả, mau tới bãi đậu xe trên đường Tử Ngộ đi."

"Tôi hẹn Kỳ Trình và Thiên Thiên luyện đàn rồi, bây giờ chưa về nhà đâu." Cố Vi Vi đáp.

Cô vừa dứt lời thì lại nghe thấy giọng nói trầm thấp mang theo uy lực khiến người khác không thể từ chối của Phó Hàn Tranh ở đầu dây bên kia truyền tới.

"Chúng tôi đến nơi rồi, em qua đây ngay đi."

"Cô mà không chịu ra thì tôi sẽ lái xe vào trong trường tìm cô đấy." Phó Thời Khâm nói với theo.

Cố Vi Vi cắn răng, bắt đầu đi mà nói, "Tôi tới ngay đây."

Đúng lúc đó, Kỳ Trình từ phòng vệ sinh đi ra, hào hứng nói, "Đi thôi, tôi mời hai người uống trà sữa sau đó chúng ta đi luyện đàn."

"Trình Trình, chắc là tôi... không đi được rồi, tôi có chút việc gấp phải đi trước đây." Cố Vi Vi xin lỗi.

Không biết hai tên kia định giờ trò quý gì nữa, đang yên đang lành lại chạy tới trường cô.

Nếu nhất quyết không đi theo bọn họ thì cô chắc chắn Phó Thời Khâm sẽ thật sự lái xe vào trường tìm cô mất.

"Nhưng chỉ còn mấy ngày nữa là tôi thi năng khiếu rồi." Kỳ Trình lập tức mếu máo ra nhìn Cố Vi Vi.

"Cô cứ luyện tập giống như hôm qua tôi nói là được, cứ luyện tốt đoạn nhạc đó thì sẽ có thể thi đỗ thôi." Cố Vi Vi còn chưa nói xong thì Phó Thời Khâm lại tiếp tục gọi điện thoại tới giục cô.

Cô đành phải vội vàng vàng mà tạm biệt Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên rồi chạy ra khỏi trường học đi tới đường Từ Ngộ, vừa đến nơi liền thực sự nhìn thấy xe của Phó Hàn Tranh đang đỗ ở đây.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh một chút, xác nhận không có học sinh cùng trường ở gần đây rồi mới mở cửa ngồi vào trong xe.

"Rốt cuộc là có chuyện gì mà hai người phải chạy tới trường học vậy?"

Phó Hàn Tranh dịu dàng giúp cô sửa lại mái tóc bị gió thổi rối loạn, nhẹ nhàng nói.

"Tôi muốn đưa em tới một nơi quan trọng."

"Nơi nào cơ?"

Phó Hàn Tranh nắm chặt bàn tay Cố Vi Vi, nhất quyết không để cô rút về.

"Đi một lát là tới rồi."

Cố Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh dùng ánh mắt ôn nhu còn có chút kỳ quái mà nhìn mình, trong lòng mơ hồ có linh cảm chẳng lành, không hiểu sao cô lại cảm thấy cái nơi mà mình sắp đến kia chẳng phải chỗ tốt đẹp gì.

Phó Thời Khâm lái xe, lại còn vui vẻ mà mở nhạc, là một bài hát cực kỳ lãng mạn, .

"Không phải hôm nay anh đi công tác sao?" Cố Vi Vi kỳ quái nhìn chằm chằm Phó Thời Khâm đang ngồi ở ghế tài xế, tâm tình phơi phới kia.

"Anh trai tôi khai ân, tôi không cần phải đi nữa." Phó Thời Khâm đáp, lại còn cực kỳ vui vẻ mà bắt đầu thổi sáo.

Cố Vi Vi nghiêng đầu nhìn sang Phó Hàn Tranh, liền phát hiện anh vẫn luôn chăm chú nhìn cô từ nãy tới giờ.

Ánh mắt ấy, thâm trầm mà ôn nhu.

"Rốt cuộc là... chúng ta đang đi đâu vậy?"

Nếu là một buổi tiệc xã giao của công ty bọn họ thì tuyệt đối không đến lượt một cô nhóc học sinh như cô tham dự.

Cô vừa dứt lời thì Phó Thời Khâm cũng dừng xe.

"Đến Cục dân chính rồi."

"Cục dân chính?" Cố Vi Vi nhìn ra ngoài cửa sổ xe hơi, trời ạ, xe của bọn họ thật sự đang dừng trước Cục dân chính, "Tới đây làm gì?"

"Kết hôn." Phó Hàn Tranh nói.

Cố Vi Vi nhìn hẩn rồi lại nhìn Phó Thời Khâm rồi ngơ ngác hỏi, "Ai kết hôn cơ?"

"Chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lần đầu tiên cầu hôn 2

Cố Vi Vi biến sắc, lập tức dùng tay giữ chặt dây an toàn trước ngực, một mực không chịu xuống xe.

"Tôi không muốn, tại sao chúng ta lại kết hôn chứ?"

"Em chắc chắn chứ?" Phó Hàn Tranh trầm giọng hỏi.

"Tôi chắc chắn." Cố Vi Vi gắt gao giữ chặt đai an toàn không buông.

"Tuy chúng ta từng ngủ với nhau một đêm nhưng Phó tổng à, anh đã là người trưởng thành rồi mà còn ép một tiểu cô nương mười mấy tuổi như tôi chịu trách nhiệm với anh thì cũng quá là bất nạt người khác rồi đây."

"Là tôi muốn chịu trách nhiệm với em." Phó Hàn Tranh nén giận, nghiêm túc nói.

"Tôi không cần anh chịu trách nhiệm." Cố Vi Vi lắc đầu liên tục, "Hơn nữa, tôi còn chưa tới độ tuổi được phép kết hôn, không thể kết hôn với anh đâu."

Sao anh ta lại đột nhiên trúng gió, trực tiếp chở cô tới cục dân chính chứ? Là đang muốn bức hôn cô sao?

"Ở Trung Quốc có một quy định đặc biệt, chỉ cần người muốn kết hôn tròn mười tám tuổi, có sự đồng ý của cha mẹ hai bên liền cho phép kết hôn." Phó Thời Khâm nghiêng đầu nhìn cô giải thích.

"Nếu vậy thì Lê Gia Thành cũng không đồng ý đâu." Cố Vi Vi nói.

Lê Gia Thành mà biết chuyện này, chắc chắn ông ta sẽ không đồng ý, ngược lại còn muốn đẩy Lê Hình Nhi và Lê Tương Dương tới chỗ Phó Hàn Tranh cũng nên.

Trong mắt ông ta vốn không hề coi Mộ Vi Vi là con gái, làm sao có thể đồng ý để cô được gả vào Phó gia cơ chứ.

Nhưng Phó Thời Khâm lại lấy một tờ giấy trong túi đựng tài liệu đặt cạnh ghế tài xế ra, quơ quơ trước mặt cô mà nói.

"Nhìn cho rõ đi, đây là chữ ký đồng ý cho cô kết hôn của Lê Gia Thành."

Cố Vi Vi liếc sang tờ giấy kia, đúng là chữ ký của Lê Gia Thành.

Nhưng dựa vào bản lĩnh của Phó gia, muốn lấy được một tờ giấy trắng có chữ ký của Lê Gia Thành thì có gì khó chứ.

Sau khi có được chữ ký rồi lại viết thêm nội dung xác nhận ông ta đã đồng ý vào, càng là chuyện dễ dàng.

"Tôi cũng không có hộ khẩu."

"Tôi giúp cô làm xong rồi." Phó Thời Khâm lại tiếp tục lấy sổ hộ khẩu ra quơ quơ trước mặt cô.

Trong vòng ba tiếng đồng hồ, Phó Thời Khâm hẳn đã kịp chuẩn bị đầy đủ giấy tờ cho hai người bọn họ cả rồi.

Bây giờ chỉ cần Phó Hàn Tranh và Mộ Vi Vi vào trong Cục dân chính điền vào giấy đăng ký kết hôn, chứng nhận một cái, vậy là xong rồi.

Cố Vi Vi không còn gì để nói, bọn họ rõ ràng là có chuẩn bị kỹ càng rồi mới đến tìm cô.

"Bây giờ em còn có yêu cầu gì nữa?" Phó Hàn Tranh nhìn cô, bình tĩnh hỏi.

Bàn tay Cố Vi Vi bị anh nắm chặt không rút ra được, "Làm gì có ai kết hôn như vậy chứ, vừa nói kết hôn liền cứ thế kéo người ta đến Cục dân chính mà được sao? Anh đã cầu hôn chưa? Anh đã hỏi ý tôi chưa?"

Phó Hàn Tranh nghe xong liền nói với Phó Thời Khâm, "Lấy ra đây."

Phó Thời Khâm rất ăn ý mà đưa cho Phó Hàn Tranh một hộp nhưng tình xảo.

"Nhẫn của anh."

Sau đó hẳn xuống xe, lấy một bó hoa hồng từ trong cốp xe ra dứt khoát nhét vào trong lòng Cố Vi Vi.

"Bây giờ thì cả âm nhạc, hoa hồng và nhẫn đều đủ cả rồi."

Phó Hàn Tranh mở hộp đựng nhẫn ra, lấy chiếc nhẫn kim cương tình xảo hoàn mỹ ra đưa tới trước mặt Cố Vi Vi mà nói.

"Tôi cho em năm phút suy nghĩ."

Cố Vi Vi nhìn xuống bó hoa hồng bị Phó Thời Khâm mạnh tay nhét vào trong lòng mình, rồi lại nhìn lên chiếc nhẫn kim cương đang giờ trước mặt, cuối cùng nhìn thẳng vào người đàn ông đang cầm nhẫn kia.

Cách cầu hôn này quả thực đúng là mang đậm phong cách cương quyết và nhanh chóng của Phó Hàn Tranh.

Bài hát lãng mạn vang lên, thế nhưng tâm tình của Cố Vi Vi lại bối rối muốn phát điên.

Với tính khí bá đạo của Phó Hàn Tranh, năm phút sau cho dù cô có đồng ý hay không thì chắc chắn anh cũng sẽ kéo cô vào Cục dân chính cho bằng được.

"Chuyện đó.... tôi còn thể hỏi tại sao đột nhiên anh lại muốn kết hôn không?"

Hôm qua thái độ của Phó Hàn Tranh vẫn rất tốt, sáng nay trước khi đi làm cũng bình thường, tại sao đến buổi chiều lại đột nhiên phát điên vậy?

Cuối cùng thì Phó Hàn Tranh cũng không kìm nổi cơn giận trong người nữa, sắc mặt xấu hẳn đi.

"Xem ra em không hề có ý định nói với tôi chuyện em mang thai thì phải."

"Mang thai cái gì chứ, tôi không hề có thai!" Cố Vi Vi cả giận phủ nhận.

"Nếu em không mang thai thì tại sao phải mua que thử thai chứ?" Phó Hàn Tranh vừa nói vừa lấy tờ hóa đơn của cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Làm Phó phu nhân hoặc bạn gái tôi, em chọn đi

"..."

Cố Vi Vi nhìn bằng chứng phản chủ trên tay Phó Hàn Tranh, không khỏi sửng sốt mà trừng mắt.

Cô đột nhiên nhớ tới chuyện hôm qua vừa bước vào nhà liền đựng phải Phó Thời Khâm bụng khay cacao đi ra nên phải thay quần áo, thế nên mới bỏ quên tờ hóa đơn trong túi áo.

Xem ra, cho dù cô có phi tang que thử thai, có cẩn thận đến mấy thì vẫn để lại sơ hở vô tình khiến bọn họ phát hiện ra.

"Kể cả tôi có mua thử đó thật thì cũng không có nghĩa là tôi mang thai."

"Kỳ kinh nguyệt của em đã bị chậm mất một tháng rồi." Phó Hàn Tranh nói.

Cố Vi Vi có muốn lý sự cũng vô ích, đến cả chuyện này mà Phó Hàn Tranh cũng biết rõ như thế.

"Kỳ kinh nguyệt của tôi không đều."

Phó Hàn Tranh xem đồng hồ, "Em còn hai phút."

"Tôi thật sự không hề có thai, anh không tin thì ngay bây giờ chúng ta có thể đến bệnh viện kiểm tra."

Còn hơn là cứ ép cô đứng trước Cục dân chính tranh cãi như thế này.

Phó Hàn Tranh không hề lung lay, "Đăng ký xong rồi đi."

"Phó tổng, anh bình tĩnh một chút được không? Đây là chuyện lớn cả đời người, đừng qua loa như vậy chứ." Cố Vi Vi nhẫn nại khuyên nhủ.

Phó Hàn Tranh: "Tôi rất bình tĩnh."

Cố Vi Vi thở dài, nghiêm túc phân tích cho anh.

"Do anh nghi ngờ tôi đang có thai nên mới muốn kết hôn với tôi, nhưng anh cũng phải xác nhận xem tôi có mang thai thật hay không rồi hãy quyết định chứ?"

"Tôi thấy chúng ta kết hôn rồi mới có con hay có con rồi mới kết hôn đều được." Phó Hàn Tranh đáp.

Hơn nữa, sớm muộn gì thì anh cũng sẽ cưới cô.

Cố Vi Vi khóc không ra nước mắt, "Nhưng tôi vẫn chưa nghĩ kỹ có muốn gả cho anh hay không mà."

Có vẻ như mặc kệ trong bụng cô có em bé hay không thì hôm nay Phó Hàn Tranh cũng nhất định phải kết hôn với cô cho bằng được thì phải.

"Em còn một phút." Phó Hàn Tranh lại nhắc nhở.

Cố Vi Vi thật muốn quỳ xuống trước mặt anh ngay lập tức, "Phó tổng, tôi không chấp nhận hôn nhân không tình yêu."

Phó Hàn Tranh tự mình cời dây an toàn của Cố Vi Vi, bình thản đáp.

"Chỉ cần tôi yêu em là được rồi, em cứ từ từ yêu tôi cũng không sao."

Cố Vi Vi sót ruột giữ chặt dây an toàn, trong lòng đã hoảng sợ muốn chết.

"Phó Hàn Tranh, chúng ta thật sự phải bình tĩnh lại một chút, hai bên còn chưa hiểu rõ nhau mà, vội vàng kết hôn như vậy thì không tốt đâu."

Phó Hàn Tranh tháo dây an toàn ra, Cố Vi Vi liền lùi ra phía sau.

"Tôi nghĩ là tôi đã hiểu rõ em rồi."

"Nhưng tôi chưa hiểu anh."

Phó Hàn Tranh bị kiểu lý sự này của cô làm cho trầm mặc một lát, rồi lại nhẹ nhàng nói.

"Em muốn biết gì về tôi thì cứ trực tiếp hỏi, tôi tình nguyện trả lời."

Cố Vi Vi thấy không thể tiếp tục cãi ngang với Phó Hàn Tranh được nữa đành dùng đến chiêu đỏ mắt lên, bắt đầu phát huy năng lực diễn xuất tốt nhất của mình.

"Tôi không muốn... giống như mẹ tôi, gả cho một người đàn ông mà tôi không yêu, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy."

Năm đó Lê Gia Thành giờ thủ đoạn khiến cho Mộ Dao mang thai nên bà không thể không gả cho Lê Gia Thành, sau đó sinh ra Mộ Vi Vi.

Giọng nói của Mộ Vi Vi bắt đầu run rẩy khiến trái tim Phó Hàn Tranh cũng run lên theo.

Cuộc hôn nhân không hạnh phúc của cha mẹ sẽ để lại bóng đen tâm lý cho đứa con. Mà cuộc hôn nhân của Lê Gia Thành và Mộ Dao không chỉ là không hạnh phúc.

Vì thế, Phó Hàn Tranh mỉm lòng.

"Vậy em muốn làm thế nào?"

Cố Vi Vi suy nghĩ một chút, cũng không dám đưa ra yêu cầu quá mức quá đáng, trả lời.

"Chúng ta đừng kết hôn vội, để hai bên có thời gian chậm rãi tìm hiểu nhau, phát triển thành mối quan hệ thân thiết trước, chuyện kết hôn để sau này rồi tính."

Phó Hàn Tranh cúi xuống nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, suy nghĩ một hồi lâu rồi nói.

"Làm Phó phu nhân hoặc bạn gái tôi, em chọn đi."

Cố Vi Vi thấy Phó Hàn Tranh cuối cùng cũng chịu nhượng bộ, liền dè dặt hỏi, "Còn... lựa chọn nào khác không?"

Phó Hàn Tranh hí mắt nhìn cô, "Hay là vẫn nên để tôi chọn đi."

"Bạn gái, bạn gái, bạn gái..." Cố Vi Vi nước mắt đầy mặt, đành phải đưa ra lựa chọn.

Có loại mặt hàng bạn trai mà còn giao tận nơi như vậy nữa sao.

Tuy Phó Hàn Tranh đẹp trai đến mức đến cả thần linh cũng phải ghen tị nhưng hiện tại cô thật sự không muốn có bạn trai.

Hai người bọn họ đang thỏa thuận không kết hôn nữa thì Phó Thời Khâm đang ngồi ở ghế trước lại không đồng ý.

"Em bận rộn cả một buổi trưa, chạy tới chạy lui chuẩn bị giấy tờ cho hai người, lại còn đi mua cả hoa hồng, anh thì dứt khoát chuyển buổi hội nghị hôm nay rồi sang ngày mai để đi chọn nhẫn, bây giờ đến cả Cục dân chính cũng đi rồi, hai người nói không kết hôn nữa thì liền không kết hôn nữa hay sao?"

Chương 106: Em chính là Phó phu nhân

Cố Vi Vi chỉ vừa mới thở phào nhẹ nhõm một cái lại bị lời nói của Phó Thời Khâm làm cho căng thẳng.

"Đến thì cũng đến rồi, sao hai người không dứt khoát kết hôn luôn đi. Lại còn bảo em tới đây nhờ vả nhân viên của Cục dân chính tới nay tan làm thì ở lại chờ hai người đến đăng ký, bây giờ hai người lại trở mặt nói không kết hôn nữa, như vậy có xứng đáng với em và bọn họ không hả?"

Phó Thời Khâm cực kỳ bất mãn, hần bặt rợn cả một buổi trưa xoay như chong chóng vì chuyện kết hôn của Phó Hàn Tranh và Mộ Vi Vi.

Bây giờ, chỉ vì Mộ Vi Vi giả vờ đáng thương nói không muốn kết hôn thì Phó Hàn Tranh liền thật sự chiều theo mà không kết hôn nữa.

"Lái xe đi." Phó Hàn Tranh trầm giọng giục hần.

Quyết định lần này của anh đã quá ích kỷ rồi, chỉ nghĩ cho bản thân mà không cân nhắc tới cảm nhận của Vi Vi.

Cuộc hôn nhân thất bại đến cực điểm của cha mẹ cô ấy đã khiến Vi Vi bị ám ảnh nặng nề.

Bây giờ nếu cứ tiếp tục ép cô phải kết hôn thì chỉ càng khiến cô ghét anh thêm mà thôi.

Phó Thời Khâm vừa bất mãn mà tiếp tục thao thao bất tuyệt vừa lái xe đưa Phó Hàn Tranh và Cố Vi Vi rời khỏi bãi đỗ xe bên ngoài Cục dân chính.

Cố Vi Vi liếc mắt nhìn sang người đàn ông sở hữu dung mạo tuyệt thế đang ngồi bên cạnh mình.

Tuy rằng trước đây, khi cô còn ở Cổ gia, vì ân oán giữa hai nhà Cổ- Phó mà cô vẫn luôn xem anh là đối thủ một mất một còn của Cổ gia.

Nhưng sau khi sống lại rồi ở chung dưới một mái nhà với anh thì ấn tượng của cô về Phó Hàn Tranh lại hoàn toàn thay đổi.

Chẳng qua, dù ấn tượng có thay đổi hay không thì Cố Vi Vi cũng hiểu rõ, giữa bọn họ.... không thể nảy sinh quan hệ yêu đương được.

"Phó Hàn Tranh, tôi muốn.... cảm ơn anh."

Cảm ơn anh, đã vì tôi mà nhuộm bụi trần.

Luôn nâng niu tôi trong lòng bàn tay, coi như trân bảo.

Phó Hàn Tranh đặt chiếc hộp nhung đựng nhẫn kia vào tay Cố Vi Vi, chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, giọng nói trầm thấp, ôn nhu.

"Ngày mà em thay đổi quyết định, hãy đeo chiếc nhẫn này lên, em sẽ là Phó phu nhân của tôi."

Cố Vi Vi cúi đầu nhìn hộp đựng nhẫn trên tay, trong lòng không khỏi rối loạn.

Đã từng, cô cũng đã từng chờ đến ngày mình có thể thay đổi mối quan hệ anh em thông thường với Cố Tư Đình, được Cố Tư Đình cầu hôn sau đó quang minh chính đại trở thành người phụ nữ của hần.

Nhưng đến tận lúc chết cô cũng không đợi được ngày ấy.

Cô sống lại, biến thành Mộ Vi Vi rồi nhận được lời cầu hôn của Phó Hàn Tranh.

Phó Thời Khâm vẫn chưa hết hậm hực, vừa lái xe qua một hiệu thuốc lớn thì đột nhiên Phó Hàn Tranh lên tiếng.

"Dừng xe, xuống mua đồ đi."

"Mua cái gì cơ?" Phó Thời Khâm dừng xe bên lề đường rồi quay đầu ra phía sau hỏi.

"Que thử thai."

Cố Vi Vi vừa nghe vậy liền bấu môi "..."

Xem ra Phó Hàn Tranh vẫn không tin là cô không có thai.

Phó Thời Khâm đeo kính râm, nhận lệnh mà đi vào hiệu thuốc mua hết một loạt các loại que thử thai.

Lúc hắn quay lại xe còn không quên cười trên nỗi đau của người khác, "Ha ha, vừa rồi có người hỏi em có phải Phó Thời Dịch không, ngày mai cậu ta lên trang nhất chắc rồi."

Ba người trở về nhà trọ Cẩm Tú, Cổ Vi Vi cầm theo một túi đựng đầy que thử thai đi vào nhà tắm.

Một lúc lâu sau, cô cầm hết mười mấy loại que thử thai kia ra ngoài, đặt trước mặt Phó Hàn Tranh rồi nói.

"Anh nhìn cho rõ đi, hai vạch là dương tính, một vạch là âm tính, tất cả mười mấy que thử thai này đều cho kết quả giống nhau."

Phó Thời Khâm liếc một cái rồi hỏi, "Một vạch là âm tính, vậy... cô mang thai con gái sao?"

"Có thai cái gì mà có thai, một vạch nghĩa là không mang thai, anh mở to mắt ra mà đọc hướng dẫn sử dụng đi chứ." Cổ Vi Vi nói rồi liền ném tờ hướng dẫn sử dụng sang cho hắn.

Một vạch, âm tính là con gái còn hai vạch, dương tính thì là con trai, tên này học đâu ra cái kiểu bẻ cong kết luận như vậy chứ.

Phó Thời Khâm cầm tờ hướng dẫn sử dụng que thử thai lên xem qua một chút rồi tiếc nuối thờ dài.

"Thật sự không có thai sao, tôi còn tưởng dựa vào sức chiến đấu của anh trai tôi thì nhất định có thể khiến cô mang thai chứ."

Phó Hàn Tranh nhìn qua một loạt mười mấy que thử thai đều cho kết quả âm tính trên bàn, nghĩ ngợi một chút rồi dứt khoát đứng dậy, nói.

"Đến bệnh viện đi."

"Hả?" Cổ Vi Vi ngẩn người.

"Bây giờ trên thị trường có rất nhiều sản phẩm giả mạo chất lượng kém, mấy thứ này không đáng tin." Phó Hàn Tranh nói.

"....." Cổ Vi Vi không còn gì để nói nữa.

Không phải là do sản phẩm giả mạo chất lượng kém gì cả, cô vốn không mang thai thật mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tặng tôi một nụ hôn chúc ngủ ngon

Phó Hàn Tranh không tin vào kết quả rõ mồn một trên mười mấy que thử thai kia, nhất quyết muốn đưa cô đến bệnh viện kiểm tra cho bằng được.

Bọn họ đến bệnh viện đúng lúc gặp được Hà Trì vừa mới tan làm đang chuẩn bị ra về, vì thế Hà Trì liền dẫn bọn họ đi đến tìm đồng nghiệp làm ở khoa sản để kiểm tra.

Kết quả kiểm tra không hề bất ngờ, Cổ Vi Vi không có thai.

Phó Hàn Tranh vẫn có chút không cam tâm, chưa chịu từ bỏ ý định mà quay sang hỏi Hà Trì.

"Cậu chắc chắn là thiết bị khám chữa bệnh của bệnh viện không có vấn đề trục trặc gì chứ?"

"Không phải do thiết bị khám chữa bệnh của bệnh viện chúng tôi có trục trặc mà là do bụng cô bạn gái bé nhỏ của cậu có trục trặc kia." Hà Trì khoanh tay, không nhận được mà bực mình.

"Cậu sốt ruột muốn có con đến thế thì về nhà mà cố gắng đi, kéo nhau đến bệnh viện làm cái gì chứ?"

Trước đây cả năm trời Phó Hàn Tranh cũng khó mà nhìn đến hắn một lần, bây giờ thì hay rồi, ngày nào cũng đưa Mộ Vi Vi đến bệnh viện, hắn sắp bị phiền chết rồi.

Cổ Vi Vi mặc quần áo chỉnh tề rồi bước ra ngoài, "Bây giờ chúng ta có thể về nhà rồi chứ?"

Nhưng Phó Hàn Tranh lại không chịu đi mà nói với Hà Trì, "Kính nguyệt của cô ấy không đều."

Hà Trì cắn răng, "Tôi là bác sĩ khoa ngoại thần kinh chứ không phải bác sĩ khoa sản."

Nói xong, hắn lại dẫn hai người Phó Hàn Tranh và Cố Vi Vi đến gặp đồng nghiệp chuyên khoa phụ khoa khám rồi lấy thuốc.

Lúc Phó Hàn Tranh đưa Cố Vi Vi về tới nhà trọ thì đã chín giờ tối.

Hai người cùng nhau ăn tối, sau đó Phó Hàn Tranh lại gọi cô tới phòng làm việc của anh làm bài tập.

Buổi chiều anh vì chuyện chuẩn bị dẫn Cố Vi Vi đi đăng ký kết hôn mà bỏ lỡ quá nhiều công việc, bây giờ phải xử lý bù cả đồng tài liệu, còn phải thực hiện một cuộc đàm phán trực tuyến với đối tác nước ngoài.

Cố Vi Vi vẫn yên tĩnh ngồi đối diện làm bài như thường lệ, trong phòng làm việc vang lên tiếng thảo luận bằng tiếng Pháp, giọng nói của Phó Hàn Tranh trầm thấp, nghe rất có sức hút.

Trong lúc đàm phán, thỉnh thoảng anh lại liếc mắt nhìn cô gái đang vui đầu vào làm bài tập ở đối diện mình, vừa mới kết thúc đàm phán trực tuyến liền hỏi cô.

"Làm xong chưa?"

Cố Vi Vi thành thật, "Những bài khác thì làm xong rồi, nhưng còn hai bài này thì không rõ lắm."

Phó Hàn Tranh đẩy tài liệu trước mặt mình sang một bên rồi đưa tay ra, "Đưa tôi xem một chút."

Cố Vi Vi liền đưa bài tập của mình cho anh rồi đi vòng qua bên kia chiếc bàn, lặng lẽ đứng bên cạnh Phó Hàn Tranh chờ anh kiểm tra bài tập của mình.

Một tay Phó Hàn Tranh nhận lấy bài tập, tay còn lại đặt lên eo cô rồi nhẹ nhàng kéo về phía mình, để Cố Vi Vi trực tiếp ngồi lên đùi anh.

Trong khi Cố Vi Vi bị dọa sợ tới run cả người thì anh vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, bắt đầu chỉ ra những chỗ mà cô làm sai.

Chỉ xong, anh lại giảng tới hai bài tập mà cô không biết làm kia.

Phó Hàn Tranh không giảng hết cách giải một lần rồi để cô tự làm mà vừa nói tới bước nào thì để cô làm bước đó rồi mới chuyển sang bước tiếp theo. Vì thế Cố Vi Vi chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh mà nghe giảng bài.

Nhưng hơi thở trần ngập về nam tính của Phó Hàn Tranh cứ từng đợt phả ra bên mặt cô khiến Cố Vi Vi càng lúc càng cảm thấy nóng lên, đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa.

Cố Vi Vi nhìn mấy chỗ cô giải sai bị Phó Hàn Tranh chỉ ra kia, trên mặt đã hoàn toàn nóng bừng lên.

Vất vả lắm cô mới làm xong hai bài tập khó kia dưới sự hướng dẫn của anh.

Phó Hàn Tranh lại giúp cô kiểm tra thêm một lần nữa rồi xoa đầu cô tán thưởng, "Không còn sớm đâu, em nghỉ ngơi sớm một chút."

Cố Vi Vi gật đầu, thu dọn sách vở của mình, trước khi rời khỏi phòng làm việc còn thuận miệng nói một câu.

"Có muốn tôi pha cho anh một chén hồng trà không?"

"Ừm."

Vì thế, Cố Vi Vi thu dọn sách vở của mình xong thì lại tới phòng ăn rót một chén hồng trà mang đến thư phòng cho Phó Hàn Tranh. Cô đang định rời đi thì lại bị anh giữ tay lại.

"Give me a goodnight kiss."

Cố Vi Vi nhìn đáng vẻ đầy chờ mong của Phó Hàn Tranh, không khỏi bối rối.

Được rồi, niệm tình hôm nay anh phụ đạo bài tập cho cô, lại còn vì cầu hôn cô mà bỏ lỡ một đồng công việc.

Cố Vi Vi hít một hơi thật sâu rồi nghiêng người duyên dáng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng của Phó Hàn Tranh.

Nhưng anh lại không chấp nhận nụ hôn này của cô mà đưa tay đỡ lấy sau đầu cô hôn sâu hơn.

Mãi tới khi điện thoại di động của Cố Vi Vi đổ chuông, Phó Hàn Tranh mới tiếc nuối buông môi cô ra, còn không nỡ để cô rời đi mà hôn một cái lên trán cô.

"Good night!"

Cố Vi Vi đỏ mặt rời khỏi phòng làm việc của anh rồi bắt máy.

Ở đầu dây bên kia, Kỳ Trình gào khóc kể lể, "Vi Vi, nam thần nhà tôi có con với người phụ nữ khác rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cưa cẩm đại pháp

"Ai có con cơ?" Cổ Vi Vi vừa mới bị Phó Hàn Tranh hôn tới mê man, nhất thời vẫn chưa tỉnh táo cho lắm.

"Là nam thần Thời Dịch, trên Weibo có người chụp được bức ảnh anh ấy mua que thử thai, bây giờ trên mạng đã loạn như ong vỡ tổ rồi." Kỳ Trình khóc lóc.

Cổ Vi Vi nhìn thủ phạm chân chính Phó Thời Khâm đang ngồi co gồi trên sofa ngoài phòng khách mà xem ti vi.

"Yên tâm đi, không phải Phó Thời Dịch đâu, người mua que thử thai là anh trai anh ta, Phó Thời Khâm."

"Cô chắc chắn là Nhị thiếu mua chứ không phải Tam thiếu chứ?" Kỳ Trình lại thút thít mấy tiếng nữa, "Nhưng người trên ảnh mặc quần áo của nam thần Thời Dịch mà."

"Tất nhiên là chắc chắn rồi."

Hắn mua que thử thai cho cô dùng, cô còn không chắc chắn được chắc?

Phó Thời Khâm ngồi trên ghế sofa xem tin tức giải trí, buổi lễ trao giải Thời Thượng Thịnh Điển đã bắt đầu từ hai giờ trước, lúc này Phó Thời Dịch đang đi thăm dò.

Hôm nay Phó Thời Dịch xuất hiện với mái tóc màu xám rất cá tính, mặc bộ âu phục màu lam thời thượng, vừa tới nơi, tiếng hò hét của những người hâm mộ đã ào ào vang lên.

Thời Dịch nhìn về phía ống kính phóng viên bắt đầu tạo dáng, miệng nở một nụ cười đầy tà mị, cả người soái khí ngời ngời.

Phó Thời Khâm đang cầm một bát kẹo ngọt, vừa nhai vừa xem tivi, lại còn hừ một tiếng chê bai.

"Tinh tướng!"

Trên tivi, Phó Thời Dịch vừa mới hoàn thành một chữ ký rồng bay phượng múa, sau đó lại tiếp tục tạo dáng.

Phó Thời Khâm vừa bỏ một viên kẹo vào miệng liền nghe thấy MC dùng lời lẽ hoa mỹ hết lời ca ngợi Phó Thời Dịch, lại tiếp tục coi thường mà hừ một tiếng.

"Nông nổi!"

Cổ Vi Vi nói chuyện với Kỳ Trình xong, lại liếc mắt nhìn cái người đang ngồi trên ghế sofa kia.

"Hai người thực sự là anh em ruột thịt cùng mẹ sinh ra sao?"

Phó Thời Khâm quay đầu lại nhìn cô, "Mẹ thì cùng một mẹ thật, còn có phải ruột thịt hay không thì có trời mới biết."

Cái răng đầu tiên mà Phó Thời Dịch thay là bị hấn đánh rụng.

Mà cô bạn gái đầu tiên của hắn là bị Phó Thời Dịch đào chân tường ("đào chân tường" nghĩa là phá hoại chuyện của người khác làm lợi cho mình)

Phó Thời Khâm vừa mới dứt lời thì điện thoại di động của hắn đổ chuông. Hắn lười cầm lên, vì thế liền trực tiếp mở loa ngoài.

Ở đầu dây bên kia truyền tới tiếng mắng chửi của kẻ đang tức muốn nổ cả phổi, Phó Thời Dịch.

"Phó lão nhị, anh muốn chết đấy phải không, sao anh cứ thích giả mạo em như vậy chứ? Đã thế mua cái gì không mua, lại đi mua que thử thai?"

"Chính cậu muốn hai chúng ta giống nhau còn gì." Phó Thời Khâm thấy mình thành công chọc Phó Thời Dịch tức muốn phát điên, trong lòng cảm thấy thật vui vẻ.

"Anh cho rằng em gần đây quá bận rộn, không có thời gian quay về một đấu một với anh phải không?" Phó Thời Dịch hét lên.

"Chẳng phải ngày nào cậu cũng được nhắc tới trên mấy tin tức giải trí rồi lên trang nhất tạp chí sao, chuyện như vậy cậu phải quen từ lâu rồi chứ?" Phó Thời Khâm nói.

"Quen ông nội anh thì có, bây giờ trên mạng đã đồn ầm lên là em đã kết hôn có cả con rồi kìa!" Phó Thời Dịch chỉ hận không thể nhảy qua điện thoại tới gặp Phó Thời Khâm ngay lập tức.

Tên anh trai này đã biết rõ hai người bọn họ giống nhau y đúc lại còn cổ tình ra ngoài gây sự. Phó Thời Khâm tự mình gây sự cũng chẳng sao, đằng này lại mặc quần áo của hắn đi gây sự, đây chẳng phải cổ tình thì là gì.

Ai cũng nói Phó Thời Dịch hấn tai tiếng đầy người nhưng có ai biết một nửa đồng tai tiếng này đều là do Phó Thời Khâm giả mạo hắn gây ra chứ.

"Dù sao cũng không phải tôi muốn mua, là đại ca bảo tôi đi mua, tôi dám không đi chắc?" Phó Thời Khâm liếc sang cánh cửa phòng làm việc, "Cậu có bản lĩnh thì đi mà xả giận lên anh ấy."

Ở đầu dây bên kia, Phó Thời Dịch sừng sốt vài giây rồi thấp giọng hỏi.

"Chị dâu của chúng ta mang thai rồi sao?"

"Là con trai hay con gái vậy?"

"Có phải con ruột của đại ca không thế?"

....

"Cô ấy không có thai, làm mất công tôi hoan hỉ cả một buổi chiều.

Phó Thời Khâm đáp.

"Lần này chưa có, có thể lần sau chúng ta sẽ thật sự lên chức chú cũng nên." Phó Thời Dịch vừa nghe chuyện Cố Vi Vi suýt mang thai liền quên sạch mục đích ban đầu mình gọi điện thoại cho Phó Thời Khâm là gì.

"Hơn nữa lần trước em kêu anh chỉ bảo cura cấm đại pháp cho đại ca, rốt cuộc là anh có nói không vậy?"

"Cậu nói nhiều như vậy, làm sao mà tôi biết được cậu đang muốn nhắc tới cái nào chứ?" Phó Thời Khâm đáp.

"Giữa nam và nữ, chuyện máu chót chỉ có hai chữ mà thôi, một là làm, hai là yêu, càng làm càng yêu, càng yêu càng làm. ..."

"." Cố Vi Vi đánh răng xong, vừa mới bước ra khỏi phòng tắm thì lại trùng hợp nghe được lời này của hai anh em kia.

Cô nghĩ, quyết định ký hợp đồng với Văn Hóa Thời Úc là quá sai lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Tôi phải phụ đạo bạn gái làm bài tập

Sáng ngày hôm sau, Phó Hàn Tranh vẫn dậy sớm như thường lệ, vừa ăn sáng vừa đọc báo trong phòng ăn.

Cố Vi Vi đánh răng rửa mặt xong cũng tới phòng ăn, ngồi xuống chuẩn bị ăn sáng.

"Chào buổi sáng."

Phó Hàn Tranh gấp tờ báo đang đọc lại rồi đặt sang một bên sau đó cùng Cố Vi Vi ăn sáng.

"Chiều này em có tới nhà bạn học nữa không?"

Cố Vi Vi gạt đầu, cầm ly sữa nóng lên uống một ngụm rồi mới đáp.

"Ừm, mấy ngày nữa là bọn họ đi thi rồi nên tôi muốn luyện đàn cùng bọn họ thêm một chút, dù sao cũng thu học phí của người ta rồi."

"Khi nào luyện xong thì gọi điện thoại cho tôi." Phó Hàn Tranh dặn dò.

Cố Vi Vi nghe vậy thì ngẩn người, "Có chuyện gì sao?"

Không phải anh nói buổi hội nghị đáng lẽ đã tổ chức hôm qua bị dời sang hôm nay sao? Lẽ ra hôm nay anh phải bận rộn lắm mới đúng chứ?

Phó Hàn Tranh đưa tay lên miệng khẽ vuốt ve đôi môi của mình, Cố Vi Vi vừa thấy vậy liền hơi run lên.

"Hẹn hò."

Được Phó Hàn Tranh nhắc nhở, Cố Vi Vi chợt nhớ ra chuyện hôm qua cô đã lựa chọn làm bạn gái của Phó Hàn Tranh.

Lúc đó cô đang trong tình huống cấp bách nên buộc phải lựa chọn như vậy, cô còn đơn giản nghĩ là cứ tìm cơ hội nào đó chia tay là được.

Nhưng bây giờ ai đó làm ơn nói cho cô làm sao mà chia tay được đây?

"Tôi... Ngày mai tôi phải làm bài kiểm tra số học, tối nay phải ở nhà ôn bài."

Phó Hàn Tranh suy nghĩ một chút rồi đành nói, "Vậy thì chờ em kiểm tra xong đã."

Cố Vi Vi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ăn cho xong bữa sáng rồi xách cặp chuẩn bị đi học.

"Chờ một chút." Phó Hàn Tranh gọi cô lại, giúp cô vén phần tóc rối ra sau tai.

Sau đó lại cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô rồi mới nói.

"Đi đường cẩn thận."

Phó Thời Khâm ngồi một bên nhìn hai người bọn họ, đột nhiên cảm thấy bác cháo đường hắc đang ăn có chút ngọt quá rồi thì phải, ngọt muốn phát hoảng luôn.

Vì hôm qua bọn họ bận lên kế hoạch cầu hôn Mộ Vi Vi nên đã bỏ lỡ rất nhiều công việc. Hai người vừa mới đến công ty liền phải tham gia liên tiếp mấy cuộc họp.

Cứ như thế họp hành liên miên tới tận tám giờ tối, Phó Thời Khâm và nhân viên của bộ phận kế hoạch vẫn chưa được tan làm.

Nhưng Phó Hàn Tranh vừa mới dặn dò bọn họ phải ở lại tăng ca xong thì lại gọi một cuộc điện thoại rồi chuẩn bị rời đi.

"Trong tối nay phải hoàn thành kế hoạch dự án, sáng mai nộp cho tôi."

Phó Thời Khâm phản đối, "Bọn em thì phải tăng ca, sao anh lại không tăng ca chứ?"

Hôm nay Mộ Vi Vi phải ôn tập cho bài kiểm tra nên không đồng ý hẹn hò với anh rồi còn gì.

"Tôi phải phụ đạo bạn gái làm bài tập." Phó Hàn Tranh nói.

Phó Thời Khâm vẫn lý sự, "Thì anh tăng ca xong rồi về nhà phụ đạo cho cô ấy cũng được mà?"

Phó Hàn Tranh mặc áo khoác của mình vào, nghiêm túc nói.

"Muộn rồi, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của cô ấy."

Nói xong, Phó Hàn Tranh cũng không thèm quay đầu lại nhìn em trai mình một cái mà cứ thế rời đi.

Phó Thời Khâm nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của Phó Hàn Tranh, mặt ngơ ngác tại chỗ.

Hắn còn tưởng Phó Hàn Tranh yêu đương rồi thì sẽ trở nên có nhân tính hơn trước, kết quả là anh trai nhà hắn càng không có nhân tính hơn.

Anh thân nhiên giao cho bọn họ một đồng việc rồi bắt tăng ca, bản thân thì lại chạy về nhà trước để phụ đạo bài tập cho bạn gái.

Bọn họ tăng ca suốt cả đêm thì chẳng thấy anh ấy có chút lo lắng nào, còn bạn gái thì ngủ muộn một giờ thôi cũng không nổi.

Tại Lạc gia. Vì trời đột nhiên đổ mưa nên Lạc Thiên Thiên đề nghị Kỳ Trình và Cố Vi Vi đêm này ngủ ở nhà mình.

Ba người đang ở trong bếp chuẩn bị bữa tối thì chuông cửa reo.

Kỳ Trình không biết nấu cơm nên đang ngồi ăn vặt một mình, vì thế cô vừa nghe có người bấm chuông liền vui vẻ chạy đi mở cửa.

Kỳ Trình vừa mở cửa ra lại nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn, thanh cao không vương bụi trần đang đứng trước cửa, chiếc ô trong tay còn đang nhỏ nước, hiển nhiên là đội mưa tới đây.

"Chú... chú Phó."

"Tôi đến đón Vi Vi về nhà."

Kỷ Trình còn đang có chút chưa tỉnh táo lại ngay được, theo bản bản mà gọi vói vào trong bếp, "Vi Vi, chú... chú Phó đến rồi."

Cố Vi Vi đang thái rau, vừa nghe vậy liền run tay suốt nửa thì tự cắt vào tay mình. Cô đặt con dao thái rau xuống chạy ra cửa nhìn một chút, quả nhiên là Phó Hàn Tranh.

"Không phải tôi nói, trời mưa rồi, đêm nay tôi không về nhà sao?"

"Tôi không cho phép em qua đêm bên ngoài." Phó Hàn Tranh lạnh giọng trả lời.

Cố Vi Vi đành phải thu dọn đồ đạc của mình, lúng túng tạm biệt Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên rồi ngoan ngoãn theo anh quay về nhà trọ Cẩm Tú.

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên đứng ở ngưỡng cửa nhìn Phó Hàn Tranh cầm ô cẩn thận che mưa cho Cố Vi Vi lên xe.

"Thiên Thiên, tại sao tôi lại có cảm giác chú Phó, không phải là chú của Vi Vi vậy nhỉ?"

Chú mà có thể có thái độ sùng nịnh ôn nhu như vậy với cháu gái sao?

"Giống Bạn trai hơn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Điều ngọt ngào tới bất ngờ

Cố Vi Vi vừa mở cửa xe ở ghế phụ bên cạnh tài xế liền nhìn thấy một bó hoa hồng được đặt trên ghế, không khỏi có chút sùng sốt.

Phó Hàn Tranh cầm bó hoa lên đưa cho cô, "Trên đường tới đây đi ngang qua một tiệm hoa, tôi thuận tiện mua tặng em."

Cố Vi Vi ôm bó hoa kia ngồi vào trong xe, nhìn Phó Hàn Tranh vòng qua đầu xe rồi lên xe ngồi vào ghế tài xế.

"...Hoa đẹp lắm, cảm ơn anh."

Trời đang mưa lớn như vậy, anh cũng thuận tiện thật đấy.

Trên đường đi, Phó Hàn Tranh vừa lái xe vừa nghe điện thoại, tranh thủ giải quyết công việc.

Cô chờ anh cúp máy rồi nhìn ra con mưa nặng hạt bên ngoài, nói thầm.

"Không phải tôi đã nói rồi sao, anh không cần tới đó đón tôi đâu"

Phó Hàn Tranh quay đầu sang bên cạnh nhìn cô, "Tôi sợ... buổi tối tôi nhớ em lại không gặp được em."

Mỗi ngày thời gian bọn họ gặp nhau vốn đã rất ít rồi, ngày nào anh cũng tan làm muộn, quay về nhà cũng chỉ có thể gặp cô được mấy tiếng đồng hồ mà thôi.

Anh không muốn khoảng thời gian quý giá như vậy lại bị một cơn mưa làm lỡ mất.

"..." Cố Vi Vi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì bị lời nói ngọt ngào ấy của anh đánh úp.

Bên ngoài xe hơi, cơn mưa vẫn đang rơi xối xả, thế nhưng bên trong xe lại ngập tràn không khí ấm áp ngọt ngào.

Cố Vi Vi đánh mắt liếc nhìn Phó Hàn Tranh đang tập trung lái xe, "Tôi... có thể hỏi một chuyện không?"

"Có thể."

"Tôi nhớ là... mới hơn một tháng trước anh còn vô cùng chán ghét tôi, vừa nhìn thấy tôi đã cảm thấy rất phiền phức, tại sao bây giờ lại... có phải là thay đổi quá nhanh rồi hay không?" Cố Vi Vi dè dặt hỏi.

Trước đây anh chỉ cần nhìn thấy cô là đã nổi lòng căm ghét, bây giờ lại trở mặt cầu hôn cô, muốn làm bạn trai cô.

Anh tự tát mặt mình một cái như vậy, thật sự không cảm thấy đau sao?

Theo trí nhớ của Mộ Vi Vi thì Cố Vi Vi có thể cảm nhận được mỗi lần Phó Hàn Tranh nhìn thấy cô ấy liền coi cô ấy là một con gián, vô cùng ghét bỏ.

Phó Hàn Tranh đột nhiên bị Cố Vi Vi hỏi như vậy thì im lặng một lúc, tự cười bản thân.

"Thật ra, tôi cũng không biết tại sao tôi lại đột nhiên trở thành như vậy nữa."

Rõ ràng trước đây cảm xúc của anh đối với cô chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ phiền chán, nhưng bỗng đi mấy ngày không gặp, anh lại không kiềm chế được cảm xúc của mình mất rồi.

Sau đó, anh bắt đầu mong chờ được gặp cô, ánh mắt của anh không tự chủ mà luôn nhìn về phía cô.

Xưa nay anh không phải kiểu người do dự không quyết đoán, sau khi ý thức được sự thay đổi của bản thân thì...

Anh biết, người con gái này... anh nhất định phải có được.

"Không biết sao?" Cố Vi Vi nhú mày.

Phó Hàn Tranh lại nhìn cô, tiếp tục nói, "Ngày mà tôi phát hiện em đang ở nhà trọ Cẩm Tú, không hiểu tại sao trái tim tôi cảm giác như bị một thứ gì đó đụng phải."

Đến cả anh cũng không thể tin nổi tại sao bản thân mình lại đột nhiên sinh ra loại cảm xúc đó với người mà mình chán ghét.

Dần dần, Phó Hàn Tranh nhận ra anh chưa từng thực sự hiểu rõ con người cô.

Cố Vi Vi hơi run lên, nhìn chằm chằm Phó Hàn Tranh, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Trước đây, cô cho rằng sự chuyển biến của Phó Hàn Tranh chỉ đơn giản là bởi vì Mộ Vi Vi đã ngủ với anh nên anh mới bắt đầu để ý tới cô.

Nhưng ngay lúc này, sau khi nghe những gì anh vừa nói, cô lại không chắc chắn liệu suy đoán của mình là đúng hay sai nữa.

Rốt cuộc là Phó Hàn Tranh thích Mộ Vi Vi, hay là.... Cố Vi Vi đang sống dưới vỏ bọc của Mộ Vi Vi đây?

Phó Hàn Tranh nghiêng đầu, thấy Cố Vi Vi còn đang mang vẻ mặt hoang mang mà thần thờ, "Em còn muốn hỏi gì không?"

Từ ngày hôm đó, tình cảm của anh bắt đầu thay đổi.

Mà dường như cô cũng đã thay đổi, trong ánh mắt cô luôn mang theo sự nghiêm túc và tang thương mà những cô gái ở độ tuổi mười bảy, mười tám này không thể nào có được.

Nhưng khi anh ngẫm lại những chuyện đã xảy ra lại cảm thấy, cô có trở nên như vậy cũng chẳng có gì sai cả.

"Không có." Cố Vi Vi hồi phục tinh thần, lại nhìn ra cơn mưa không ngớt đang đổ xuống thành phố.

Hai người trở lại nhà trọ, cơm tối đã được người giúp việc chuẩn bị sẵn sàng.

Cố Vi Vi ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm, đợi một lúc vẫn chưa thấy kẻ tham ăn Phó Thời Khâm kia đâu, liền nhiều chuyện hỏi một câu.

"Nhị thiếu đâu?"

Phó Hàn Tranh lọc xương cá rồi bỏ thịt cá vào bát của Cố Vi Vi, thần nhiên đáp.

"Cậu ta đang tăng ca ở công ty, tối nay không về nhà đâu."

Cố Vi Vi kinh ngạc nhìn Phó Hàn Tranh, không khỏi âm thầm rơi một giọt lệ thông cảm với Phó Thời Khâm đang phải vùi đầu tăng ca.

"Em trai anh phải ở lại công ty tăng ca cả đêm, vậy mà anh lại bỏ về nhà một mình, lương tâm anh không cảm thấy bất an sao?"

"Không."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Quả thực là kiểu bạn trai mẫu mực

Vì thành tích thi thử môn số học lần trước của Cố Vi Vi thật sự quá thê thảm.

Nên sau khi ăn cơm tối xong, cô liền lấy đề thi thử đại học môn số học ra hăng hái làm từ sớm.

Tuy cô rất tự tin mình có thể vượt qua phần thi năng khiếu của Học viện điện ảnh chuyên nghiệp nhưng còn thành tích văn hóa thì lại không tự tin chút nào.

Đặc biệt là Mộ Vi Vi đã xin nghỉ học quá lâu, kiến thức bị hỏng quá nhiều.

Môn Tiếng Anh thì cô không cần lo lắng, môn Ngữ văn thì gần đây cũng đã bù đắp phần nào văn thơ cổ đại mà Mộ Vi Vi không học, những môn khác cô cũng chăm chỉ đọc sách nhiều hơn hẳn.

Còn môn số học thì chỉ có thể dựa vào những gì gần đây Phó Hàn Tranh phụ đạo cho cô mà thôi.

Cố Vi Vi hăng hái làm đề thi thử, Phó Hàn Tranh đeo tai nghe, đứng bên cửa sổ thảo luận công việc cùng một đối tác người Mỹ.

Hình bóng anh cao lớn kiên định, soái khí ngập tràn, giọng nói trầm thấp tao nhã đầy nam tính vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Phó Hàn Tranh nhìn vào cửa kính cửa sổ, thấy Cố Vi Vi đang nhìn mình liền quay người lại dịu dàng hỏi.

"Tôi làm phiền em sao?"

Cố Vi Vi lắc đầu liên tục, lúng túng cúi đầu tiếp tục làm bài tập của mình. Chính cô cũng không biết tại sao đột nhiên ánh mắt của mình lại chạy tới chỗ anh nữa.

Trên đôi môi của Phó Hàn Tranh khẽ hiện lên một nụ cười mơ hồ, anh nhấp một ngụm Whiskey rồi tiếp tục thảo luận.

Cố Vi Vi giải đề được một lúc, trong bụng lại có cảm giác không thoải mái.

Vì thế cô lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc đi vào phòng tắm kiểm tra, quả nhiên là bà di đã bị chậm hai tháng nay cuối cùng cũng đại giá quang lâm rồi.

Nhưng từ khi chuyển tới đây cô vẫn chưa có kinh nguyệt lần nào vì thế trong nhà cũng không có sẵn băng vệ sinh, bây giờ đành phải ra ngoài mua.

Phó Hàn Tranh đàm phán xong, quay người lại đã không thấy bóng dáng Cố Vi Vi đâu nữa. Anh vừa bước ra phòng khách thì lại trông thấy cô đang đi giày, chuẩn bị ra ngoài.

"Muộn như vậy rồi, em còn muốn đi đâu?"

Cố Vi Vi cầm ô lên, trả lời, "Tôi ra ngoài mua chút đồ, sẽ quay về sớm thôi."

"Bên ngoài còn đang mưa, em cần gì thì để ngày mai dì Vương mua tới giúp em đi." Phó Hàn Tranh lạnh lùng nói.

"Tôi... tôi không thể chờ đến ngày mai được." Cố Vi Vi kiên trì nói.

Lúc này Phó Hàn Tranh mới để ý thấy cô đang ôm bụng dưới, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, liền đoán ra cô định mua thứ gì.

"Tôi đi, em ở nhà đợi đi."

Anh đi sao?!

Cố Vi Vi nghe vậy mà ngẩn người tại chỗ. Thật khó mà tưởng tượng nổi, Phó Hàn Tranh đường đường là tổng giám đốc, địa vị cao đến thế nào, vậy mà lại chịu nhân nhượng đi mua loại đồ dùng này.

"Vẫn là nên để tôi tự đi thì hơn, nếu thực sự... sẽ làm hỏng hình tượng của anh mất."

Phó Hàn Tranh bế cô lên rồi bước tới gần sofa đặt xuống, sau đó lại chu đáo đi vào phòng bếp rót cho cô một ly sữa nóng rồi mới ra ngoài.

Cố Vi Vi cầm ly sữa ấm áp kia, tâm tình phức tạp mà ngồi trong nhà chờ Phó Hàn Tranh quay về.

Dòng sữa ấm nóng ngọt ngào xua tan phần nào cơn khó chịu trong người, khiến cho tâm trạng Cố Vi Vi cũng có chút... áp áp và ngọt ngào theo.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Phó Hàn Tranh đem theo một túi đồ lớn về nhà.

"Anh mua... nhiều đồ như vậy làm gì chứ?"

Phó Hàn Tranh không chỉ mua băng vệ sinh mà cả thuốc giảm đau, trà gừng đường đỏ, miếng dán giữ ấm cũng mua đầy đủ.

Đây có thật là người đàn ông chưa từng yêu đương bao giờ không vậy?

Có thể chăm sóc một cô gái chu đáo và kỹ càng như vậy, quả thực có thể nhận danh hiệu bạn trai mẫu mực rồi.

"Tôi gọi điện thoại hỏi Hà Trì, cậu ta nói những thứ này rất hữu dụng." Phó Hàn Tranh bình tĩnh đáp.

Cố Vi Vi mím môi, cầm theo băng vệ sinh đi vào phòng tắm, trong lòng lại xuất hiện một loại cảm xúc hỗn loạn.

Trước đây, lúc cô bị bệnh Cố Tư Đình cũng sẽ ở bên chăm sóc cô, nhưng lúc ấy trong lòng cô cũng không hề có cảm giác giống như lúc này.

Một lúc lâu sau, lúc Cố Vi Vi xử lý xong đi ra ngoài thì Phó Hàn Tranh đã pha sẵn trà gừng đường đỏ cho cô rồi, bản thân thì ngồi ngoài phòng khách xem bài tập số học của cô.

"Còn bao nhiêu bài?"

"Còn một bài." Cố Vi Vi nói, muốn nhận lại tờ đề thi thử làm tiếp.

"Tôi giải cho em xem một lần, em ở bên cạnh xem cách giải là được." Phó Hàn Tranh nói.

Anh có thể nhận ra rằng trí nhớ của cô rất tốt, bài tập chỉ cần anh giúp cô chỉ ra lỗi sai một lần thì tuyệt đối cô sẽ không làm sai lần thứ hai.

Cố Vi Vi gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh Phó Hàn Tranh, chuyên tâm nghe giảng.

Phó Hàn Tranh còn đang chậm rãi giảng giải từng bước thì lại đột nhiên cảm nhận được tay trái bị thứ gì đó rơi trúng.

Anh liếc mắt nhìn sang, Cố Vi Vi vốn đang tập trung xem giải đề đã nghiêng đầu dựa vào tay anh mà ngủ từ lúc nào.

Phó Hàn Tranh đặt bút xuống rồi cẩn thận bế cô lên, bước tới trước cửa phòng Cố Vi Vi, trong lòng lại do dự một chút.

Sau đó, quyết định bế cô về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Quả thực là kiểu bạn trai mẫu mực 2

Phó Hàn Tranh nhẹ nhàng đặt cô lên giường rồi giúp cô vuốt lại sợi tóc vương trên mặt, chăm chú nhìn cô mà khẽ thở dài.

Rốt cuộc là anh bị làm sao vậy?

Rõ ràng đây là cô gái mà trước đây anh vẫn luôn thấy không có chút cảm tình nào, tại sao đột nhiên lại biến thành người con gái anh không thể buông tay rồi?

Trong mắt anh, tất cả những hành động ấu trĩ của cô đều rất đáng yêu, mỗi lần cô hờ dờ đều rất xinh đẹp, sự bông bột không hiểu chuyện của cô thì lại khiến anh cảm thấy cô thật ngây thơ thuần khiết.

Nói chung nhìn thế nào, nghĩ thế nào cũng thấy yêu thích.

Cái kiểu dễ cảm xúc lẫn áy lý trí này, một người trưởng thành như anh đáng lẽ không nên có mối phải.

Trước đây Phó Thòi Khâm cười nhạo anh, ban đầu anh là người xua đuổi Vi Vi, bây giờ cũng chính anh lại kéo người ta về phía mình, chuyện tự làm bản thân mất mặt như vậy mà anh cũng làm ra được.

Nhưng đây thật sự là lần đầu tiên anh không thểbuông tay một người con gái.

Cho nên, mặc dù Phó Hàn Tranh biết rõ hiện tại trong lòng Vi Vi không có mình thì anh vẫn cố chấp giữ cô lại bên cạnh mình.

Cố Vi Vi đang ngủ thì cảm thấy hơi lạnh, vì thế liền theo bản năng mà tiến sát đến nguồn nhiệt ấm áp mà cọ cọ mấy cái, ôm lấy Phó Hàn Tranh mà thỏa mãn ngủ say.

Phó Hàn Tranh nhìn đáng vẻ ngủ miên man không biết trời cao đất rộng của cô, mỉm cười tự giễu chính mình.

Thật không ngờ Phó Hàn Tranh hần mà cũng có ngày hôm nay, rơi vào tay một tiểu nha đầu mới mười mấy tuổi.

Sáng hôm sau, Phó Hàn Tranh vẫn dậy sớm như thường lệ, còn có thể ngắm Cố Vi Vi đang ngủ say trong lòng anh thêm một lúc, không nỡ rời khỏi giường.

Vì thế, sau một hồi ngắm nghía, Phó Hàn Tranh dứt khoát quyết định nằm thêm một lúc rồi cùng cô rời giường.

Cố Vi Vi còn đang mơ màng màng, híp mắt cọ cọ cô Phó Hàn Tranh.

Trong nháy mắt, hô hấp của anh trầm xuống, rốt cuộc em có biết là khả năng tự kiểm chế của đàn ông vào sáng sớm rất yếu không hả.

Anh xem thời gian một chút, cảm thấy nên gọi cô dậy rồi, vì vậy liền cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô.

Cố Vi Vi đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vốn không ý thức được nguy hiểm. Vì thế cô vừa cảm thấy có thứ gì đó đang dịu dàng kề sát đến môi mình liền theo phản xạ mà há miệng.

Hành động của cô vô tình khiến cho nụ hôn chào buổi sáng nhẹ nhàng của Phó Hàn Tranh biến thành một nụ hôn cực kỳ nồng nhiệt, triền miên không dứt.

Đến khi Phó Hàn Tranh được đà mà đưa lưỡi thâm nhập vào miệng cô thì Cố Vi Vi mới cảm thấy có gì đó không đúng, chậm chậm mở mắt ra.

"...A."

Khuôn mặt tuần tú của Phó Hàn Tranh được phóng đại trước mặt cô khiến Cố Vi Vi sợ tới tròn mắt, tại sao Phó Hàn Tranh lại ở trên giường của cô vậy.

Phó Hàn Tranh vẫn không nỡ kết thúc nụ hôn này, thấy vẻ mặt ngơ ngác mờ mịt của Cố Vi Vi, khẽ mỉm cười nhắc nhở.

"Em còn không thức dậy thì sẽ muộn học đấy."

Cố Vi Vi lúc này mới tỉnh táo lại, luống cuống ngồi dậy nhìn bài trí trong phòng mới giật mình phát hiện, không phải Phó Hàn Tranh đang nằm trên giường của cô, mà là cô đang nằm trên giường của Phó Hàn Tranh.

Cố Vi Vi quay phắt đầu lại nhìn người đàn ông đang lười biếng không chịu rời giường kia, anh chỉ gọi người ta thức dậy thôi mà phải dùng phương thức bạo lực tới mức này sao?

Nếu không phải hôm qua cô có bà di hộ thân thì có phải anh đã trực tiếp ăn sạch cô rồi không?

Cố Vi Vi hoảng loạn chạy về phòng của mình thay quần áo, vội vội vàng vàng đánh răng rửa mặt sau đó xách cặp ra ngoài chuẩn bị đi học.

Phó Hàn Tranh cũng đã thay đồ xong, đang nhà nhả ngồi ở phòng ăn, thấy cô đi ra liền gọi một tiếng.

"Ăn sáng đi đã, tôi đưa em đến trường."

"Không kịp rồi, tôi không ăn." Cố Vi Vi đáp.

"Bên ngoài còn đang mưa, em muốn đợi mưa chạy tới trường đấy à?" Ngữ khí của Phó Hàn Tranh hơi trầm xuống.

Cố Vi Vi theo lời Phó Hàn Tranh mà nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách, sau đó đành ngoan ngoãn đi vào phòng ăn ngồi xuống ăn sáng.

Phó Hàn Tranh chỉ ngồi chờ Cố Vi Vi ăn sáng xong rồi dẫn cô xuống lầu, lấy một chiếc xe tự mình đưa cô đi học.

"Nếu buổi chiều vẫn chưa tạnh mưa thì Từ Khiêm sẽ tới đón em."

"Không cần đâu, cứ để chúng tôi tự bắt xe đi là được rồi." Cố Vi Vi theo thói quen mà từ chối lời đề nghị của anh.

"Như vậy không an toàn." Phó Hàn Tranh dùng xe, đưa cho cô một cái ô.

Cố Vi Vi ngơ ngác nhận lấy cái ô kia, không khỏi có chút ngạc nhiên mà hỏi.

"Phó Hàn Tranh, anh biết cách chăm sóc phụ nữ như vậy, có thật là... trước đây chưa từng yêu ai không?"

"Trước đây tôi không thích ai cả, đến bây giờ mới có."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Tiễn thực hiện quy tắc ngầm

Thi thử xong, mấy ngày nữa là tới buổi thi năng khiếu ở Học viện Âm nhạc Đế Đô của Kỳ Trình và Lạc Thiên Thiên rồi.

Vì Kỳ Trình vẫn không tự tin nên ngày nào cũng khóc lóc đòi Cố Vi Vi tới buổi thi năng khiếu để cổ vũ tinh thần mình.

Cố Vi Vi phụ đạo dương cảm cho hai người bọn họ thi vào Học viện Âm nhạc xong thì cũng đến lượt bản thân cô chuẩn bị thi năng khiếu ở Học viện Điện ảnh Đế Đô.

Liên tiếp hai, ba vòng sơ khảo diễn ra ròn rã những một tuần, Cố Vi Vi nghỉ ngơi được một ngày thì Kiều Lâm, người lần trước đem hợp đồng của Văn Hóa Thời Ưc tới ký kết với cô gọi đến.

"Mộ Vi Vi, mười giờ trưa mai tổ chức thử vai."

"Được, ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ."

"Tuy Đường Thiếu Kỳ không nằm trong tuyến nhân vật chính nhưng dù sao thì đây cũng là tác phẩm do đạo diễn nổi tiếng bấm máy, người tới tham gia thử vai cũng không hề ít. Có thể giành được vai diễn này hay không thì còn phải xem bản lĩnh của cô đến đâu."

"Tôi nhất định sẽ giành được vai diễn này." Cố Vi Vi khẳng định. Nghe thái độ của Kiều Lâm thì có vẻ như anh ta không hề biết chuyện cô từng sống ở Phó gia.

"Tôi đã gửi địa chỉ cho cô rồi, ngày mai đừng đến muộn đấy." Kiều Lâm thông báo xong liền cúp máy.

Cố Vi Vi bỏ điện thoại sang một bên, sau đó liền tìm cuốn tiểu thuyết mà cô đã mua từ trước ra đọc.

là cuốn tiểu thuyết võ hiệp kinh điển của Trung Quốc, thực ra Cố Vi Vi đã mua sách về từ trước nhưng gần đây cô bận rộn thi cử, vẫn chưa có thời gian đọc qua.

Bây giờ đành phải lâm trận mới nghiên cứu, nước tới chân mới nhảy mà thôi.

Cuốn tiểu thuyết này quả thực rất có sức lôi cuốn người đọc, Cố Vi Vi đến cả ăn cơm tối mà cũng không cam lòng đặt sách xuống.

"Ăn xong rồi đọc tiếp." Phó Hàn Tranh trầm giọng nhắc nhở cô.

"Ngày mai tôi phải tham gia thử vai cho bộ phim chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết này rồi, lỡ không được chọn thì phải làm sao đây." Cố Vi Vi vừa nói vừa lật một trang sách.

Phó Thời Khâm nghe vậy, trực tiếp nói.

"Nếu cô không được chọn thì chúng ta liền đánh cho Phó lão tam một trận là được, để cậu ta chừa cái tội có chút chuyện vặt mà cũng làm không xong."

Cố Vi Vi lườm hần một cái, "Tôi muốn dựa vào thực lực, liên quan gì đến Tam thiếu chứ?"

Phó Hàn Tranh im lặng lật vỏ hai con tôm rồi đặt vào trong bát của Cô Vi Vi.

"Ăn cơm đi đã."

Phó Thời Khâm ghen tị nhìn Cố Vi Vi rồi lại nhìn sang Phó Hàn Tranh.

"Cô cứ bỏ sách qua một bên đi, chỉ cần ôm chân anh trai tôi một lát là được rồi, như vậy ngày mai đừng nói là vai nữ phụ, kể cả cô có muốn diễn vai nữ chính cũng không thành vấn đề."

Cô ấy còn muốn thực lực gì nữa cơ chứ, chẳng phải anh trai hần chính là thực lực to lớn nhất của cô ấy rồi hay sao.

Phó Hàn Tranh nghe xong, như có như không mà liếc sang Cố Vi Vi, như thể đang chờ hành động gì đó của cô vậy.

"Tôi không muốn bị người ta nói là dùng quy tắc ngầm để giành vai."

"Dù sao thì Phó lão tam nâng đỡ cô cũng là tiện cho anh trai tôi thực hiện quy tắc ngầm còn gì." Phó Thời Khâm không cần thận lời miệng nói ra suy nghĩ thật của mình.

Phó lão tam bỏ lại công ty chạy tới giới giải trí, thế nên mấy năm nay mới không bị Phó Hàn Tranh sờ đến, chuyện ký hợp đồng với Cố Vi Vi chẳng qua là để nịnh nọt Phó Hàn Tranh mà thôi.

Tâm địa gian xảo của cậu ta, Phó Thời Khâm hẳn còn không rõ chắc.

Cố Vi Vi đóng sách lại, "Nhị thiếu, đang ăn cơm mà anh cũng không thể khép miệng lại một chút được sao?"

"Tôi đang có lòng tốt nhắc nhở cô còn gì, bày đặt không cần nhờ vả anh trai tôi, cô có bị ngốc không thế?" Phó Thời Khâm còn không chịu dừng lại.

"Tôi có thực lực, tại sao lại phải nhờ vả người khác chứ?"

"Ngoại trừ gương mặt ra, cô còn có cái gọi là thực lực sao?" Phó Thời Khâm nhún mày tỏ vẻ không tin.

"Anh..." Cố Vi Vi không cãi được hắn, liền quay đầu sang nhìn Phó Hàn Tranh, "Anh có thể quản giáo em trai mình một chút được không vậy?"

Phó Hàn Tranh không khỏi buồn cười mà nhếch môi, nhìn Phó Thời Khâm đang ngồi đối diện, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

"Cậu, tới phòng bếp đi."

"Em còn chưa ăn cơm xong mà." Phó Thời Khâm kháng nghị.

"Thế thì cầm theo bát đi." Phó Hàn Tranh không nhân nhượng.

Phó Thời Khâm bị ánh mắt của Phó Hàn Tranh uy hiếp, vô cùng oan ức mà gấp thêm mấy miếng thức ăn rồi cầm bát đi vào bếp.

Rõ ràng là hắn đang giúp Phó Hàn Tranh cơ mà, tại sao lại phải chịu bị đối xử như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Được Cung Chiều Đến Tận Trời Của Chủ Tịch Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.